Ben Elton

Crimă în direct

virtual-project.eu

BEN ELTON

CRIMĂ ÎN DIRECT

Original: *Dead Famous* (2001)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2006

Le mulțumesc următorilor:

Din Marea Britanie:
Andrew, Anna, Caroline, Claire, Craig,
Darren, Mel, Nichola, Nick, Sada și Tom
și
Amma, Brian, Dean, Elizabeth, Bubble,
Helen, Josh, Narinder, Penny, Paul și
Stuart;

și din Australia:
Andy, Anita, Ben, Blair, Christina,
Gordon, Jemma, Johnnie, Lisa, Peter,
Rachel, Sara-Marie, Sharna și Todd,

fără ajutorul cărora nu aș fi putut scrie
acest roman.

David. Slujba reală: actor. Semn astral: Berbec.
Jazz. Slujba reală: cursant pentru meseria de bucătar-șef. Semn astral: Leu, la confluența cu Racul.
Kelly. Slujba reală: consultant de vânzări. Semn astral: Balanță.
Sally. Slujba reală: femeie de ordine într-un bar. Semn astral: Berbec.
Garry. Slujba reală: șofer de furgonetă. Semn astral: Rac. **Moon**. Slujba reală: trapezistă de circ și animatoare ocazională. Semn astral: Capricorn.
Hamish. Slujba reală: doctor stagiar. Semn astral: Leu. **Woggle**. Slujba reală: anarhist. Semn astral: pretinde că este născut sub toate cele douăsprezece.
Layla. Slujba reală: designer de modă și supraveghetoare vânzări. Semn astral: Scorpion.
Dervla. Slujba reală: terapeut specializat în traume. Semn astral: Taur.

Crima s-a petrecut în ziua 29, în casă.

NOMINALIZAREA

ZIUA 29 – 9:15 a.m.

— Prezentator TV, prezentator TV, prezentator TV, prezentator TV, mecanic de locomotivă.

Sergentul Hooper tresări.

— Mecanic?

— Pardon, am greșit. Prezentator TV.

Plin de năduf, inspectorul-șef Coleridge trânti pe birou dosarul gros cuprinzând profilul suspecților și își îndreptă din nou atenția asupra ecranului video de mari dimensiuni care fusese instalat în colțul sălii destinate cazului. Până în acel moment, vreme de două ceasuri, urmărise benzi video alese la întâmplare.

Garry lâncezea pe canapeaua de culoare verde. Butonul „pauză" fusese apăsat; de aceea imaginea lui Garry rămăsese înghețată. Dacă banda ar fi continuat să se deruleze, imaginea ar fi rămas cam aceeași, deoarece Garry stătea în poziția lui obișnuită, cu picioarele desfăcute larg, cu mușchii încordați, iar cu degetele mâinii stângi ar fi continuat să-și mângâie testiculele.

Deasupra gleznei piciorului drept se vedea plutind urma unui vultur. Coleridge detesta acea pasăre. Ce-și închipuia neisprăvitul acela arogant că avea în comun cu un vultur? Apăsă pe butonul „play" și Garry începu să vorbească:

— Echipa de bază din Premier League e alcătuită din zece dobitoci și o gorilă uriașă, care-și face de lucru în spatele lor, și, de obicei, e un negrotei.

Coleridge făcu un efort ca să priceapă. Simțea că mintea i-o luase aiurea. Ce prostii puteau ieși din gura acestor oameni?! Toată lumea rostea gogomănii, desigur, dar, în cele mai multe cazuri,

vorbele se destrămau în aer; în situația celor de pe bandă, ele se păstrau pe vecie. Ba, mai rău, deveneau dovezi. Iar el *trebuia* să vadă și, mai ales, să asculte totul.

— Dobitocii trebuie să tot plimbe mingea până la gorilă, sperând că ea n-o să fie atentă și, cu puțin noroc, vor reuși să o strecoare în plasă.

Lumea mai auzise asemenea observații sclipitoare: acestea fuseseră alese pentru a fi transmise, iar asta pentru că oamenii de la Peeping Tom Productions fuseseră impresionați de o asemenea exprimare. Apărând în aceeași frază, cuvintele „negrotei" și „gorilă" aveau să constituie un moment *extraordinar* pentru o televiziune ce prezenta realitatea nudă.

— „Bravi, provocatori și controversați", mormăi în barbă Coleridge.

Nu făcea decât să citeze dintr-un articol de ziar pe care îl găsise în cutia cu benzi video la care se uita. Toate benzile înregistrate la emisiunea *Arest la domiciliu* sosiseră cu decupajele din ziare corespunzătoare. Biroul de presă de la Peeping Tom se dovedea extrem de meticulos. Dacă le cereai arhiva, o căpătai.

Articolul citit de Coleridge era o prezentare a lui Geraldine Hennessy, renumita producătoare care avusese ideea emisiunii *Arest la domiciliu.*

„Noi nu suntem BBC TV, afirma în articol Geraldine, cunoscută presei sub numele de Geraldine Temnicerul. Noi suntem BPC TV, adică: Bravi, Provocatori, Controversați, iar asta înseamnă să permiți lumii să vadă, ca din întâmplare, cât de rasist este Garry."

Coleridge suspină. Provocatori? Controversați? Ce ambiție neroadă mai era și asta pentru o femeie în toată firea? Își mută atenția asupra bărbatului care stătea vizavi de Garry, cel de pe canapeaua oranj: Jason, sclipitor, cunoscut sub numele de Jazz, șmecher, dezinvolt, mereu încrezător în sine,

mereu surâzător, mai puțin atunci când rânjea, lucru pe care îl făcea exact în acele momente.

— Asta e, amice, a continuat Garry, fără aptitudini, fără finețe, fără nicio planificare. Întregul joc național se bazează pe strategia șansei.

Apoi și-a aranjat din nou testiculele, a căror formă se întrezărea destul de limpede pe sub satinul verzuliu al șortului sport. Camera s-a apropiat și mai mult. Se vedea că le plăceau organele genitale celor de la Peeping Tom; tocmai de aceea se numeau BPC.

— Să nu mă-nțelegi greșit când spun că tipul cel mai înalt e negrotei, a adăugat Garry. Asta-i realitatea, majoritatea marcatorilor din Premier League sunt negri.

Jazz l-a fixat pe Garry cu o privire din care rezulta evident că îl considera enigmatic, dar și dominator. Corpul lui Jazz arăta chiar mai bine decât cel al lui Garry, pentru că și el își ținea mușchii vizibili într-o stare de încordare continuă. Păreau să i se vălurească de-a lungul brațelor, în timp ce el își mângâia cu un aer absent lanțul gros din aur din jurul gâtului, care îi atârna greu pe pieptul bine conturat.

— Gorilă.

— Poftim?

— N-ai spus „tip”, ai zis „gorilă”.

— Serios? Mda, vreau să spun că gorilele sunt mari și puternice, nu? Ca voi.

Aflată în zona bucătăriei, Layla, supermodelul blond amintind de o participantă la mișcarea hippy, și-a vânturat cu dezgust părul făcut codițe. Inspectorul Coleridge își dădu seama că Layla își agitase părul cu un aer dezgustat, pentru că decupajul video pe care îl urmărea se terminase brusc pe imaginea ei. Coleridge începuse să înțeleagă destul de repede că atitudinea editorială a celor de la Peeping Tom era vădit și hotărât antiintelectuală.

„Noi ne socotim drept Iscoditori ai Oamenilor”, afirmase Geraldine în articol. Era limpede că și ea o considera pe Layla o femeiușcă limitată, lipsită de umor, din clasa de mijloc, deoarece exact în acest fel o înfățișase acel decupaj.

Coleridge scăpă o înjurătură spre ecran. Îl urmărise pe Jazz, voise să-l vadă, dar un handicap important al investigației pe care o conducea era că putea privi persoana pe care cei de la Peeping Tom ținuseră să o urmărească la momentul respectiv, iar inspectorul Coleridge avea alte scopuri decât cei de la studioul de televiziune. Oamenii de acolo se străduiseră să realizeze ceea ce ei numeau „televiziune de clasă”. Iar Coleridge se străduia să prindă un ucigaș.

Camera revenise asupra lui Garry, care nu dădea pace propriilor testicule.

Coleridge *nu* credea că ucigașul era Garry. Știa genul de individ, pentru că, pe vremea cât lucrase în uniformă de polițist, ridicase câte douăzeci ca el în fiecare sâmbătă noaptea. Cei de teapa lui erau la fel: zgomotoși, siguri de ei, insolenți. Coleridge își aminti cum arătase Garry cu două seri înainte, imediat după crimă, când stătuseră față în față, urmăriți nemilos de o cameră de înregistrare a poliției. Garry nu mai păruse atât de insolent, ci de-a dreptul speriat.

Dar Coleridge *cunoștea* oamenii de felul lui. Alde Garry nimereau în încăierări, dar nu ucideau decât dacă erau extrem de ghinioniști sau beți, la volanul vreunei mașini. Lui Coleridge nu-i plăcea nicidecum acel individ țanțoș, plin de sine, tatuat, gagiul care vorbea în argou, dar nu-l considera chiar atât de *rău.* Nu credea că Garry era genul de om care să se furișeze până în apropierea cuiva, să îi înfigă un cuțit în gât, să-l scoată, pentru ca apoi să i-l *implânte adânc în țeastă.*

Coleridge *nu* credea că Garry ar fi în stare de așa ceva. Dar, dacă se gândea mai bine, se mai înșelase, și încă de multe ori.

Nici națiunea nu-l considera ucigaș pe Garry. El era unul dintre preferații telespectatorilor. Garry Gagiul fusese indicat de multe ziare de scandal drept omul care va câștiga jocul, iar asta încă înainte ca acesta să se fi transformat într-o căutare a unui ucigaș, plus că sondajele de opinie organizate de mass-media rareori îl plasau în cercul suspecților când încercau să identifice criminalul.

Coleridge surâse pentru sine – un surâs trist, dovedind o oarecare superioritate. Era singurul fel de zâmbet pe care mai reușea să-l arboreze în ultima vreme. Națiunea *nu* îl cunoștea cu adevărat pe Gagiu. Își închipuia că-l cunoaște, dar se înșela. Telespectatorilor li se serviseră doar cele mai interesante decupaje, afirmațiile lui mirobolante, capacitatea lui, aproape iritantă, de a depista ceea considera el drept individ snob sau isteț, modul jucăuș și nemilos, parcă, în care o încolțea pe Layla, care era trufașă și se credea buricul pământului. Plus vârful bont al penisului, care se zărise la un moment dat de sub șortul de alergare. Aceasta devenise o imagine care își găsise loc pe tricourile ce se vindeau la piața de la Camden Lock.

— Ciclopi! În patul vostru! răcnise Garry de parcă s-ar fi adresat unui câine, după care își băgase la loc membrul rătăcit și supărător. Îmi pare rău, fetelor, asta-i pentru că nu port chiloți, înțelegeți? Ca să nu las transpirație pe mobilă.

Așa îl percepuse națiunea pe Garry: un gagiu de bun-simț, cinstit atât cât încape, care nu se prostește – iar de aceea, în general, îl agrea.

Pe ecran, Garry, la fel ca editorul video care crease banda pe care o urmărea Coleridge, remarcase reacția neîncrezătoare a Laylei la predica lui referitoare la caracteristicile rasiale și, simțind reacția unei persoane „snoabe și istețe”, hotărâse să dezvolte ideea.

— E adevărat! a protestat el, râzând de jena Laylei. Știu că n-ar trebui să vorbesc așa, dar ducă-se naibii toată corectitudinea asta politică. Îi fac un compliment lui Jazz. Negrii sunt mai iuți și mai puternici, asta-i o chestie dovedită. Uită-te la box, la câștigătorii de la olimpiade. Să mă lovească trenul, albii ar trebui să primească medalii doar pentru că au curaj să concureze cu ei! Cinci sau șase amazoane negre rup aproape în același timp firul de pe linia de sosire, și abia după zece minute apar și blondușele cu fund ciolănos din Glasgow.

Curajoasă exprimare: bravă, provocatoare și controversată.

— Da, dar asta pentru că… s-a bâlbâit Layla, dându-și seama că trebuie să respingă asemenea sentimente înfiorătoare.

— De ce dracu'?

— Păi… pentru că oamenii de culoare trebuie să recurgă la sport, fiindcă șansele lor de reușită socială le sunt blocate. De aceea sunt prezenți în număr atât de mare în domeniul activităților fizice.

Jazz a intervenit, dar nu ca s-o susțină pe Layla:

— Deci, după cum spui tu, o mulțime de gagii albi ne-ar putea bate la alergare sau la box și alte de-astea dacă n-ar fi atât de dornici să devină doctori și prim-miniștri? Asta vrei să sugerezi, Layles?

— Nu!

— Atunci tu ești rasistă, fato, și asta e dezgustător!

Layla părea că e gata să izbucnească în plâns. Garry și Jazz au pufnit în râs. Nici nu era de mirare că națiunea îi prefera pe ei Laylei. O parte mare a publicului telespectator îi considera pe Gazzer și pe Jazz reprezentanții lor în casă. Joviali, fără fasoane, oameni cu picioarele pe pământ. Băieți de clasă, gagii de milioane. „Dar cum s-ar simți națiunea, se întrebă Coleridge, dacă ar trebui să-i suporte douăzeci și patru de ore pe zi? La fel ca toți ceilalți locatari? Zi de zi, săptămâni în șir,

etalându-și aroganța nemărginită în orice împrejurare, în orice subiect? Cât de enervanți ar deveni? Cât de mult i-ar putea detesta cineva în secret? Suficient ca să-i atace într-un fel anume? Îndeajuns ca să-i silească să treacă în defensivă? Îndeajuns pentru a-i provoca să ucidă?”

Însă oamenii nu ucid doar pentru că-i găsesc pe alții enervanți, adevărat? Da. În realitate, din câte știa Coleridge din propria experiență, așa se întâmpla. Iritarea era cel mai banal motiv. Neînțelegeri mărunte, întristătoare explodau pe neașteptate și, fără intenție, căpătau proporții ucigătoare. De câte ori nu stătuse Coleridge față în față cu câte un membru neconsolat al vreunei familii care se zbătea să priceapă că făcuse ce făcuse din cauza *enervării*?

„Nu l-am mai suportat. Am simțit că plesnesc.”

„Ea m-a împins s-o fac.”

Majoritatea crimelor se petreceau în situații casnice, între oameni care se cunoșteau. Mda, nici nu poți crea o situație mai casnică decât aceea de la *Arest la domiciliu,* iar până la data crimei cei consemnați în casă se știau unul pe altul foarte bine sau, cel puțin, cunoșteau măcar aspectele care li se arătau, adică acelea pe care oricine le știe despre cei din jur. Practic, acești oameni nu făceau altceva decât să discute cu și despre ceilalți cât erau treji, indiferent că era zi sau noapte.

Pesemne că unul dintre ei devenise pur și simplu suficient de supărător ca să fie ucis!

Numai că *toți* erau enervanți. Sau cel puțin așa apăreau în ochii lui Coleridge. Fiecare, până la ultimul, cu pântecul lor musculos și fesele dezgolite, cu bicepșii, tricepșii, tatuajele și inelele plasate în sfârcuri, interesul față de semnele astrale ale celorlalți, îmbrățișările și atingerile *permanente* și, mai presus de toate, lipsa deplină de curiozitate intelectuală autentică față de orice lucru de pe planetă care nu avea legătură cu ei înșiși.

Inspectorul Coleridge i-ar fi ucis pe toți fără nicio părere de rău.

— Din nefericire, ești un snob, domnule, îi zise sergentul Hooper, care îl studiase pe Coleridge în timp ce urmărea banda video și-i citise gândurile de parcă șeful lui ar fi avut capul din sticlă. De ce naiba ar mai dori cineva să se facă mecanic de locomotivă? În prezent, nici nu mai există mecanici, ci doar niște indivizi care apasă butonul de pornire și care fac grevă din când în când. N-ai putea spune că e o meserie nobilă, nu? Eu aș prefera să fiu prezentator TV. Serios, aș prefera asta decât să fiu polițist.

— Vezi-ți de treabă, Hooper, îl sfătui Coleridge.

Coleridge știa că ajunsese de râsul celorlalți. Îl luau pe sus fiindcă îl considerau demodat. Iar asta pentru că-l interesau alte lucruri decât astrologia și celebritatea. Era ultimul om de pe Pământ care ținea la alte lucruri decât la astrologie și celebritate? La nimicuri precum cărțile și trenurile? Avea doar cincizeci și patru de ani, ce Dumnezeu, dar, după cum îl priveau ceilalți polițiști, putea foarte bine să fi sărit de două sute. Pentru ei, Coleridge era cel puțin *ciudat.* Era membru al Folio Society[1], un preot în civil, care nu rata nicio ocazie pentru a vizita în Ziua Armistițiului monumente închinate celor căzuți în luptă și care creștea plante direct din semințe, în loc să le cumpere de-a gata de la centrele de grădinărit.

Faptul că îi căzuse pe cap beleaua de a urmări *toate* înregistrările disponibile de la *Arest la domiciliu,* de a sta să privească un grup de persoane lipsite de o țintă clară, puțin trecute de douăzeci de ani, care trăiau împreună într-o casă și se aflau permanent sub supravegherea camerelor de filmat, era o glumă sinistră. Nimeni n-ar fi greșit spunând că, în condiții normale, nu exista altă emisiune din istoria televiziunii pe care Coleridge să o fi urmărit cu mai puțină plăcere.

Prinse între degete toarta cănii din porțelan adevărat pe care insista să o folosească, deși ar fi trebuit spălată.

— Hooper, când o să vreau părerea ta despre mecanicii de tren sau despre orice altceva, o să te anunț.

— Iar eu sunt gata oricând să vă stau la dispoziție, domnule.

Coleridge știa că sergentul avea dreptate. Cine îi putea învinui pe tinerii de azi pentru lipsa de ambiții serioase? Pe vremea când abia așteptau să crească pentru a deveni mecanici de tren, copiii voiau de fapt să ajungă stăpâni peste o mașinărie uriașă. O fiară parcă vie, fabuloasă, care scuipa foc, aburi, pufnea, un monstru din metal care cerea pricepere și curaj pentru a fi stăpânită, grijă și cunoștințe pentru a o întreține. Acum, desigur, tehnologia ajunsese atât de complexă, încât, în afară de Bill Gates și de Steve Hawking, nimeni nu mai știa ca lumea cum funcționează ceva. Omenirea scăpase de sub control – ca să folosească o exprimare pe care Coleridge o auzise rostită deseori de Hooper. Mai era de mirare că tinerii voiau atât de mult să apară la televiziune? Ce altceva să facă? Privi lung la mormanul de benzi video și CD-uri pentru computer care păreau să ocupe mai toată încăperea.

— Ei, să revenim la început, bine? Să luăm lucrurile pas cu pas.

Ridică banda pe care scria: „Prima filmare transmisă” și o introduse în video.

O casă. Zece concurenți. Treizeci de camere video. Patruzeci de microfoane. Un supraviețuitor.

Cuvintele apărură unul după altul pe ecran, ca niște pumni care lovesc pe cineva drept între ochi.

Muzica rock, agitată, însoțea grafica gen post-punk și imaginile pline de „purici” care le

acompaniau.

O cameră de televiziune, rotativă.

Un gard din sârmă ghimpată.

Un câine de pază, gata de atac.

O fată cu spatele la cameră, scoțându-și sutienul.

O imagine de aproape a unei guri, surprinsă într-un urlet, diformă de furie.

Alte zgomote de chitară. Din nou grafica încărcată de linii zigzagate.

Oricine ar fi urmărit imaginile nu s-ar fi îndoit câtuși de puțin că asta însemna televiziune la superlativ pentru oameni superlativi. Mesajul era limpede: oamenii plicticoși să-și caute distracția altundeva, dar dacă, întâmplător, erai tânăr, în pas cu lumea și nebun după senzații, acela era spectacolul preferat.

Nouă săptămâni. Fără scuze. Fără scăpare.

Arest la domiciliu.

Încă o izbucnire explozivă de rif de chitară, și genericul se încheie. Vreme de câteva momente, imaginea casei Peeping Tom apăru pustie și calmă. Un interior spațios, sclipitor și prietenos, cu o cameră de zi largă, a cărei podea era acoperită cu gresie, dormitoare comune plăcute, săli de baie și dușuri numai inox și o piscină în grădină.

Ușa principală s-a deschis și pe ea au pătruns pe rând zece tineri, care s-au împrăștiat curând în camera de zi. Zece oameni care, după cum fusese asigurată națiunea prin publicitatea dinaintea începerii concursului, nu se mai văzuseră până atunci. Au început să scoată exclamații, să țipe, s-au strâns în brațe, au repetat de nenumărate ori: „Grozav!” Unii s-au dus până în dormitoare și au țopăit pe paturi, alții au făcut tracțiuni de canaturile ușilor, unul sau doi au rămas deoparte, mulțumindu-se să privească, însă toți păreau să

împărtășească părerea că tocmai începuse aventura vieții lor și că nici nu se putea să pornească în acea călătorie într-o companie mai grozavă.

După ce publicul telespectator s-a lămurit că se afla în tovărășia unui grup pus pe distracție, camera a început să prezinte imaginea fiecărui participant. Primul ales a fost un tânăr incredibil de atrăgător, cu ochi vii ca ai unui cățel, trăsături băiețești și păr lung până pe umeri. Era îmbrăcat cu o haină lungă de culoare neagră și avea cu el o chitară. Peste chipul lui a apărut textul, alcătuit din litere ca niște cărămizi din ziduri de închisoare:

David. Slujba reală: *actor. Semn astral*: *Berbec*.

— Pauză, te rog.

Imaginea îngheță, iar polițiștii adunați în încăpere analizară chipul atrăgător de pe ecran, însă desfigurat de grafica turbată care îi apăruse peste față.

— Slujba reală: actor, făcu Coleridge. Când a jucat ultima oară?

Trisha, o tânără polițistă-detectiv, care abia terminase de fixat în bolduri ultima dintre cele șapte fotografii ale suspecților, își îndreptă atenția asupra dosarului lui David.

— La Panto, în rolul lui Făt-Frumos. De Crăciun, în urmă cu doi ani.

— Acum doi ani? N-aș prea spune că asta se cheamă slujbă.

— Așa a zis și Gagiul ulterior, în cadrul emisiunii, domnule, interveni Hooper. David e și acum băsicat din cauza asta.

— Băsicat?

— Supărat.

— Mulțumesc, domnule sergent. Am grăbi mult investigația dacă am vorbi aceeași limbă. Există vreo dovadă că băiatul ăsta *e în stare* să joace?

— Sigur, domnule, zise Trisha. A avut un început foarte promițător. A absolvit RADA[2] și a avut foarte mult de lucru la început, însă în ultima vreme nu i-a mers prea bine.

Coleridge privi cu atenție chipul lui David.

— A cam decăzut, nu? Nu prea cred că prezența la *Arest la domiciliu* era tocmai ce-și pusese în minte la absolvire.

— Nu, pare o soluție cam disperată.

Coleridge se mai uită o dată la David. Imaginea pâlpâia și avea un tremur, fiindcă aparatul video pus la dispoziție era vechi și depășit, și nu-i plăceau pauzele pe imagine. David stătea cu gura ușor întredeschisă într-un zâmbet, iar efectul îl făcea să pară că se străduia să muște aerul.

— Din ce trăiește, făcându-și adevărata meserie de a nu juca?

— Mda, și eu mi-am pus întrebarea asta, domnule, zise Hooper, și recunosc că mi-e destul de neclar. Nu a apelat la birouri de plasare, dar se pare c-o duce foarte bine – are un apartament frumos, haine bune și așa mai departe. A declarat celor de la Peeping Tom că l-au ajutat părinții să traverseze această perioadă.

— Să verifici asta. Dacă are datorii, fură sau vinde droguri, iar vreunul din casă a aflat… Ei, poate iese ceva, măcar o idee de motivație…

Însă Coleridge nu era prea convins.

— Cei de la postul de televiziune ar fi auzit, domnule. Dacă vreun alt locatar ar fi știut ceva despre el… Nu aud ăștia tot ce vrei și ce nu vrei? întrebă Trisha.

— Nu *absolut* totul, răspunse Hooper, care era mare amator de reality TV. *Văd* totul, dar nu *aud* chiar tot. Uneori, când locatarii vorbesc în șoaptă, e greu să înțelegi ce spun, iar din când în când se întrerup microfoanele și trebuie să li se ceară să le repornească. Iar alteori bat în ele când vorbesc. Concurenții din prima serie așa procedau. Vi-l mai amintiți pe Willy Răul? Tipul care a fost eliminat

pentru că a încercat să manipuleze voturile? Asta era mica lui șmecherie.

— Mda, merită să fim atenți la aspectul ăsta, fu de acord Trisha. Bătutul în microfon – semn de conspirație.

— Din păcate, majoritatea porțiunilor pe care nu le putem auzi nu au fost înregistrate pentru că nu puteau fi date pe post.

— În fine, interveni Coleridge. După cum spunea mama, viața nu trebuie să fie ușoară. Următoarea, te rog. Hai, mișcare.

•

— Ia uitați-vă, lume! Avem piscină!

Jazz deschisese ușile verandei și se răsucise pe călcâie pentru a-și anunța descoperirea. Cei de la grafică i-au presărat cărămizi pe chipul atrăgător:

> *Jazz. Slujba reală*: *Cursant pentru meseria de bucătar-șef. Semn astral*: *Leu, la confluența cu Racul*.

— E mai tare decât la Ibiza! A făcut câteva figuri de dans pe marginea bazinului, realizând în același timp și partitura de bas și tobe dintr-un cântec la modă: Buf! Buum! Cha cha buum! Cha cha buum! Cha cha buum!

O fată a ieșit în fugă și i s-a alăturat lui Jazz. O tânără drăguță, cu chip surâzător, având un cercel cu o piatră prețioasă trecut printr-o nară.

> *Kelly. Slujba reală*: *consultant de vânzări. Semn astral*: *Balanță.*

— Super! a strigat ea.

— Cha cha buum! i-a răspuns Jazz.

Kelly a început să țopăie, bătând din palme, plină de încântare.

— Super! Nu se poate! Ce *tare e*! a strigat ea și, aruncându-și grăbită pantalonașii largi, a sărit în piscină.

•

— Consultant de vânzări? se miră Coleridge. Ce înseamnă asta?

— Vânzătoare, îl ajută Hooper. Domnișoara Selfridge.

Coleridge privi fix imaginea pâlpâitoare a lui Kelly.

— Ați văzut ce pantaloni purta? Îi arătau jumătate din fund.

— Și eu am o pereche la fel, remarcă Trisha.

— Serios, Patricia, sunt surprins. Și i se vedea bata chilotului ieșind deasupra pantalonilor.

— Păi tocmai asta-i ideea, domnule.

— Zău?

— Sigur, domnule, ce rost are să dai o mulțime de bani pe un chilot tanga Calvin Klein dacă oamenii nu pot să te vadă cu el?

Coleridge nu întrebă ce însemna tanga. Nu se lăsa atras în capcane chiar atât de ușor.

— Dar ce câștigă fata asta dacă ține să se *laude* cu desuurile?

Coleridge se întrebă dacă era singura persoană din lume care se simțea atât de depășită din punct de vedere cultural. Ori mai existau și alții ca el? Ducând o viață secretă, strecurându-se nevăzuți, temându-se să deschidă gura ca nu cumva să se dea de gol. Oameni care nu mai pricepeau *reclamele,* ca să nu mai vorbim de programele TV.

Pe ecran, Kelly a apărut brusc la suprafață, iar când a făcut asta, unul din sâni i-a sărit cu totul din bluza șiroind de apă. Când a reapărut a doua oară, reușise să-și acopere sânul.

— Mamă, Doamne! a strigat Kelly. Am rămas cu microfonul pe mine. O să mă omoare Peeping Tom.

— Aici s-a înșelat, remarcă Hooper. Kelly și faimosul ei sân. Mi-aduc aminte. A făcut cât un microfon. Au folosit imaginea asta în prezentări, totul puțin încețoșat și rulat cu încetinitorul, foarte sexy, foarte drăguț. A apărut și în ziare – „SÂNt la

domiciliu!” Așa suna, și mi s-a părut foarte distractiv.

— *Vă rog,* haideți să continuăm, îl întrerupse Coleridge, destul de iritat.

Hooper își mușcă buzele. Apăsă pe „play” și din casă apăru o tânără tatuată și cu o coafură ca de indian mohican, îndreptându-se către piscină.

Sally. Slujba reală: *femeie de ordine într-un bar. Semn astral*: *Berbec*.

— Ar trebui să spună Slujba reală: lesbiană cu acte în regulă, zise Trisha. Ea e ciudata grupului. Întotdeauna trebuie să accepte o lesbi sau o activă, cred că asta e politica impusă de Comisia de Standarde pentru Televiziune.

Coleridge ar fi vrut să obiecteze în privința cuvântului „activă”, dar se întrebă dacă nu cumva acesta devenise un termen acceptat oficial, iar el nu aflase încă. Limba se schimba peste noapte. În schimb, zise:

— Credeți că tatuajele acelea semnifică totuși ceva?

— Da, spun: „Stați deoparte, fiindcă sunt o muiere de temut”, răspunse Hooper.

— Mi se pare că sunt maori, explică Trisha. Sigur arată așa.

Brațele lui Sally erau acoperite în întregime de tatuaje; de la încheieturi până la umeri, niciun centimetru pătrat nu fusese iertat. Dungi groase, albastre și negre, șerpuiau și se încolăceau pe pielea ei.

— Știți că pe internet se susține că ea ar fi suspectul numărul unu, remarcă Hooper, apoi adăugă: Ar fi suficient de puternică. Uitați-vă ce mușchi are!

— Cuțitul era foarte ascuțit, îl puse la punct Coleridge. Oricine din casă ar fi avut suficientă forță ca să străpungă țeasta dacă avea ceva împotriva respectivei țeste. Și te-aș ruga să ții

pentru tine comentariile referitoare la internet. Faptul că există milioane de idioți care n-au altceva mai bun de făcut decât să tasteze vorbe fără rost pe liniile telefonice nu are nicio legătură cu ancheta asta.

În sala de vizionare se lăsă tăcerea. Coleridge nu șovăia defel când era vorba să-i trateze pe toți ca pe niște școlari neascultători, iar ceilalți nu știau cum să reacționeze.

— Chestia asta cu femeia de ordine, zise Coleridge, revenind la Sally, ne este cunoscută?

— Cei de la secția care se ocupă de Soho au stat de vorbă cu ea de câteva ori, spuse Trisha, frunzărind dosarul lui Sally. A spart câteva capete, dar în legitimă apărare.

— Cred că mama ei e foarte mândră.

— A fost amestecată într-o încăierare anul trecut, cu prilejul marșului organizat de lesbiene. S-a dat la câțiva huligani care și-au bătut joc de manifestație.

— De ce simt oamenii ăștia nevoia de a-și demonstra preferințele sexuale?

— Păi, dacă n-ar vorbi despre asta, nici n-am avea de unde să știm, domnule.

— Dar *de ce* aș dori să știu așa ceva?

— Pentru că altfel ai crede că sunt normali.

— Dacă prin asta vrei să spui heterosexual, nu aș presupune așa ceva. Nu m-aș gândi deloc la asta.

Dar Trisha știa că șeful ei se amăgea. Era convinsă că el presupunea că *și ea* era heterosexuală. Pur și simplu nici n-ar concepe să gândească altfel. Și ce mult ar fi vrut ea să-i răstoarne convingerile și să dovedească adevărul spuselor ei anunțându-l că și ea era lesbiană convinsă, la fel ca fata tatuată de pe ecran. „În realitate, domnule, fac amor numai cu femei și îmi place îndeosebi când sunt penetrată de ele cu un penis artificial legat între picioarele lor.”

Doamne, ce uluit ar fi. „Iar el își închipuie că sunt cea mai cuminte fată de pe pământ.”

Dar Trisha nu spuse nimic. Rămase tăcută. De aceea admira în secret femei ca Sally, cu toate că erau enervante și lipsite de grație. *Ele* nu-și țineau gura. Ele îi făceau pe oameni precum Coleridge să gândească.

— Să mergem mai departe, propuse Coleridge.

•

— Grozave balcoane ai, fată! a strigat Sally către Kelly, care tocmai ieșea din piscină.

Garry, numai mușchi și cu țeasta rasă, a fost următorul care a ieșit din casă. Văzând-o pe Kelly, șiroind de apă și cu costumul sărăcuț bine lipit de corpul tânăr și armonios, a căzut în genunchi, mimând că se roagă:

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! a răcnit el către cer. Asta da marfă pentru băieți! Așa ne place!

Garry. Slujba reală: *șofer de furgonetă. Semn astral*: *Rac.*

— Poate ne place și nouă! a strigat Sally spre el. Nu se știe niciodată, dar poate joacă în echipa mea.

— Să înțeleg că ești *activă*? a întrebat Garry, întorcându-se spre ea cu vădit interes.

— Ia citește aici! a zis Sally, arătând cu degetul către pieptul vestei pe care scria: „Mănânc păsărici”.

— A, asta înseamnă? Și eu, care credeam că tocmai ai fost la un restaurant chinezesc! a zis Garry, râzând să se prăpădească de propria glumă, ceea ce avea să provoace un mic scandal când scena a fost difuzată în aceeași seară, fiind considerat deosebit de bravă, provocatoare și controversată.

În casă, o femeie cu țeasta rasă, purtând o fustă mini dintr-un material imprimat ca o blană de leopard, explora camera de zi.

— Ia uitați-vă, oameni buni! Avem și un coș de bun venit! Tare!

Moon. Slujba reală: *trapezistă de circ și animatoare ocazională. Semn astral*: *Capricorn*.

— Țigări, ciocolată, șampanie! Mortal!

— Să dăm iama! a strigat Garry din ușa ce dădea pe terasă.

Ceilalți s-au strâns rapid în jurul coșului și au desfăcut imediat cele patru sticle de șampanie marca Sainsbury. S-au prăbușit cu toții pe canapelele de culoare oranj, verde și purpurie, unde aveau să se tolănească la nesfârșit în lungile zile pe care aveau să le petreacă în casă.

— Așa, pentru că tot ne încălzim răcorindu-ne, aș prefera să v-o spun de pe acum, a răcnit Moon cu accentul ei de Manchester, fiindcă până la coadă oricum o să aflați și singuri. Întâi de toate, o să câștig jocul ăsta, la naiba, ați înțeles? Așa că, voi puteți să vă lăsați de pe acum! Ați priceput?

Acea demonstrație de bravadă a fost primită cu urale vesele.

— În al doilea rând, am fost animatoare, clar? Le-am luat banii bărbaților singuratici pentru că le-am arătat câte o bucățică de ceva, nu mă mândresc cu asta, dar până la coadă am făcut-o bine, clar?

Asta a dat naștere altor urale și strigăte de „Bravo ție!”

— Și, în al treilea rând, am făcut operație de siliconare, limpede? Eram tare nemulțumită de imaginea mea, iar noile mele balcoane mi-au dat mare încredere în mine, clar? Ceea ce, până la coadă, contează colosal, corect? Serios, până la coadă, consider că așa balcoane trebuia să am de la început.

— Lasă-mă să arunc o privire, scumpo, și-ți zic eu dacă ai dreptate! a exclamat Gagiul.

— Ușurel, hămesitule! a țipat Moon cu glas ascuțit, exultând de bucurie că i se acorda atenție. Ia-o încet! O să stăm nouă săptămâni aici, să nu sărim calul prea curând. Uf, Doamne, ce tot vorbesc eu? Mă simt groaznic. Mama habar n-are că am fost stripteuză, ea crede că sunt teribil de decentă. Mamă, iartă-mă!

— Eu n-am nimic împotriva operațiilor estetice, a gândit Jazz cu voce tare. Nici eu n-am regretat operația de scurtare a penisului; măcar acum nu-mi mai atârnă până la genunchi!

Locatarii au râs, exclamând zgomotos: „Tare!”, însă au fost câțiva care au hohotit mai tare decât ceilalți. O fată cu un aer liniștit, având părul negru ca pana corbului și ochi verzi, s-a mulțumit să zâmbească. Alături de ea stătea un tânăr arătând foarte normal, îmbrăcat cu haine sport, dar scumpe, marca Timberland.

Hamish. Slujba reală: *doctor stagiar. Semn astral*: *Leu*.

•

— Nu pare prea încântat, remarcă Coleridge, uitându-se atent la Hamish, a cărui față atrăgătoare fusese surprinsă într-o expresie destul de mohorâtă.

— Îi este gândul la câștigarea concursului, spuse Hooper. Și-a făcut o strategie. Stai potolit, nu deveni centrul atenției, ăsta-i mottoul pe care și l-a propus. „Doar cei remarcați sunt numiți pentru eliminare.” A intrat în camera secretelor în fiecare seară și exact asta a spus. E un joc foarte complex, urmă Hooper. Trebuie să joace față de locatari într-un fel, iar față de public, altfel. Stai mai ferit ca să nu fii nominalizat, însă rămâi suficient de interesant ca să nu fii exclus în caz că ești nominalizat. Cred că de aceea găsesc oamenii jocul ăsta atât de fascinant. E ca un studiu

psihologic. Ca o grădină zoologică populată cu oameni.

— Chiar așa? îl repezi Coleridge pe un ton caustic. În cazul acesta mă întreb de ce producătorilor nu le scapă niciun prilej ca să transmită discuții despre sex sau să etaleze sâni.

— Păi sânii fascinează, domnule. Oamenilor le place să-i privească. Mie unul, da. Pe de altă parte, când se duc la o grădină zoologică *adevărată,* la ce le place oamenilor să se uite mai mult? La funduri și păsărici de maimuțe, ori greșesc?

— Nu fi ridicol!

— Dar nu sunt deloc ridicol, domnule. Dacă ar fi să alegeți între a vedea doi elefanți luându-și ceaiul și alții făcând sex, ce ai prefera? Oamenii sunt avizi după sex. Ar trebui să vă obișnuiți cu ideea asta.

— Cred că ne îndepărtăm de subiect.

— Oare? făcu Trisha, care privea chipul lui Hamish, rămas împietrit pe ecran. Eu cred că nu. Casa aceea fierbe de atâta sex, iar asta trebuie să prezinte importanță. De exemplu, fiți atent la cine se holbează Hamish.

— E imposibil de spus.

— O să vedem în imaginea cu unghi mărit care urmează.

Trisha apăsă butonul „play” al bătrânului aparat video și, imediat, li se oferi o imagine cuprinzătoare a grupului ușor amețit, hohotind și stând în diverse poziții pe canapele.

— Acum se uită la Kelly, domnule, după aceea începe s-o măsoare pe Layla. Le analizează. Psihologul emisiunii afirmă că, în primele ore petrecute în casă, membrii grupului se gândesc în principal la persoanele de care se simt atrași.

— Asta da surpriză, polițist! Și eu, care credeam că se gândesc la valoarea sufletelor lor nemuritoare și la definirea lui Dumnezeu.

Coleridge regretă acea izbucnire. Nu era de acord cu exprimările sarcastice, ținea la Trisha și o

aprecia ca polițist. Știa însă că ea nu lansase ideea degeaba.

— Scuză-mă. Cred că încă mi-e greu să depășesc senzația de exasperare pe care mi-o trezesc oamenii aceștia.

— Nu-i nimic, domnule. De acord că sunt o adunătură de nesuferiți. Dar consider că e important să ne dăm seama cine pe cine place. Cu alte cuvinte, în acest mediu extraordinar în care s-a comis crima, gelozia trebuie să fie un motiv destul de plauzibil.

— Și atunci de cine crezi că e atras Woggle? întrebă Hooper, râzând de silueta care tocmai apăruse pe ecran.

> *Woggle. Slujba reală*: *anarhist. Semn astral*: *pretinde că este născut sub toate cele douăsprezece*.

— Să facem o încercare, continuă Hooper. Dacă ai căuta o victimă potențială în grupul acesta, ea ar trebui să fie Woggle, nu? Adică, tipul pare să și-o caute cu lumânarea.

— După mine, orice tip cu codițe și-o caută, remarcă Trisha, adăugând: Woggle a fost ideea specială a lui Geraldine Temnicera, domnule.

— Ce vrei să spui cu asta?

Trisha se referea la una dintre ședințele confidențiale pe plan intern de care făcuse rost de la biroul Peeping Tom în ziua crimei.

— El a fost singurul locatar din casă pe care Peeping Tom l-a abordat, nu s-a înscris din proprie inițiativă. După părerea lui Geraldine Hennessy, el era, iar aici o citez: „succes garantat pentru televiziune. Un element iritant înnăscut, la fel ca un grăunte de nisip dintr-o scoică, în jurul căruia se formează perla”.

— Foarte poetic, remarcă Coleridge. Recunosc, e nevoie de o imaginație bogată ca să-l consideri

pe domnul Woggle drept perlă, dar așa-i lumea alcătuită, din tot soiul de oameni.

— L-a văzut la știrile de prânz care prezentau tulburările de la demonstrația de 1 Mai, domnule.

— Aha. Deci a fost arestat? Devine interesant.

— N-a fost arestat, domnule, a dat un interviu la BBC. Ăsta a fost primul pas către faimă făcut de Woggle.

•

— Am văzut interviul pe care l-ai dat, despre anarhie și alte prostii, tocmai îi spunea Moon lui Woggle, simțind în acesta un spirit geamăn, dornic de acțiune. Ai fost magnific, dragă. Tare de tot.

— Îți mulțumesc, scumpă doamnă, i-a răspuns Woggle.

— Dar ce era chestia aia cu pălăria saltimbancului medieval? Ceva ca să-ți exprimi mai bine ideea, sau ce?

— A fost ceva ca să-mi întăresc punctul de vedere, o, tu, femeie cheală. Când așa-zișii oameni înțelepți nu găsesc răspunsuri, e vremea să afle adevărul de la bufoni.

— Și-atunci au vorbit cu tine, a zis Jazz fără chef.

— Corectamente, frate întru ale sufletului.

Pe fața lui Woggle a apărut, pentru o fracțiune de secundă, ceea ce el socotea a fi un zâmbet de o subtilitate diavolească, dar care, din cauza bărbii și a stării dinților lui, aducea aminte de imaginea câtorva pastile de gumă de mestecat înghițite de o sită de baie, plină cu păr.

— În ziua aceea nici n-am putut ajunge la muncă, s-a văitat Kelly. Au închis Oxford Street. Crezi că faptul că îi împiedici pe oameni să meargă la cumpărături ajută lumea să fie mai bună?

Woggle s-a străduit să dea o explicație, dar vederile lui politice nu erau supraîncărcate de detalii sau de analiză. Părea să recunoască ceva ce el denumea „sistem” și respingea acel sistem de la un cap la celălalt.

— Asta e, și gata, a zis el.

— Și ce este sistemul ăsta? a întrebat Kelly.

— Păi, e chestia asta preponderent capitalistă, globalistă, polițistă, monetaristă, cârnățărească, americană, vânătoare de vulpi, testări pe animale, nu? a explicat Woggle cu glas monoton și nazal.

— A, așa. Am înțeles, a zis Kelly, nu tocmai convinsă.

— Avem nevoie de comunități organice macrobiotice, care să interacționeze cu mediile într-o atmosferă de respect reciproc, a adăugat Woggle.

— Ce mama dracului tot spui acolo? l-a întrebat Garry.

— În esență, ar fi mai plăcut dacă lucrurile ar fi mai plăcute.

•

Inspectorul Coleridge apăsă din nou pe „pauză”.

— Presupun că antagonismul lui Woggle față de „sistem” nu-l împiedică să trăiască de pe urma lui, am dreptate?

— Da, domnule, răspunse Trisha. Singurul sistem pe care îl înțelege cu adevărat este cel de asigurări sociale.

— Așadar, statul îi oferă de mâncat și de băut, în vreme ce el se străduiește să-l răstoarne. Foarte interesant, recunosc.

— Da, domnule, și el gândește la fel, spuse Hooper. Mai târziu, a avut o ceartă cumplită cu ceilalți pe tema asta, fiindcă ei au refuzat să aprecieze ironia că statul, care este cel mai detestat dușman al lui, îl finanțează.

— Probabil pentru că ei, ca noi, de altfel, trebuie să finanțăm statul.

— În esență, cam asta a fost și părerea lor.

— Mda, mă bucur să constat că eu și acești indivizi avem măcar o părere comună. Acest Woggle, există dovezi că ar fi făcut cereri nejustificate? Adrese false, fraude, activități

dubioase, lucruri din astea? Ceva care să-l facă vulnerabil dacă ar fi scoase la iveală?

— Nu, domnule, din punctul ăsta de vedere, e curat ca lacrima.

Urmă o scurtă tăcere, iar apoi, aproape la unison, toți trei izbucniră în râs. În niciun caz nu se putea afirma despre Woggle că era curat ca lacrima.

•

— Ce dracu', dom'le? a remarcat cu groază Jazz. N-ai auzit niciodată de săpun?

Woggle adoptase ceea ce devenise poziția lui obișnuită, ghemuit pe podea, în singurul colț al încăperii, cu bărbia bărboasă rezemată de pe genunchii ciolănoși pe care și-i strângea aproape de piept, cu unghiile mari, transformate în gheare cornoase, ițindu-și vârfurile din sandale.

Woggle era murdar în sensul în care numai o persoană care abia a ieșit dintr-un tunel unde a săpat cu râvnă poate fi. Sosise să se alăture celorlalți participanți la *Arest la domiciliu* direct din casa lui, mai precis, un tunel lung de două sute de metri pe sub șantierul viitorului terminal cinci de la Aeroportul Heathrow. Woggle îi sugerase lui Geraldine Temnicera că ar fi fost o idee bună să facă un duș înainte a de a intra în echipă, dar Geraldine, etern atentă la amănuntele care pot constitui televiziunea considerată „de calitate", l-a asigurat că arăta acceptabil și așa.

— Fii tu însuți, îi spusese ea.

— Păi cine e acela? îi răspunsese Woggle. Pentru că sunt suma tuturor vieților mele trecute și a celor pe care urmează să le trăiesc.

Woggle duhnea. Săparea de tuneluri înseamnă muncă grea, și fiecare picătură de sudoare pe care o elimina se depunea în țesătura hainelor lui murdare, o adunătură ciudată de îmbrăcăminte de luptă veche și lucruri din bumbac. Dacă Woggle ar fi purtat o geacă din piele (ceea ce n-ar fi făcut niciodată, deoarece era un luptător pentru

drepturile animalelor), ar fi arătat ca unul dintre acei dezgustători îngeri ai iadului, care nu se spălau niciodată și nici nu-și lepădau blugii, indiferent de câte ori se scăpaseră în ei.

— Omule, puți! a continuat Jazz. Duhnești până la cer! Uite, dom'le, îți dau eu din deodorantul meu, ca să nu murim asfixiați și să ne sufocăm aici.

Woggle s-a arătat rezervat.

— Eu consider că toate produsele cosmetice sunt fâstâcuri umane, o dovadă în plus că suntem o specie lamentabilă, incapabilă să-și accepte locul alături de celelalte animale de pe planeta aceasta.

— Ești drogat, sau ce te-a apucat?

— Oamenii se consideră superiori animalelor, iar dichisirea și parfumarea lor este o dovadă clară, a mormăit Woggle cu siguranța unui nou Buddha, dar uită-te la blana mătăsoasă a unei pisici sau la aripile pline de vioiciune ale unui măcăleandru. Arată vreun supermodel la fel de bine?

— Sigur că da, gagiule, a zis Jazz, care folosea două deodorante diferite zilnic și se dădea pe piele cu uleiuri aromate. Eu nu mă culc dorindu-mi să strâng o pisică în brațe, dar Naomi sau Kate ar fi oricând binevenite.

Din zona bucătăriei, unde pregătea un ceai din plante, Layla a spus:

— Woggle, am niște loțiuni de curățare care nu au absolut nimic organic, dacă vrei să le folosești.

> *Layla. Slujba reală*: *designer de modă și supraveghetoare vânzări. Semn astral*: *Scorpion*.

— Nu vor mai fi chiar atât de absolut lipsite de substanțe organice când sticluțele din plastic vor sfârși într-o groapă de gunoi, iar un pescăruș va rămâne cu ciocul blocat în vreuna dintre ele, i-a răspuns Woggle.

•

— Domnule, să nu te lași păcălit de chestia cu designer de modă, zise Hooper. Tot vânzătoare se cheamă. Asta rezultă în a doua săptămână. Laylei nu i-a venit să creadă că ea și Kelly aveau practic aceeași slujbă. Layla se consideră mult deasupra lui Kelly. Chiar s-au certat pe tema asta.

— Lui Garry îi face plăcere să îi irite pe ceilalți, așa e?

— A, sigur, face orice, numai ca să-i întărâte, așa e Gary.

— Iar Layla, această tânără doamnă, se ia foarte în serios, nu?

— Exact. Câteva dintre cele mai aprige confruntări din prima săptămână au avut loc între ea și David, actorul, având ca subiect cine este mai sensibil.

— Amândoi se cred poeți, interveni și Trisha.

— Da, constat că există multă furie ascunsă acolo, remarcă Coleridge, cu un aer de cunoscător. Amândouă sunt cam frustrate, după câtă ambiție dovedesc. Asta ar putea fi relevant.

— Nu e cazul Laylei, domnule. Nu uitați că a fost eliminată din joc înainte de crimă.

— Sunt conștient de asta, sergent, dar, cum nu știm mai nimic, se cade să investigăm orice indiciu.

Hooper ura faptul că avea ca șef pe cineva care folosea expresii precum „a se cădea”.

— Resentimentele și senzația de inadaptare ale fetei ăsteia, Layla, ar putea să fi creat o anumită stare în cadrul grupului. Poate ea a catalizat nesiguranța de sine a altcuiva. Cine știe, uneori, se întâmplă să fie ucisă altă persoană decât cea care a fost ținta inițială.

— Poftim? făcu Hooper.

— Da, ia gândește-te puțin, spuse Coleridge, încercând o explicație. Să presupunem că un bărbat este luat peste picior în legătură cu performanțele lui la pat. La un moment dat, individul iese valvârtej la miez de noapte și, în

drum spre casă, simte pe cineva în urma lui. Omul se răsucește brusc și îl ucide pe necunoscut, vrând de fapt să-și omoare prietena.

— Da, domnule, înțeleg asta ca un acces de furie, dar, în cazul de față, crima s-a petrecut la multă vreme după plecarea Laylei.

— Așa e. Să presupunem că avem un grup de prieteni și A are un secret cumplit pe care îl descoperă B. B începe să împrăștie secretul, iar A află, dar când are o discuție față în față cu B, B susține convingător că, de fapt, turnătorul e C. În acest caz, A îl ucide pe C, care, în realitate nici nu avea habar de secret. *În acest fel este ucisă persoana care nu trebuia.* Din experiența mea, într-o crimă sunt implicate mai multe persoane, nu numai făptașul și victima.

— Așadar, o ținem pe Layla în vizorul nostru?

— Mda, dar nu ca suspect de crimă, evident. Dar, înainte de a fi părăsit casa, este posibil ca ea să fi aruncat sămânța care a condus la crimă. Să trecem mai departe!

Trisha apăsă din nou pe „play”, iar camera trecu încet de la Woggle către ultimul dintre locatarii casei.

Dervla. Slujba reală: *terapeut specializat în traume. Semn astral*: *Taur*.

•

Ea era cea mai frumoasă, toată lumea era de acord cu asta, plus cea mai misterioasă. Discretă și extrem de calmă, nu-ți era niciodată ușor să înțelegi ce se petrecea dincolo de privirea aceea surâzătoare de irlandeză. Ochi care păreau să râdă la amintirea altei glume decât cea de care se hlizea restul grupului. La data comiterii crimei, la casele de pariuri Dervla fusese favorita cu șansa a doua la câștigarea jocului și ar fi fost pe locul întâi dacă Geraldine Hennessy n-ar fi făcut selecții părtinitoare în câteva ocazii, făcând-o să pară cu nasul pe sus, când, de fapt, ea era doar introvertită.

— Și ce devine o terapeută specializată în traume când se află în casă? a întrebat-o Garry.

Încă resimțind efectele moleșitoare ale șampaniei de dimineață, el și Dervla stăteau întinși în apropierea piscinei.

— Cred că treaba mea e să înțeleg modul în care se comportă oamenii în condiții de stres, ca să-i pot ajuta să depășească situația. Dervla a rostit acestea cu accentul ei calm de dublineză. De aceea am vrut să particip la concurs. Ce vreau să spun, toată viața noastră este o serie de mici traume, corect? Consider că va fi foarte interesant să mă aflu aproape de oameni care suferă traume și să le trăiesc și eu.

— Deci n-are nicio legătură cu premiul de jumătate de milion?

Dervla era prea inteligentă ca să respingă acuzația în totalitate. Știa că în aceeași seară națiunea va analiza atent răspunsul ei.

— Ei, ar fi frumos, bineînțeles. Dar sunt convinsă că voi fi eliminată cu mult înainte de încheierea concursului. Nu, de fapt, am venit ca să mai învăț. Despre mine și despre stres.

•

Coleridge era atât de exasperat, încât se văzu silit să-și mai facă o cană cu ceai. Uite și femeia aceasta, frumoasă, inteligentă, de care, jenat, constatase că se simțea atras, cu ochi ca smaraldele și vocea numai miere, și totuși spunea niște *prostii* monumentale.

— Stres! *Stres*! rosti el cu un glas care, pentru el, suna ca un strigăt. Cu nici două generații în urmă, întreaga populație a acestei țări a trăit cu spaima ocupației iminente și brutale a naziștilor ucigași! Cu o generație înainte de asta, am pierdut *un milion* de tineri în război. *Un milion de copii nevinovați.* Iar acum avem „terapeuți” care studiază „trauma” de a fi eliminat dintr-un spectacol de televiziune. Uneori, mă apucă disperarea, serios. Disperarea.

— Da, domnule, spuse Trisha, dar în război și în alte situații din acestea, oamenii aveau ceva care să-i susțină, ceva în care credeau. În prezent, nu prea mai avem în ce crede. Asta ne face temerile și durerile mai puțin importante?

— Da, sigur!

Coleridge se înfrână, ca să nu explodeze. Până și el își dădea seama uneori când lăsa impresia că este un ramolit bătrân, reacționar și cu înclinații bigote. Inspiră adânc și reveni la subiect: tânăra femeie de pe ecran.

— Așadar, această Dervla a intrat în joc cu intenția pur intelectuală de a analiza cazuri de stres?

— Da, răspunse Trisha, făcând referire la dosarul pe care îl întocmise Dervlei, ea a considerat că procesul de nominalizare, cu câștigători și eliminați, i-ar oferi o șansă perfectă să studieze reacțiile oamenilor în condiții de izolare și de respingere.

— Foarte lăudabil, recunosc.

— Și a mai spus că „speră ca într-o bună zi să ajungă prezentatoare de televiziune”.

— Cum de nu mă surprinde asta? zise Coleridge și sorbi din ceai, apoi privi la ecran. O casă, zece concurenți, adăugă el mai mult pentru sine. O victimă.

ZIUA 30 – 7:00 a.m.

Trecuseră deja trei zile de la crimă, iar Coleridge se simțea ca și cum ancheta abia demarase. Nu se obținuse nicio probă criminalistică importantă din percheziția efectuată în casă, interogarea suspecților nu scosese la iveală nimic în afara evidentului șoc și a nedumeririi, observatorii de la Peeping Tom nu puteau sugera nici măcar o fărâmă de motivație, iar Coleridge și

excelenta lui echipă se văzuseră siliți să stea în fața unui televizor și să facă supoziții, care de care mai absurde.

Coleridge închise ochii și respiră rar. Concentrare, trebuia să se concentreze, să facă uitată furtuna care făcea ravagii în jurul lui și să se concentreze.

Încercă să-și golească mintea, să se debaraseze de toate prejudecățile, să și-o transforme într-o pagină albă, pe care o mână invizibilă ar fi putut scrie răspunsul. *Ucigașul este*… Dar nici vorbă de așa ceva.

Pur și simplu i se părea incredibil până și faptul că existase un criminal, și totuși așa stăteau lucrurile.

Cum putea cineva scăpa nedepistat într-un mediu perfect închis, unde fiecare centimetru pătrat era supravegheat prin camere de televiziune și microfoane?

În camera monitoarelor, opt persoane priviseră pe ecrane. O alta se aflase chiar mai aproape, pe coridorul plasat dincolo de oglinzile prin care se putea vedea în casă și pe unde se deplasau camerele în jurul casei. Alte șase fuseseră prezente în încăperea părăsită de ucigaș pentru a-și urmări victima. Acestea se găseau tot înăuntru când el sau ea revenise la scurt timp după crimă. După unele aprecieri, alte *47 000* de persoane urmăriseră în direct pe internet, serviciu oferit de Peeping Tom telespectatorilor mai obsedați de acel joc.

Toți acei oameni asistaseră la crimă, și totuși criminalul îi prostise pe toți.

Coleridge simți o senzație de spaimă vânzolindu-i-se în stomac. Teama că îndelungata și oarecum distinsa lui carieră avea să se încheie cu un eșec răsunător. Un eșec larg mediatizat, pentru că acesta devenise cel mai cunoscut caz de crimă de pe planetă. Fiecare avea câte o teorie, orice pub, birou, școală, orice bar care servea tăiței în centrul Tokioului, orice baie turcească din Istanbul. Cu

fiecare oră care trecea, biroul lui Coleridge era bombardat de mii de e-mailuri în care i se spunea cine era criminalul și motivul pentru care el sau ea ucisese. Criminaliștii și prezicătorii inundaseră toate canalele de comunicare – la știri, în ziare, on-line, și în toate limbile pământului. Casele de pariuri lansaseră pariuri, spiritiștii i se adresau victimei, iar internetul era pe punctul de a se bloca din cauza traficului prea încărcat de căpățânoșii computeriști care schimbau teorii între ei.

Într-adevăr, singura persoană care părea să nu aibă nici cea mai vagă idee privind identitatea criminalului era inspectorul Stanley Spencer Coleridge, ofițerul de poliție care răspundea de anchetă.

Se plimbase atent prin casă, încercând să simtă măcar o parte din secrete. Parcă rugând-o să-i dea un indiciu. Nu casa reală, bineînțeles. Echipa de specialiști criminaliști își terminase treaba acolo într-o singură zi și apoi fusese obligată să o repună la dispoziția proprietarilor. Aceasta era o copie după casa pe care Peeping Tom Productions o împrumutase cu amabilitate poliției. Varianta din plăci de rigips pe care producătorii o folosiseră în lunile de repetiții cu camerele de televiziune, ca să se asigure că niciun colțișor nu rămânea neacoperit și că nu exista niciun ascunziș. Această copie nu avea acoperiș și nici instalații sanitare și nu cuprindea grădina, însă culorile interioarelor și dimensiunile erau identice. Asta îi dădea lui Coleridge posibilitatea de a *simți.*

Își adresă o sudalmă. Stând în spațiul acela, simți că devenise ca unul dintre adevărații locatari: nu-i venea în minte niciun gând limpede, ci doar *sentimente.*

„Sentimente, își zise el. *Modus operandi* al unei întregi generații. Nu trebuie să gândești deloc și nici nu ești obligat să crezi în ceva. Trebuie doar *să simți*.”

Ca și casa adevărată, replica, plasată într-o cameră de sunet neocupată de la Studiourile de Film Shepperton, avea două dormitoare, o cameră de duș, o baie unde se puteau spăla rufe într-o cuvă mare din inox, o toaletă, o zonă de locuit compusă din camera de zi spațioasă, bucătărie și sufragerie, o debara și încăperea cunoscută drept „camera secretelor”, unde locatarii intrau ca să se adreseze lui Peeping Tom.

Pe laturile casei erau trei coridoare întunecoase care nu dădeau în grădină, și exact de-a lungul acestora se deplasau camerele la care se găseau operatori, spionându-i pe locatari prin oglinzile uriașe care ocupau mai toată suprafața zidurilor. Aceste camere, împreună cu cele plasate în „punctele fierbinți” din interiorul casei și controlate de la distanță, aveau rolul de a asigura producătorii că nu rămânea niciun locșor în care cineva dinăuntru ar fi putut trece neobservat. Singura încăpere în care nu aveau acces camerele de filmare manuale era toaleta. Până și tradiția voyeuristă a celor de la Peeping Tom avea o limită, de aceea nu exista un cameraman plasat la jumătate de metru de locatarii care se ușurau. Editorii de serviciu trebuiau totuși să urmărească ce se petrecea acolo, întrucât în toaletă se afla o cameră automată, căreia nu-i scăpa absolut nimic. Erau siliți să și asculte, deoarece acel cubiculum avea instalat un microfon.

Coleridge își aminti expresia obsedantă care tronase pe foarte multe panouri de afișaj de pe marginea șoselelor în avanpremiera emisiunii. „Nu există scăpare”, scria pe ele. Pentru unul dintre locatari, acea lozincă se dovedise înfiorător de profetică.

Complexul cuprinzând casa și grădina era înconjurat de un șanț cu apă și de două garduri din sârmă tăioasă ca lama, unde patrulau agenți de securitate. Camera de monitorizare, în care lucra echipa de producție, era situată la aproximativ 50

de metri dincolo de gard și era legată de pistele pentru camerele de luat vederi printr-un tunel pe sub șanțul cu apă. În acea noapte cumplită, după ce, grație monitoarelor, fuseseră martori la crimă, prin acel tunel veniseră în goană echipa de noapte de la Peeping Tom și Geraldine.

Crima.

Asta îl rodea cumplit pe Coleridge.

Se plimbă pentru a nu știu câta oară prin copia casei pe unde umblase victima, urmată la câtva momente de ucigaș. Apoi se duse pe coridorul pe care circulau camerele de luat vederi și privi înăuntru, la fel ca operatorul care fusese de serviciu în noaptea aceea. Reintră în camera de zi și deschise un sertar din mobila de bucătărie, cel de sus, pe care îl deschisese și criminalul. În sertarul respectiv nu exista niciun cuțit; acela era doar un spațiu folosit pentru repetiții.

Își petrecu aproape trei ore plimbându-se de colo-colo prin copia ciudată, deprimantă, însă asta nu îi sugeră nimic în plus față de ceea ce deja știa despre ceea ce se petrecuse în cursul acelor clipe de violență cumplită. Se întrebă cum ar fi făptuit el crima dacă ar fi fost ucigașul. Răspunsul era: exact cum procedase și criminalul. Era *singura* modalitate în care s-ar fi putut comite fapta cu oarecare șansă de a scăpa nedepistat. Criminalul percepuse că avea posibilitatea de a ucide în siguranță și se folosise de ea.

„Mda, asta e ceva”, își spuse Coleridge. Iuțeala cu care ucigașul se folosise de acea șansă dovedea că așteptase și pândise cu atenție. El sau ea *voise să ucidă.*

Ce anume se întâmplase ca să dea naștere unei asemenea uri? Fără să aibă nicio probă care să-l contrazică, trebuia să presupună că, în urmă cu mai puțin de o lună, acești oameni erau necunoscuți unii altora. El și echipa lui analizau trecutul fiecărui locatar, însă până în acel moment nu descoperiseră niciun indiciu cât de mic că vreunii

dintre ei se cunoscuseră înainte de a intra în casa aceea.

Și atunci, de ce o persoană ar plănui să ucidă un necunoscut?

Pentru că nu mai erau necunoscuți. În cele trei săptămâni trebuie că se întâmplase sau se spusese ceva care făcuse crima inevitabilă. Dar ce anume? În casă se petrecuseră câteva lucruri urâte, dar nu se observase ceva care să sugereze, oricât de vag, motivul unei crime.

Nu se putea elimina ideea că doi dintre locatari se cunoșteau. Că o dușmănie veche reînviase, fără voia nimănui, în acel spațiu închis. Că o coincidență sumbră și cumplită apărută în procesul de selecție dusese la crimă.

Oricare ar fi fost răspunsul, Coleridge știa că nu-l va găsi în hangarul mohorât de la Shepperton. El se afla în casa reală, în mintea *oamenilor* aflați în casă.

Abătut, se întoarse la mașină, unde Hooper se retrăsese deja de jumătate de oră și, împreună, porniră pe drumul de întoarcere spre Sussex, unde era situată adevărata casă; un drum de aproape treizeci și cinci de kilometri, care, dacă erau norocoși, avea să le răpească doar ce mai rămăsese din acea dimineață.

ZIUA 30 – 9:15 p.m.

În timp ce Coleridge și Hooper se strecurau prin traficul de pe Autostrada 25, Trisha îi lua o declarație lui Bob Fogarty, redactor-șef al emisiunii *Arest la domiciliu.* După Geraldine Temnicera, Fogarty era cea mai importantă figură din ierarhia de la Peeping Tom. Trisha voia să afle despre modul în care oamenii pe care îi urmărise pe bandă ajungeau să fie prezentați astfel.

— *Arest la domiciliu* este în esență o ficțiune, spuse Fogarty, întinzându-i un pahar din plastic în

care se găsea o spumă apoasă și fiind cât pe ce să i-l dea pe alături din cauza semiîntunericului din camera de monitorizare. Se alcătuiește din decupaje.

— Deci manipulați imaginile locatarilor?

— Evident. Nu suntem oameni de știință, noi facem programe de televiziune. În general, participanții sunt terni. Trebuie să-i facem să pară interesanți, să-i transformăm în eroi sau în ticăloși.

— Eu credeam că trebuie să fiți observatori, că toată emisiunea reprezintă o experiență privind interacțiunea umană.

— Uite cum stau lucrurile, doamnă polițist, îi explică Fogarty cu răbdare, pentru a crea o emisiune de jumătate de oră în fiecare seară, avem la dispoziție imaginile acumulate de treizeci de camere de televiziune care funcționează douăzeci și patru de ore. Asta înseamnă 720 de ore de material, din care *30 de minute* se transformă în imagini pentru emisiune. N-am avea cum să evităm deciziile subiective, chiar dacă aș dori asta. Ceea ce ne uimește este că națiunea *crede* în ceea ce prezentăm. Chiar acceptă drept realitate ceea ce vede.

— Nu cred că oamenii se gândesc mult la asta. La o adică, de ce ar face-o?

— Destul de adevărat. Atâta vreme cât e o emisiune bună, nici nu le pasă, motiv pentru care, în măsura posibilităților, încercăm să facem un film.

— Un film?

— Acesta e termenul folosit pentru știri și filme.

— Și ce înseamnă?

— A, să spunem că introducem un scurt intro pentru știri – o investigație privind dependența de droguri în complexele de locuințe. Dacă te duci pur și simplu cu aparatul de filmat la vreo dărăpănătură și începi să-ți bagi nasul, poți să te învârți pe acolo până la Crăciun ca să realizezi un documentar. De aceea îți scrii scenariul

investigației înainte de a ieși din birou. Îți zici… așa, avem nevoie de câțiva puști care să afirme că pot procura heroină la școală, avem nevoie de o fată care să spună că face trotuarul pentru o doză, de un tânăr lucrător care să spună că guvernul este vinovat… Tu scrii toate astea. Apoi trimiți un cercetător să facă rost de câțiva amatori și, practic, le spune ce au de rostit.

— Dar cum puteți proceda așa în cazul emisiunii *Arest la domiciliu*? Adică, nu-i puteți pune pe locatari să spună ceva anume, nu?

— Nu, dar poți fi sigur de ideea pe care vrei să o transmiți și atunci cauți scenele care să o susțină. E singura modalitate ca să nu creezi un adevărat balamuc. Uite la asta, de exemplu… Aici avem prima prezență a lui Kelly în camera secretelor, din după-amiaza zilei 1.

ZIUA 1 – 4:15 p.m.

— E extraordinar, tare, scandalos. Mă simt pur și simplu nemaipomenit, parcă n-aș fi eu, a spus Kelly pe nerăsuflate pe monitorul principal.

Venise la camera secretelor ca să spună cât de emoționant și grozav era totul.

— Uite ce e, azi a fost cea mai tare zi din viața mea, pentru că îi iubesc cu adevărat pe oamenii ăștia și știu că o să ne înțelegem minunat. Cred că o să apară momente de încordare și voi termina urându-i pe jumătate dintre ei, doar o clipă, la un moment dat. Dar se poate spune asta despre fiecare, nu? În sinea mea, *îi iubesc* pe toți. Sunt din banda mea. Echipa mea.

•

De undeva din bezna camerei de montaj, Geraldine l-a fulgerat cu privirea pe Fogarty.

— Asta vrei să spună, corect?

Bob s-a ascuns după paharul de plastic.

— Păi, asta a zis, Geraldine.

În ochii ei a apărut o sclipire, nările i s-au dilatat și a căscat gura, arătându-și dinții ca de fiară. Era ca și cum Creatura tocmai își scosese capul din burta lui John Hurt[3].

— Ești prost ca un rahat! Și la fel de leneș! Puteam să pun și o maimuță să spună același lucru! Găseam și o adolescentă fără școală și plină de coșuri, orice toantă care să rostească ce a zis și asta! Eu te plătesc ca să *vezi* ce a spus *de fapt* și *să descoperi* ceea ce *vrem noi să spună, rahat de nimic ce ești*!

Fogarty a aruncat o privire prin care cerșea înțelegerea celorlalți membri mai impresionabili ai echipei de montaj.

— Cine e Kelly, Bob? a continuat Geraldine, azvârlindu-și un braț către imaginea împietrită a tinerei brunete și atrăgătoare de pe ecran. Cine e fata asta?

Fogarty a rămas cu privirea lipită de televizor. Vedea un zâmbet dulce, un chip cu trăsături sincere, naive, care nu avea nimic de ascuns.

— Păi…

— Bob, e scorpia noastră, manipulatoarea. Așa cum ne-am propus, una dintre figurile care trebuie să stârnească ura. Mai ții minte interviurile pentru înscriere? Ambiția aceea obraznică? Nonșalanța cu care își tot arăta chiloții? Și prostiile alea cu *forța femeilor*?! Nu-ți amintești ce am zis atunci, Bob?

Fogarty nu uitase, dar Geraldine a ținut să-i reamintească.

— Am zis: „Bine, curvișină mică și arogantă, o să vedem noi cât de mult o să-ți poți etala spectacolul de modă, stil și muzică după ce întreaga națiune o să decidă că ești o *târfă* bârfitoare, gata să stârnești bărbații”, nu-i așa?

— Adevărat, Geraldine, dar, din ceea ce a spus azi, pare să fie foarte simpatică. De acord, e puțin cam aiurită și vanitoasă, clar, dar nu chiar o târfă.

Cred c-o să ne fie cam greu să o facem să pară chiar atât de detestabilă.

— O să *pară* așa cum vrem noi și o *să fie* așa cum vrem noi, s-a răstit Geraldine rânjind.

ZIUA 30 – 9:20 a.m.

— E normal ca Geraldine să vă vorbească așa? întrebă Trisha.

— Cu toți vorbește la fel.

— Deci v-ați obișnuit, nu?

— Nu e ceva cu care să te obișnuiești, doamnă polițist. Am diplomă de inginer în computere și media. *Nu* sunt un rahat fără minte.

Trisha dădu din cap. Auzise de Geraldine Hennessy încă înainte să-și dobândească faima pentru *Arest la domiciliu.* Mai toată lumea o știa. Geraldine era o celebritate incontestabilă. O femeie de televiziune bravă, provocatoare și controversată, îndrăzni Trisha să o califice.

— Prostii! zise Bob Fogarty. E o târfă de televiziune care se dă drept inovatoare, și îi merge, pentru că e în relații cu câteva stele ale muzicii și se îmbracă de la Vivienne Westwood. Nu face decât să fure idei sordide, idioate, din ziarele de scandal și de la alte posturi TV, de obicei din Europa sau Japonia, le dă un pașpai de stil modern, club sau cine știe ce și le plasează clasei de mijloc drept ironie postmodernistă.

— Așadar, nu vă place femeia asta.

— O detest, doamnă. Oamenii ca Geraldine Hennessy au distrus televiziunea. E un vandal al culturii. O scârbă răutăcioasă, proastă și periculoasă.

Deși semiîntuneric, Trisha observă că mâna în care Fogarty ținea paharul tremura, și rămase uimită.

— Calmați-vă, domnule Fogarty.

— Păi sunt calm.

— Bine.

Apoi Fogarty rulă confesiunea lui Kelly așa cum fusese dată pe post.

— O să sfârșesc urându-i pe toți.

Doar atât rosti Kelly.

ZIUA 1 – 4:30 p.m.

Kelly a ieșit din camera secretelor și s-a întors în camera de zi. Layla i-a aruncat un zâmbet compătimitor și a mângâiat-o pe mână când a trecut pe lângă ea. Kelly s-a răsucit, a surâs și s-au îmbrățișat discret.

— Te iubesc, a spus Layla.

— Te iubesc de nu se poate, i-a răspuns Kelly.

— Să fii tare, ai înțeles? a zis Layla.

Kelly a asigurat-o pe Layla că se va strădui să se țină tare.

Kelly a fost încântată că Layla o îmbrățișase. Ceva mai devreme, cele două avuseseră o mică neînțelegere în legătură cu insistența Laylei de a include ulei de nucă pe prima listă de cumpărături a grupului. Layla a spus că, întrucât mânca îndeosebi salate, garniturile erau foarte importante pentru ea, iar uleiul de nucă era un ingredient esențial.

— În plus, îmi unge și chakrele, precizase ea.

Kelly îi sugerase Laylei că, din cauza bugetului limitat pentru alimente, uleiul de nucă era un articol de lux, foarte scump.

— Mda, cred că e o observație absolut subiectivă, scumpelor, a răspuns Layla, încântată de propria elocvență, și depinde clar de modul în care țineți la chakrele voastre.

În acel moment David intervenise în sprijinul Laylei. El a spus că, în ceea ce-l privea, șunca pe care Kelly sugerase să fie trecută pe listă, fiindcă

ea gătea un dejun tare de tot, nu era chiar un ingredient de neînlocuit decât… „pentru porcul care o donase, probabil”. David aruncase remarca asta milostivă din fortăreața inexpugnabilă a poziției lotus în care stătea.

— Eu unul aș comanda mai curând ulei de nucă decât cadavre.

Atunci toți bărbații au sărit să o sprijine pe Kelly, dar atitudinea de superioritate morală etalată de David și de Layla o făcuse pe Kelly să se simtă cumplit și, vreme de câteva clipe, crezuse că va plânge. Cu toate astea, a mers în camera secretelor și a declarat către Peeping Tom cât de mult îi iubea pe toți.

Acum ieșise, iar Layla o recompensase cu o îmbrățișare.

Kelly purta doar un tricou și un șort minuscul, iar Layla era îmbrăcată la fel de sumar, cu un sarong din mătase și un sutien asortat. Burțile supte s-au atins, iar sânii li s-au întâlnit în acea îmbrățișare.

De cealaltă parte a încăperii, camera prinsă în tavan a bâzâit și s-a concentrat asupra lor cu o grabă indecentă.

ZIUA 30 – 9:45 a.m.

— Știți că, deși vremea a fost caldă și însorită, Geraldine a insistat ca încălzirea centrală să funcționeze permanent? zise Fogarty.

Trisha rămase perplexă.

— Ați ridicat temperatura pentru ca locatarii să stea mai dezbrăcați?

— Bineînțeles. Păi ce credeați? Peeping Tom vrea corpuri, nu pantaloni lălâi! 24 de grade e o temperatură optimă pentru televiziune. E cald, dar nu te face să transpiri. Geraldine spune mereu că, dacă ar putea face 25 de grade în camere și minus

5 în apropierea sfârcurilor fetelor, ar crea temperatura ideală.

Trisha îl privi pe Fogarty cu un aer gânditor. Se vedea că-și călca pe inimă ca să-și descrie patroana într-o lumină proastă. „De ce se întâmpla asta?” se întrebă ea.

— În fine, conchise Fogarty, Domnișoara Mare și Tare, acest geniu sclipitor și machiavelic, Geraldine Hennessy, a dat-o în bară rău de tot în cazul lui Kelly, deși nu vrea să recunoască. S-a gândit că dacă ea n-o place pe Kelly, nici restul lumii n-o va agrea, însă publicului i-a plăcut și, alături de Woggle, ea a fost cea mai apreciată dintre toți participanții. A trebuit să schimbăm macazul, și de a doua zi am făcut montajele în favoarea ei.

— Deci uneori subiectul impune desfășurarea programului?

— Da, cu puțin ajutor din partea mea, trebuie să recunosc. I-am oferit lui Kelly o mulțime de poziții avantajoase. M-aș fi simțit un idiot dacă aș fi acceptat să procedez murdar, așa cum a vrut Geraldine.

ZIUA 31 – 8:30 a.m.

După ce citi raportul Trishei privind discuția cu Fogarty, Coleridge convocă o ședință a tuturor polițiștilor din echipa sa.

— În prezent, spuse el pe un ton ferm, sunt de părere că greșim investigând șapte suspecți și o victimă.

Ca multe alte afirmații făcute de Coleridge, aceasta fu primită cu priviri nedumerite. Inspectorul aproape percepu un fâșâit produs de vorbele lui trecându-le celorlalți pe deasupra capetelor.

— Și asta ce înseamnă, șefu’?

— Șefu'?

— Domnule inspector.

— Mulțumesc, sergent.

— Ce să înțelegem de aici, domnule inspector? insistă Hooper, oarecum resemnat. Cum adică nu avem suspecții și victima care trebuie?

— Pentru că îi vedem pe acești oameni așa cum vor să ni-i prezinte producătorii și regizorii de la Peeping Tom Productions, nu așa cum sunt ei în realitate.

Coleridge făcu o scurtă pauză, fiindcă își îndreptase atenția asupra unui polițist din fundul încăperii, care mesteca gumă; o *femeie* polițist. Tare ar fi vrut să-i spună să caute o bucățică de hârtie și să-și păstreze guma în ea, dar știa că vremea când un inspector își putea trata subordonații în acel fel trecuse de mult. N-ar fi fost defel surprins dacă ar fi aflat de existența unui tribunal la Bruxelles care să susțină că libertatea de a mesteca gumă făcea parte dintre drepturile omului. Își limită reacția la o privire severă, care o determină pe tânără să nu-și mai miște fălcile vreme de maximum trei secunde.

— Prin urmare, trebuie să emitem păreri foarte rezervate, pentru că, în afară de ceea ce am aflat din scurtele discuții purtate cu fiecare dintre locatarii supraviețuitori, nu-i cunoaștem pe acești oameni decât prin intermediul ochiului mincinos al camerei de televiziune, acest fals prieten, atât de convingător, foarte plauzibil, atât de *real* și totuși, așa cum am constatat deja, atât de înșelător și de capricios. Așadar, trebuie să o luăm de la început în cazul fiecăruia și să nu pornim de la presupuneri. Absolut deloc.

Și așa continuă sumbra ocupație de a viziona arhiva de casete video de la *Arest la domiciliu.*

„Ne aflăm în ziua 3 de *Arest la domiciliu,* și Layla s-a dus la frigider ca să-și ia brânză." Aceasta era vocea lui Andy, naratorul emisiunii.

„Brânza vegetală este o parte importantă a dietei Laylei, principala sursă de proteine pentru ea.”

— Observați cum ne orbește televiziunea cu tâmpenii! exclamă Coleridge, exasperat. Dacă nu ne-am concentra, probabil că ne-am forma părerea că s-a petrecut ceva interesant! E impresionant talentul acestui individ de a conferi până și celor mai banale și plicticoase observații un aer de importanță pe care o rezervăm de obicei unor chestiuni de viață și de moarte.

— Cred că asta e din cauza accentului scoțian, sugeră Hooper. Sună mai sincer.

— Omul ăsta ar fi putut prezenta Criza rachetelor din Cuba fără să-și schimbe deloc tonul… „Este miezul nopții, iar președintele Kennedy încă așteaptă în Biroul Oval răspunsul lui Hrușciov…”

— Cine a fost Hrușciov? întrebă Hooper.

— Of, Dumnezeule! Secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice!

— N-am auzit de el, domnule. E afiliat la TUC[4]?

Coleridge spera că Hooper glumea, dar socoti că nu era cazul să-l întrebe. Se mulțumit să apese pe „play”.

„Layla tocmai a descoperit că o parte din brânza ei a dispărut”, a rostit Andy.

— Spune asta de parcă ar fi descoperit penicilina, se văită Coleridge.

ZIUA 3 – 3:25 p.m.

Furioasă, Layla a trântit ușa frigiderului.

— Hei, voi ăștia, da, ia veniți încoace, bine? Cine mi-a mâncat brânza?

— A, ai dreptate. Eu sunt acela, a zis David. Nu e tare?

David se adresa mereu celorlalți pe tonul moale, ușor superior al celui care știe sensul vieții, dar socotește că asta depășește puterea lor de înțelegere. În mod normal, le vorbea oamenilor din spate, pentru că avea înclinația de a le masa umerii, dar când le spunea ceva direct, îi plăcea să-i privească drept în față, închipuindu-și că ochii lui erau ca niște lacuri limpezi, hipnotice, în care interlocutorii ar voi în mod instinctiv să plonjeze.

— Hai, dom'le, m-am gândit că ar fi grozav să iau o bucățică din brânza ta, a spus el.

— A, da, a făcut Layla. Jumătate, mai precis… Asta e tare de tot. Dar tare, numai că o să-mi cumperi alta, înțelegi?

— Sigur, da, cum vrei tu, a spus David, ca și cum se ridica deasupra unor asemenea lucruri precum grija de a se gândi cui îi aparținuse acea bucată de brânză.

„Mai târziu, a afirmat naratorul Andy, în camera fetelor, Layla îi mărturisește Dervlei cum se simte în legătură cu acest incident."

Layla și Dervla stăteau lungite, fiecare pe patul ei.

— Nu-i vorba de brânză, a șoptit Layla. Serios, nu e vorba de o bucată de brânză. Numai că, nu știu dacă înțelegi, era brânza mea.

ZIUA 31 – 8:40 a.m.

— Serios vorbesc, nu știu dacă o să pot continua această anchetă, recunoscu Coleridge.

ZIUA 31 – 2:00 p.m.

— De fapt, chestia cu brânza Laylei i-a provocat lui Geraldine prima criză.

Trisha revenise la camera monitoarelor pentru a mai discuta o dată cu Bob Fogarty. Ea și Coleridge fuseseră de părere că Fogarty era omul care știa cele mai multe lucruri despre locatari și despre schemele folosite la Peeping Tom.

— De ce a apărut criza în legătură cu brânza? îl întrebă ea.

— Pentru că regizorul de serviciu a demisionat și a plecat împreună cu cei doi asistenți ai lui. A trebuit să vin eu ca să-i țin locul. Nu ți se pare că asta e o criză? Eu așa cred.

— De ce și-a dat demisia?

— Pentru că, spre deosebire de mine, încă avea un dram de mândrie profesională, spuse Fogarty cu amărăciune, dând drumul unui pătrățel de ciocolată cu lapte în paharul din plastic plin cu spumă, un gest pe care Trisha nu-l mai văzuse la altcineva. Ca adult cu acte în regulă și instruit, omul n-a mai fost în stare să meargă în fiecare seară acasă la soție și copii și să le spună cum a muncit toată ziua ca să documenteze o ceartă între doi dobitoci pentru o bucățică de brânză.

— De aceea a plecat?

— Da. I-a trimis lui Geraldine un e-mail prin care i-a spus că *Arest la domiciliu* este o rușine pentru industria de televiziune britanică, lucru care, întâmplător, este adevărat.

— Și Geraldine ce-a făcut?

— Ce crezi că a făcut? A scos capul pe geamul mașinii și a țipat: „Cale bătută, rahat cu moț ce ești!” – asta când el se urca în mașină să plece.

— Deci nu s-a sinchisit!

— Ei, a fost de fapt foarte neplăcut, mai ales pentru mine, dar s-a găsit curând un înlocuitor. Oamenii vor să vină la noi. Facem „o televiziune la limită”, înțelegi? Glasul lui Fogarty devenise amar de atâta sarcasm. Ne aflăm pe val, suntem moderni, provocatori și inovatori. Asta e, bineînțeles, o industrie în care se consideră că e provocator și inovator dacă prezentatorii de știri

stau cu fundul pe birourile lor, în loc să se așeze pe scaun… La naiba!

Fogarty căută bucățica de ciocolată în pahar. Trisha bănui că intenția lui fusese doar de a o înmuia, nu de a o dizolva complet în cafea. Oamenii capătă obiceiuri ciudate când își petrec mai tot timpul de muncă în camere întunecoase.

— Dumnezeule, ce l-am invidiat pe tipul care a plecat, continuă Fogarty. Eu m-am angajat în televiziune ca să regizez finale de cupă și mari concursuri naționale! Teatru, comedie, emisiuni de știință și muzică. Și ce-am ajuns să fac? Stau în beznă și mă uit la zece nebuni care se amăgesc în timp ce zac pe canapele. *Toată ziua.*

Trisha descoperea acum unul dinte marile secrete ale emisiunii. Oamenii care lucrau la ea îi *detestau* pe cei pe care trebuiau să-i urmărească.

— Nici nu știți ce plictisitor e! *Niciunul* nu e suficient de interesant pentru a fi privit așa cum ne uităm la indivizii ăștia, dar mai ales la soiul de persoană care vrea să fie privită. E ca în *Catch 22*[5], înțelegeți? Cei care *țin* să se afle în casa aceea ridicolă sunt, prin definiție, oameni neinteresanți, și nu au ce căuta acolo.

Fogarty privi lung la șirul de monitoare din fața lui. Urmă o tăcere lungă și tristă.

— Ce urăsc cel mai mult e că una-două, ăștia se *îmbrățișează,* zise el într-un târziu, și se *mângâie.* Ca să nu mai vorbesc că îndrugă verzi și uscate.

— Ar trebui să discutați cu șeful meu, spuse Trisha. V-ați înțelege de minune.

Fogarty amuți din nou, după care își reluă discursul pe aceeași temă:

— Dacă adunătura aceea din casă ar avea idee cât de mult îi disprețuim noi, cei din spatele oglinzilor, poreclele nemiloase pe care le-am găsit pentru ei… „Scormonește-n-nas”, „Labă tristă”, „Bășinosul”… Dacă ar auzi comentariile pe care le facem în timp ce le crâmpoțim vorbele ca să ne iasă nouă programul cum vrem, lipsa totală de

respect pe care o arătăm față de motivele fiecăruia de a participa la joc… ei, atunci, poate că *toți* ar dori să fi fost omorâți.

ZIUA 31 – 3:00 p.m.

Coleridge și echipa lui se simțeau tot mai frustrați din cauza lui Woggle. Din nefericire, el le stătea în cale celorlalți locatari. Cei de la Peeping Tom îl socotiseră un atu atât de însemnat pentru emisiunea lor, încât porțiunile mari din decupajele rămase din primele zile ale jocului se refereau la isprăvile lui și la reacțiile de nemulțumire ale celor din casă.

— Dacă ar fi fost ucis Woggle, criminalului, oricare ar fi fost, i-am fi găsit circumstanțe atenuante, se plânse Coleridge. Mi-e greață de el numai când îl văd, și n-aș vrea să trăiesc alături de un asemenea om.

— Nu-i poți învinui pe producători că l-au vârât cu forța, spuse Hooper. O vreme, toată țara a fost obsedată de el. Asta a căpătat și un nume: „Wogglemanie”.

Coleridge își aduse aminte. Până și el remarcase numele apărând mereu pe primele pagini ale ziarelor de scandal și pe pagina a treia sau a patra a celor serioase. Pe vremea aceea, nu avusese nici cea mai vagă idee despre cine era vorba. Considerase că era vreun fotbalist sau un violonist celebru.

Hooper scoase banda video care tocmai se terminase și o așeză pe o mică stivă de casete „vizionate”, după care scoase alta dintr-un teanc uriaș de „nevizionate” și o introduse în aparat.

— Domnule, știți că teancul de „nevizionate” e doar o anexă a unuia și mai înalt? Pe care îl ținem în altă parte.

— Da, știam asta, sergent.

Hooper apăsă butonul „play” și în camera de anchetă se revărsă din nou vocea cu accent scoțian a lui Andy.

„Suntem în ziua 4 din casă, iar Layla și Dervla au sugerat organizarea unui program pentru repartizarea echitabilă a treburilor casnice.”

Coleridge se lăsă mai comod pe scaun. Știa că nu-și poate îngădui încă o cană de ceai decât peste aproximativ cincizeci de minute. Una pe oră, paisprezece căni de aproape jumătate de litru pe ziua de muncă, asta era limita pe care și-o impusese.

ZIUA 4 – 2:19 p.m.

— Vreau să organizăm o ședință, a spus Layla. Ar fi bine când toată lumea se mai liniștește? Ca să purtăm o mică discuție?

Aflat în cealaltă parte a încăperii, Moon a ridicat capul cu țeasta rasă din cartea pe care o citea, una intitulată *Tu ești Gaia*: *14 pași spre centrul propriului univers.*

— E a naibii de spirituală cartea asta, a zis Moon. Vorbește despre creșterea sinelui, evoluție și puterea personală, pe care, până la coadă, am atins-o, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— Mda, Moon, e tare. Uite, hm, ai văzut în ce stare e toaleta?

— Ce-i cu ea?

— Păi, nu e ca lumea, corect? Iar eu și Dervla…

— Nu mă prindeți pe mine la curățenie, a spus Moon. Sunt aici de patru zile și nici măcar n-am intrat acolo. M-am dat peste cap, asta e, fiindcă nu s-a realizat irigarea colonului și cred că și câmpurile electrice ale camerelor mi-au afectat yin-ul și yang-ul.

— Layla nu ți-a cerut să cureți toaleta, a zis Dervla cu calm. Credem că ar fi bine să organizăm

unele dintre treburile care trebuie făcute în casă, atâta tot.

— A, așa mai merge. Cum spui tu. Sunt pentru, orice ar fi. Dar până la coadă, n-am de gând să curăț rahatul altora când eu nici n-am ieșit afară până acum. Adică, ar fi prea din cale afară de ironic, nu?

— Ei, eu nu mă dau înapoi de la munci grele, dacă-i vorba de ridicat sau mutat, a spus Gazzer Gagiul, oprindu-se din flotările pe care le făcea aproape continuu încă de când sosise în casă, da' WC-ul nu-l curăț, asta fiindcă nu mă deranjează dacă-i murdar. Îți dă un reper la care să ținteși atunci când te ușurezi, bine?

Expresia de groază de pe fața delicată a Laylei a fost păstrată pe ecran vreme de aproape zece secunde.

— Bine, să uităm de toaletă, Garry. Ce zici de spălatul vaselor? l-a întrebat Dervla. Sau nu te deranjează să mănânci din farfurii unsuroase?

David, arătând atrăgător în cămașa lui lălâie, nici măcar n-a deschis ochii când i-a răspuns:

— Eu spun că în prima săptămână fiecare ar trebui să-și facă singur curățenie. Acum sunt la dezintoxicare, și nu mănânc decât orez fiert, care îmi închipui că e mult mai ușor de spălat de pe farfurie decât nu știu ce gunoaie ucigătoare pentru stomac cu care se îndoapă Garry, Jazz și Kelly.

— Mie-mi convine, a zis Gagiul. Eu oricum îmi curăț farfuria cu o bucată de pâine.

— Da, Garry, a intervenit Layla, nu vreau să impun condiții, dar cred c-ar trebui să ții minte că pâinea e pentru *toată lumea.* Uite ce-i, crezi că a fost elegant ce ai spus? Eu nu-ncerc să te presez, nici vorbă.

Gazzer a pufnit și și-a văzut de flotările lui.

— N-ar fi ridicol să ne spălăm fiecare farfuria, David? a zis Kelly.

— Păi de ce-ar fi?

David a deschis ochii și a fixat-o pe Kelly cu un zâmbet calm, blând și îngăduitor, la fel de calm, blând și îngăduitor ca un șarpe-cu-clopoței.

— Ei, pentru că… pentru că…

— Te rog să nu mă înțelegi greșit. Cred că e foarte important ca tu să te simți *în stare* să-mi spui că-s un prost, dar de ce?

— Dar n-am vrut… Nici nu mi-a trecut prin minte…

Kelly a renunțat să mai spună altceva.

David a închis din nou ochii și s-a întors la splendoarea propriilor gânduri.

Hamish, doctorul stagiar, omul care nu voia să fie băgat în seamă, și-a adus una dintre puține contribuții la discuție:

— Mie nu-mi place repartizarea treburilor. Cât am fost student, am trăit cinci ani la comun. Îi cunosc pe cei ca tine, Layla. După aceea o să mă amendezi cu un ou că n-am înlocuit hârtia igienică dacă se termină la mine.

— A, deci *tu* ești cel care procedează așa, nu? a făcut Dervla.

— Dădeam un exemplu, s-a grăbit să răspundă Hamish.

— Să-ți spun eu ce e mai rău decât unul care nu aduce altă rolă de hârtie, a strigat Jazz, intervenind în conversație cu un entuziasm nestăpânit: Un sadic! Tipul de ticălos care termină rola, dar mai lasă *un petic,* pe care apoi îl rulează peste miezul gol.

Probabil că Jazz fusese cursant pentru a ajunge bucătar-șef, dar asta era doar o slujbă, nu o vocație. Nu asta voia să facă în viață. El ținea să devină comic. *De aceea* intrase în concurs. Văzuse jocul drept o trambulină care să-l lanseze în lumea comediei. Știa că-și poate face prietenii să râdă și visa ca într-o bună zi, folosindu-și talentul, să trăiască pe picior mare. Nu ținea să fie actor, ci un tip *spiritual.* Un povestitor, un individ isteț, cu tupeu. Ar fi vrut să facă parte din grupul ales

pentru un joc cu public și să schimbe insulte inspirate cu ceilalți participanți. Voia să fie piua întâi în talk-show-urile tari de la TV și să emită păreri memorabile despre foste celebrități. Ar fi vrut să fie prezentatorul *unei ceremonii de acordare a premiilor.* Asta era ambiția lui Jazz, să aparțină grupului de elită alcătuit din băieții buni și deștepți care trăiau luxos doar spunând chestii *sclipitoare la marea inspirație.* Dorea să fie admirat și amuzant, să poarte costume elegante și să pătrundă în *Zeitgeist* și să stoarcă *idei nașpa* din orice.

Totuși, în primul rând, Jazz trebuia să fie remarcat. Era nevoie ca oamenii să vadă ce băiat destupat și ce gagiu amuzant de moarte era el. De când intrase în acel joc, căutase prilejuri să-și pună în aplicare ideile, transformându-le în subiecte de discuție. Chestia cu rolele de hârtie igienică venise la țanc.

— Cel care păstrează ultima pătrățică de hârtie e un nazist al toaletelor! a strigat Jazz. Nu e nevoie să aducă o rolă nouă, nuu, fi'ncă încă nu e *terminată,* corect? A lăsat suficient pentru ca următorul care folosește toaleta să simtă cum îi trece degetul prin hârtie și-i intră drept în fund!

Izbucnirea vioaie a lui Jazz s-a lovit de o tăcere uimită, poate și pentru că alesese să-și rostească presupusa glumă către una dintre camerele îndepărtate, care atârna de tavan.

— Jazz, nici măcar nu știi dacă vor transmite asta, i-a spus Dervla.

— Merită să încerc, scumpo, i-a răspuns Jazz. Billy Connoly vorbea cu *pescărușii* pe vremea când lucra ca docher la Glasgow.

— Gata! Vă rog! a protestat Layla. Puteți să vă potoliți puțin? Încercăm să facem o programare.

— De ce n-o lași mai moale și-ntâi să vezi ce se întâmplă? a zis Hamish. Lucrurile se rezolvă de la sine, ca întotdeauna.

— Da, Hamish, se rezolvă de unii ca mine sau ca Layla, a spus Dervla – iar poezia dulce a glasului ei s-a risipit încetul cu încetul –, după care, unii ca tine vor zice: „Vedeți? V-am spus eu că lucrurile se rezolvă”, dar chestia e că *nu* tu le-ai rezolvat.

— Cum vrei, i-a răspuns Hamish, dornic să-și vadă de lectură. Fă programarea, dacă ții atât de mult. Sunt de acord.

ZIUA 31 – 3:10 p.m.

— Vezi, domnule, spuse Hooper, apăsând pe „pauză”, Hamish bate în retragere, nu ține să fie remarcat. Doar cei care sar în ochi sunt nominalizați pentru eliminare.

Coleridge era nelămurit.

— Nu cumva Hamish a zis în camera secretelor că ambiția lui e să facă sex înainte de a ieși din casă?

— El e – doctorul.

— Păi, o asemenea afirmație nu l-a făcut să se remarce?

Hooper suspină.

— E altă treabă, domnule, camera secretelor e pentru *public.* Hamish trebuie să fie ceva mai interesant acolo, astfel că, dacă locatarii îl pun pe lista de eliminare, publicul nu va dori asta pentru că a afirmat că va face sex la TV.

— Dar acesta ar fi tocmai motivul potrivit pentru eliminarea lui, protestă Coleridge.

— Nu pentru majoritatea oamenilor, domnule.

ZIUA 4 – 2:20 p.m.

Ridicările din umeri ale celorlalți membri ai grupului au dovedit că Layla și Dervla câștigaseră

partida din acea zi și, cum locatarii nu aveau dreptul la creion și hârtie, Jazz, folosindu-se de experiența câștigată în meseria de bucătar-șef, a sugerat să alcătuiască programul de activități din spaghete.

— Astea se lipesc de perete, a zis el. Așa verifici dacă s-a fiert. O arunci în perete și, dacă se lipește, s-a făcut.

— Asta-i o mare tâmpenie, Jazz, a spus Gazzer. Adică va trebui să curățăm și masa ta de pe perete, nu?

— Păi n-o să arunci o farfurie plină, deșteptule, doar una, două.

— A, mai merge.

„Jazz fierbe niște spaghete, a zis Andy naratorul, și face programarea prin rotație pe perete."

— Tare chestia, a spus Jazz, admirându-și opera. Acum, fiecare dintre noi poate fi reprezentat prin boabe de orez fiert. Amidonul le ajută să se lipească.

— Beton! a exclamat Moon. Ne putem personaliza boabele, ca tipii ăia din India sau nu știu de unde, care fac sculpturi în boabe de orez. Am văzut pe Discovery, și realizează detalii incredibile, iar ceea ce e total filosofic, detaliile alea sunt prea mici ca să le vezi.

— Ei, asta-i de-a dreptul o prostie, și-a dat Gazzer cu părerea.

— Ba nu-i! Are o idee filosofică, nu crezi? Ca atunci când cade un copac în pădure, dar nimeni nu aude asta. Oare cum a căzut, cu zgomot sau nu? Tipii ăia nu fac sculptura pentru mine sau pentru tine. Decorează boabele de orez pentru Dumnezeu.

— Tot nu pricep rostul.

— Asta-i pentru că, până la coadă, ești prost cât cuprinde, serios, Garry. Îți închipui că ești deștept, da' nu ești.

Apoi au început cu toții să discute despre modul în care ar putea să-și individualizeze boabele de

orez, iar la faza aceasta, Woggle li s-a adresat din colțul lui:

— Oameni buni, trebuie să-mi spun și eu părerea, pentru că socotesc că acest fascism domestic ne dezbină cu totul. Singura metodă corespunzătoare și echitabilă de control al igienei este să permitem ca modelele de acțiune să se creeze prin osmoză.

Toți l-au măsurat pe Woggle.

— Ascultă, tipule, să-ți zic ceva, a intervenit Jazz. Singura chestie care se creează prin osmoză e mucegaiul de pe tine.

Layla a încercat să-i împace.

— Woggle, sper că nu vrei să afirmi că orice tip de organizare a unui grup înseamnă fascism.

— Ba asta spun.

A urmat o pauză, timp în care cei nouă oameni prizonieri, alături de creatura aceea ieșită parcă dintr-o latrină murdară, au priceput semnificația răspunsului. Urmau să trăiască alături de un om care considera că organizarea spălării vaselor era sinonimă cu invadarea Poloniei.

Woggle a profitat de tăcerea lor stânjenitoare ca să își întărească avantajul.

— Toate structurile devin corupte din interior.

— La ce te referi, omule? a făcut Jazz. Fiindcă mă văd silit să ți-o spun, domnule, vorbești ca un cur.

— Inițiativele de muncă, planificate central și impuse cu forța, rareori dau naștere unor rezultate eficiente sau unei forțe de muncă mulțumite și lipsite de tensiuni. Uitați-vă numai la Uniunea Sovietică sau la metroul londonez.

— Woggle, a zis Layla, ridicând glasul care sugera deja țipătul, suntem zece, și eu spun doar că, dacă vrem să avem o casă ordonată, ideea ar fi să facem curățenie prin rotație.

— Scumpă doamnă, tu vrei de fapt să spui că o persoană poate acționa în mod responsabil doar

dacă i se poruncește să facă una sau alta, a răspuns Woggle pe tonul lui supărător.

— Iar eu o să te urăsc fără să mi se poruncească, a spus Jazz, vorbind în numele grupului.

— În marele plan al universului, a zis Woggle, având în vedere energia pozitivă și negativă a creației, ura este doar cealaltă jumătate a iubirii, întrucât fiecare anotimp își are timpul său. Prin urmare, considerând universul drept un întreg, de fapt mă iubești.

— Asta s-o crezi tu, a zis Jazz.

— Ba da, a zis Woggle.

— Ba nu! a insistat Jazz.

— Ba da, a repetat Woggle.

Trebuie spus că Woggle nu se dădea niciodată bătut.

ZIUA 5 – 9:00 a.m.

Dervla a strecurat bucata de săpun pe sub tricou și s-a spălat la subsuori. Abia se învățase să facă duș în lenjeria intimă; în prima dimineață i se păruse foarte incomod și chiar ridicol, ca atunci când mergi în excursie cu școala și îți impui să te schimbi sub cearșaf. Alternativa era să-și expună goliciunea în fața a milioane de telespectatori, iar ea nu avea de gând să îngăduie așa ceva. Văzuse destule emisiuni de reality TV ca să înțeleagă ce le plăcea cel mai mult producătorilor, de aceea a fost foarte atentă în vreme ce se săpunea la subraț. Ar fi foarte ușor să-și ridice tricoul fără să-și dea seama și să-și lase sânii la vedere, dar știa că dincolo de oglinzile duble exista un cameraman care pândea exact un asemenea moment. Nu era nevoie decât de o fracțiune de secundă, iar apoi țâțele ei aveau să fie prezentate pe vreun site de internet o eternitate.

După ce a făcut duș, Dervla a început să se spele pe dinți și, în timp ce făcea asta, a observat literele apărând pe oglindă. Vreme de o clipă a crezut că rămăseseră imprimate prin condens după un alt ocupant al dușului, dar, când a mai văzut câteva materializându-se, și-a dat seama că ele erau scrise de pe cealaltă parte a oglinzii.

Deși intrase în casă doar de patru zile, începuse deja să aibă senzația că ea și ceilalți locatari erau ultimii supraviețuitori de pe planetă. Că acea capsulă închisă reprezenta tot ce mai rămăsese din întreaga lume. Că afară, dincolo de oglinzi, la câțiva centimetri depărtare, însă din altă lume, cineva încerca să intre în legătură cu ea.

„Șșt!”

Acela a fost primul cuvânt care apăruse. Scris, în timp ce Dervla se uita, literă cu literă, și apărând prin abur și condens, chiar la baza oglinzii, puțin deasupra robinetelor.

„Nu privi fix”, a fost următorul mesaj, iar Dervla a priceput că se holba cu ochii cât cepele, după ce rămăsese cu periuța de dinți în gură, urmărind literele. Și-a reorientat privirea imediat, uitându-se la propria imagine, așa cum procedează majoritatea oamenilor în timp ce-și spală dinții.

După o clipă, și-a lăsat din nou ochii în jos.

„Îmi placi, a văzut ea. Te pot ajuta. La revedere.”

A urmat o pauză, după care au răsărit ultimele litere ale mesajului: „XXX”.

Grăbită, Dervla a terminat spălarea dinților, și-a înfășurat un prosop în jurul trupului, și-a scos chiloții și tricoul, s-a îmbrăcat cât de repede a putut și a ieșit în grădina de legume. Simțea nevoia să gândească. Nu știa sigur dacă era cazul să se înfurie sau să fie emoționată în legătură cu acel eveniment neașteptat. Cântărind lucrurile, a înțeles că trăia sentimente contradictorii. Era furioasă, pentru că acel bărbat (putea jura că așa stăteau lucrurile) o alesese pe ea ca să-i acorde o atenție

deosebită. O urmărise, iar acum voia să-și folosească avantajul pe care îl avea ca să îi invadeze intimitatea. Asta îi dădea o senzație de jenă. Care erau motivele acelui bărbat? Își satisfăcea vreo perversitate privind-o? Ce alt motiv ar fi avut să-și riște slujba în acest fel? Pe de altă parte, pesemne era un tip nestăpânit și nebun, care-și pusese în minte să manipuleze Peeping Tom? Dervla era perfect conștientă că mass-media prefera scandalurile și înșelătoria unor relații cinstite în casă. Doar băieții obraznici și fetele rele beneficiau întotdeauna de publicitate. Dacă acest enigmatic mesager reușise să inițieze un dialog cu ea, un articol într-un ziar de scandal valora mai mult decât salariul de cameraman.

Asta, pe de o parte. Să fi fost deja în slujba unui ziar? Presa încercase mereu să pătrundă în casă aruncând fluturași, cu ajutorul parașutiștilor și a planoriștilor; pesemne că de data asta se gândiseră să mituiască un cameraman. Pe de altă parte, probabil că acea persoană nu acționa ca prieten, ci ca agent provocator! Care încerca să o ispitească pentru a încălca regulile! Să fi fost o cursă? O manevră? Cine încerca să o prindă cu ocaua mică: presa sau cei de la Peeping Tom? În acel caz, încercau trucul și cu alții?

Dervla și-a imaginat modul în care va fi divulgată ca escroacă, iar tonul vocii de fundal dând în vileag rușinea ei. Exultând de plăcere: „Am hotărât să punem fiecare concurent la încercare, oferindu-i un canal ilegal de comunicare cu lumea exterioară. Dervla a fost singura membră a grupului care a înghițit nada, singura care s-a arătat dispusă să înșele…”

Asta se va întâmpla, eliminarea dezonorantă, pentru ca după aceea să fie catalogată drept „Dervla, o femeie șireată”, „Diavoleasca Dervla”… sau „*Respingătoarea Dervla*”.

I se învârtea mintea. A făcut un efort pentru a-și aduna gândurile.

Imposibil ca Peeping Tom să recurgă la așa ceva. Înșelătoria era imorală – nu era pe deplin sigură dacă asta constituia o infracțiune prevăzută de lege. Dacă o companie respectabilă de televiziune proceda în acel fel, atunci nimeni nu va mai avea încredere în ea. Nu, nu se putea ca ideea să aparțină celor de la Peeping Tom Productions.

Dar dacă intervenise mass-media? Ei, și ce dacă? Până acum nu făcuse nimic rău, și se va strădui să nu greșească nici de aici încolo. Pe de altă parte, ziarul care mituise cameramanul nu putea publica nimic fără să dezvăluie sursa informațiilor, astfel că avea să treacă ceva vreme până să facă asta. Dervla a bănuit că singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să aștepte pentru a vedea cum evolua situația. Iar dacă era într-adevăr vorba de un prieten, cineva care voia ca ea să câștige… De unde să știe? Poate îi va oferi un oarecare avantaj. Ar fi fost bine să primească informații, cât de cât, din afară. Plus că ea nu ceruse *ajutor,* așadar, nu comisese nimic imoral. Doar se privise în oglindă, nu?

ZIUA 32 – 9:20 p.m.

Un perete al camerei de anchetă ajunsese să fie cunoscut drept „Harta”. Trisha fixase pe el fotografiile celor zece locatari, pe care le conectase printr-un păienjeniș de linii întretăiate făcute din fâșii de hârtie lipite de tencuială cu bandă adezivă. Pe fâșiile de hârtie, Trisha și colegii ei scriseseră scurte propoziții descriptive, precum: „atrasă de”, „sentimente de ură”, „ceartă pentru brânză”, și „petrece prea mult timp la toaletă”.

Folosind scanerul, gigabiți de memorie și programe de artă grafică tridimensională, Hooper încercase să recreeze harta imaginată de Trisha. Din nefericire, un asemenea proiect depășea

cunoștințele lui, astfel că mereu îi apărea pe ecran o bombiță care îi făcea recomandarea de a reporni computerul. Curând, Hooper se văzu nevoit să recurgă tot la desenele prinse în bolduri și bandă adezivă, la fel ca toți ceilalți.

Acum, Coleridge stătea în fața hărții, contemplând cu o atitudine solemnă numele celor zece locatari și întretăierea tot mai deasă de relații care se stabiliseră.

— Undeva, spuse el, undeva în această țesătură de relații umane trebuie să se găsească mobilul, care a slujit drept catalizator pentru crimă.

Vorbise de parcă s-ar fi adresat unei încăperi înțesate de oameni, când, de fapt, acolo se găseau doar Hooper și Trisha, restul fiind demult plecați acasă. Hotărâseră că subiectele de analiză vor fi Layla, frumoasa „hippy", și David, actorul dăruit meseriei lui.

Pe una dintre benzile care legau fotografiile lor, Trisha scrisese: „Amici vreme de o zi sau două. Relația s-a deteriorat".

— Așadar, de la ce a pornit această amiciție? întrebă Coleridge. Nu a însemnat mare lucru dacă s-a deteriorat atât de repede.

— Păi, au o mulțime de lucruri în comun, răspunse Trisha. Amândoi sunt vegetarieni și obsedați de rețete sau de regimuri, ceea ce pare să îi fi apropiat. În prima seară au avut o discuție lungă și destul de intimă despre combinațiile dintre alimente și acizii din stomac. Am pregătit banda la pasajul respectiv.

Așa că, atunci când Trisha a apăsat pe „play", pe ecran au apărut doar David și Layla, așezați puțin izolați de restul grupului, lăsând impresia că se întâlniseră două minți ieșite din comun.

— Adevărat, a spus Layla.

— Păi, nu? a aprobat-o David.

— Dar nu-i uimitor că mulți oameni cred că produsele lactate sunt sănătoase?

— Ceea ce nu e *chiar* adevărat.

— Știai că ouăle au ucis mai mulți oameni în ultimul secol decât Hitler?

— Da, cred că am știut asta, *plus* făina.

— Puah, făina! Nu mă face să vorbesc despre *făină*!

În acea clipă, tonul sumbru al naratorului Andy s-a insinuat vreme de câteva clipe: „David și Layla au descoperit că au multe în comun: amândoi resimt cumplit lipsa pisoilor rămași acasă”.

— Pandora e cea mai frumoasă și mai inteligentă creatură pe care am văzut-o vreodată, a explicat David, și, din păcate, includ aici și ființele umane.

— Înțeleg *prea bine* ce vrei să spui, a răspuns Layla.

Trisha opri banda.

— Regizorul Fogarty mi-a spus că David și Layla i-au entuziasmat foarte mult în acea noapte. Au crezut chiar că amândoi ar putea să se strecoare spre colibă ca să facă amor, dar n-au avut parte decât de un masaj pe umeri.

— Dar s-au împrietenit cu adevărat? întrebă Coleridge.

— Cred că mai curând îi detestau pe ceilalți. După ce am văzut benzile, îmi este clar că s-au considerat o idee deasupra celorlalți. În cursul primei și chiar celei de-a doua zile, camerele i-au surprins pe amândoi schimbând grimase și priviri care se voiau ușor dezgustate. Peeping Tom le-a transmis pe post, bineînțeles. Publicul și-a manifestat dezaprobarea. David și Layla au fost persoanele a căror popularitate a fost cea mai scăzută.

— Dar ei n-au știut asta.

— Păi nu aveau cum să afle. Izolați de restul lumii… De fapt, urmărindu-i, ai impresia că-și închipuie că oamenii îi vor iubi la fel de mult cum se iubesc ei înșiși. Mă refer în primul rând la David.

— Da, el se dă mare, gândi Coleridge cu voce tare. Incredibil de arogant, dar într-un fel discret, pasiv-agresiv, aș zice.

Hooper se arătă surprins auzindu-l pe Coleridge folosind un termen foarte larg utilizat, precum pasiv-agresiv, dar nu începea nicio îndoială că exprimarea îl caracteriza perfect pe David.

Îl priviră pe David, concentrându-se asupra ochilor blânzi, ca de cățel nevinovat. Toți trei gândeau același lucru.

— Criminalul trebuie să fie o persoană foarte sigură pe sine dacă-și închipuie că va scăpa nedepistat, spuse Coleridge. Cel care ar fi avut cât de cât îndoieli despre sine nici n-ar fi încercat așa ceva. Reveni apoi la tema prieteniei. Așadar, familiaritatea s-a răzbunat imediat împotriva lui David și a Laylei. Ca multe prietenii care se stabilesc prea repede, nu avea cum să reziste.

— Exact, confirmă Trisha. A început să se deterioreze odată cu brânza, iar după aceea s-a destrămat ca un fum.

— Cred că semănau prea mult, spuse Hooper. S-au împiedicat unul de celălalt. Au vrut să aibă același rol în casă, adică să fie cei frumoși și sensibili. Totul s-a năruit, fără șansă de redresare, din cauza poeziei scrise de Layla.

ZIUA 5 – 9:00 a.m.

Disputa a debutat cu cele mai bune intenții. În încercarea de a realiza o *apropiere* între el și Layla (și astfel evitând posibilitatea ca ea să îl nominalizeze pentru eliminare), David sugerase că, întrucât avea pregătire și experiență în arta recitării, ar putea învăța pe de rost unul dintre poemele Laylei și să i-l recite. Layla se arătase emoționată și flatată și, cum în casă nu existau nici

hârtie, nici obiecte de scris, David s-a apucat să învețe poemul prin viu grai, direct de la autor.

— *Lactație,* a spus Layla.

— Foarte, foarte frumos, a zis David.

— Ăsta-i titlul, i-a explicat Layla.

— Am înțeles, a replicat David, dând ușor din cap, ca și cum faptul că „Lactație" era titlul impunea un nivel superior de percepție, care să se adapteze situației.

— Mergem cu câte două versuri deodată? l-a întrebat Layla.

Drept răspuns, David a închis ochii și și-a împreunat vârfurile degetelor, apoi și-a atins buzele de degetele arătătoare.

Layla a început:

— Femeie. Femeie-pântec. Pântec plin, mare, îmbogățit cu o fetiță. Vaginul, autostradă spre miracole.

David a inspirat adânc și a repetat primele două versuri ale poemului scris de Layla. Din expresia de pe fața lui se vedea limpede că era convins că Layla se va arăta uimită și emoționată auzind cum cuvintele ei căpătau aripi datorită vocii lui pline și subtile.

Dacă așa stăteau lucrurile, ea a reușit să-și ascundă sentimentele.

— De fapt, acel prim vers trebuie să fie foarte optimist, vesel, a spus Layla. Iar tu ești prea sumbru. Eu îl recit cu un zâmbet generos, mai ales când ajung la fetiță. Gândește-te, David, ideea că pântecul unei femei puternice, spirituale, este împovărat de o fetiță frumoasă nu te face să zâmbești?

David a privit-o deconcertat.

— Îmi dai *indicații,* Layla? a întrebat-o el.

— Nu, vreau doar să afli cum trebuie să rostești, atâta tot.

— *Layla,* când îi ceri unui actor să interpreteze o operă, o faci ca să realizezi o altă versiune. Iar el

poate descoperi într-un poem sensuri pe care autorul nici măcar nu le-a bănuit.

— Dar eu nu vreau să apară sensuri care nu există în poem, ci doar cele care există.

David a lăsat impresia că explodează.

— Atunci recită-l tu, a zis el, sărind în picioare. Pentru că, pe cinstea mea, e jalnic. Nu e vorba doar de imaginea respingătoare a burții grase și umflate a unei femei, dar eu sunt actor *profesionist* și, pur și simplu, nu accept să primesc sfaturi de la un poet *amator*! Mai ales după ce i-am făcut *enorma* onoare de a manifesta interes față de o făcătură de două parale.

Iar după ce a spus asta, David a ieșit afară, ca să intre în piscină.

ZIUA 32 – 10:15 p.m.

— Repede i-a sărit țandăra acestui Maestru David, remarcă Coleridge cu un aer gânditor. Ar fi suficient de irascibil ca să comită o crimă, ce părere aveți?

Derulând banda înapoi și rămânând cu imaginea pe fața furioasă a lui David, ideea părea posibilă.

— Aici sigur arată ca și cum ar fi gata să o omoare, spuse Hooper. Numai că nu Layla a fost ucisă, corect?

— Am discutat la nesfârșit, sergent. Dacă motivul ar fi clar, ucigașul nostru ar fi acum în fața tribunalului. Nu putem spera decât să găsim sămânța din care crește crima.

În măsura în care îndrăznea, Hooper îl asigură pe un ton vioi că era conștient de acel aspect.

ZIUA 5 – 9:15 p.m.

După ce David a părăsit camera, Layla a urmat sfatul lui și a recitat chiar ea poemul, rânjind ca un babuin cu o banană îndesată de-a lungul dinților.

Jazz, Kelly, Dervla și Moon au ascultat cu un aer respectuos, iar când poemul a ajuns la capăt, cu toții au spus că era foarte, foarte bun.

Din colțul lui, Woggle și-a exprimat părerea că poezia reprezenta doar un efort de a oficializa limbajul și, drept urmare, era o expresie a unei gândiri totalitare.

— Cuvintele sunt anarhiste. Lăsați-le să alerge neîngrădit, a zis el.

Dar ceilalți l-au ignorat, atitudine pe care o deprinseseră destul de bine, numărând în același timp minutele până la nominalizare.

— Asta a fost treaba cu poemul, Layles. A fost tare, zău, trebuie să recunosc, a spus Moon, cu accentul ei de Manchester, care părea tot mai pronunțat cu fiecare zi.

— Ați remarcat rujul meu roșu? a întrebat Layla.

Toți observaseră asta.

— Unii antropologi consideră că femeile își colorează buzele în roșu ca să amintească de vagin.

— Las-o mai moale, fată, a zis Gagiul, care supraveghea fierberea apei în ibric. Abia am mâncat de seară.

— Ei susțin că femeile procedează așa ca să-i atragă mai mult pe bărbați, dar eu o fac pentru a sărbători.

— Ce anume? a întrebat-o Jazz cu un aer nevinovat.

— Vaginul meu.

— A, da.

— Sunt gata oricând vrei să-l sărbătorești, Layles, a spus Garry.

— Ține-ți fleanca, Garry, a zis Moon. Aici nu-i vorba de bărbați, e vorba de o femeie puternică și spirituală, nu-i așa, Layles?

— Da, așa e, Moon, exact despre asta e vorba.

Kelly rămăsese oarecum nelămurită.

— Ei, nu pricep ce vor antropologii ăștia. De ce ar vrea fetele să aibă fețele ca un fund?

Layla a simțit nevoia de câteva momente pentru a găsi răspuns. Nu i se mai pusese o asemenea întrebare. Cunoscuții ei se mulțumeau să aprobe cu un gest înțelept din cap și apoi întrebau dacă mai era *guacamole*[6].

— Nu cred că ei se referă la asemănarea *exactă.* E doar o sugestie de organ genital, ca să îndemne masculul la procreare.

— Da, am înțeles, a zis Kelly.

— De aceea maimuțele femele au fundul rozaliu. Dacă n-ar fi fost așa, specia ar fi dispărut de mult. Normal că și femeile au găsit o soluție.

Gânditori, toți au aprobat din cap.

— Știați că și maimuțele au semne astrale? a continuat Moon. Pe bune. Cică un mistic s-a dus la Grădina Zoologică din Londra și a făcut horoscopul tuturor primatelor mai evoluate, și știți ceva? Le-a descris la perfecție, cu personalitate și tot tacâmul. Tare ciudat.

ZIUA 7 – 8:00 a.m.

Cu o zi sau două în urmă, Dervla se străduise să se scoale prima, astfel încât să poată beneficia de camera de duș. În acea zi însă, a constatat că Moon i-o luase înainte, nu pentru că Moon devenise brusc o persoană care să se trezească devreme, ci pentru că ea tocmai se pregătea să se culce.

— Am stat toată noaptea să citesc cartea aia cu dragonul roșu, pe care a adus-o Sally. Știi tu, prima în care apare Hannibal Lecter[7]. Al naibii de uimitor, m-am speriat de nu se poate. Cred că e cea mai cumplită crimă de care am auzit, și fără niciun

motiv, doar că tipului îi place să omoare oameni, un psihopat care ucide în serie.

Dervla a așteptat până când Moon s-a spălat pe dinți și s-a târât spre pat.

— Să mă trezești și pe mine dacă e rost de mâncare, a spus Moon când a ieșit din baie.

Acum Dervla era singură și, având pe ea doar lenjeria intimă, stătea în fața oglinzii de deasupra lavoarului. A perceput o mișcare dincolo de oglindă. Și ceilalți locatari își dădeau uneori seama de prezența unor oameni în spatele oglinzilor: se auzeau zgomote ușoare, și noaptea, ocazional, când luminile erau stinse în dormitoare, se puteau vedea umbre vagi prin oglinzi. Dervla știa că prietenul ei venise la întâlnire.

— Oglindă, oglinjoară din poveste, a zis ea, ca și cum și-ar fi adresat o autoironie, știi alesul care este?

S-a prefăcut că râde și a pus pastă pe periuță. Dacă ar fi urmărit-o, niciun regizor nu și-ar fi dat seama că ea se adresa cuiva anume.

Curând au apărut literele, la fel ca în fiecare dimineață. Litere urâte, strâmbe. Mesagerul trebuia să scrie pe dos și, probabil, credea Dervla, de la depărtare.

„Woggle nr. 1 la public”, suna mesajul.

Cât pe ce ca Dervla să se dea de gol. Fusese pe punctul de a rosti numele lui Woggle cu voce tare, atât de surprinsă fusese aflând că acesta conducea în topul preferințelor. Din fericire, a reușit să-și păstreze calmul, îngăduindu-și doar să clipească vreme de o clipă.

Informatorul anonim a continuat mesajul: „Kelly 2. Tu 3”. Apoi: „Noroc XXX”.

Dervla și-a terminat periajul și s-a clătit pe față. Deci era în poziția a treia. Din zece, nu era rău. O uimea totuși că Woggle se bucura de atâta popularitate, dar, când s-a gândit la o explicație, a presupus că era vorba de elementul de noutate. Acest efect avea să se potolească în curând.

Kelly reprezenta o amenințare mai mare.

Era o fată adorabilă. Dervla o plăcea. La fel și publicul. „Nu-i nimic, a gândit Dervla, mai sunt opt săptămâni.” În acel interval se puteau întâmpla multe și era imposibil ca ea să rămână la nesfârșit fericită și solară.

Înainte de a ieși din baie, Dervla a șters cuvintele de pe oglindă și a făcut o bezea către oglindă. Socotea că prietenul ei cameraman știa să aprecieze un gest prietenesc.

ZIUA 32 – 11:35 p.m.

Cu cea de-a doua cutie de bere în mână, Coleridge merse pe vârfurile picioarelor din bucătărie până în camera de zi. La etaj, soția lui dormea. Dormea și când sosise el acasă și va continua să doarmă și la șase dimineața, ora plecării lui. Ea îi lăsase un bilet prin care spunea că, deși trăiau în aceeași casă, ea nu-l mai văzuse de trei zile.

Coleridge găsi un pix și mâzgăli: „Nu m-am schimbat deloc”, imediat sub mesajul soției.

A doua seară avea să găsească biletul în același loc, dar completat de doamna Coleridge: „Cu atât mai rău”.

Nu voia să-l supere, pentru că ținea la el, dar, așa cum remarca ea deseori, e ușor să gândești frumos despre cineva pe care nu-l vezi niciodată.

Coleridge își adusese acasă un pachet cu decupaje din ziare despre Peeping Tom, în care erau analizate evenimentele petrecute în casă în prima săptămână. Deasupra, era anexată fotocopia unui raport, scris pe hârtie cu antetul Peeping Tom Productions. Se intitula: „Rezumat privind profilul locatarilor conform publicului/presei în ziua opt”. Cel care pregătise raportul se dovedise extrem de succint:

Woggle e noul preferat al națiunii. Megapopular.

David e ticălosul. Detestat.

Kelly are pe vino-ncoa. Popularitate.

Dervla e frumusețea enigmatică. Popularitate.

Layla e foarte atrăgătoare, dar o belea. Neiubită.

Moon e o belea și nici măcar nu e prea atrăgătoare. Neiubită.

Gazzer și Jazz, plăcuți. (*Nu de feminiști și de intelectuali.*)

Sally, nu foarte băgată în seamă. Când a fost remarcată, neiubită. (*Observație*: *comunitatea homo o consideră pe S. drept un stereotip care nu le aduce servicii. Ar fi preferat un homo grăsuț sau o lesbi rujată.*)

Hamish a trecut neobservat.

Coleridge răsfoi tăieturile din ziare. Majoritatea confirmau raportul Peeping Tom. Existau totuși unele discuții despre faptul că *Arest la domiciliu* sfida așteptările și mergea mult mai bine decât se anticipase.

„Sufleul moale crește!” suna un titlu, referindu-se la predicția făcută de ziar conform căreia sufleul nu crește de două ori, iar a treia oară, nicidecum. Asta era o noutate pentru Coleridge, care nu avusese habar că la data anunțării celei de-a treia ediții a emisiunii se făcuseră speculații că bășica acelui reality-show plesnise de mult. Coleridge presupusese că acel soi de spectacol era un succes garantat, dar se înșelase. Tăieturile din ziare dezvăluiau că show-urile create la vremuri de entuziasm orb, când se părea că orice asemenea manifestare în care apărea o persoană stridentă și supărătoare garanta succesul, nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. Iar la începutul săptămânii

întâi a noii serii de *Arest la domiciliu* se anticipa un eșec memorabil. Însă el sfidase toate predicțiile sumbre, iar după ce se transmiseseră șapte emisiuni, se bucura de un succes comparabil cu al celorlalte două serii precedente. Nimeni nu se arăta mai surprins de acest adevăr decât Geraldine, lucru pe care ea îl recunoscuse deschis când apăruse în *Clinica,* un talk-show șic de la miez de noapte, organizat cu scopul promovării săptămânii doi.

Coleridge introduse caseta în aparatul video de acasă și imediat sări ca ars să reducă volumul când genericul, cu o muzică frenetică și asurzitoare, izbucni în camera de zi și neîndoielnic răsună până la etaj, unde soția lui încerca să doarmă.

•

— Felicitări, a început prezentatoarea super-dinamică a talk-show-ului de noapte, salutând prezența lui Geraldine la emisiune. Ai trecut cu bine de prima săptămână a *Arestului la domiciliu.* Ne bucurăm.

— Femeia asta e tare în televiziune! a zis celălalt prezentator dinamic. Tot respectul. Bravo!

— Dă-i înainte, Woggle! a zis fata. Ne place *la nebunie* acest Woggle.

— Ăsta da bărbat! a făcut prezentatorul. Cine-i omul?

— Da, ăsta da bărbat! l-a maimuțărit fata. Woggle, ăsta da bărbat!

Cei prezenți au ovaționat îndelung. Publicul îl iubea pe Woggle.

— Uimitor, a zis Geraldine, după ce ovațiile s-au stins. M-am gândit că ar fi interesant să stârnim puțin lucrurile, dar n-am anticipat că o să ating coarda sensibilă a telespectatorilor.

— Da, păi a ajuns un soi de mascotă, nu? a zis fata. Ca Dennis Pericol-Public sau Animal din Muppets.

— Da, n-ai vrea să trăiești alături de el, dar e mortal să-i vezi pe alții făcând-o, e o distracție totală!

— Da, Woggle, ăsta da bărbat!

— Sigur, le dă clasă tuturor. Tot respectul! Da' și restul programului e marfă, s-a grăbit să adauge individul, așa că îi felicit pe toți cei aflați acum în casă.

— Bravo lor!

— Mie-mi place Kelly! Maamă, Doamne!

— Da, ție-ți place Kelly! a zis fata, dându-i un pumn în coaste. Da' Dervla e de departe cea mai frumoasă.

— Dervla e frumoasă, corect, și-mi place la nebunie, așa că o felicit și pe ea, dar Kelly, da, Kelly are ceva special.

— Balcoane mari?

— Ce răspuns vrei să-ți dau? Asta-i o chestie pentru băieți.

Băieții din public au făcut imediat cunoscut că aprobau acel sentiment.

— Și, nu-i așa că-l *urâm* pe David? a spus fata. Mamă, ce-l urâm!

— Noi nu, noi nu-l urâm, a adăugat tipul.

Au răsunat huiduieli asurzitoare când s-a rostit numele lui David, iar producătorul emisiunii a difuzat o secvență luată în direct de pe internet, care prezenta imagini din casă. David stătea pe podea, cu picioarele încrucișate, și cânta la chitară, socotindu-se, desigur, foarte frumos. S-au pornit noi huiduieli și hohote de râs.

— Alo, ești *trist* sau ce-i cu tine? a țipat fata pe un ton ascuțit.

•

Sorbind din bere și urmărind toate acestea, la trei săptămâni și jumătate după ce fuseseră înregistrate, Coleridge fu șocat de brutalitatea îngrozitoare a emisiunii. Bărbatul de pe ecran habar nu avea că era huiduit și ridiculizat. Ca și cum întreaga țară s-ar fi transformat într-un uriaș teren de joacă, unde publicul avea rolul bătăușului.

•

— Gata, de ajuns cu asta, a spus tipul, care părea să fi suferit unele mustrări de conștiință. Sunt convins că mămica lui îl place.

— Sigur. Să trăiască mămica lui David! Dar nu i-ai putea spune să-și mai taie *părul acela*?

— Și să înceteze cu *chitara* aia!

Discuția a trecut la succesul neașteptat al celei de-a treia serii a jocului.

— Așadar, i-ai sfidat pe ăia cu nasul pe sus și pe detractori, iar show-ul a ajuns o chestie pur și simplu uriașă, a zis bărbatul, ceea ce e o adevărată ușurare, Geri, sau greșesc? Spune-mi că nu mă înșel.

— Ai *toată* dreptatea, a spus Geraldine, iar dacă n-aș fi fost gagică, aș fi putut spune că-mi riscam boașele cu programul ăsta. Am băgat în el toți bănuții pe care-i aveam. Economiile și toate salariile compensatorii primite când am plecat de la BBC. Sunt director unic la Peeping Tom Productions, dom'le, așa că, dacă nu iese, nu pot pune vina în cârca altcuiva.

— O doamnă curajoasă! a exclamat fata, plină de entuziasm. Ne place asta! Tot respectul!

— Ai *toată* dreptatea că sunt o doamnă curajoasă, a spus Geraldine. Am renunțat la o slujbă comodă ca supervizor la BBC1 doar ca să fac chestia asta cu *Arest la domiciliu,* iar toată lumea s-a așteptat ca această serie a treia să o dea în bară.

— Exact, Geri, chiar că ai riscat totul când ai plecat de la BBC, a zis bărbatul. Știu că numele tău a fost deseori vehiculat ca posibil viitor director general.

— Da, cred că au vrut să-mi ofere postul, a spus Geraldine, dar ducă-se, eu sunt creator de programe, nu-mi omor eu ziua pupând în fund politicieni ca Billy, aici de față. Încă n-am ajuns până acolo.

Camera s-a retras puțin, pentru a-l cuprinde în cadru și pe Billy Jones, celălalt invitat al emisiunii

Clinica; acesta zâmbea cu indulgență. Billy era ministru al culturii și fusese de acord să participe la emisiune ca parte a strategiei guvernului de a se apropia de tineret.

— Regret nespus că nu voi fi pupat în fund de o doamnă atât de încântătoare ca tine, Geraldine, a spus Billy Jones, iar asta i-a adus un cor de râsete.

— Deci, Billy, a spus fata, întorcându-se spre el cu o expresie serioasă, cum apreciezi *Arest la domiciliu*? O emisiune de vârf sau un morman de gunoi?

— A, *Arest la domiciliu* reprezintă televiziune la superlativ, a spus ministrul culturii. *Nicidecum* un morman de gunoi.

— Dar ce părere ai despre oamenii care spun că televiziunea s-a prostit? Că am avea nevoie de ceva mai mult, nu știu, emisiuni de istorie și chestii ca drame clasice?

— Da, cu siguranță că există loc și pentru chestii de istorie și mărunțișuri dramatice din literatura clasică, dar, în ultimă instanță, politicienii, profesorii și lucrătorii sociali trebuie să-i *asculte* și pe tineri, pentru că nu cred – corect? – că istoria și alte chestii din acestea sunt foarte relevante pentru ceea ce tinerii de astăzi manifestă interes.

— Apreciem foarte mult, a spus cu entuziasm bărbatul care slujea drept gazdă a emisiunii. Ne-a plăcut asta!

— Pentru că, în ultimă instanță, a continuat Billy, ceea ce trebuie să facă politicienii și profesorii este să țină pasul cu ceea ce îi interesează pe tineri, cum ar fi internetul. Cred că internetul și web-ul sunt foarte importante și, desigur, aceste experiențe marfă din genul reality TV, ca *Arest la domiciliu.*

•

Spre sfârșitul talk-show-ului, când tocmai urma să cânte trupa invitată, Coleridge adormise. Se trezi având în fața ochilor imaginea unui skin-head

transpirat, membru al trupei americane, îmbrăcat cu doar un șort pentru skateboard și tatuat pe 90% din corp, care tocmai răcnea: „Sunt o bucată căcăcioasă de gunoi uman”.

A socotit că venise vremea să se culce. Geraldine scăpase ca prin urechile acului cu emisiunea ei, asta era limpede. În mod normal, se părea, ar fi trebuit să fie un eșec răsunător.

Pe de altă parte, David nu fusese chiar atât de norocos. El devenise omul stigmatizat, ținta națională a glumelor, iar Geraldine contribuise substanțial la asta. „Dacă David ar fi știut asta, se gândi Coleridge, poate s-ar fi simțit înclinat să se răzbune pe Peeping Tom, dar, bineînțeles, nu avea cum să afle, corect?”

ZIUA 33 – 10:15 a.m.

Imaginea lui Woggle de pe harta aflată în camera de anchetă era aproape în întregime acoperită de nenumăratele benzi care duceau la el. Trisha tocmai definitivase schema ducând o panglică de la Dervla spre el, iar pe panglică scrisese: „cearta pentru păr pubian”.

Dervla lăsase impresia că era ferm hotărâtă să se stăpânească și să rămână senină, la fel ca muza ce apărea într-o reclamă pentru berea irlandeză. Dar nimeni nu și-ar putea respecta hotărârile dacă ar intra în baie după Woggle.

ZIUA 8 – 9:30 a.m.

„Suntem în ziua a opta în casă, a zis naratorul Andy, iar Dervla tocmai a făcut duș.”

— Woggle! a strigat ea, ieșind din camera de duș, ținând săpunul în mână.

— Da, scumpă doamnă.

— Te-aș ruga să îndepărtezi părul pubian de pe săpun după ce faci duș.

Era greșeala lor, bineînțeles. Woggle ar fi fost încântat să nu facă duș, însă membrii grupului îl rugaseră să se spele pe tot corpul cel puțin o dată pe zi.

„Așa, peste o lună sau două s-ar putea să fii și tu curat”, remarcase Jazz.

Acum plăteau prețul propriilor mofturi. Părul pubian al lui Woggle nu cunoscuse asemenea activități regulate, iar stresul neobișnuit îl făcea să cadă din belșug.

Dervla i-a fluturat în față săpunul plin de păr. Se gândise mult înainte de a avea acea confruntare cu Woggle. În afară de faptul că nu-i plăceau scenele, știa de la informatorul ei secret că Woggle se bucura de multă popularitate în afara casei. Oare o ceartă cu el ar fi făcut-o să piardă din priza pe care ea o avea la public? Pe de altă parte, era bine ca telespectatorii să aibă măcar idee de ceea ce trebuiau să îndure ea și ceilalți locatari. În cele din urmă, Dervla nu mai rezistase: *trebuia* să întreprindă ceva. Woggle avea obiceiul să se spele la miezul nopții și, cum ea se trezea prima, se vedea silită să suporte mizeria lăsată de el.

— În fiecare dimineață trebuie să scot o mână de păr de pe săpun, iar a doua zi e la loc, arătând ca un membru al trupei Grateful Dead!

— Controlează-ți teama de lumea naturală, o, tu, Femeie. Părul meu pubian nu-ți poate face niciun rău. Spre deosebire de mașini, pentru că ai recunoscut că și tu deții una.

Dintr-un singur salt, Woggle trecuse de la lipsa de politețe socială la răspunderea ei pentru distrugerea întregii planete. Întotdeauna proceda astfel.

— Asta n-are nicio legătură cu automobilele!

Dervla a rămas șocată auzindu-se țipând. Nu ridicase glasul la cineva de ani de zile. Ea avea un

spirit calm, reflexiv, asta o caracteriza, și totuși se trezise răcnind la el.

— Ba are, o, tu doamnă celtică, pentru că prioritățile tale mă tulbură, da, perturbând zona mea cerebrală. Mașinile sunt balaurii cei răi care ne înghit lumea! În vreme ce părul meu e nevinovat, celule moarte care nu se transformă în vapori sau gaze.

— Sunt celule moarte care nu se transformă în vapori sau gaze, dar își au originea *în scrotul tău*! a strigat Dervla. Și asta mă face să vărs! Sfântă Maria, mama lui Isus Hristos, de unde atâta păr?! Până acum puteam face o saltea din el! Folosești cumva vreun ulei de șarpe?

Chiar dacă Dervla nu-și dăduse încă seama, Woggle se simțise puțin lezat de atacul ei. Nimeni nu-și închipuise că Woggle avea sentimente față de cineva, pentru că până atunci păruse să nu manifeste interes față de vreun locatar. Însă lui Woggle îi plăcea Dervla, și chiar o admira. Ajunsese chiar să-și recunoască admirația față de ea când intrase în camera secretelor.

— Cu siguranță că între noi există o legătură, a spus el. Sunt convins că în altă viață ea a fost o mare Prințesă a Runelor Sacre, iar eu i-am fost Vrăjitor.

Confruntat acum cu acest atac din partea unei persoane pe care o aprecia atât de mult, Woggle a încercat să adopte o atitudine de distanțare demnă.

— Regret, dar nu mă dezic de părul acela respingător, a bolborosit el. Are același drept să existe în această casă ca alte elemente eliminate de ființele umane, cum ar fi, de exemplu, puroiul ce se scurge din sfârcul infectat de inel al lui Moon, pe care o respect.

Aceasta fusese o stratagemă inteligentă. Cu o seară în urmă, Moon ținuse ca toată lumea să se uite la infecția de la un sfârc, iar acea rugăminte nu-i adusese nicidecum noi amici.

— Hei! Nu te lega de sfârcul meu, Woggle! a strigat Moon de pe canapeaua purpurie pe care se răsfirase. Doar ți-am spus. De unde să știu că ticălosul acela din Brighton a folosit metal de rahat în loc de aur, după cum se lăuda. *El* mi-a zis că-i aur, înțelegi? Mare javră. Și să știi, folosesc antibiotic și nu las pe tot săpunul ce iese de acolo.

— Da, nu încerca să schimbi subiectul, a revenit Dervla. Moon face tot ce se poate pentru infecția aceea de la sfârc, iar tu ar trebui să lași săpunul curat după ce-l folosești. Și nu numai săpunul: curățã și scurgerea. Arată de parcă acolo a murit și a putrezit vreun Saint Bernard.

— O să curăț părul, a spus Woggle cu un aer care, după părerea lui, exprima o demnitate rece.

— Foarte bine, a spus Dervla.

— *Dacă,* a continuat Woggle, promiți și tu că renunți la mașină.

ZIUA 33 – 2:30 p.m.

De fiecare dată când maldărul de benzi „încă nevizionate” începea să pară mai mic și mai puțin înspăimântător, cineva aducea alte câteva din depozit. Se crease impresia că nu se vor mai sfârși.

„Suntem în ziua a opta, iar Jazz și Kelly discută în grădină.”

ZIUA 8 – 3:00 p.m.

— Care e cea mai proastă slujbă pe care ai avut-o? s-a interesat Jazz.

El și Kelly stăteau lângă piscină, bucurându-se de soare și de faptul că, purtând niște costume de baie minuscule, pesemne arătau grozav în ochiul camerei de luat vederi.

— N-am nicio îndoială, a răspuns Kelly, că slujba de figurant de film. M-am simțit îngrozitor.

— De ce, mă rog? a întrebat Jazz. Mie nu mi se pare chiar atât de rău.

— A, cred că nu te deranjează dacă nu vrei să devii actor. Îți iei banii, mănânci prânzul pe care ți-l oferă, încerci să zărești vreo stea, dar e neplăcut dacă ții cu adevărat să pătrunzi în lumea asta, cum vreau eu. Slujba de figurant te face să simți că n-o să ajungi niciodată undeva.

— Deci vrei să te faci actriță?

— O, Doamne, ce mult aș vrea! Ar fi atât de marfă! Doar că nu se mai spune actriță, înțelegi? Acum toți sunt actori, până și femeile, asta din cauza mișcării feministe. Ca Emma Thompson, sau Judi Dench, sau Pamela Anderson, sau cine vrei tu. Ele nu sunt actrițe, ci actori.

— Ți se pare corect? Mie-mi sună cam ciudat.

— Da, așa cred și eu. La o adică, sunt femei, nu? Dar ne-am obișnuit cu asta, deși e jignitor, după mine. Nu sunt sigură, dar eu *cred* că asta vine de pe vremea când probabil toate actrițele erau prostituate și presupun că Judi Dench nu vrea ca lumea să o socotească prostituată. Nici tu n-ai vrea, nu-i așa?

— Nu, mai ales dacă ești o tipă rasată ca ea, sigur că nu, a recunoscut Jazz. Și atunci asta vrei să te faci – doamnă actor?

— Absolut, tocmai de aia sunt aici. Sper să fiu remarcată. Am intrat zilele trecute în camera secretelor și am interpretat un mic rol pe care l-am reținut din *The Bill*[8] despre o fată care pregătește curcan rece într-o celulă.

— Foarte bine, fetițo, dă-i înainte.

— Da, m-am tăvălit pe podea și am plâns și așa mai departe. Da' nu știu dacă vor difuza asta. Aș face orice să devin actriță. De aia am lucrat ca figurantă. Mi-am închipuit că o să-nvăț ceva și că o să-mi fac niște relații, dar nu mi-a plăcut deloc.

David înota în piscină. Făcând ture complete, calm, fără grabă, într-un bras perfect sincronizat, ce trăda disperarea de a dovedi stil. Iar acel bras ținea să comunice lumii nu numai că David înota absolut minunat, ci și că nutrea gânduri minunate în timp ce tăia apa.

Ascultase ceea ce spusese Kelly.

— Kelly, nu cred că persoanele care acceptă roluri de figuranți vor cu adevărat să fie actori. Te sfătuiesc să-ți găsești un vis mai realist.

— Ce mă sfătuiești? a făcut Kelly.

— Du-te de-aici, David, a intervenit Jazz. Kelly are dreptul să viseze ce vrea.

— Iar eu am dreptul să-i dau un sfat, dacă doresc. Kelly e matură. Nu-i nevoie să-i iei apărarea, Jason.

— Jazz.

— Uit mereu.

— Bun, David, ia zi-ne și nouă, a spus Kelly. Ce înțelegi printr-un vis mai realist?

David s-a ridicat din apă, foarte conștient de formele și de brațele musculoase splendide – lucioase, șiroind de apă – și de tonusul întregului corp. Ieșit pe jumătate din bazin, s-a oprit o clipă cu brațele întinse și încordate, sprijinindu-și greutatea în ele, etalându-și umerii bine clădiți și adânciturile ferme și clare ale claviculelor. Picioarele i-au rămas în apă, iar suprafața vălurită de mușchi a stomacului s-a lipit bine de marginea din teracotă.

— Înțeleg exact ce am spus.

Apoi a ieșit cu totul din piscină dintr-o singură mișcare grațioasă, fără ezitări.

— Actoria e una dintre cele mai solicitante vocații. Mai grea decât oricare alta, așa cred.

— Chiar și decât cea de expert în dezamorsarea bombelor? a întrebat Jazz, dar David l-a ignorat.

— Trebuie să crezi total în tine și să consideri că visul tău nu e vis, ci datorie. Dacă ești dispus să accepți de la început roluri minore, atunci trag

concluzia că, inevitabil, n-o să-ți atingi scopul. În ce mă privește, prefer să spăl vase, să curăț mașini, să servesc într-un restaurant decât să accept un rol pe care nu-l consider demn de visul meu. John Hurt a hotărât, încă de la începutul carierei, să nu accepte decât roluri principale, știți doar. Am aflat că a șomat timp de treisprezece ani din cauza asta. Dar, sigur, ce triumf a avut!

— Bun, dar ce fac actorii care nu sunt ca John Hurt? l-a întrebat Jazz. Cei care au stat în șomaj treisprezece ani, apoi au mai suferit treisprezece ani de șomaj, și la urmă au murit din cauza alcoolismului. Dacă ți s-ar întâmpla ție asta?

— Dacă asta mi-ar fi soarta, a spus David, atunci măcar aș ști că n-am făcut niciun compromis și că, deși talentul meu nu a fost recunoscut, nu mi-am trădat menirea. Prefer să fiu ca Van Gogh, chinuit în viață și să mor nerecunoscut, decât să fiu ca vreun portretist comod care-și prostituează talentul din cauza lipsei de credință în forțele lui. Totul e să câștigi. Nu merită să te bați pentru premii de consolare. Jason, în asta cred, serios. Știu că mă consideri un ticălos arogant și cu nasul pe sus…

— Exact, a confirmat Jazz.

— Și poate că așa sunt. Dar știu ce vorbesc. Trebuie să obții totul sau nimic, iar tu, Kelly, n-o să fii niciodată actor, și-ți spun asta ca prieten care îți vrea numai binele. Nu te mai chinui. Găsește-ți alt vis de urmat.

ZIUA 33 – 2:35 p.m.

Hooper apăsă butonul „stop”.

— David știe ce face, numai că nu știe că nu merge.

— Ce spui? întrebă Trisha.

— Că nu e prost. Sigur știe că este perceput ca arogant și meschin. Cred că asta e strategia lui. Nu întotdeauna oamenii plăcuți au un parcurs lung în jocul acesta. Uneori, ticăloșii ies în câștig. Bănuiesc că David vrea să fie remarcat, remarcat drept arătos, arogant și care nu face compromisuri. Cu alte cuvinte, vrea un rol principal, de stea. Nu cred că îi pasă ce face sau ce părere au alții despre el. Vrea doar să fie celebru.

ZIUA 8 – 11:20 p.m.

Fetele stăteau întinse pe paturile lor și beau ciocolată. Discuția l-a vizat imediat pe Woggle, așa cum se întâmplase în multe alte seri.

— E scrântit, a spus Moon. Ar trebui să stea la balamuc. E nebun, asta e.

— E ciudat, a zis Kelly. Doar că mă îngrijorează că ar putea să-și facă singur vreun rău, cine știe. Am avut un tip ca el la școală, numai că acela avea părul ca mohicanii, nu codițe. Tot timpul stătea de unul singur și se bâțâia, zău, ca Woggle, și s-a apucat la un moment dat să-și scrie pe brațe cu cuțitul, sânge peste tot, asistenta medicală a școlii a leșinat, a fost morbid.

Apoi a vorbit Sally. În afară de Woggle, ea era cea mai izolată membră a grupului și până atunci ieșise în evidență doar o dată, când ținuse să arboreze drapelul Alianței dintre Lesbiene și Homosexuali în grădina din spatele casei. Asta nu dăduse totuși naștere unui incident deosebit, pentru că, în ciuda eforturilor lui Sally, nimeni nu ridicase obiecțiuni.

Comentariul lui Moon privind spitale psihiatrice atinsese o coardă sensibilă.

— Woggle nu e nebun! a sărit Sally în apărarea lui. E doar murdar și respingător și nu are nicio orientare politică. Atâta tot. Dar nebun nu e.

— Ba e puțin sărit, Sally, a spus Kelly. L-ai văzut încercând să salveze furnica aceea din apa care sărise din bazin? Asta nu e țăcăneală?

Răspunsul veninos dat de Sally le-a luat prin surprindere pe celelalte.

— Ascultă, Kelly, nu știi nimic despre asta, clar? a șuierat ea. Nimic! Oameni ca tine sunt plini de prejudecăți și neștiutori în problema bolilor mintale. E patetic! Absolut patetic și mutilant!

— Eu am zis numai că e puțin sărit, Sally.

— Știu ce-ai zis, și mi se pare absolut jignitor. Doar pentru că cineva are probleme de sănătate mintală nu-l transformă într-un paria dezgustător și antisocial.

— Ba da, *este* dezgustător, Sally, a contrazis-o Kelly. Uite, mi-e milă de el, bine, dar…

— Păi tocmai asta vreau să-ți arăt, vacă proastă ce ești! E dezgustător, dar nu e nebun. Nu-i totuna. Aveți atâtea prejudecăți… Ce-ar fi să vă mai maturizați?

Pe fața lui Kelly a apărut o expresie de parcă ar fi fost pălmuită. Sally se înfuriase atât de mult, încât stătea cu pumnii strânși, părând gata să sară la bătaie în orice clipă.

•

Cei din camera monitoarelor s-au precipitat cu disperare către aparatele de comandă pentru a îndrepta camerele de supraveghere către chipurile celor implicate în acea discuție. Geraldine a poruncit celor doi operatori cu camere mobile să se apropie imediat de dormitorul fetelor. Acel eveniment, extrem de rar în reality TV, părea să se amplifice: era un moment de dramă autentică, izbucnit în mod spontan.

•

— Hei, mai ușor, Sally, a intervenit Dervla. Și Kelly are dreptul la opinie.

— Ba nu, dacă îi oprimă pe cei în minoritate.

— N-am nicio opinie, s-a văicărit Kelly, și în ochi i-au apărut lacrimi. Serios.

— Ba ai, dar nu-ți dai tu seama cât de bigotă ești, nu s-a dat Sally bătută. Toată lumea îi urăște și-i stigmatizează pe cei bolnavi mintal și dă vina pe ei pentru problemele societății. Li se refuză tratamentul, sunt ignorați de sistem, și după aceea, când, rar de tot, se întâmplă ceva, adică vreun sărman schizofrenic, care n-ar fi trebuit lăsat între oameni, rămâne închis în propria beznă și înfige un cuțit în capul cuiva sau cine știe ce face, dintr-odată orice individ care suferă de depresie devine ucigaș, și atunci să vezi câte prostii se zic!

Sally era din ce în ce mai tulburată. Celelalte fete nu-i văzuseră acea latură până atunci. Degetele făcute pumn i se albiseră de strânsoare, iar în ochi îi apăruseră lacrimi de furie.

Kelly părea îngrozită de faptul că ea fusese cauza acelei reacții, dar și uimită văzând cât de pătimașă devenise Sally în doar câteva clipe.

— Iartă-mă, Sally, e bine? a zis Kelly. Dacă am spus o prostie, îmi pare rău. N-am vrut, dar nu înțeleg de ce trebuie să plângi.

— Dar nu plâng! a răcnit Sally.

Moon rămăsese întinsă și ascultase discuția cu o expresie îngăduitoare pe chip. S-a ridicat în capul oaselor și a intervenit:

— Sally are dreptate, dar, în același timp greșește, a spus ea cu un aer autoritar și dominator. Sally, Woggle nu e un nebun adevărat, are numai chestia asta cu mirosul, dar, pe de altă parte, nu prea cred că nebunii liniștiți sunt drăguți și agreabili.

Înfierbântată, Sally a încercat să o întrerupă, dar Moon a continuat:

— Sau oameni cu „probleme de sănătate mintală”, după cum te exprimi tu. Am văzut nebuni, nebuni adevărați, primejdioși și răi, și vreau să-ți spun ceva, scumpo, societatea are dreptate să se teamă de ei, pentru că și eu m-am temut odată.

— Asta e o dovadă de ignoranță, a spus Sally. Ce știi tu? De unde știi tu despre bolnavii mintal?

— Bine, dar ce știi tu despre asta, Sally? a întrebat-o Dervla, care rămăsese pe gânduri. Pe chip îi apăruse o expresie de vagă îngrijorare.

Însă înainte ca Sally să-i poată răspunde Dervlei, Moon a revenit:

— Știu o groază despre asta, Sally! s-a răstit ea, părând dintr-odată la fel de iritată ca și cealaltă fată, și-o să-ți zic eu de ce: pentru că eu am stat acolo doi ani, ai auzit, iubito? Doi ani într-un spital de nebuni. Ai băgat la cap? Un spital pentru bolnavi mintal, un balamuc, și de aceea îi urăsc pe nebuni, Sally.

Preț de o clipă, în dormitor s-a așternut liniștea. Celelalte fete au rămas împietrite auzind acea știre-bombă ce venise pe neașteptate.

— Ba nu-i urăști, a spus Kelly. Ne iei în balon.

Dar se părea că Moon nu le lua în râs.

— Sally, fă bine și nu-mi mai povesti despre oameni cu probleme de sănătate mintală! Eu am trăit printre ei, am dormit alături de ei, am mâncat la aceeași masă cu ei, am umblat pe aceleași coridoare și m-am holbat la aceleași ziduri împuțite timp de doi ani. Așa că scutește-mă de căcaturi scoase din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*! De parcă *ei* sunt sănătoși – eroii ăștia.

S-a văzut clar că Sally a vrut să-i răspundă, dar a rămas mută în fața atacului necruțător al lui Moon, care a continuat:

— A, da, sunt convinsă că lumea-i plină de tipi maniaco-depresivi de treabă și simpatici care nu fac rău decât părinților și lor înșile… dar eu mă refer la adevărații *nebuni.* Cei care urlă și se sfâșie la miez de noapte. Toată noaptea! Cei care se dezlănțuie când treci pe lângă ei prin rezervă, te ademenesc cu șiretenie, te prind, te ating și încearcă *să te mănânce de viu.*

Celelalte patru tinere au rămas pe paturi și au privit lung la Moon. Izbucnirea lui Sally venise ca

o surpriză, dar confesiunea asta însemna mult, mult mai mult. Le șocase. Moon se arătase atât de senină și de amuzantă chiar din prima zi, iar acum făcuse asemenea afirmații.

— Dar de ce? De ce ai fost acolo, Moon? a întrebat-o Dervla cu glas calm, blând și liniștitor, ca al unui doctor sau preot, dar cei care o cunoșteau bine ar fi putut detecta îngrijorarea în el. Și-ar fi dat seama că era speriată. Ai fost bolnavă?

— Nu, n-am fost, a răspuns Moon cu amărăciune. Dar unchiul meu a fost bolnav. E un ticălos respingător și bolnav.

S-a oprit și a lăsat impresia că se gândește dacă e cazul să continue.

Layla a întrebat-o dacă voia să fie ținută de mână. Moon a ignorat sugestia.

— A abuzat de mine, înțelegeți? Nu de tot, nu m-a violat niciodată, dar a mers destul de departe. Asta a ținut un an, până i-am spus mamei, o vacă. Acum pot să vorbesc așa, pentru că e moartă. Nu mi-aș fi închipuit că îl credea pe fratele ei, nu pe mine, dar el era un om respectat în comunitate, cred că era doctor. Și avea amici, consilieri, alți doctori și așa mai departe și, împreună, au reușit să mă scoată pe mine vinovată. Eu eram o târfă mică și mincinoasă cât cuprinde. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă-l aveam pe tata acolo, dar Dumnezeu știe unde era el. Nici acum nu știu unde e.

— Și au reușit să te interneze? a întrebat Dervla, deconcertată.

— Da, nici nu m-aș fi gândit că se poate întâmpla așa ceva unei adolescente, în vremea noastră – iar eu am fost ținută acolo pentru că am încercat să spun lumii că fusesem pipăită de unchiul meu.

În cameră s-a lăsat liniștea. Pentru prima oară de când intraseră cu toții în casă, nimeni nu mai avea nimic de spus.

•

Tăcerea a fost egalată doar de aceea din camera monitoarelor, unde Bob Fogarty, Pru, regizorul secund, alți directori de producție și toți asistenții lor au rămas ca trăsniți.

— Incredibil, a spus Fogarty.

— Da, așa e, s-a auzit vocea lui Geraldine Hennessy. Un morman incredibil de prostii.

Luați prin surprindere, toți s-au întors spre ea. Nimeni n-o observase intrând în încăpere, dar, de fapt, ea urmărise o bună parte a discuției. Venise de la masa de seară, târându-l după ea pe prietenul ei actual, un dansator frumos de nouăsprezece ani, pe care îl cunoscuse în culisele festivalului pop, desfășurat în vară la Virgin.

— N-aș fi crezut că Moon va fi cea care apelează la minciuni, serios că nu mi-am închipuit. Și trebuie să recunosc că m-a impresionat.

— Minte? au întrebat aproape în cor editorii de imagine și asistenții lor.

— Bineînțeles că minte, nătărăilor. Chiar credeți că aș aduce o puștoaică abuzată direct din balamuc în emisiunea mea dragă? Căcaturi! Woggle e la fel de nebun ca mine. Mama târfei ăsteia cu chelie trăiește bine-mersi și locuiește în Rusholme. Taică-său e vânzător de țigări, iar ea lucrează la o spălătorie.

Cei de față au răsuflat ușurați auzind asta, iar buna dispoziție le-a revenit. Se părea că jocul din interiorul casei aceleia avea să devină probabil mai interesant decât se temuseră ei.

— Uitați-vă cum rânjește satisfăcută, fiindcă e întuneric, iar celelalte n-o pot vedea, a spus Geraldine, arătând cu degetul către un monitor pe care apăreau imagini luate de o cameră automată. Ea știe că *noi* vedem, da, sigur că da! Își bate joc de fete, corect? Știe că publicului îi plac cei care agită spiritele. Devii mai faimos dacă ești rău. Darren, adu-mi și mie o cafea, te rog. De la automatul din biroul meu, nu pișatul pe care-l beau cei de aici.

Tânărul de o frumusețe incredibilă și-a trezit din amorțeală trupul perfect și a plecat să-i îndeplinească rugămintea.

— Bine că ai făcut investigații, Geraldine, a remarcat Fogarty. Dacă n-ai fi știut că Moon minte, îmi imaginez ce ne-am fi agitat acum.

— Oricum aș fi aflat, i-a răspuns de sus Geraldine. S-ar putea ca sărăntocii ăia dinăuntru să se manipuleze unul pe altul, poate chiar și publicul, dar nu pe mine, dom'le.

— Dacă n-ai fi știut, crezi că ți-ai fi dat seama că minte?

— Bineînțeles. Femeia aia n-a călcat într-un spital de boli nervoase. A văzut prea multe filme, asta-i tot. În locurile alea, oamenii nu țipă și nu urlă. Dacă o fac, sunt sedați una-două, te asigur, și de atins nu te atinge decât asistenta medicală. În spitalele astea e *liniște* noaptea. Nu auzi decât scâncete, târșâit de picioare și foșnete.

Timp de o clipă, în ochii lui Geraldine a apărut o expresie visătoare. Părea aproape umană în fața personalului adunat în încăpere. În momentul următor a redevenit ea însăși.

— Gata, strângeți tot gunoiul ăsta. N-o să-l folosesc acum, pentru că mă concentrez asupra lui Woggle. În plus, n-am de gând să las o târfuliță cheală să influențeze publicul încă de acum. Eu manevrez publicul, nu locatarii ăștia. Să păstrezi totuși materialul. Ne-ar putea folosi mai târziu.

— Cum adică, să-l pun fără dată? a întrebat Fogarty, perplex.

— Poate, i-a răspuns Geraldine. Cine și-ar putea da seama de diferență?

— Da, dar… codurile de timp de pe bandă… nu vor fi în ordine. Nu le putem modifica.

— Ba poți, nu fi tembel. Sunt doar niște numere care apar pe ecran, și le poți schimba. Te duci în meniul Apple, extragi „control panel"-ul și…

— *Știu* cum s-o fac, Geraldine, a răspuns Fogarty cu răceală. Mă referam că, din punct de

vedere moral, profesional, nu avem dreptul.

— Datoria noastră morală și profesională e să oferim un program bun publicului, pentru că de acolo ne vin bănuții. Nu suntem antropologi, suntem oameni de televiziune, amice. Punct. Muncim la limită, cot la cot cu iluzioniștii, misticii, magicienii, hipnotizatorii și toți șmecherii care te prostesc și realizează ceea ce noi numim spectacole. Acum fă bine și vâră toate secvențele astea într-un fișier separat și ascunde-l undeva.

Membrii echipei n-au mai crâcnit și, în tăcere, s-au apucat de treabă, sperând că, dacă Geraldine voia să procedeze atât de scandalos încât să transmită evenimentele din casă în altă ordine decât cea firească, nu ei vor primi instrucțiuni să o facă. Revenind cu ochii la ecrane, atenția echipei de regie a fost atrasă de o ploaie de sutiene și de chiloți zburând care încotro. Fetele se pregăteau de culcare.

— Atenție la sâni! a strigat Geraldine. Să nu vă scape.

Fiecare dintre fete avea stilul propriu. Sally se culca cu tricou și chiloți. Kelly mai lăsa uneori să se vadă câte ceva când își scotea bluza și se arunca în pat. Complet goală, Moon obișnuia să se plimbe nepăsătoare prin fața camerelor de filmat în infraroșu. Layla și Dervla erau cele mai sfioase: amândouă îmbrăcau cămăși de noapte lungi, după care își scoteau lenjeria. În prima noapte, când a văzut acest lucru, Geraldine își promisese în sinea ei să le surprindă pe acele mironosițe la un moment dat, la duș, probabil, sau în piscină și să transmită imaginile în montajul special de duminică seara. Nu suporta să aibă în casă niște fete frumoase care să nu-și arate măcar o bucățică din corp. De ce-și închipuiau ele, că participau la o emisiune de televiziune?

•

Atmosfera din dormitor a rămas sumbră. În nopțile precedente, fetele râseseră și se hliziseră

înainte de culcare, însă în acea seară au rămas tăcute. Destăinuirile făcute de Moon le zdruncinase pe toate. Nu doar pentru că fusese o poveste atât de tristă și de șocantă, ci pentru că nenorocirea ei va atrage sigur simpatia publicului și îi va oferi un avantaj în momentul în care avea să aibă loc eliminarea cuiva din casă. Era foarte ciudat că trebuiau să-și reamintească mereu că orice schimb de cuvinte era, de fapt, o conversație între rivale care concurau între ele să câștige afecțiunea publicului.

Apoi s-a auzit glasul lui Moon:

— A, apropo, fetelor. Toate chestiile pe care vi le-am spus… Au fost prostii, să știți. Îmi pare rău.

A urmat un alt moment de tăcere.

— *Poftim*?

Layla, care striga rareori, s-a înfuriat.

— Nu te mai gândi la asta, scumpo, a zis Moon cu voce calmă, nepăsătoare. V-am luat în balon. Ca să mai uit de infecția de la sfârc.

— Dar ai zis că ai fost *abuzată*!

— Păi, în zilele noastre, toată lumea susține că a fost abuzată, nu? i-a răspuns Moon. Ce Dumnezeu, dacă te uiți la afișele pe care le pun societățile astea caritabile, ai crede că fiecare puștoaică din țara asta e mai tot timpul atinsă sau mângâiată.

— Ce pui la cale, Moon? a întrebat-o Dervla abia reușind să-și mascheze furia.

— V-am spus. M-am gândit să râd puțin de voi. Plus că mi s-a părut că Sally luase totul prea în serios când s-a dat la Kelly mai tare în legătură cu nebunii, asta e.

— Ticăloasă nenorocită! a exclamat Layla.

— Vaco, a zis Kelly.

— A fost o glumă josnică, a spus Dervla. Nu cred că abuzurile sexuale sunt un subiect de glumă.

— Ei, ne-a ajutat să mai omorâm timpul, nu? a zis Moon. Noapte bună.

A urmat o nouă pauză. În cele din urmă, Kelly a rupt tăcerea:

— Deci vorbeai serios când ai spus că ți-ai făcut implant la sâni, da?

— A, da, nu se putea fără așa ceva. Cred că mă ajută să-mi țin echilibrul mai bine când sunt la trapez.

Când liniștea s-a înstăpânit din nou în cameră, Dervlei i s-a părut că o aude pe Sally suspinând.

ZIUA 33 – 5:10 p.m.

Trecuseră șase zile de la crimă, iar sergentul Hooper și echipa lui continuau corvoada istovitoare de a scotoci prin uriașa arhivă de filmări de la Peeping Tom. Continuau să caute cu răbdare orice indiciu sau incident care ar fi putut împinge pe cineva să ucidă. Era o muncă istovitoare, chiar și pentru Hooper, care se dădea în vânt după *Arest la domiciliu,* potrivindu-se perfect cu profilul publicului și cu așteptările companiilor de publicitate. Hooper era antonimul lui Coleridge – un polițist foarte modern, dinamic, cu păreri la modă, într-un cuvânt, un tânăr al secolului XXI, care purta blugi largi, adidași, un cercel în ureche și folosea o agendă-computer Apple Macintosh. Hooper și amicii lui nu scăpau niciunul dintre numeroasele programe de reality TV, dar până și el se simțea împovărat peste măsură de sarcina ce-i stătea în față. Din fericire, *nu toate* cele 720 de ore de înregistrări zilnice ale camerelor de filmare puteau fi puse la dispoziția poliției, deoarece o mare parte fuseseră șterse în fiecare zi de către regizorii de imagine de la Peeping Tom. Rămăseseră totuși sute de ore de film, iar vizionarea amintea de așteptarea cuiva ca o suprafață proaspăt vopsită să se usuce. Ba chiar

mai rău – vopseaua *măcar* se usca. În cazul de față, ea rămânea permanent umedă.

Hamish, care se scobea iarăși în nas… Jazz, scărpinându-se în fund.

Fetele, făcând yoga, *iar.*

Garry insistând cu flotările.

Garry, făcând tracțiuni de cadrul ușii.

Garry, alergând pe loc…

Hooper începea să-i disprețuiască pe cei din casă, și nu voia asta. În afară de faptul că nu-și închipuia că un asemenea sentiment l-ar putea ajuta în anchetă, într-un anumit fel, aceștia erau oameni care îi semănau. Împărtășeau aceleași interese și ambiții, aceeași convingere sinceră că aveau dreptul de a fi fericiți. Hooper încă nu dorea să gândească la fel ca șeful lui. Cum era acel om? O ținea *una și bună* despre locatari că nu au sentimentul „datoriei", că „nu servesc comunitatea". Ca și cum faptul că voiau tot ce era mai bun îi transforma în dușmani ai societății.

Cu toate acestea, locatarii începuseră să-l plictisească la modul serios. Aceștia nu *făceau* nimic și, ceea ce îl irita și mai mult, niciodată *nu gândeau.* Acea capacitate definitorie a umanității, capacitatea de a gândi abstract, era canalizată exclusiv în serviciul… nimicului.

Hooper înjură în gând. Chiar că începea să gândească precum Coleridge.

Iar de indicii privind crima, nici vorbă.

Asta până când Trisha remarcă un lucru.

Nu mult, dar tot era ceva.

— Sergent, ia uită-te la sta, îl invită ea. Un scurt moment nașpa între Kelly boarfa și David gigoloul.

— Nașpa, domnișoară polițist? Boarfă? Gigolo? repetă Hooper pe tonul profesoral al lui Coleridge, apoi amândoi zâmbiră amar la gândul chingilor lingvistice pe care trebuiau să le îndure în muncă.

Era doar un incident minor, doar o umbră de posibilitate, dar poliția abandonase deja orice

speranță de a descoperi din întâmplare ceva cât de cât relevant.

— Căutăm un catalizator, le explică Hooper celorlalți polițiști care participau la ședință. În chimie, uneori și cel mai neînsemnat element, dacă este adăugat la alți compuși, poate da naștere unor rezultate explozive. Asta căutăm: un minuscul catalizator psihologic.

Ideea îi sunase plăcut când Coleridge i-o prezentase lui Hooper și sună și mai bine acum, când Hooper se dădu mare cu ea în fața oamenilor din subordine. Chiar dacă patentul pentru ea era deținut de Coleridge, Hooper simțea că știe mai bine să vândă ideea.

Potențialul catalizator descoperit de Trisha era, într-adevăr, minuscul. Nici măcar Peeping Tom nu-l considerase suficient de interesant ca să-l difuzeze, însă el reținuse atenția Trishei, precum și a lui Hooper.

ZIUA 9 – 12:20 p.m.

Kelly, Jazz și David stăteau în cada cu apă fierbinte. Ca de obicei, David vorbea:

— Kelly, e interesant ce ai zis ieri despre dorința ta de a deveni actriță. Pentru că, în realitate, toți jucăm aici un rol. Știi asta, nu? Casa asta e o scenă, iar toți bărbații și femeile sunt doar actori.

— Nu-i adevărat, a răspuns Jazz, cu nețărmurita încredere de sine care devenise deja obișnuită. Eu sunt eu însumi, omule. Ceea ce vezi e ceea ce capeți – ce am e prea bun ca să fie ascuns.

— Of, ce prostii spui. Nimeni nu e el însuși vreodată.

— Și de unde știi tu asta, Domnule Știe-Tot?

— Pentru că nu ne cunoaștem pe deplin.

— Asta-i altă prostie, serios.

— Ei, recunoaște, Jason.

— Jazz.

— Cum vrei. Nu te-ai surprins niciodată descoperind o latură proprie nouă și diferită față de ceea ce știai despre tine?

— Da, odată m-am așezat în fața oglinzii. Am avut un șoc, te asigur, a spus Jazz, iar Kelly a izbucnit într-un hohot de râs puternic, obraznic, enervant.

Enervant pentru David, mai precis.

— Mă uitam la propriul cur, a continuat Jazz, rânjind cu toată gura, și chiar și mie îmi venea greu să-mi placă!

Brusc, David s-a enervat. Se lua foarte în serios și dorea ca și ceilalți să-i urmeze exemplul.

— Te asigur, Jason, că toți suntem actori în viață, prezentându-ne așa cum vor alții să ne perceapă. De aceea cei care *sunt* în realitate actori, ca mine, înțeleg lumea și oamenii mai bine decât oamenii obișnuiți. Noi cunoaștem trucurile, noi descifrăm semnele. Noi recunoaștem că trăim într-o lume populată de interpreți. Unii dintre noi sunt subtili, unii, amatori, dar toți *jucăm.* Și îmi vine la îndemână, *Jazz,* să văd prin tine ca prin sticlă.

Vreme de o clipă, Jazz a rămas mut.

— Asta-i o tâmpenie, a zis el într-un târziu, ceea ce dovedea că-și pierduse prezența de spirit obișnuită.

David a zâmbit.

Atunci Kelly s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui David. Dificil de distins, dar cuvintele au fost totuși perceptibile.

— Te cunosc.

Apoi s-a rezemat de peretele căzii și l-a privit pe David drept în ochi.

David n-a coborât ochii, iar pe față i-a apărut un surâs de superioritate. Părea netulburat.

Însă avea să fie tulburat în următoarele momente. Foarte tulburat.

Asta întrucât Kelly s-a mai aplecat o dată spre el și i-a șoptit altceva la ureche.

ZIUA 33 – 5:30 p.m.

De această dată, nici Sergentul Hooper, nici Trisha nu reușiră să distingă vorbele lui Kelly. Nici ceilalți polițiști prezenți în încăpere nu au putut înțelege.

— Sună ca „Băț de zece”.

— Nu are niciun înțeles, spuse Hooper.

— Puțin probabil să fie asta, fu de acord Trisha. Indiferent ce îi șoptise Kelly, David înțelesese și nu-i căzuse bine.

Expresia de pe chip i se schimbă vizibil, în mod subtil – era un actor prea bun pentru a se da de gol –, dar expresia lui s-a schimbat. Dintr-odată, zâmbetul satisfăcut, superior dispăruse.

Părea speriat.

ZIUA 34 – 9:00 a.m.

A doua zi dimineață, Hooper îi arătă banda lui Coleridge.

— Domnule, indiferent ce înseamnă „Băț de zece”, deși ea nu a zis exact asta, acest lucru sugerează ceva: Kelly l-a cunoscut pe David înainte de intrarea în casă.

— E posibil, îi făcu Coleridge o concesie.

— Eu văd situația drept probabilă, domnule, spuse Hooper, rulând banda încă o dată. La început, auzind: „Te cunosc”, am considerat că se referea la faptul că îl cunoaște din punct de vedere psihologic, fiindcă despre asta vorbea David.

— Desigur.

— Însă apoi mai spune ceva, înțeles doar de David, vreun secret sau o vreo experiență comună din lumea exterioară, care îi unește.

— Nu mă îndoiesc de asta, sergent, îl aprobă Coleridge, dar asta nu înseamnă în mod absolut că

s-au mai întâlnit. Kelly a recunoscut probabil ceva la David care i-a permis să descopere mai multe despre el.

— N-o consider pe Kelly cea mai deșteaptă ființă din adunătura aceea, domnule. Nu e tocmai specialitatea ei să descopere lucruri de finețe. Cred că s-au mai întâlnit.

— Ei, dacă e adevărat, atunci ar fi cea mai mare descoperire. Teoria noastră a catalizatorului se bazează pe ideea că nu se cunoșteau unul pe altul. Dacă doi dintre ei se știu dinainte, asta schimbă dinamica întregului grup.

Era prima oară când cei doi detectivi simțeau că aveau un indiciu.

— Așadar, cum interpretezi asta, sergent? Crezi că ceea ce a recunoscut Kelly la David i-a fost clar de la început?

— Doar dacă a fost o actriță bună, așa cum vrea să devină. Acea primă zi a fost o necunoscută totală, bănuiesc. A alergat de colo-colo țipând, sărind în piscină și făcând să i se vadă un sân. N-aș putea spune că am remarcat vreun moment de gândire profundă la ea. Nu, cred că evenimentul care i-a deschis brusc ochii s-a întâmplat mai târziu. La un moment dat, David s-a dat de gol, iar Kelly a observat ceva prin care l-a recunoscut.

— În cazul acesta îmi închipui că evenimentul s-a produs cu puțin timp înainte ca ea să dezvăluie faptul că îl cunoaște.

— Asta-i sigur. Kelly nu mi se pare tipul de fată care să țină un subiect atât de gras doar pentru ea. Abia a așteptat să i-l trântească în față lui David, mai ales după felul în care el a pus-o la punct cu o zi în urmă în legătură cu ambiția ei de a deveni actriță.

— Ei, dacă e adevărat, atunci înseamnă că a remarcat ceva în perioada dintre discuția de lângă piscină și cea din cadă. Ce au făcut în seara a opta?

— Tatuajele! exclamă Hooper. Și-au comparat tatuajele! Am văzut banda aceea!

— Ei, s-o vedem încă o dată.

Până când Hooper reuși să introducă banda în aparat, apăru și Trisha și, împreună, se așezară să studieze chipurile lui David și Kelly în timp ce grupul vorbea despre tatuaje.

Luaseră cina și, cu excepția lui Woggle, locatarii stăteau pe canapele. Tocmai încheiaseră o sarcină trasată de Peeping Tom, în cadrul căreia fiecăruia i se înmânase un creion și hârtie și trebuise să scrie pe cine vedeau rămas în casă la încheierea celei de-a șaptea săptămâni. De asemenea, fuseseră invitați să noteze orice alte idei aveau despre felul în care se va termina jocul. Toate foile de hârtie fuseseră puse apoi într-un plic mare, de culoare cenușie, pe care scria: „Predicții”; acesta fusese sigilat și așezat în partea din spate a bucătăriei.

Abia după aceea discuția a avut ca subiect tatuajele. Fiecare avea ceva de arătat, mai puțin Dervla și Jazz.

— Sunt prea negru, a spus Jazz, iar pielea mea e prea frumoasă ca să mai fac efortul de a o îmbunătăți.

— Eu nu vă pot da o explicație de ce nu sunt tatuată, a zis Dervla. Aș putea spune totuși că mi se pare extraordinar că în prezent, când oamenii discută despre tatuajele lor, explicațiile vin din partea celor care *nu* au tatuaje. Poate de aceea nici nu vreau așa ceva.

— Frumos din partea ta, spuse Coleridge, sorbind din cană.

Hooper și Trisha nu scoaseră o vorbă. Hooper avea emblema clubului de fotbal Everton tatuată pe un umăr, iar Trisha avea un fluture tatuat pe fesa stângă.

Pe ecran, Garry a explicat că vulturul de la gleznă reprezenta forță, onoare și adevăr.

— Și ce reprezintă pumnul strâns de pe umărul tău? Un labagiu? l-a întrebat Jazz.

— Nu, nici gând, i-a răspuns Garry. Cu toate că la sportul acela pot participa la olimpiadă.

Fetele au gemut.

— Pumnul strâns reprezintă tot forță, onoare și adevăr. În plus, o să-mi mai fac unul pe spinare. O să scriu cu litere gotice: „Forță, onoare și adevăr”. Ăsta e mottoul meu.

Apoi Moon și-a arătat aranjamentul floral care mergea de-a lungul șirei spinării.

— Florile simbolizează pacea și forța interioară. Sunt flori spirituale și cred că prințesele egiptene erau înmormântate cu ele, strânse într-un buchet, deși s-ar putea să fi înțeles eu greșit. Poate o fi vorba de femeile vikinge, dar, oricum, sunt al naibii de semnificative și de spirituale.

Kelly și-a expus fenixul care își lua zborul dintre fesele ei. Sally și-a etalat buricul unde un războinic-femeie lupta cu un balaur, iar Layla și-a arătat fluturașul de pe una din fese.

— Și eu am unul la fel, a spus Trisha, scandalizată. Tipul care mi l-a făcut m-a asigurat că e unicat.

Coleridge fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. *Niciodată* nu crezuse că vreunul dintre oamenii lui, vreuna dintre *doamnele* polițist, avea tatuaje. Mai ales Patricia, pe care o considerase o fată extrem de serioasă.

Plină de mândrie, Layla și-a desfăcut picioarele și și-a expus celălalt fluture tatuat, care-și flutura aripile exact în partea de sus a coapsei netede, îngrijite și de o perfectă frumusețe.

— Îl am aici, a spus Layla, ca să le amintesc iubiților mei de importanța și de frumusețea delicateței și a mângâierilor tandre.

Coleridge gemu și își mută privirea de la ecran.

— Și tu ai așa ceva, Trish? întrebă Hooper.

— Ei, asta-i *bună,* nu acolo. Și-așa e destul de neplăcut să te epilezi inghinal, darmite să mai vină și-un înger al iadului să te scrijelească cu acul plin de cerneală.

— Ia mai țineți-vă gura! se răsti Coleridge.

Acum Layla își arăta micul simbol oriental de pe omoplat.

— E tibetan, a explicat ea. Un simbol budist care semnifică lumină interioară și liniște.

Toți au fost de acord că acel tatuaj era deosebit de simpatic.

Mai puțin David.

— Tibetan? a întrebat el, cu o undă de uimire indulgentă în glas.

— Da, tibetan, a repetat Layla, ușor nesigură.

— Bine… Bine, cum zici tu. În fine.

Laylei îi venea să-l strângă de gât.

— Ce înseamnă „în fine”? E tibetan, ce dracu’?

— Ușurel, Layla, a spus Jazz și a rânjit. Unde ți-e lumina interioară și liniștea?

— Ascultă, Layla, a spus David cu amabilitate. E foarte frumos și poate ar trebui să însemne ce vrei tu. N-are importanță dacă e tibetan sau thai, e ceea ce e: tatuajul *tău* și semnifică tot ce dorești tu.

Nimeni n-ar fi crezut că mult lăudatul calm al Laylei se putea destrăma atât de ușor. Chipul ei era împurpurat de jenă și de furie.

— E tibetan, ticălosule, a repetat ea. Știu sigur că-i tibetan.

David a zâmbit destul de răutăcios și a ridicat din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: „Te înșeli, dar nu mă cobor într-atât încât să te contrazic”.

— E tibetan! Înseamnă lumină interioară și calm! a strigat Layla și a ieșit valvârtej ca să-și facă o cană de ceai din plante.

— Am auzit despre un tip, unu’ homo, a zis Garry, care avea tatuat pe braț un proverb chinezesc care însemna „căutător al adevărului”. Așa, și într-o zi a agățat un chinez la un restaurant chinezesc din Soho, iar noul lui amic i-a zis: „În realitate, tatuajul spune că ești un rahat prost și vorbăreț cu ochi rotunzi”.

Garry, Jazz, Sally și Kelly au râs de s-au prăpădit. Hamish și Moon au zâmbit. Layla, care stătea lângă ibric, și-a mușcat buzele, încă roșie la

față de supărare, iar David a închis ochii o clipă, de parcă și-ar fi adunat putere din propria imobilitate.

Apoi Hamish și-a arătat Crucea Celtică de pe antebraț, după care a venit și rândul lui David. Așteptase răbdător.

— Am și eu un tatuaj, a explicat fel, ca și cum asta, în sine, ar fi fost o dovadă a gustului desăvârșit și a unei percepții superioare. Și e foarte, foarte frumos.

Și, spunând asta, David și-a ridicat un crac al pantalonilor largi din mătase și a scos la iveală, scris pe glezna stângă, într-un cerc ce înconjura piciorul de trei ori, primele patru versuri din monologul care începe cu „A fi sau a nu fi" din *Hamlet.*

— Fără fluturi, fară liste de cumpărături tibetane, fără balauri scoțând flăcări. Pur și simplu, cea mai profundă interogare a absurdității esențiale a existenței omului care a fost exprimată vreodată în scris.

— Sau pe piele, în cazul de față, a remarcat Jazz, dar David l-a ignorat.

— Acesta este existențialism cu trei sute de ani înainte ca el să apară ca filosofie de viață. Umanism într-o lume brutală și barbară. O luminiță care a luminat toate secolele de atunci încoace.

— Da, toate bune, dar de ce l-ai scris pe picior? a întrebat Jazz, vorbind în numele națiunii.

— Pentru că mi-a salvat viața, a spus David cu o sinceritate care părea să i se citească în ochii limpezi, larg deschiși. Când am traversat o perioadă neagră și nu întrevedeam posibilitatea de a mai trăi în lumea aceasta, am intenționat să-mi pun capăt vieții. Credeți-mă. Hotărâsem cu toată convingerea să mă sinucid.

— Dar n-ai făcut-o, nu? a sărit Garry. Ciudată chestie.

— Nu, n-am făcut-o. În schimb, într-o singură noapte am citit *Hamlet* de trei ori din scoarță în scoarță.

— Măi să fie! Mai degrabă mă sinucid, a spus Garry, dar David nu s-a lăsat descurajat.

— La fel ca mine, și mohorâtul prinț se gândea să comită acel îngrozitor act, însă el a depășit situația, s-a înălțat deasupra ei și a dobândit o noblețe deosebită.

— De aia n-ai făcut-o, David? a întrebat Moon, străduindu-se evident să îl sprijine în acea confesiune. Pentru că nimic din ceea ce simțeai tu nu se compara cu sentimentele lui Hamlet.

— Am făcut asta la școală, a zis Garry. Credeți-mă, nimic nu mi-a displăcut mai mult.

— Hei, ia mai taci, Garry, a spus Moon. David a înțeles la ce mă refer, nu-i așa, David?

— Da, Moon, iar răspunsul e și da, și nu. Fără îndoială că suferințele întunecatului prinț m-au învățat multe. Dar, de fapt, am hotărât să renunț la sinucidere pentru că, citind piesa aceea, am înțeles că nu voiam să părăsesc o lume în care puteau exista frumuseți precum versurile lui Shakespeare, sau flori, sau răsărituri de soare, sau mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor.

— M-ai zăpăcit cu asta, a zis Moon. Ce mama naibii are pâinea cu asta?

— Moon, eu cred că, atunci când o persoană recunoaște frumusețea, ea devine receptivă la posibilitatea existenței frumuseții în toate lucrurile. Și de aceea am decis să păstrez cât mai aproape de mine cuvintele pe care tânărul prinț al Danemarcei le-a rostit în momentul celei mai profunde triste ți. Asta ca să-mi aducă aminte că lumea este frumoasă și disperarea reprezintă o insultă pentru Dumnezeu.

Jazz a vrut să-i spună lui David că era doar un îngâmfat cu pretenții nefondate, dar s-a abținut. David era atât de frumos și de convingător, iar

aroganța lui colosală era atât de strigătoare la cer, încât Jazz nu putea decât să fie puțin mișcat.

Niciunul dintre ei nu știa ce să creadă despre David. Sinceritatea evidentă a iubirii de sine de care el dădea dovadă era impresionantă. O iubire de sine atât de reală nu putea fi ignorată, ba devenea chiar aproape nobilă. Au rămas cu privirea la el, incapabili să-și clarifice atitudinea față de el.

Cu excepția lui Kelly.

Incidentul nu fusese remarcat de cei din camera monitoarelor în noaptea în care se petrecuse, deoarece editorii se concentraseră să realizeze o imagine cu unghi mare, iar Kelly se aflase cu spatele la cameră, însă polițiștilor li se puseseră la dispoziție toate materialele filmate ale acelei scene: măcar o dată avuseseră un dram de noroc. Unul dintre cameramani filmase din unghiul opus, iar discul nu fusese șters. Cuprindea trei secvențe cu Kelly, Moon și Hamish, aflați pe canapeaua oranj.

Kelly zâmbea, arborând un zâmbet lăbărțat și răutăcios. Nu arăta ca o reacție firească față de relatarea lui David privind tristețea lui sinucigașă, indiferent cât de gogonată păruse.

— Kelly a mai văzut tatuajul acela, a spus Hooper.

— Da, aproape sigur că da, l-a aprobat Coleridge.

ZIUA 34 – 10:00 a.m.

În vreme ce polițiștii mai tineri rulau fraza „Băț de zece”, prin internet și folosind diverse decodoare de voce, Coleridge și echipa sa de intimi îl lăsară pe David deoparte și reveniră la subiectul Woggle.

— Mi se pare că, pentru public, în săptămâna doi a existat doar un locatar, spuse Coleridge, aruncând o privire prin rezumatul decupajelor transmise, pe care Trisha și echipa ei îl pregătise. Woggle, Woggle și iar Woggle, și încă o dată Woggle.

— Da, domnule, îi răspunse Trisha. Peste noapte, a devenit un soi de minifenomen național. Jumătate din țară vorbea despre el, iar cealaltă jumătate se întreba cine era acest Woggle despre care vorbeau toți. Nu mai țineți minte?

— *Foarte* vag, domnișoară.

— Cu cât devenea mai revoltător și cu cât mai mult respingea ideea că e revoltător, cu atât își atrăgea simpatia publicului. A fost un fel de nebunie.

— N-o să uit scena în care l-au arătat culegând purici din codițe, remarcă alt polițist. Stăteam într-o bodegă și s-a dat la televizor; toți cei de acolo au rămas trăsniți. A fost atât de scârbos…

— Scârbos dacă vezi. Dar insuportabil dacă ar fi să trăiești în asemenea condiții, spuse Trisha. Puricii aproape că au împiedicat continuarea jocului, chiar atunci. Păcat că nu s-a întâmplat așa, serios, pentru că n-ar mai fi fost ucis nimeni.

— Iar noi n-am fi fost siliți să urmărim toată porcăria asta ca un labirint, fu de acord Coleridge. Sadicii aceia de la Peeping Tom nu i-au oferit praf de purici?

— Ba da, dar Woggle a refuzat să-l folosească. A spus că puricii lui sunt creaturi și, deși nu-i plăceau înțepăturile lor, nu voia să le ucidă.

— Doamne Dumnezeule, făcu Coleridge. O idee abstractă! Un punct de vedere moral. Aș fi abandonat orice speranță.

— Ei, n-a fost chiar abstractă pentru locatari, domnule. Iar raționamentul lui Woggle despre purici a prins la public.

ZIUA 10 – 3:00 p.m.

Woggle stătea în colțul lui, înconjurat de ceilalți locatari.

— Puricii mei mă obligă să analizez standardele voastre îndoielnice, a protestat Woggle. Ați vâna vulpi?

— Da, sigur că da, a zis Garry, dar ceilalți s-au văzut siliți să recunoască contrariul, David, Layla și Moon chiar având unele participări la campanii recente duse împotriva vânătoarei.

— Vânătoarea de vulpi e o monstruozitate, a spus David cu aerul lui obișnuit de superioritate.

— Și totuși ai vrea să-mi vânezi puricii, a spus Woggle. Explică-mi și mie: care e diferența dintre o vulpe și un purice?

Evident, nimeni nu a știut practic cum să abordeze subiectul.

— Păi… a zis Kelly, ușor agitată, vulpile sunt simpatice, dar puricii, nu.

— Hai, Kelly, nu fi ridicolă, a repezit-o David.

— Nu e ridicolă, a zis Woggle. A exprimat un adevăr universal, pentru că este o rușine pentru umanitate că judecăm valoarea vieții în termeni estetici. Prețuim ceea ce ni se pare frumos și distrugem ceea ce ni se pare urât. Of, ce blestemați suntem, virușii umani care infectăm această planetă perfectă.

David se săturase de demonstrația asta. Nu avea de gând să permită cuiva să-i șubrezească înalta ținută morală.

— Vulpile produc foarte puține daune. Vânătoarea lor e un sport, nu o necesitate, de aceea este respingătoare și complet inacceptabilă oamenilor moderni care trăiesc în Marea Britanie a secolului douăzeci și unu.

— Vânătorii de vulpi susțin că fac multe stricăciuni. Tot ei spun că vulpile sunt mizere, a răspuns Woggle.

— Resping afirmațiile lor.

— Bine, Dave, dar unde locuiești? a întrebat Gagiul, mereu interesat de o întorsătură a discuției. La o fermă?

— În Battersea, a răspuns Dave furios. Dar nu asta e…

Gagiul și Jazz au pufnit în râs văzând jena lui David, care s-a și enervat. Detesta faptul că lumea credea că trebuie să locuiești la țară ca să înțelegi problemele vulpilor.

— Asta e o dezbatere serioasă, s-a răstit el. Nu ne-am pornit să scoatem puncte în dauna altora.

Woggle i-a dat dreptate și a încercat să-și consolideze avantajul.

— Tovarășe, diferența între vulpi și puricii mei e că puricii mei vă irită, iar vulpile, nu. Dar fasciștii aceia de fermieri și naziștii aceia de vânători pretind că vulpile îi irită. Ei *pretind* că vulpile mănâncă pui și terorizează aricii.

— Le resping argumentele, a insistat David, dar problema e că…

— O, tu, Adolf, problema ține de regnul insectelor, problema e, *Herr Hitler,* că, indiferent dacă vulpile sunt sau nu teroriști rurali, eu nu le-aș ucide, la fel după cum nu omor nici puricii, chiar dacă mă pișcă. Asta pentru că sunt un individ evoluat din punct de vedere moral, în vreme ce *tu,* pe de altă parte, ești un membru de nimic al Gestapo-ului, un ticălos ipocrit și ucigaș, care ar trebui bombardat cu scrisori.

Glasul nazal și pițigăiat al lui Woggle căpătase fermitate; se vedea că vorbea serios. Ca dovadă, sărise chiar în picioare.

— Grija ta față de binele animalelor, a strigat Woggle, iar pielea din jurul sprâncenelor stufoase s-a înroșit brusc, *merge* până în punctul în care interesele tale sunt amenințate, și nimic mai mult. Ești la fel ca zecile de milioane de indivizi respingători din țara asta care vor să interzică vânătoarea de vulpi și uciderea focilor cu bâtele,

dar se îndoapă de zor cu pui hrăniți și crescuți industrial și burgeri din carne de animale modificate genetic! Dacă vrei să vânezi puricii mei, îți sugerez să o faci după cuvenita cunoaștere de sine. Te invit să-ți îmbraci o mantie roșie, *o*, *tu, Gingis Han,* și să sufli într-un corn din argint. Te sfătuiesc să împrăștii sângele puricilor mei pe fețele tinerilor tăi supuși, să dai un ospăț și să bei din cupe în care se toarnă din vase făcute din copite de armăsari sacrificați! Fiindcă nu ești cu nimic mai bun decât Sângerosul Lord Sport din Comitatul Ticăloșilor, David! Tu, care pretinzi că-ți pasă atât de mult de toate, ești, în realitate, Maestrul de vânătoare auto-ales al lui Peeping Tom!

•

Partea curioasă era că, la sfârșitul primei săptămâni de *Arest la domiciliu,* când s-a transmis discursul deșănțat al lui Woggle despre purici, majoritatea oamenilor au descoperit că, în mare, gândeau la fel. Cei care militau împotriva vulpilor l-au aclamat, desigur, pe purtătorul lor de cuvânt cel mai important, în vreme ce iubitorii de sport de la țară au salutat bărbatul care silea activiștii de la orașe din domeniul protecției animalelor să-și reanalizeze caracterul selectiv al agendelor de priorități.

Woggle amintea de Biblie: toată lumea susținea că el le apăra punctele de vedere. Iar asta îl făcea să fie apreciat. Dintr-odată, era ca și cum Woggle devenise câinele iubit al națiunii: murdar, urât mirositor și băgăcios, dar, într-un anume fel, adorabil.

Dacă ar fi avut cunoștință de măsura popularității lui Woggle în afara casei, ceilalți nouă locatari n-ar fi procedat cum au procedat. Însă cum erau izolați de lumea exterioară, nici măcar prin minte nu le-a trecut că acel individ murdar și puricos, care lăsa o pată de mizerie oriunde se așeza, devenea un erou.

Desigur, nu era cinstit. Geraldine știa că nu e drept, dar, deloc surprinzător, nu s-a sinchisit. Își dădea seama că nimeni n-ar fi putut trăi alături de Woggle. Adevărul era că ceilalți nouă locatari se arătaseră incredibil de toleranți; majoritatea oamenilor l-ar fi ucis demult. Numai că, la fel ca viața, televiziunea nu e dreaptă, iar Geraldine, după ce, fără să vrea, dăduse naștere unei nebunii naționale, se bucura că poate să facă decupaje care să insiste pe acea idee.

Prin urmare, a preferat să nu transmită eforturile răbdătoare și destul de politicoase făcute de locatari pentru a-l convinge pe Woggle să-și spele straiele, să lase curat în urma lui și, mai presus de toate, să rezolve problema puricilor. Ea nu a dat pe post felul în care Kelly îi aducea pătura noaptea, modul în care Dervla se îngrijea ca cerințele alimentare ale lui Woggle să fie trecute pe listele de cumpărături ale casei. Ea a prezentat doar secvențe scurte din discuțiile îndelungi pe care Garry, Jazz și Woggle le-au purtat despre fotbal, o pasiune pe care toți trei o împărtășeau. Nu, Geraldine, a ales direct ziua în care Garry, Jazz, David și Hamish au sărit pe Woggle care stătea întins în grădină și, cu forța, l-au dezbrăcat, i-au ars hainele și, în timp ce el se zvârcolea ca un șarpe, l-au dat pe tot corpul cu praf de purici.

ZIUA 11 – 7:30 p.m.

Incidentul s-a petrecut în a doua joi din *Arest la domiciliu,* ziua primelor nominalizări. Regulile lui Peeping Tom erau cam aceleași ca ale celorlalte jocuri desfășurate anterior. În fiecare săptămână, locatarilor li se cerea, individual, să nominalizeze în secret două persoane care să fie eliminate. Apoi, persoanele care primeau cele mai multe voturi erau

subiectul votului telefonic din partea publicului; în urma votului se hotăra cine era dat afară din casă.

Pentru a permite participanților să se cunoască mai bine unii pe alții, în prima săptămână nu se desfășurase niciun vot, astfel că prima nominalizare s-a făcut în ziua 11. Această acțiune avea loc după-amiază, iar seara, publicul afla cine pe cine trecuse pe listă, după care camerele de luat vederi transmiteau direct din casă momentul când locatarilor li se spunea cine putea fi exclus din joc în următoarea duminică. După ce acea transmisie directă se încheia, iar chipurile tuturor erau analizate pentru a depista semne de ușurare, bucurie, nemulțumire etc., spectacolul din restul serii revenea la rezumatul activităților zilei din interiorul casei.

În seara 11, primul lucru văzut de telespectatori a fost nominalizarea. Cu excepția unuia, toți locatarii votaseră pentru eliminarea lui Woggle. Partea ciudată a fost că persoana care nu-l votase pe Woggle nu fusese Woggle, pentru că până și el se trecuse pe listă, iar acesta s-a transformat într-un eveniment neașteptat chiar și pentru un spectacol de reality TV.

— Mă votez pentru a fi dat afară din casă, a mormăit Woggle în camera secretelor, deoarece resping hotărât și definitiv acest sistem separatist și gladiatoric ce se bazează, în mod inerent, pe principiul ierarhic, conform căruia societatea trebuie să aibă câștigători și perdanți, un principiu al cărui scop inevitabil este apariția unui singur oligarh, ceea ce nu reprezintă, să fim foarte clari, altceva decât fascism. Drept urmare, mă ofer ca sacrificat în semn de protest față de desfășurarea cinică și la vedere a unui proces fals democratic menit să submineze democrația autentică. Celălalt vot al meu este pentru Jason, întrucât deodorantul lui mi-a blocat sinusurile.

După acel spectacol uimitor, care nu a făcut decât să crească popularitatea lui Woggle în rândul

susținătorilor, prin comparație, celelalte voturi au părut foarte plicticoase.

David i-a votat pe Woggle și pe Layla, deoarece considera că Layla era o impostoare iritantă și cu pretenții.

Kelly i-a votat pe Woggle și pe Layla, deoarece considera că Layla o privea de sus.

Jazz i-a votat pe Woggle și pe Sally, pentru că atitudinea ei pioasă cu privire la lesbianismul ei îi enerva.

Hamish i-a votat pe Woggle și pe David, deoarece credea că, odată David scos din cursă, va avea mai multe șanse la fete.

Layla i-a votat pe Woggle și pe David, deoarece socotea că David era un fanfaron supărător.

Garry i-a votat pe Woggle și pe Layla, considerând că aceasta era o snoabă.

Moon i-a votat pe Woggle și pe Garry, pentru că îl considera un nemernic cu prejudecăți sexuale.

Sally i-a votat pe Woggle și pe Moon, din cauza celor spuse de aceasta despre boala mintală.

Dervla i-a votat pe David și pe Layla, deoarece se săturase de comentariile lor permanente. Ea l-ar fi votat pe Woggle. L-ar fi vrut pe Woggle eliminat din casă – nici ea nu-l suporta. Dar, spre deosebire de restul locatarilor, Dervla știa de câtă popularitate se bucura Woggle în rândul telespectatorilor. Oglinda îi spusese acest lucru.

În mod constant, aceasta fusese tema mesajelor.

Woggle s-a clasat pe locul 1, Kelly pe locul 2, iar Dervla, pe locul 3.

„Poartă-te frumos cu Woggle”, o anunțase mesagerul ei în dimineața în care Dervla îl atacase în legătură cu săpunul plin de păr. Ulterior, Dervla avusese grijă să urmeze sfaturile prietenului ei.

Când nominalizările s-au anunțat în direct, Woggle s-a comportat foarte ciudat. Stătea în colțul lui obișnuit, dar se acoperise cu o pătură și se legăna încet la adăpostul ei. Îngâna un cântec

pentru sine. Ceilalți locatari se așezaseră pe canapele.

— Sunt Chloe, a spus prezentatoarea. Chloe era „fața” emisiunii, fata care se ocupa de discuțiile de studio. Cei doi locatari nominalizați pentru eliminare în această săptămână sunt… în ordine alfabetică… Layla și Woggle.

Toți s-au străduit să nu-și trădeze sentimentele, însă ușurarea lor a fost palpabilă. Încă patru zile și Woggle va dispărea. Nici măcar Layla nu părea îngrijorată. Deși se simțea jignită pentru că fusese inclusă pe listă. Știa că va mai avea prilejul să lupte, deoarece, ca majoritatea celorlalți, nu-și putea imagina că publicul nu-l va voi eliminat pe Woggle. Cu siguranță că-l considera la fel de respingător cum era și pentru locatari.

Însă Dervla știa altceva.

ZIUA 34 – 4:15 p.m.

— Publicul l-a considerat revoltător pe Woggle, spuse Bob Fogarty, pescuind un pătrățel semi-topit de ciocolată din paharul din plastic plin cu spumă, însă individul le-a plăcut, iar când s-a terminat episodul 11, el devenise deja erou național. Era atât de înșelător și de nedrept, că mi s-a făcut rușine. M-am plâns scorpiei de Geraldine, dar ea a spus că ne oferise slujbele și că tembelii ca mine și-au pierdut dreptul de a avea principii.

În efortul de a acoperi golul dintre ceea ce văzuse publicul și ce se întâmplase în realitate, Trisha revenise la camera de regie. I se părea posibil ca indiciul care să ajute la rezolvarea cazului să fie înțelegerea modului în care se realiza acea minciună mediatică.

La urma urmelor, toată lumea asistase la crimă.

Fogarty își supse ciocolata cu zgomot. Trisha se uită la gura lui cu un dezgust din ce în ce mai

accentuat.

— Vaca asta a știut foarte bine încă de la început că îndepărtează în mod ticălos simpatia publicului față de grosul grupului, în folosul lui Woggle.

— Deci, când s-a petrecut atacul împotriva lui, iar apoi a fost prezentat în contextul pe care v-a pus Geraldine să-l creați, această acțiune a apărut condamnabilă?

— Bineînțeles, iar națiunea a înnebunit, după cum cred că știi. I-am spus lui Geraldine că îi rezervăm lui Woggle prea mult spațiu. Uite, în afară de faptul că prezentam în culori negre nouă oameni relativ nevinovați, transformam emisiunea în ceva dedicat unuia singur, ceea ce, după *umila* mea părere, pe termen lung, nu însemna nicidecum televiziune de calitate. Și Geraldine era conștientă de asta, dar materialul avut la dispoziție părea irezistibil. Îi făcea pe ceilalți băieți să arate ca niște ticăloși fără pereche. Groaznic. Îmi aduce aminte de *Împăratul muștelor*[9].

ZIUA 11 – 1:45 p.m.

Locatarii fuseseră chemați în camera secretelor să-și anunțe nominalizările în ordine alfabetică, astfel că Woggle a intrat ultimul.

— Ce face înăuntru? a întrebat Jazz, după ce au așteptat un minut sau două.

— Sper că a crăpat și putrezește acolo, i-a răspuns David.

— Nu mai e nevoie să moară, că e deja putred, a spus Gagiul.

— O să-i facem o favoare, a conchis Jazz. Îl salvăm de el însuși.

Pentru Jazz cel mai cumplit lucru din lume era să se simtă murdar. Trăia parcă doar pentru a se dichisi.

Când, într-un târziu, Woggle a ieșit din cămăruța ce slujea drept camera secretelor, băieții îl pândeau.

— Vă salut, semeni humanoizi, a spus Woggle, îndreptându-se către grădină. Vă urez un solstițiu de vară fericit.

Fără să scoată o vorbă, ceilalți au tăbărât pe el. Hamish și Jazz l-au țintuit la pământ, iar Garry și David i-au scos pantalonii de luptă, pe care îi purta de cine știe când.

— Ce se petrece? a răcnit Woggle, dar bărbații erau mult prea preocupați de ceea ce făceau ca să-i răspundă.

Woggle a început să dea disperat din picioarele ca niște fuse, orbitor de albe în lumina puternică a soarelui. Purta chiloți murdari, în care se făcuse o gaură în locul în care unul dintre testicule rosese țesătura. În timp ce se zbătea să scape de atacatori, prin gaura din chiloți i-au ieșit ambele testicule. Situația nu era deloc amuzantă, ci tristă și patetică.

— Nu, nu! Ce faceți? răcnea Woggle, însă băieții nu l-au luat în seamă.

Băuseră cidrul din casă până la ultima picătură și simțeau că au dreptate. Nu puteau da înapoi. Woggle și-o făcuse cu mâna lui. Doar nu se putea să-i umpli pe alții de purici și să crezi că ei vor sta cu mâinile încrucișate.

— Dați-i jos și chiloții, și ei sunt plini! a strigat Jazz.

— Eu nu mă ating de ei, a răspuns Garry.

— Nici eu, a spus Hamish.

— Fir-ar al naibii! a exclamat Jazz și, dându-i drumul lui Woggle, a dat fuga până la îngrăditura pentru păsări și a înșfăcat de acolo mănușile folosite la curățirea cotețului.

Când s-a întors, Woggle reușise să se răsucească, astfel că, atunci când a apucat să-i scoată chiloții, camerele au surprins fundul ciolănos și alb al acestuia.

Apoi i-au scos cămașa, smulgându-i și nasturii, după care, forțat, i-au scos peste cap și maioul mizer. Acum, Woggle era gol pușcă. O creatură cu pielea palidă, numai oase, care se zbătea și urla, având o claie de codițe, a cărei barbă vâlvoi se bălăbănea în soarele văratic.

— Asta se cheamă violentare! Sunt pângărit! Dați-mi drumul! a răcnit el.

— Eu sunt violentat și pângărit de puricii tăi! a strigat Hamish, vorbind în numele tuturor. Subsuorile îmi sângerează de atâta scărpinat.

În spatele casei se găsea un grătar, iar băieții îl instalaseră deja, gata pregătit în vederea atacului. Jazz a azvârlit hainele și sandalele lui Woggle în foc. S-a auzit un sfârâit ciudat.

— Să fiu al naibii! a exclamat el. Se aud cum plesnesc puricii!

— Nu plesnesc, urlă! a strigat Woggle.

— Să-l radem în cap! a strigat David. S-ar putea să aibă păduchi.

— Nu, a zis Jazz. Nu face să ne atingem de podoaba capilară a cuiva, nici măcar de a lui Woggle.

— Fasciștilor! a răcnit Woggle, însă glasul lui s-a stins într-o tuse când Garry și Hamish s-au apucat să presare pe el praful contra puricilor.

Vreme de câteva momente au fost cu toții învăluiți într-un nor de pudră, și, când au terminat, Woggle era de un alb fantomatic și aproape luminos din cap până în picioare. Până și părul și barba îi erau albe ca zăpada.

L-au lăsat pe Woggle, gol și lungit la pământ, în mijlocul peluzei. Când s-a întors o clipă către una dintre camerele din grădină, două linii de altă culoare au început să se întindă în josul feței, semn că izbucnise în lacrimi.

ZIUA 34 – 5:00 p.m.

— Asta a fost imaginea cu care Geraldine mi-a cerut să închei emisiunea, spuse Fogarty către Trisha. N-am băgat în prezentare celelalte imagini…

Apăsă o serie de butoane de pe panoul de montaj și pe ecranele monitoarelor apărură scene care prezentau filmările înregistrate în casă imediat după atac.

Locatarii nu simțiseră nicio plăcere. Nimeni nu țopăia și nu țipa de bucurie. Tuturor le era sincer milă de Woggle. Dervla îi făcea deja un ceai din plante – pe care el l-a acceptat în tăcere –, iar Kelly intenționa să pregătească o prăjitură cu tofu[10] și melasă. Erau într-o dispoziție reținută, dar decisă. Simțeau, până la ultimul, că bărbații acționaseră pentru a rezolva o chestiune socială urgentă, care amenința bunăstarea întregului grup.

În camera de montaj, Fogarty se retrase către zona rezervată micii bucătării ca să-și mai ia ciocolată din frigider. Trisha se întrebă de ce o păstra la rece dacă tot avea de gând să o pună în cafea.

— Trist, remarcă Fogarty. S-au amăgit că națiunea va aplauda capacitatea lor de a face ordine în comunitatea din care făceau acum parte.

Pe ecrane, justificarea acțiunii continua.

— Puteam intra în grevă, cerând ca Woggle să fie eliminat, tocmai spunea Hamish, dar cum am fi apărut în situația asta? Ca o ceată de copii care nu știu să-și rezolve micile neînțelegeri.

— Da, a spus Layla. Ideea prezenței noastre aici e să se descopere dacă putem conlucra. Dacă am fi dat fuga la Peeping Tom cu prima noastră problemă de grup, am fi căzut la test.

Neîncrezător, Fogarty clătină din cap.

— Incredibil. Fata asta, Layla, e destul de deșteaptă, și totuși crede prostia asta că *Arest la domiciliu* e un experiment real de comportament social. Pentru numele lui Dumnezeu, e un simplu program de televiziune! Cum de nu și-a dat seama

că singura idee a acestui exercițiu e atragerea celor care fac publicitate?

— Da, asta s-a făcut, nu? spuse Trisha.

— Sigur, audiența noastră a crescut până la cer, și, prin asta, și veniturile realizate de Peeping Tom. Fogarty își îndreptă din nou atenția către monitoare. Uite aici, spuse el. Mai sunt lucruri pe care nu le-am difuzat.

Pe ecran, Woggle venea din grădină.

Fără cuvinte, a refuzat prăjitura oferită de Kelly.

A respins și alte oferte de îmbrăcăminte și apă.

Layla i-a propus să-i recite unul sau două dintre poemele ei menite să aline.

— Dacă nu vrei, ne putem ține de mână și să fredonăm împreună.

Woggle nici măcar nu s-a uitat la ea. În schimb, a luat o pătură ca să-și acopere goliciunea și s-a retras tăcut în colțul lui.

— A, urmează ceva interesant, spuse Fogarty. Confesiunea Dervlei.

Pe ecran a apărut Dervla strecurându-se în camera secretelor.

— Bineînțeles că înțeleg frustrarea băieților, a început ea. La urma urmelor, suferim cu toții destul de mult aici. Vreau să spun totuși că m-a amărât enorm necazul lui Woggle și speram că se putea găsi o cale mai bună pentru rezolvarea problemelor lui de sănătate. În adâncul inimii, cred că el este frumos.

Fogarty opri banda.

— La vremea aceea am considerat și chiar și acum cred că Dervla a fost și este o fată fermecătoare și că incidentul cu Woggle a tulburat-o. Dar știi ce a făcut cinica asta de Geraldine cu scena?

— Ce anume?

— A bănuit că Dervla își dăduse seama că Woggle va avea publicul de partea lui și, prin sprijinul acordat lui, a încercat astfel să intre și ea în grațiile lumii.

— Mamă, trebuie să ai un anumit simț ca să pricepi asta.

— Și să fii foarte calculat, lucru de care n-o bănuiesc.

— Pe de altă parte, ea *a fost* singura persoană care nu l-a nominalizat.

— Sunteți mai rea decât Geraldine! Și ea a spus la fel! Că, dacă n-ar fi convinsă de contrariul, ar crede că Dervla primea informații din afară.

— Dar asta e imposibil, nu?

— Categoric. Vă asigur că, dacă cineva ar trișa, l-aș depista. *Eu văd totul.*

— Dar dacă ea avea un avantaj secret, iar unul dintre ceilalți afla…

Trisha rămase cu privirea la ochii verde-închis ai Dervlei, încercând să descopere ce gândea aceasta în timp ce-și făcea confesiunea. Asta înainte ca moartea să schimbe totul.

ZIUA 34 – 8:00 p.m.

Trisha se întoarse la secție fără să fi mâncat. După ce-l urmărise pe Fogarty sugând ciocolată o oră întreagă, îi trecuse pofta de mâncare, lucru pe care acum îl regreta, pentru că se părea că ziua de muncă avea să se prelungească.

— Să recapitulăm în seara asta tot ce am văzut cu Woggle, de acord? propuse Coleridge. Nu cred că aș mai răbda să-l văd și mâine. Ce s-a întâmplat după atacul cu praf de purici?

— Publicul n-a fost mulțumit, domnule, spuse Hooper. După câteva ore de la difuzarea emisiunii, în față la Peeping Tom s-a strâns o mulțime care a cerut ca Garry, Hamish, David și Jazz să fie arestați pentru violență. Geraldine Hennessy a trebuit să pună muzică în casă pentru a acoperi scandările.

Trisha băgă în aparat banda video pe care i-o dăduse Fogarty.

— Nici oamenii din casă nu au fost prea încântați. Uitați-vă la Woggle. E distrus.

— Nici ceilalți nu arată prea bine.

— Se simt vinovați.

Judecând după discuțiile cu glas scăzut și după expresiile fețelor, era limpede că toată lumea se simțea jenată.

Și-au găsit refugiul făcând curățenie, cuprinși parcă de frenezie. După ce Woggle, purtătorul și principalul teren de înmulțire, fusese depuricat, se putea trece la curățarea restului casei, lucru pe care cei nouă l-au făcut cu îndârjire. Au scos afară toate saltelele și cearșafurile, le-au spălat, uscat, pudrat, apoi au trecut din nou la spălat fiecare articol de îmbrăcăminte, fiecare pernă și cârpă. Toți au făcut baie și s-au dat cu praf de purici.

Au folosit zece flacoane, al căror cost a trebuit scăzut din bugetul săptămânal de cumpărături. Puricii lui Woggle nu-i mâncase pe toți de vii, dar îi costase și echivalentul a opt sticle de vin sau a treizeci de cutii de bere.

O zi întreagă, cât a ținut acea operațiune de curățenie, Woggle a rămas sub pătură în colțul lui, legănându-se încet și cântându-și în surdină. Un nenorocit traumatizat, după cum avea să se exprime un ziarist.

La sfârșitul zilei s-a făcut prima eliminare.

— În serile în care au loc eliminări, se difuzează două episoade, îi explică Hooper lui Coleridge, ceea ce e foarte bine gândit, pentru că le oferă telespectatorilor suficient timp să iasă la o bere și un curry între emisiuni.

— Nu mai vorbi de mâncare, spuse Trisha. Eu n-am mâncat nimic toată ziua.

— Dacă vrei, îți dau batonul meu Mars, pe care îl păstrez pentru seara, îi propuse Coleridge, dar nu tocmai entuziasmat.

— Mulțumesc, dar nu, domnule, răspunse Trisha. Acum nici nu vreau să aud de ciocolată.

Coleridge făcu un efort să nu-și trădeze senzația de ușurare.

— În fine, spuse Hooper, perseverând cu îndârjire să ajungă la o concluzie. Prima transmisiune de duminică e în direct, când se anunță persoana care va fi expulzată, iar a doua e prezentarea în direct a plecării.

— Minunat, exclamă Coleridge. Un prilej de a petrece o seară întreagă urmărind o persoană total dezagreabilă căreia niște oameni pe care nu i-a cunoscut până atunci și despre care nu va mai auzi vreodată îi cer să plece. Greu de imaginat un scenariu mai palpitant.

— Domnule, trebuie să simți, asta-i tot. Dacă intri în atmosferă, e grozav.

— Bineînțeles, Hooper. Mă-ntreb dacă, atunci când au pus bazele civilizației occidentale, grecii antici au visat măcar o chestie atât de palpitantă.

— Cum spuneam, dacă nu pătrunzi și simți, e greu de înțeles.

— De la Homer la *Arest la domiciliu* în doar două mii cinci sute de ani, ăsta-i un record cu care ne putem mândri, nu crezi?

— Domnule! spuse Hooper. Ne trebuie cel puțin 14 ore pe zi ca să trecem prin benzile astea! Nu aveți dreptul să ne prelungiți ziua de muncă exprimându-vă atitudinea față de emisiune.

Urmă o tăcere jenată, care ținu doar cât îi trebui lui Coleridge să-și desfacă batonul de ciocolată. Hooper se înroșise la față. Era obosit, furios și iritat. Coleridge, care nu avea habar cât de supărătoare era atitudinea lui, se întristase ușor.

— Bine, spuse el într-un târziu. Să continuăm.

ZIUA 14 – 7:30 p.m.

— Cei aflați în *Arest la domiciliu,* sunt Chloe. Mă auziți? Prima persoană care va părăsi casa va fi – aici vocea a făcut o pauză cât se poate de dramatică… Layla.

Layla a lăsat impresia că fusese lovită peste față cu o crosă de crichet, însă a reușit să mimeze ritualul de tradiție al oamenilor care trec printr-o asemenea situație.

— Uraa! a chirăit ea, ridicând mâna făcută pumn în aer, ca și cum ar fi fost în culmea fericirii. Acum mă pot întoarce la pisica mea!

— Layla, ai la dispoziție două ore ca să-ți faci bagajele și să-ți iei rămas-bun, a strigat Chloe, după care revenim în direct pentru a transmite prima eliminare din casă! Pe curând!

Layla a rămas înmărmurită.

Toți aveau aceeași expresie împietrită pe chipuri.

Până și Woggle, stând sub pătură, rămăsese ca trăsnit. Crezuse, ca toți ceilalți din casă (cu excepția Dervlei), că prezența lui acolo fusese prezentată corect și, deși considera că se comportase exemplar, nu se putea aștepta la simpatia publicului. Anii de rânjete și de dispreț aproape din partea tuturor pentru ceea ce spusese și făcuse îl determinaseră pe Woggle să presupună că atitudinea telespectatorilor față de el va fi aceeași ca a celor patru fasciști care îl dezbrăcaseră la pielea goală în grădină și îl atacaseră fără să îi fi provocat.

Cu toate acestea, atitudinea oamenilor nu fusese identică, ei îl iubeau pe micuțul lor drăcușor, pămpălăul traumatizat. Devenise preferatul lor și, deși Woggle habar nu avea la ce cote ametițoare ajunsese popularitatea lui, a rămas mut și măgulit pur și simplu pentru că scăpase de expulzare.

Pentru o clipă chiar și-a scos capul de sub pătură.

— Să vă ia dracu', le-a zis el locatarilor care stăteau strânși laolaltă, apoi s-a scufundat din nou

în întuneric.

Aproape în același moment, Layla a urlat de frustrare. Literalmente a urlat. Nedreptatea acelei hotărâri era insuportabilă. Lacrimile curgeau șuvoi pe fața ei și se legăna pe canapeaua purpurie căinându-și soarta. Pur și simplu nu-i venea să creadă că publicul îl preferase pe Woggle în detrimentul ei! Woggle mai bun decât ea! *Woggle*!

Layla s-a dus în camera secretelor ca să-și verse năduful.

— Ticăloșilor! s-a dezlănțuit ea. E strigător la cer ce ați făcut! L-ați transformat în victimă, nu? Vă distrați, iar noi suntem cei care suferim, nu? Am ajuns subiect de glumă! Doar știți cum e Woggle! Câte am avut de îndurat din cauza lui! Nu face curățenie, nu dă o mână de ajutor, pute ca un cadavru descompus al unui câine turbat! *Toată lumea* a vrut să-l vadă eliminat, dar asta n-ați dat pe post. Nu! Sigur n-ați dat, altfel pleca el, nu eu!

ZIUA 34 – 8:40 p.m.

— Dacă ar fi dat din timp dovadă de o asemenea tărie de caracter ca mai înainte, nu ar fi fost nominalizată, spuse Hooper, care se distrase urmărindu-l pe Coleridge chircindu-se la auzul unora dintre cuvintele Laylei.

— Dar se înșală în privința expulzării, replică Trisha. Evident, Peeping Tom a distorsionat materialele în favoarea lui Woggle, dar toată lumea a văzut ce gunoi este. Layla ar fi fost votată oricum. Greșeala pe care o fac oamenii care participă la asemenea jocuri este că-și imaginează că telespectatorilor le pasă. În ceea ce ne privește, ei sunt doar niște personaje TV, pe care le poți lua în batjocură.

Pe ecran, se vedea că Layla începea să cedeze nervos.

— Cred că unele dintre pișcăturile de purice o să-mi lase urme, ticăloșilor! Cele de pe fund s-au infectat deja!

— Phu! făcu Trisha.

— Prea multe informații! se revoltă Hooper.

— Dacă mă îmbolnăvesc, o să vă dau în judecată! a culminat explozia de furie a Laylei. Jur că așa o să fac! Acum o să plec, dar vă mai spun ceva: știu că n-o să transmiți asta, Geraldine Hennessy, dar te consider un rahat cu R mare, și-o să te urăsc în veci!

— *O să te urăsc în veci*! repetă Coleridge. Asta-i cam mult, și s-a întâmplat abia acum trei săptămâni. Nu cred că i-a trecut între timp.

Pe ecran, Layla s-a dus până în dormitorul fetelor ca să-și ia geanta. Kelly a urmat-o.

— Îmi pare rău, serios, Layla, a spus Kelly. Cred că te simți cumplit.

— Nu, lasă, nu-i nimic…

Apoi Layla a cedat din nou, prăbușindu-se suspinând în brațele lui Kelly.

— Kelly o consolează pe Layla, dar Layla nu știe că și Kelly a nominalizat-o pentru a fi eliminată, a rostit vocea lui Andy, naratorul.

— Tare le mai place să evidențieze ceva care le folosește, comentă Hooper. Asta e cea mai tare parte a spectacolului.

— Trebuie să te știi tare, corect? a spus Kelly, strângând-o la piept pe Layla. Fii o femeie puternică, așa cum te știu.

— Așa e, sunt, sunt o femeie puternică și plină de spirit.

— Du-te, fato. Te iubesc.

— Și eu, Kelly, i-a răspuns Layla. Ești o fată de treabă.

Apoi Layla s-a întors în camera de zi și i-a îmbrățișat pe ceilalți, inclusiv, uimitor, extrem de scurt, pe Woggle.

Îmbrățișarea ei cu David a ținut aproape un minut.

— Cei expulzați procedează întotdeauna așa, zise Hooper. Se strâng în brațe. Prefăcându-se că sunt prieteni la cataramă.

— Am impresia că, atunci când o fac, nu e prefăcătorie, spuse Coleridge. Tinerii trăiesc superficial și în clipa de față. Așa e în zilele noastre.

— Aveți perfectă dreptate, domnule, interveni Trisha. Am douăzeci și cinci de ani și niciodată n-am avut o părere pornită din adâncul ființei mele sau vreo experiență autentică.

Preț de o clipă, Coleridge intenționă să o contrazică pe Trisha, spunând că nu crede așa ceva, apoi își dădu seama că ea făcuse o remarcă sarcastică.

— Layla, mai ai treizeci de secunde și trebuie să ieși din casa lui Peeping Tom, a spus vocea lui Chloe.

ZIUA 14 – 9:30 p.m.

Când a păși afară din casă, Layla s-a trezit într-o lumină aproape imposibil de strălucitoare, care le-a făcut, pe ea și casa din spatele ei, să apară albe ca laptele. Un bodyguard cu o statură uriașă și chel, îmbrăcat cu o jachetă de protecție matlasată, a făcut un pas către ea și a luat-o de braț. A condus-o către platforma împodobită ca pentru paradă a unei mașini cu braț articulat, care a ridicat-o peste șanțul cu apă, asta în vreme ce mulțimea strânsă acolo ovaționa. Peeping Tom se mândrea cu fastul în care se desfășurau expulzările; le transforma în ceva ce semăna cu o mare petrecere. Aducea spectatori cu autobuzele, organiza focuri de artificii și săgeta aerul cu lumina reflectoarelor. În timp ce Layla era ridicată deasupra mulțimii care răcnea de încântare, o trupă

rock, aflată în bena unui camion, a început să cânte în direct.

Apoi a urmat scurta plimbare cu limuzina până la studioul construit special, interviul în direct cu Chloe, frumoasa și țâțoasa doamnă care reprezenta „fațada" lui Peeping Tom. Chloe nu era doar un chip drăguț, semănând cu fetele care prezentau majoritatea programelor normale. Nu, ea era o față atrăgătoare cu un tatuaj pe burtă, reprezentând un șarpe, plus altul pe un umăr, înfățișând un drăcușor care, bineînțeles, era mult, mult mai real.

Chloe a întâmpinat-o pe Layla la ușa limuzinei. Arăta cât se poate de mortal, cu pantaloni negri din piele și un sutien la fel, în vreme ce Layla arăta uimitor de hippy cu un sarong din mătase și cu un maiou din același material, mulat pe bust. Cele două s-au îmbrățișat și s-au sărutat de parcă ar fi fost două surori care se pierduseră de un veac, iar acum se revedeau, când, în realitate erau niște străine, din care una era plătită ca să i se adreseze celeilalte.

Oamenii din mulțime au înnebunit de fericire. Turbaseră, pur și simplu. Urlau, ovaționau, răcneau, strigau și fluturau deasupra capetelor placardele încropite în grabă. Nimic nu provocase acel delir, în afara prezenței camerelor de filmat și a convenției bine împământenite că așa trebuiau să se exprime tinerii în prezența acelor camere.

În cele din urmă, vacarmul s-a mai stins sau s-a redus suficient cât Chloe să se poată face auzită. Vacarmul avea să continue, scăzând și crescând în volum, pe durata interviului, dar Chloe a profitat de acel moment ce i se oferise ca să-și exprime și ea propria exuberanță.

— Uauu! a răcnit ea. Bravo! Fantastic! Tare de tot! Uauu!

Publicul a aprobat pe deplin aceste sentimente și, cu forțe proaspete, și-a reînnoit uralele și urletele.

Cu un gest spectaculos, Chloe și-a petrecut un braț pe după umărul Laylei.

— O iubim pe fetița asta, sau nu? Nu-i așa că e o doamnă puternică, deosebită?

Au urmat alte urlete și aclamații, semn că oamenii o iubeau pe Layla la nebunie.

— Suntem taaare mândri de tine, fată, ai fost sclipitoare.

Vorbele ei au fost sufocate de o nouă izbucnire de țipete ascuțite și încurajări. Chloe se zbătea să se facă auzită ori să lase impresia că era cea mai impresionată dintre toți.

— Așa, și cum te simți, fato? a întrebat Chloe într-un țipăt.

Entuziasmul devenise molipsitor. Layla a zâmbit cât o ținea gura.

— Marfă! a spus ea.

— Așa!

— Da, mă simt extraordinar!

— Așa, fato!

— Dar și foarte plină de spirit.

— Înțeleg *perfect* ce vrei să spui.

— Daa, am evoluat enorm!

— Foarte adevărat, fată! Tot respectul pentru asta! Chloe s-a întors către mulțime și a strigat: Nu-i așa că o iubim pe această doamnă deosebită?

Iar mulțimea a ovaționat și a urlat cu o energie nebănuită.

— Și chiar ai fost cu adevărat șocată că ai fost scoasă din concurs?

— Mda, știi, viața e ca un anotimp, iar anotimpurile se schimbă. Chiar sunt convinsă de asta.

— E *foarte* adevărat.

— Trebuie să gândești pozitiv, asta e, mintea ți-e o grădină, și are nevoie de îngrijire permanentă.

— Fantastic, și ce părere ai de cum gătește Jazz? A fost tare sau nu?

— Absolut marfă.

Și apoi, după ce a terminat cu sondarea psihologică a Laylei, Chloe a apărut pe marele ecran și i-a arătat Laylei cine a votat împotriva ei.

Primul a fost David. În ziua nominalizării, se așezase, părând frumos și sincer în timp ce se adresa camerei TV din camera secretelor.

„Iar a doua persoană pe care o nominalizez este Layla, deoarece, deși consider că e o femeie puternică și plină de spirit, nu oferă prea mult grupului."

Națiunea o privea pe Layla, care stătea cu ochii lipiți de ecran. Zâmbetul ca de maniac nu dispăruse de pe fața ei.

— David e nemaipomenit, a spus ea. Îl iubesc total, dar știți că, atunci când se întâlnesc doi oameni puternici, spirituali, iubitori și atenți, uneori mințile nu li se alătură, dar asta e, îl iubesc din tot sufletul și sunt convinsă că și el mă iubește.

— Și, bineînțeles, tu l-ai nominalizat pe el, a zis Chloe.

— Da, nu e ciudat? Asta demonstrează încă o dată cât de legați suntem unul de altul.

Dervla a constituit o surpriză.

„După David, o nominalizez pe Layla, a spus ea, părând cumplit de sinceră, profundă și frumoasă. E o fată drăguță, fermecătoare, foarte blândă, atentă și are un spirit frumos, dar simt că, în cele din urmă, drăgălășenia ei ar putea înflori mai frumos în afara casei."

Lucru pe care, până și Layla, l-a interpretat drept: „E o mare belea pe capul nostru".

A urmat Garry:

„Layla e o fetiță foarte, foarte atrăgătoare și mai cred că are intenții frumoase, dar, în esență e cam trufașă, înțelegeți ce vreau să spun? Se crede mare și tare, asta e."

Layla a zâmbit curajoasă auzind asta, iar zâmbetul ei spunea: „Da, oamenii iau spiritualitatea mea drept aroganță".

În cele din urmă a apărut Kelly:

„Mi-e greu, foarte greu, dar până la coadă trebuie să aleg pe cineva, și o aleg pe Layla, deoarece cred că-i mai bună decât mine, și poate că așa e, dar mă doare puțin chestia asta.”

Chloe s-a aplecat în față și a strâns-o pe Layla de mână, oferindu-i astfel o consolare și arătându-și, în același timp, sânii frumoși.

— Te simți bine, fată? a întrebat Chloe. Puternică?

— Daa, puternică.

— Să rămâi puternică, fată, a insistat Chloe.

Layla s-a ridicat la înălțimea situației.

— Cred că David și Gazzer sunt niște băieți de aur, iar Dervla și Kelly sunt niște doamne cu adevărat puternice. Adevărul e că toți au fost nevoiți să aleagă pe cineva, iar uneori tăria și spiritualitatea mea sunt înțelese greșit. Dar, până la coadă, asta e, îi iubesc pe toți, fiindcă sunt cei mai tari.

— Bravo ție pentru asta! Tot respectul! a strigat Chloe, apoi, brusc, s-a ridicat și a pătruns în mulțime, lăsând-o pe Layla singură.

— Așadar, unul a ieșit din joc, mai avem opt eliminări, apoi vom cunoaște câștigătorul! a strigat Chloe către camera care se retrăgea din fața ei. Cine va urma? Cel care miroase urât? Fata cu sâni mari? David, cu chitara lui iritantă? Jazz, cu trupul lui super? Gazz, care vorbește în numele întregii Anglii? Sally, mereu furioasă? Plicticosul Hamish? Doamna cheală? Sau Dervla, micuța și sensibila noastră doamnă din Irlanda? Voi sunteți judecătorii! Voi le puteți distruge visele! VOI hotărâți! Liniile telefonice rămân deschise după următoarele nominalizări! Tot respectul pentru voi! Vă iubesc pe toți!

ZIUA 34 – 10:20 p.m.

Cei trei polițiști o urmăriră pe Layla dispărând în spatele mulțimii care continua să urle, îndreptându-se către o obscuritate și o uitare totale.

— Cred că ar fi cazul să discutăm cu ea, spuse Coleridge. Am observat o furie considerabilă și trebuie să aflăm mai multe, să vedem care e sursa.

— Pe de altă parte, remarcă Hooper, ea îi cunoaște mai bine decât noi. S-ar putea să aibă vreo teorie.

— Toată lumea emite teorii, răspunse Coleridge îmbufnat, mai puțin noi.

Pe ecran se vedeau ceilalți locatari, fiecare părând șocat ca după un bombardament.

— Ei, voi, vânători și ucigași, a zis Woggle, arătându-și dinții sparți într-un zâmbet, lumea s-a alăturat vieții, nu morții și luminii, nu întunericului. S-ar părea că revoluția tocmai s-a declanșat.

David s-a ridicat în picioare.

— Woggle, ai dreptate. O să discut cu Peeping Tom.

ZIUA 14 – 10:45 p.m.

— Să știi că vin cu tine, a spus Moon.

David și Moon au intrat valvârtej în camera secretelor, unde David a explicat fără jenă că ajunsese la aceeași concluzie ca aceea exprimată de Layla ceva mai devreme.

— Ne-ai trădat, Peeping Tom, a spus el. Știi că am făcut tot ce se putea în privința lui Woggle. Dar acum am văzut pancartele și oamenii strigând în favoarea lui. Pe noi ceilalți ne socotesc niște rahați.

— Nu se pune problema trădării, a răspuns Peeping Tom, de fapt, Geraldine, care își scria cum putea răspunsurile și le preda „vocii” ei, o doamnă liniștită, blândă, iubitoare, pe nume Sam, care, în mod obișnuit făcea dublajul la niște reclame pentru detergenți de spălat vasele. Publicul a văzut la Woggle ceva care pare atrăgător, a continuat vocea liniștitoare.

— Îl găsesc atrăgător pentru că așa l-ai făcut să pară! s-a răstit David. Sunt profesionist, cunosc meserie și vă știu trucurile. Ei, bine, vreau să vă spun că m-am săturat! N-am venit aici să fiu manipulat și să mă las făcut de râs. Vreau să plec. Vă rog să chemați un taxi, pentru că ies, a spus el.

— Și eu! a intervenit Moon. Și cred că și ceilalți vor pleca, iar atunci o să rămâi doar cu Woggle, să-l faci câștigător. Mi-e clar că îți bați joc de noi.

ZIUA 34 – 10:25 p.m.

Hooper apăsă pe butonul de „pauză”.

— Asta pare foarte interesant, domnule. Nicio secvență din partea asta nu a fost dată pe post. Nici nu credeam că locatarii au mirosit care erau desuurile.

— Au intuit desuurile?

— Asta înseamnă…

— Știu ce înseamnă, sergent. Doar nu-s tâmpit. Mă întrebam dacă te-ai gândit vreo clipă cât de urât sună ceea ce ai spus.

— Nu, domnule, nu m-am gândit. Vreți să predau legitimația pentru că folosesc vorbe nepotrivite în cursul anchetei?

ZIUA 14 – 10:46 p.m.

— Dacă plecați, faceți o prostie. Renunțați la șansa de a câștiga premiul de jumătate de milion de lire, a spus Peeping Tom, iar Sam și-a dat toată silința ca să transmită o stare de calm în vorbele rostite.

— Nu-mi pasă, a replicat David. Cum ziceam, mă pricep la meseria asta. Noi suntem doar o adunătură de slugi umile pentru Woggle. Am venit la concurs ca să am șansa de a dovedi lumii cine

sunt, dar tu ai transformat asta într-un spectacol în care apar ciudați, un test de rezistență, și nu mai vreau să interpretez rolul acesta.

— Nici eu, ce dracu'! l-a imitat Moon.

A urmat o altă pauză, timp în care Peeping Tom s-a gândit ce să răspundă.

— Mai dați-ne două zile, a spus în cele din urmă vocea calmă. O să plece.

— Două zile? a făcut David. Termină cu minciunile! Următoarea eliminare e abia peste o săptămână.

— Păsuiți-mă două zile, a repetat Peeping Tom.

ZIUA 34 – 10:34 p.m.

— Uimitor, spuse Trisha. Geraldine Hennessy a știut încă de la început despre Woggle. Mi-e clar că a ținut asul ăsta în mânecă.

— Ce târfă ticăloasă! o aprobă Hooper. A zis că decupajele acelea i-au fost trimise de un necunoscut.

— Vă rog să explicați despre ce vorbiți și nu mai folosiți cuvântul „târfă" când vă referiți la martorii noștri.

— Nicio imagine din cele văzute de noi nu a fost transmisă, domnule. Avem banda doar datorită ordinului judecătoresc.

— Mă mir că n-a fost ștearsă, adăugă Hooper.

— Asta datorită lui Fogarty. O urăște pe Geraldine Hennessy.

— Despre ce vorbiți voi acolo? întrebă Coleridge încă o dată.

— Domnule, cred că sunteți singura persoană din țară care nu știe asta. Woggle era căutat de poliție, însă s-a aflat abia în ziua 15. Este evident că Geraldine Hennessy a știut de la început; de aceea le-a promis să-l scoată de acolo.

ZIUA 15 – 9:00 p.m.

— Nu-mi vine să cred că au regizat totul în legătură cu Woggle, a declarat Layla către reporterii strânși să-i ia interviu în dimineața de după eliminarea din joc.

Își petrecuse mai toată noaptea dinainte urmărind benzile înregistrate și tăieturile din ziare pe care familia ei le adunase. Treaba nu-i făcuse deloc plăcere. A constatat că din imaginile cu ea difuzate pe post rezulta că ar fi o proastă obsedată de sine și o persoană arogantă. Acea impresie fusese creată în cadrul primelor transmisii, pentru că din săptămână a doua Woggle părea să fi devenit singura persoană care prezenta interes.

— Woggle nu a fost prezentat corect, a protestat Layla. În casă mai erau nouă oameni – interesanți, puternici, spirituali, frumoși. Mi-a revenit mie sarcina să vorbesc în numele tuturor. Ne-am petrecut timpul în *Arest la domiciliu* interacționând, discutând, îmbrățișându-ne, iritați și inspirați unul de altul. Pe de altă parte, cât a stat în casă, Woggle a fost un golan mizer și irațional, care ne-a îmbolnăvit, așa că nu a fost arătat corect.

Numai că, din punctul de vedere al publicului, Woggle *fusese* prezentat corect, ba chiar cu precădere în acea dimineață, fiindcă Geraldine aplicase pe dos politica în ceea ce-l privea pe acesta.

Senzaționala veste devenise publică pe la jumătatea conferinței de presă organizate de Layla, și, în timp ce aceasta se răspândea în sală, Layla observă că interesul ziariștilor, atâta cât fusese, scăzuse aproape la zero.

Geraldine se văzuse silită să acționeze, și încă repede. Woggle adusese emisiunii un succes enorm, dar acum exista pericolul ca el să se transforme într-un eșec de proporții și mai mari. Dacă toți ceilalți locatari plecau în acel moment,

după cum erau perfect îndreptățiți, Peeping Tom rămânea dator cu șapte săptămâni de emisiuni zilnice pe care, prin contract, trebuia să le pună la dispoziția rețelei. Peeping Tom avea să dea faliment. Motiv pentru care, Geraldine a trimis poliției tăieturile din ziare vechi, conținând fotografia lui Woggle în timp ce o lovea cu piciorul pe fată.

Incidentul se petrecuse cu patru ani în urmă, iar Woggle arăta mult diferit. Fusese ceva mai plinuț și avea o coafură mohicană roz, dar cine privea mai atent nasul mare, sprâncenele stufoase și pânza de păianjen tatuată pe gât nu se îndoia câtuși de puțin că acela era Woggle. În realitate, Geraldine rămăsese surprinsă că ziarele nu reușiseră să dezgroape singure povestea, dar cum Woggle nu fusese prins sau identificat, ar fi trebuit să apară un ziarist cu o memorie remarcabilă pentru chipuri ca să facă legătura cu fotografia veche de patru ani, când ea se lăbărțase pe pagina întâi a tuturor ziarelor, având titlul: „CINE SUNT ANIMALELE?”

Fusese vorba de o operațiune de sabotare a vânătorilor care scăpase de sub control. Woggle și câțiva tovarăși sabotori invadaseră o îngrăditură a cuștilor din Lincolnshire, cu gând să elibereze câinii. Stăpânul ogarilor și o mână de lucrători de la grajduri se opuseseră și urmase o bătaie urâtă. Sabotorii loviseră primii, în încercarea de a trece cu forța de stăpân, iar când acesta refuzase să cedeze, fusese lovit cu o bară metalică și căzuse la pământ. După aceea, bătaia se extinsese, iar Woggle participase din plin, lovind cu bocancii și cu un lanț de bicicletă. Aceasta era o latură a lui de care cei din casă, admiratorii și susținătorii lui nu avuseseră habar. Pe locatari îi indispuneau multe aspecte (de fapt, toate) legate de Woggle, dar niciodată nu le-ar fi trecut prin cap că pe lista defectelor lui exista și tendința de a deveni violent.

Însă, în situația respectivă, se arătase foarte violent, deși el și vechii lui colegi eliberatori de animale țineau să precizeze: „Suntem violenți doar cu oamenii, dar rareori”. Ca majoritatea fanaticilor, Woggle avea și o latură întunecată, intolerantă și, în vreme ce ținea mult la bunăstarea creaturilor fără grai, nu-l interesau oamenii nici cât negru sub unghie. De aceea, când s-a trezit pus la respect de o îngrijitoare de cai cu o greblă în mână, el a atacat-o și a lovit-o. N-a contat faptul că fata avea doar cincisprezece ani și nu se putea compara cu el ca forță. El nu s-a sinchisit. Nu încape nicio urmă de cavalerism atunci când e vorba de apărarea vulpilor. În ce-l privea pe Woggle, cine era ucigaș de vulpi sau avea legătură cu o asemenea persoană renunțase la dreptul de a mai fi respectat. Nu conta dacă persoana era micuță, blondă și atrăgătoare – ea devenea un vânat și merita ceea ce i se administra. Iar acea fată fusese scundă, blondă și drăguță, motiv pentru care, când ziarele au avut de ales dintre imaginile oribile de violență fotografiate de soția stăpânului de la fereastra de la etaj a fermei, nu au șovăit nicio clipă. Fusese o imagine care șocase națiunea: simpatica blondă cu codițe, purtând cizme de cauciuc și o jachetă, zăcea pe pietrișul din îngrăditura cailor cu părul însângerat, în vreme ce bruta urâtă, murdară, cu cercei peste tot și cu o coafură monstruoasă o lovea cu ghetele care aveau bombeuri metalice. Pentru sabotori, acesta fusese un adevărat dezastru în materie de relații publice, la care se adăuga și faptul că fata de cincisprezece ani care suferise loviturile era mare iubitoare de câini și de vulpi, membră a Societății Regale pentru Protecția Animalelor, care trimitea cu regularitate petiții vânătorilor locali, cerându-le să-și țină câinii în formă prin alte metode.

Woggle adusese fragmentul din ziar pentru a i-l arăta lui Geraldine cu o seară înainte ca el și ceilalți să intre în casă. Se arătase încântat că

fusese ales și nu declarase nimic despre trecutul lui până în acel moment, temându-se că acest lucru îi va afecta șansele. Abia aștepta să participe la *Arest la domiciliu,* unul dintre motive fiind că astfel i se vor garanta masa și un acoperiș deasupra capului, perspectivă foarte ispititoare după luni întregi petrecute într-un tunel. Acum însă era îngrijorat că, din cauza notorietății ulterioare, putea fi identificat de cineva drept bărbatul din fotografie și putea fi arestat.

— Și de ce îmi arăți toate astea abia acum, Woggle? îl întrebase Geraldine.

— Habar n-am. M-am gândit că, dacă ai ști, atunci când cineva ar ridica obiecții, ai putea spune că ai verificat și că nu eram eu, ci un alt individ cu un tatuaj la fel.

Ca și ceilalți locatari, Woggle fusese atât de convins de angajamentele lui Peeping Tom că bunăstarea participanților este principala sa preocupare, încât chiar crezuse că Geraldine va fi gata să mintă presa și poliția ca să-i scape pielea. În realitate, singura ei grijă când Woggle i se confesase a fost dacă putea să scape nedepistată pentru faptul că adăpostea într-un mediu social închis și extrem de mediatizat o persoană căutată de poliție pentru atac cu violență.

În cele din urmă, hotărâse să riște. Fusese doar o încăierare petrecută la o demonstrație de susținere a drepturilor animalelor, iar Woggle arăta ca un tip hippy foarte liniștit. Pe de altă parte, mai erau câteva ore până la începerea jocului, și Woggle era atât de inedit pentru un asemenea program de televiziune, încât nici nu concepea să renunțe la el.

— Putem nega orice cunoștință în legătură cu incidentul dacă rahatul acela o ia razna și-l arde pe vreunul pentru că mănâncă un sendviș cu șuncă, îi spusese Geraldine lui Bob Fogarty. Uite care-i treaba, nici poliția, nici presa nu l-au căptușit la vremea respectivă, așa că, l-ar mai recunoaște cineva acum?

Așa se face că Geraldine ascunsese într-un sertar articolele decupate din ziare și făcuse totul uitat; asta până în ziua 15, când constatase că, după ce îl transformase pe Woggle într-un erou, acum ea se vedea nevoită să țină o ședință urgentă de planificare în primele ore de după miezul nopții ca să „scăpăm rapid de rahatul acela”.

•

Nu durase mult până când fotografia în care Woggle o lovea pe adolescentă ajunsese înapoi la Peeping Tom Productions. Geraldine o trimisese poliției la 9:15 seara, cu un text explicativ, în care povestea că o primise la biroul ei chiar în dimineața aceea de la un informator anonim.

La ora 9:30 seara, unul dintre ofițerii de legătură cu presa de la Scotland Yard alertase ziarele, iar la 9:45, polițiștii băteau deja la porțile Peeping Tom. În casă, unde nimeni nu avea cunoștință de aceste evenimente, domnea o atmosferă foarte sumbră.

Woggle își petrecuse noaptea sub pătură, în colțul lui obișnuit. Ceilalți băuseră în grădină până când răcoarea îi alungase înăuntru pe la ora patru. Cu toții își căinau soarta, Woggle pentru că fusese atacat și pângărit, ceilalți pentru că interesanta și atractiva lor aventură era distrusă de Woggle.

Când se anunțase știrea, sentimentul de ușurare al celor opt și dezastrul lui Woggle creaseră o situație cu adevărat explozivă.

ZIUA 15 – 10:00 a.m.

— Sunt Chloe, s-a auzit din difuzoare. Woggle, te rog să-ți strângi lucrurile. Trebuie să părăsești casa peste zece minute.

Garry, Kelly și Jazz au izbucnit în urale, dar ceilalți, neuitând că participau la un joc, și-au ascuns sentimentul de încântare îndărătul unor chipuri serioase, gânditoare.

Woggle și-a scos capul de sub pătură.

— Nu mă puteți da afară, fiindcă n-am fost votat, a spus el. Îmi cunosc drepturile și nu vreau să plec.

— Woggle, sunt Chloe. Nu te dăm afară. Poliția vrea să discute cu tine. Ia-ți lucrurile.

S-a lăsat o tăcere ca după un trăsnet.

— Ce mama dracului ai făcut, Woggle? l-a întrebat Garry.

— Nimic, pămpălăilor, și nu ies de aici. Să vină să mă ridice.

Și așa au și procedat, iar în aceeași seară, în cadrul unei emisiuni trăsnet cum nu se mai pomenise în acel an, națiunea a văzut cum trei polițiști în uniformă au intrat în casa Peeping Tom și l-au arestat pe Woggle pentru atac cu violență. Majoritatea locatarilor erau prea buimăciți ca să reacționeze, dar, într-un efort sclipitor, care avea neîndoielnic drept scop manipularea publicului, Dervla s-a metamorfozat în prietena prevăzătoare și credincioasă până la moarte a celor oprimați. A sărit imediat de pe canapea și i-a dat lui Woggle numele avocatului ei.

— Să insiști să ți se permită să cauți numărul în cartea de telefoane, a spus ea, lăsând accentul ei irlandez să devină mai pregnant decât de obicei, socotind probabil că era o atitudine potrivită, capabilă se declanșeze un protest în favoarea libertăților civile. Dacă telefonezi la informații, o să ți se spună că ai epuizat dreptul la un singur telefon. Știu prea bine trucurile polițiștilor.

David a ținut să nu se lase mai prejos în materie de teatru. Plin de cutezanță, s-a interpus între polițiști și Woggle, care rămăsese pe podea.

— Domnilor polițiști, vă asigur că v-am reținut fețele și numerele de serviciu. Sunt actor și posed arta de a memora orice. Dacă domnul Woggle va păți ceva, voi cere să fiți trași la răspundere.

Asta a sunat impresionant, și ar fi făcut o impresie și mai grozavă dacă șeful echipei de

arestare nu l-ar fi readus pe David cu picioarele pe pământ precizând că, întrucât acțiunea poliției era înregistrată de șase camere video, nu credea că vor exista probleme de identificare a celor care au operat arestarea. Apoi polițistul s-a îndreptat spre Woggle.

— Ridică-te, te rog, domnule.

— Ba nu. Nu mă mișc. Sunt numărul unu de la Peeping Tom. Eliberați-l pe Numărul Unu!

— Nu aveți dreptul să-l arestați pentru că are purici, a spus Dervla.

— Da' de ce nu? a intervenit Garry. Trebuiau s-o facă demult.

Kelly s-a apropiat și a pus câteva mere și biscuiți în poala lui Woggle.

— Asta în caz că nu ți se dă de mâncare.

— Uf, termină, Kelly! s-a răstit David cu dispreț. Parcă i-ai da de pomană.

— Păi e și el o ființă umană, a protestat Kelly.

— Asta e discutabil, a spus Jazz, care, aflat la bucătărie, punea ceainicul pe foc și încerca să pară distant și nepăsător.

„Sunt tânăr, dotat și negru, părea să comunice atitudinea lui dezinvoltă. Pe ușa mea intră zilnic polițiștii." În realitate, Jazz nu fusese niciodată arestat, dar poza aceea dădea bine, iar aprecierea publicului față de el a crescut vertiginos.

— Suntem martori la această arestare, a spus Dervla cu glas ferm.

— Daa, așa e, a adăugat și Moon, nu tocmai convingător.

Hamish a socotit că nu avea nicio șansă în acea competiție și, urmându-și planul conform căruia numai cei care ies în evidență sunt nominalizați, s-a ridicat și a plecat în dormitor să se întindă pe pat.

— Domnule, a spus polițistul, nu îți știm numele, ci doar că ești cunoscut drept Woggle. Cu toate acestea, avem probe fotografice indubitabile care sugerează că ești persoana căutată de Poliția din Lincolnshire în legătură cu atacul asupra

domnișoarei Lucy Brannigan, o fată de cincisprezece ani la data incidentului.

Deconcertați, ceilalți locatari au încremenit care unde se afla.

— Poftim? Viol? a întrebat Garry.

— Vino cu noi, domnule, a spus polițistul.

— Woggle, nu-mi vine să cred, a spus Jazz. Știam că ești un zdrențăros murdar și dezgustător, dar nu mi-a trecut vreodată prin minte că ești un asemenea nemernic.

Toată lumea s-a îndepărtat de silueta ghemuită în colț. Dervla s-a desprins de grup și a dispărut în dormitorul fetelor.

Woggle nu era dispus să se lase cu una, cu două.

— Era o ucigașă de vulpi! a răcnit el. Tortura animalele! A fost o luptă cinstită și am lovit-o în cap. Fascista aia și-a meritat-o cu vârf și îndesat! Dacă ridici sabia, de sabie vei pieri.

Și parcă pentru a exemplifica acea maximă, polițiștii l-au înșfăcat pe Woggle și au plecat cu el. În timp ce-l conduceau, a început să se zbată, iar pătura a lunecat pe podea, scoțându-i la iveală corpul scheletic, încă dezgolit și acoperit cu praf de purici.

Arăta patetic. Aceasta era jignirea supremă.

ZIUA 34 – 11:50 p.m.

În drum spre casă, Coleridge încercă să și-l alunge pe Woggle din minte ascultând Radio 4. Partea interesantă în legătură cu acel post era că, indiferent ce emisiune se difuza, Coleridge se lăsa prins cu totul de ea. Se trezise deseori stând în mașină, în fața propriei case, așteptând să asculte sfârșitul unei discuții despre rotația culturilor în vestul Africii sau despre vreun alt subiect de care nu mai auzise și nici nu credea că va mai auzi vreodată. Până și prognozele referitoare la vremea

pe mare îl atrăgeau, stârnindu-i emoții ciudate și amintiri legate de coaste stâncoase și întunecate văzute cândva, taifunuri dezlănțuite și carturi lungi și singuratice în noapte.

Subiectul dezbătut în acea seară era starea economică precară din zonele rurale ale Irlandei. Migrația banilor și a tinerilor către orașe, însoțită de reducerea subvențiilor agricole în baza legislației europene, aruncaseră unele sate într-o situație financiară disperată. Împrumuturile nerambursate și ipotecile aduseseră disperarea în sânul multor familii. Coleridge ciuli urechile când auzi menționat numele unui sat afectat în mod deosebit de acea situație: Ballymagoon. Unde auzise numele acela în ultima vreme?

Își aduse aminte abia după ce desfăcu a doua cutie de bere (gândindu-se ca împreună cu ea să mănânce și niște șuncă). Citise numele în dosarul unuia dintre suspecți. Ballymagoon era satul în care se născuse Dervla.

ZIUA 35 – 9:30 a.m.

„Suntem în ziua 15 și, după masa de seară, ca să-i ajute pe locatari să uite de arestarea lui Woggle, Peeping Tom le-a propus un subiect de discuție, a rostit naratorul Andy, pe un ton apăsat și important. Astă-seară, vor vorbi despre sentimentele lor cele mai profunde.”

Coleridge începu să amestece în cea de-a doua cană de ceai a zilei de muncă. Cele pe care le băuse acasă nu intrau la socoteală.

Trisha intră precipitată, scoțându-și pardesiul.

— Ai sosit la vreme, Patricia, remarcă șeful ei. Suspecții noștri vor discuta despre cel mai semnificativ și sublim dintre toate subiectele: ei înșiși.

— Suspecții, *dar și* victima, domnule.

Era devreme, iar Trisha nu avea chef să suporte tonul de superioritate al lui Coleridge, plus că se cuvenea să arate puțin respect față de decedată. Coleridge se mulțumi să zâmbească trist.

Pe ecran, văzură cum Garry tocmai lua cuvântul.

— N-o să vă amețesc cu vorbe, a zis el. N-am fost întotdeauna băiat bun.

— Nici acum nu ești, a intervenit Jazz, dar nimeni nu a pufnit în râs.

Toți au continuat să păstreze expresiile concentrate, atente, pe care le luaseră când Garry începuse să vorbească.

Coleridge apăsă pe butonul de „pauză”.

— Ai observat că nimeni nu a perceput gluma lui Jazz? Ne aflăm la vremea confesiunilor. Chestii serioase. Probleme de credință. Garry slujește la altarul propriei importanțe, iar Jazz își permite să râdă în biserică.

— Domnule, dacă trebuie să ne oprim de fiecare dată când oamenii aceștia vă irită, n-o să terminăm în veci nici măcar banda asta.

— Mi-e greu, Patricia. M-au terminat, spuse Coleridge, care își dădu seama că proceda prostește și se hotărî să facă un efort.

Garry și-a început povestirea.

— Cum spuneam, am fost și eu un gagiu, înțelegeți ce vreau să zic, nu? Puțin din asta, puțin din ailaltă, chestii nu prea curate, am făcut și niște treburi urâte despre care nu mă deranjează să recunosc că nu sunt mândru, dar, până la urmă, asta e, le-am făcut, ăsta sunt și nu pot să mai schimb trecutul. Adevărul e că voiam totul, și nu mă interesa pe cine deranjez ca să obțin ce doream. Ați înțeles ce am spus?

S-au auzit murmure de înțelegere, dar nu tocmai entuziaste.

— Serios, cred că adevărul adevărat este că nu m-am iubit pe mine, a continuat Garry.

De astă dată, foarte convinși, toți au aprobat din cap. Asta înțelegeau. Celelalte influențe suferite de Garry – bătăi, băutură, afaceri necurate – poate se deosebeau de cele trăite de ei, dar, când se ajungea la miezul problemei, acela că nimeni nu se iubea suficient pe sine, înțelegeau perfect despre ce era vorba.

— Știu exact la ce te referi, a spus Moon.

— Cred că nu mi-am permis să pătrund mai adânc în mine, a continuat Garry.

Hotărârea de a-și ține gura, pe care Coleridge o făcuse în sinea lui, rezistă mai puțin de un minut.

— Uff, pentru numele lui Dumnezeu! De ce vorbesc toți de parcă ar urma o terapie de reabilitare? Până și Garry. *Auziți* ce prostii spune! „Nu mi-am permis să pătrund mai adânc în mine.” Ce vrea să însemne *asta*? Parcă-i o *haimana,* ce Dumnezeu! Nu absolvent de sociologie! De unde *învață* asemenea exprimări lipsite de conținut?

— De la Oprah[11], domnule.

— Cine?

Trisha nu își dădu seama dacă șeful ei glumea sau nu, de aceea lăsă lucrurile să se liniștească de la sine.

În casă, fără să-și dea seama cât de mult vor enerva un ofițer de poliție într-o bună zi, locatarii și-au continuat destăinuirile.

— Îmi dau seama *exact* ce vrei să spui, serios că da, tocmai spunea Moon, și cred că ești tare de tot dacă poți s-o recunoști.

Parcă întărit de acest sprijin, Garry a mers mai departe cu confesiunea.

— În fine, la vremea aceea începusem să consum cocaină, înțelegeți, care devenise obicei, băgând în asta cam cinci sute pe săptămână, și totul ca să mă satisfac. Da, vă rog. Mulțumesc foarte mult. Ne place. Pentru mine, să ard o mie de lire era o nimica toată. O bagatelă. Nu mă făles cu asta, serios, dar așa eram eu, înțelegeți? Trăiam pe

picior mare și aveam tot ce doream, pricepeți? Am fost un băiat rău. Nu sunt mândru de asta.

Lui Coleridge îi veni să spună că, pentru un individ care mărturisea că nu se mândrește cu purtarea lui, Gagiul reușea de minune să demonstreze întregii lumi cât de mult se împăuna cu asta. Socoti că era preferabil să se abțină. Văzuse deja că Patricia se săturase de comentariile lui.

Pe ecran, cei din grup au aprobat vioi din cap vorbele Gagiului, însă roși de dorința de a sosi mai curând clipa când aveau să ia cuvântul.

— Dar știți ce m-a salvat? Știți ce anume a dat roade?

Brusc, Garry se înecase cu vorbele. În ochi îi apăruseră lacrimi, iar glasul începuse să-i tremure.

— Nu-i nevoie să mergi până la capăt acum, dacă nu poți, amice, a spus David, a cărui voce era pătrunsă de o sinceritate și de o înțelegere aparent dincolo de cuvinte. Ia o pauză. Ne povestești mai târziu. Odihnește-te puțin. Uite, când eu…

— Ba nu, s-a grăbit Garry să continue. Nu era dispus să scape situația din mână atât de lesne, mai ales acum, când se afla pe val. N-am nimic, prietene, îți mulțumesc, dar îmi face bine să vorbesc despre asta.

David s-a lăsat moale pe canapea.

Garry a reluat firul povestirii:

— Să vă spun ce m-a schimbat. Puștiul meu, el a fost, micuțul Richard. Copilul meu. El e totul pentru mine, totul. Sunt gata să mor pentru el, serios, mi-aș da viața pentru el.

La aceste cuvinte, mai toți au aprobat cu gesturi sincere din cap. Limbajul corpului în cadrul acelui grup părea să-l sprijine în mod deosebit. Pe de altă parte, expresia ochilor spunea cu totul altceva. Când camera a trecut scurt de la un chip la altul, mesajul era limpede: „Mă plictisești de-mi vine să-mi zbor creierii, mă doare undeva de tine și de

puștiul tău și n-aș vrea decât *să taci și să mă lași și pe mine să vorbesc*”.

— Fin’că am dreptul să fiu cu Ricky mai în fiecare week-end, înțelegeți, și e sclipitor, adică, e atât de uimitor și sunt atât de mândru de el, și tot ce spune e extraordinar, clar? Vă dați seama ce înseamnă asta? Nu am luat-o la vale, zău, e copilașul meu și e cel mai minunat lucru din viața mea.

Glasul lui Garry a început să se înece de emoție, dar el nu s-a lăsat doborât.

— Și, înainte de un week-end, am făcut-o lată, înțelegeți ce zic? Am făcut de toate, serios, băutură, prafuri, marijuana, nu prea mă mândresc cu asta, și mă simțeam cam terminat, și maică-sa mi-l aduce pe Ricky și zice: „Azi e ziua ta cu el”, și atunci m-am gândit: „Mama dracului! Nu se poate! Asta-mi trebuia acum, când mă simt de parcă aș avea capul plin de cioburi?” De aceea i-am zis: „Mai bine mâine”, dar ea a zis: „Îl iei azi”, și după aceea a și plecat, clar? Și-atunci m-am gândit: „Drace, o să-l duc la maică-mea”. Și-atunci micuțul Ricky m-a întrebat: „Nu vrei să te joci cu mine, tati?” Și știți ceva? Mahmureala mi-a trecut imediat, pe loc, doar cu un zâmbet de-al lui și cu întrebarea aia. Și atunci am lăsat televizorul pe *Găsiți câinele* cât m-am aranjat puțin, iar după aceea ne-am dus la o cafenea să luăm micul dejun, și apoi am mers în parc și am mâncat înghețată și alte chestii pe săturate. A fost extraordinar, serios, minunat, fiindcă sunt tare mândru de el și pot învăța atâtea lucruri de la el, nu? Iar, în ultimă instanță, știu că trebuie să prețuiesc orice moment în care sunt cu el și să-l iubesc, pentru că e cel mai de preț lucru pe lumea asta.

Gagiul și-a șters lacrimile din ochi. Și el se mira de propria reacție. Nu avea obiceiul să plângă chiar așa de ușor, dar toată povestea aceea despre Ricky fusese sclipitoare. Se simțea sincer mișcat.

Grupul a aprobat totul în tăcere. Fiecare era nerăbdător să treacă direct la propria istorisire, dar se abținea, îngăduindu-i lui Garry un moment de reflecție și respect. Niciunul dintre ei nu dorea să lase pe ecran impresia că luase în derâdere sentimentele și trăirile altcuiva. Mai ales că era vorba de un puștiulică.

Exact în cursul acelei pauze pline de pioșenie, Kelly i-a trezit pe toți cu un duș rece.

— Și-atunci, ce cauți aici, Garry? a întrebat ea.

— Poftim?

Kelly nu a lăsat impresia că încerca să devină nesuferită, dar aceasta a fost convingerea generală.

— Păi, dacă te simți atât de bine cu el și înveți atâtea, ce cauți între noi? S-ar putea să rămâi aici încă două luni și jumătate. Câți ani are copilul?

— Aproape patru.

Garry a încercat să realizeze ce se petrecea. Femeia aceea *critica* confesiunea pe care el o făcuse din adâncul inimii? Asta nu cumva încălca regulile casei?

— Păi, eu cred că ești nebun, a continuat Kelly. Și uite de ce: la vârsta asta copiii se schimbă de la o zi la alta. O să-i simți lipsa.

— Da, știu asta, Kelly, mi-e foarte clar. S-ar putea să scap ziua lui de naștere și să mă simt…

— Și-atunci, ce cauți aici? a repetat Kelly.

— Păi, pentru că… Pentru că…

Coleridge nu mai reuși să-și ascundă nemulțumirea. Aproape că strigă spre ecran, lucru care nu-i stătea deloc în fire:

— Hai, spune, băiete! Fii cinstit, hai, măcar o dată în viață. Se vede de departe! Pentru că ai *dreptul* să te afli în casa asta tâmpită. *Ai dreptul* să faci *exact* ce-ți place. Să duci o viață cât se poate de egoistă și de iresponsabilă și, în același timp, să te scalzi în sentimentalismul călduț al paternității, dar numai când ai chef! Hai băiete! Fii bărbat! Răspunde-i fetei!

— Domnule, spuse Trisha, *liniște, vă rog,* apoi amuți, uimită de propria îndrăzneală. Regret, domnule, eu…

— N-am auzit nimic, domnișoară polițist, răspunse Coleridge calm, hotărându-se încă o dată să se abțină.

Pe ecran, Garry încă nu-și găsise cuvintele.

— Să nu mă înțelegi greșit, a urmat Kelly. Nu te atac pentru că ai un copil sau pentru mai știu eu ce. Sora mea are doi copii cu doi tați, și amândoi sunt sclipitori. Și mă gândeam, înțelegi?, dacă ai un copil, n-ar trebui să fii lângă el, să-l îngrijești? Asta în loc să stai aici. Atâta tot. Adică, numai văzând cât de mult ții la el…

De obicei priceput să preia o idee isteață și o soluție, Garry n-a reușit să găsească vorbele potrivite.

— Păi, Kelly, cum să spun, a recunoscut el într-un târziu, pentru el fac asta.

— Și ce rost are? a întrebat Kelly.

— O să-l fac să se mândrească cu mine.

— Aha, am înțeles.

•

În ediția din seara următoare a emisiunii *Arest la domiciliu,* doctorul Ranulf Aziz, psihologul spectacolului, și-a expus părerea spre beneficiul telespectatorilor.

— Urmăriți limbajul corporal al lui Garry în aceste momente, cu umerii adunați, cu fălcile strânse; aceasta este o atitudine clasică de cvasi-provocare, cu dovezi de răutate abia disimulată și sugestii de violență mintală. La fel constatăm și în regnul animal, când unui animal mare i se refuză accesul la cea mai bună porție din pradă. Garry își ține brațele strânse la piept, la fel ca un leu sau un tigru, care își lasă greutatea pe picioarele din spate, dând impresia unei pasivități totale, dar fiind gata să atace violent și fără milă.

Chloe, sclipitoarea, eleganta, nebunatica, țâțoasa zeiță a emisiunii *Arest la domiciliu* a intervenit cu

o față inteligentă:

— Deci considerați că Gagiul e puțin supărat?

— Exact asta vreau să spun, Chloe. Gagiul e șucărit foc.

•

Gagiul era chiar mai mult decât șucărit. Rămăsese mut de furie, iar inima și sufletul îi fierbeau de jignire și de iritare.

A reușit să ascundă aceste sentimente, rămânând doar furios.

— Mda, bine, cum zici tu, a făcut el.

— Eu n-am vrut să te supăr, Gazz, i-a răspuns Kelly. Vorbeam și eu, asta-i tot.

— Da, corect, în fine, a repetat Garry. Bun, cine vrea o cană de ceai?

S-a îndepărtat de grup, dar nu avea cum să scape de insistența camerelor, dintre care una l-a urmărit până în apropierea ceainicului. Garry avea lacrimi în ochi și-și mușcase buzele atât de tare, încât de-a lungul lor se vedea o dungă sângerie.

Cum de îndrăznise? De necrezut. Nu era greșeala lui că el și mama copilului nu se mai înțelegeau. Ce să facă, să-și ridice un cort în fața casei lor și să stea acolo? Avea și el viața lui, nu?

Dar își *iubea* copilul. De aceea, Kelly nu avea niciun drept să-l judece. Absolut niciun drept.

ZIUA 17 – 10:00 a.m.

Layla revenise la muncă doar de o oră, dar trebui să plece din nou.

Revenită la muncă? Incredibil. Groaznic. Cumplit.

Cât stătuse în casă, dar, mai precis, de când primise entuziasmanta veste că fusese selecționată pentru a face parte din echipa *Arest la domiciliu,* nici nu îndrăznise să se gândească ce va face la trei zile după ce va fi expulzată. Desigur, își îngăduise

să viseze puțin, iar în fanteziile ei cele mai îndrăznețe se văzuse analizând oferte pentru a prezenta îmbrăcăminte ultraelegantă, să participe la programe interesante de televiziune despre produse de frumusețe și despre cultura alternativă. În momentele cele mai nefericite de nesiguranță și îndoială se văzuse bălăcărită de ziarele de scandal și obligată să apară în talk-show-uri pentru a-și apăra concepțiile ușchite și hippy. Însă nicidecum nu-și imaginase că va trebui să se întoarcă la muncă.

Realitatea neiertătoare era că nimeni nu manifesta interes față de ea. Istoria creșterii popularității și prăbușirea spectaculoasă a lui Woggle fuseseră punctul de atracție al emisiunii Peeping Tom din primele două săptămâni de joc, iar acum până și asta devenise o știre răsuflată. Concursul mergea mai departe. Layla slujise presei doar în măsura în care dăduse declarații despre Woggle, iar acum, după ce și acel grăunte de notorietate se risipise, ea rămăsese doar o reprezentantă vanitoasă a ideilor hippy care fusese prima expulzată din casă.

Cea care scria poezii de rahat. Cea care era preocupată în mod exclusiv de propria frumusețe și unicitate fără egal.

Așa o prezentaseră cei de la Peeping Tom, asta când o arătaseră pe post. Drept o vacă proastă, cu aere de superioritate, a cărei unică trăsătură salvatoare era că arăta bine și ar fi fost bună la pat. Cu toate astea, din momentul în care istoria lui Woggle aruncase fără echivoc chestiunile de inimă în lada de gunoi de la Peeping Tom, nu reușise să folosească la maximum nici măcar atuul atracției fizice.

La toate acestea se adăuga și faptul că ultima ispravă a Laylei se petrecuse în camera secretelor, când ea declarase lumii că avea o infecție la anus din cauza înțepăturilor de purice. Acela fusese singurul crâmpei din izbucnirea ei în fața

camerelor pe care Geraldine îl alesese pentru difuzare, iar afirmația îi afectase imediat și iremediabil imaginea de fată atrăgătoare din punct de vedere sexual.

Intrase în concurs cu șansa de a deveni o stea, dar se trezise eliminată două săptămâni mai târziu, fiind considerată o aspirantă disperată care se transformase într-o perdantă patetică. Până și prietenii ei o priveau acum cu alți ochi.

— Nu-i puteai împiedica pe ceilalți să se poarte atât de urât cu Woggle? o întrebase cel mai radical dintre amicii ei. Uite, într-un fel cred că avea dreptate. *Care* e diferența dintre o vulpe și un purice?

— Cred că trebuia să-l lași pe David să recite poemul cum dorea el, îi spusese mama. Îmi pare rău, dar refuzul te-a făcut să pari cam arogantă, draga mea.

Layla simțea că viața îi fusese distrusă, și pentru ce? Pentru nimic. Era disprețuită și, ceea ce o apăsa și mai mult, ajunsese pe geantă cu banii. Peeping Tom nu-i plătea pe concurenți, ci doar pe câștigător. Li se oferea o sumă minoră ca să-și achite chiria sau ipoteca pe durata șederii în casă, dar atât. Foștii concurenți trebuiau să se descurce pe cont propriu, dar singurele oferte de slujbă pe care ea le primise după eliminarea din concurs fuseseră să pozeze goală pentru reviste destinate bărbaților. În cele din urmă, având de făcut cumpărăturile săptămânale și de achitat facturi, nu avusese de ales și ceruse să-și reia vechea slujbă ca vânzătoare într-un magazin cu articole de îmbrăcăminte de marcă.

— De ce vrei să te întorci? o întrebase managerul ei, uimit de cererea Laylei. Ești faimoasă, ai apărut la TV, trebuie să mergi mai departe.

Nimeni nu credea că Layla, care vreme de aproape două săptămâni apăruse la televizor, avea nevoie de o slujbă într-un magazin.

Dar acesta era adevărul, și o primiseră cu brațele deschise, încântați să aibă o vânzătoare cu faimă. Încântați până când se treziseră cu magazinul plin de dobitoci care nu aveau altă treabă decât să tragă cu ochiul din spatele rastelurilor cu îmbrăcăminte la cineva care apăruse la TV.

— Am votat pentru eliminarea ta, îi spusese un adolescent care o măsurase încruntat. De două ori am sunat.

— Ți-am văzut un sfârc la duș, o anunțase altul.

— Crezi că până la urmă Kelly o să se cupleze cu Hamish?

Toți îi spuneau pe nume sau, și mai rău, Layles. Știau cum o cheamă, o cunoșteau, sau cel puțin așa își închipuiau.

Un bărbat între două vârste îi adusese o sticluță cu ulei de nuci, lucru care o încântase pe moment pe Layla, dar apoi o invitase să iasă cu el în oraș, iar atunci ea își dăduse seama că oamenii își închipuie că soiul de fete care participă la *Arest la domiciliu* (și sunt eliminate imediat) sunt gata să se culce cu oricine pentru jumătate din ingredientele unei salate.

La puțin timp după ora zece, venise un fotograf de la ziarul local.

— Trebuie să scoatem primii un articol cu titlul „Unde ne sunt concurenții”, spusese el, fotografiind-o fără să-i ceară permisiunea.

Directorul magazinului îi anunțase pe cei de la ziar.

— Credeam că o să fii încântată, Layles. La urma urmelor, doar ai făcut-o pentru publicitate.

Layla lăsase pe tejghea puloverul pe care tot încerca să-l împăturească, scosese 9,50 lire din casă, plata ei pentru o oră de muncă, și plecase. Ajunsă acasă, pusese mâna pe telefon și ceruse la informații numărul revistei *Doar pentru bărbați.*

Cei de acolo fuseseră încântați de telefon.

— Am vrea să știm dacă ai putea face un pictorial erotic cu o fată frumoasă care și-a

remobilat bucătăria. Ne-am gândit să-l intitulăm „Lesbocelebra”, ca o glumă, înțelegi?

Layla închisese. Doamne, ce se înfuriase! Era supărată pe Peeping Tom Productions, bineînțeles, dar mai ales pe oamenii care o nominalizaseră pentru eliminare. Se torturase urmărind banda de câteva ori la rând. Stăteau în camera secretelor, atât de satisfăcuți de ei înșiși, atât de importanți. Îi pecetluiseră soarta, o condamnaseră să iasă prima din joc.

David. Dervla. Garry și *Kelly.*

Kelly, boarfa aceea scundă și tupeistă, avusese nerușinarea să o nominalizeze, iar asta o umilise de-a dreptul.

Și pe Dervla o detesta. Cuvintele unsuroase și viclene rostite de ea în camera secretelor o arseseră pe suflet. „E o fată drăguță, încântătoare, foarte amabilă, atentă și are un spirit frumos, dar simt că, în cele din urmă, drăgălășenia ei va putea înflori mai frumos în afara casei.” Ce vacă mărginită și ipocrită era irlandeza asta! Adevărul era că ea ținuse ca Layla să plece pentru că nu voise ca o fată mai atrăgătoare și mai inteligentă decât ea să acapareze voturile bărbaților sensibili la femei.

Dervla și Kelly. Din anumite motive, hotărârea femeilor o lovea cel mai cumplit. Layla simțea probabil că se pricepea mai bine decât celelalte să fie cu adevărat femeie. Ar fi trebuit ca ele să o sprijine, să o facă reprezentanta lor în dauna unui ipocrit precum David sau a unor golani precum Garry și Jazz. Resimțea respingerea lor drept discriminatorie din punct de vedere *sexual.*

Dervla și Kelly. Pe ele le ura din toată ființa. Dar mai ales pe Kelly. Aceeași Kelly care o nominalizase, iar apoi o îmbrățișase și o sărutase după ce se hotărâse excluderea ei, declarându-i că o iubea. Kelly, care se prefăcuse că era supărată, care contribuise la umilirea ei în fața întregii lumi.

ZIUA 17 – 8:00 p.m.

Trecuseră două zile de la eliminarea lui Woggle, iar atmosfera din casă revenise la formula fundamentală, aceea de mârâială, defăimare și de întrebări nerostite de genul cine de cine era atras.

„Ne aflăm în ziua 17 din casă, a spus naratorul Andy. După prânzul compus din paste și sos de legume, gătit de Sally, membrii grupului discută despre prima lor iubire."

— Păi, pentru mine e F.C. Chelsea, nu? a spus Gagiul. După ce-i vezi pe albaștri la lucru, nu-i mai uiți.

— Pentru că-s atât de căcăcioși, și-a dat Jazz cu părerea.

— Chiar când sunt căcăcioși, tot frumoși rămân.

— Vorbim despre dragostea adevărată, Gagiule, a spus Moon. Nu despre fotbal.

— Păi tocmai asta făceam, fato. Să recunoaștem, dragostea unui bărbat pentru echipa lui de suflet transcende orice alt sentiment. Ia gândește-te. Îmi plac o puzderie de gagici, *tuturor* bărbaților le plac o mulțime de gagici, numai că, zdrang! lor le ticăie inima după alți tipi. Homo sau nu, bărbaților le place să o mai și pună din când în când, punct. Dar când e vorba de fotbal, nu susții decât o echipă, corect? Ești *credincios,* Moon, iar asta e adevărata iubire.

•

Urmărind din bezna camerei monitoarelor, Geraldine Hennessy și-a dat seama că fără Woggle viața din casă începuse să devină monotonă. Trebuia să acționeze imediat ca să mai încingă atmosfera. Soluția a fost să le dea locatarilor mai multă băutură.

— Care e interesul principal al celor care urmăresc programele astea? l-a întrebat ea pe șeful de producție în cursul ședinței din dimineața următoare.

S-a lăsat tăcere. Slugile lui Geraldine învățaseră deja că majoritatea întrebărilor ei erau retorice.

— Să vadă dacă locatarii se cuplează, am dreptate? Bineînțeles. Dacă te gândești mai bine, asta-i toată chestia. Dar, în ultimă instanță, asta nu se întâmplă *niciodată.* Nimeni n-o face! Noi susținem ideea că *se va întâmpla,* noi, presa și Comisia de Standarde pentru Televiziune, *ne prefacem* că e foarte sexy și excitant, dar sigur nu e așa. Nimeni n-o va face în casă. Și atunci mă întreb: De ce?

Întrebarea era strict pentru sine, întrucât umilii ei slujbași au rămas muți.

— Pentru că nimeni nu e suficient de *beat,* de aceea! Ceea ce, pe scurt, devine o problemă pentru reality TV! Nu li se dă suficientă băutură! A, le putem oferi bazine cu apă caldă, săli de masaj și căbănuțe intime și alte prostii dintr-astea, dar până la urmă nimeni nu e dispus să treacă la prostii, să o vâre, să desfacă picioarele, să îngroașe cârnatul sau să străpungă monstrul păros cu șarpele cu un ochi decât dacă sunt făcuți tun!

Toți cei prezenți și-au răsucit hârtiile și s-au uitat jenați la ea. Știau prea bine că erau prizonierii unei emisiuni în care stridența predomina, dar își doreau din suflet ca Geraldine să nu găsească în ea o plăcere atât de deșănțată.

Apoi Geraldine a anunțat că va modifica regulile. Avea să separe bugetul pentru mâncare de cel destinat băuturii, ca să elimine necesitatea de a sacrifica masa în favoarea băuturii.

Imediat ce s-a anunțat această veste, au urmat proteste, desigur, din partea celor care monitorizau televiziunea și a capilor bisericii. Geraldine a adoptat o atitudine morală – modul ei obișnuit de apărare atunci când voia să se tăvălească în noroi.

— Noi considerăm că oamenii trebuie tratați ca adulți, a șuierat ea printre buze. Dacă organizezi un experiment ca acesta, iar apoi introduci reguli polițienești din afară, ca și cum ai avea de-a face

cu niște școlari în excursie, nu înveți nimic despre participanți. Intenția noastră este de a facilita și de a încuraja interacțiunea socială autentică.

Nimeni nu s-a lăsat prostit, firește. Ziarele de scandal au exprimat ideea foarte pe scurt, într-un titlu semnificativ: „*Casa beată.* Să-i îmbătăm și să-i urmărim cuplându-se".

Sigur că până și Geraldine a trebuit să păstreze o oarecare măsură. Oamenii aceia erau prizonieri într-o casă fără televizor, instrumente de scris, fără simțul timpului și nu aveau nimic de făcut decât sarcini ridicole vreme de săptămâni la rând. Dacă li s-ar fi oferit ocazia, majoritatea ar fi început să bea imediat după ce s-ar fi trezit, continuând până s-ar fi prăbușit în somn la căderea nopții. Peeping Tom nu-și putea îngădui așa ceva. La urma urmelor, existau standarde stricte de transmisie care trebuiau respectate. Prin urmare, Peeping Tom a interzis consumul de băuturi în timpul zilei și l-a raționalizat în cursul serilor din săptămâna de lucru. Însă în week-end, sosea momentul petrecerilor, iar locatarii puteau bea cât pofteau.

— Regula mea în viață a fost întotdeauna că week-end-ul începe de joi, a declarat Geraldine la o conferință de presă.

În după-amiaza aceea, joia de după drama eliminării Laylei și arestarea lui Woggle, debaraua în care Peeping Tom depozita proviziile pentru casă s-a umplut de băutură.

În condiții normale, joia aceea ar fi trebuit să fie ziua unei noi nominalizări, dar datorită plecării neașteptate a lui Woggle, s-a anunțat că în acea săptămână se va renunța la eliminarea cuiva, iar lucrurile aveau să revină la normal în săptămâna următoare. Iar aceasta reprezenta neîndoielnic o scuză ideală pentru organizarea unei petreceri.

ZIUA 36 – 1:00 p.m.

Coleridge își petrecuse încă o dimineață infructuoasă la Studiourile Shepperton, umblând prin copia casei Peeping Tom, scormonindu-și imaginația după un indiciu care să conducă la o teorie.

În minte îi licărise ceva, embrionul unei idei, dar rămăsese la stadiul de teorie. Nu putea decât să o susțină. Totuși, era mai bine să aibă un punct de pornire decât nimic, chiar dacă în cele din urmă avea să se dovedească o pistă falsă. Se întoarse la secție și găsi o scrisoare trimisă prin fax de Garda Irlandeză. Venise ca răspuns la informațiile pe care le solicitase despre Ballymagoon, satul al cărui nume îl auzise menționat în cadrul emisiunii radio și care suferea din cauza prăbușirii economice a comunităților rurale din Irlanda. Satul natal al Dervlei.

> *Familia suspectei locuiește încă în sat. Ambii părinți și două surori mai mici continuă să locuiască în casa părintească. Familia nu a putut evita efectele situației economice. Au dificultăți financiare substanțiale, au vândut mașina, pasive la casă și la fermă, datorii care cresc mereu. Recenta cerere pentru un credit le-a fost respinsă*.

„Mda, gândi Coleridge, se poate spune că Dervla avea un motiv foarte întemeiat să câștige jumătate de milion de lire.” Pe de altă parte, grație anilor de experiență, știa că, atunci când era vorba de bani, oamenii nu aveau nevoie de motive atât de presante ca să-și dorească jumătate de milion.

Cu toate acestea, pe părinții ei îi păștea *primejdia* de a-și pierde ferma. Iar dorința de a participa la jocul *Arest la domiciliu* era o hotărâre ciudată pentru o fată ca Dervla. Dintre toți locatarii, ea era fără îndoială cea mai… aici Coleridge se chinui să găsească un cuvânt

potrivit… „frumoasă” îi apăru în minte, dar îl respinse. În cele din urmă optă pentru „diferită”. Dervla era cea mai „diferită”.

Nu încăpea nicio îndoială că, în materie de motive, banii reprezentau întotdeauna o justificare perfectă. Legată de iminenta rușine a familiei, era teribil… Numai că uciderea unui locatar nu prea avea cum să-i garanteze victoria. Jocul ajunsese doar în săptămână a patra, mai existau șapte concurenți și părea puțin probabil că plănuia să-i ucidă pe toți.

Nici măcar nu avea cum să știe că se bucura de popularitate. Nimeni din casă nu avea cunoștință de modul cum îi percepea lumea exterioară.

Din faxul trimis de poliția irlandeză rezulta ceva ce putea să mai aștepte, conchise Coleridge. Îl anexă la dosarul Dervlei și ceru unui subordonat să adauge un „mobil” la fotografia fixată pe peretele cu harta. Apoi li se alătură Trishei și lui Hooper în poziția devenită familiară pentru ei, în fața ecranului.

Urmăreau evenimente petrecute în ziua 18.

— Ia te uită câtă băutură. Cred că face peste o sută de lire, aprecie Trisha.

— Era singura modalitate de a face să se petreacă ceva, explică Hooper. Așa a declarat Geraldine Hennessy presei la vremea respectivă.

— Dar oamenii aceștia nu și-au dat seama că erau manipulați? întrebă Coleridge. E o stratagemă, cusută cu ață albă, ca să-i îmbete.

— *Sigur* că și-au dat seama, domnule, dar trebuie să faceți efortul de a înțelege că ei nu vă seamănă. *Lor nu le pasă.* Și, sincer, dacă aș fi întemnițat în casa aceea și ar trebui să ascult chitara lui David vreme de câteva săptămâni, iar cineva ar trânti cinci lăzi cu băutură pe masă, m-aș face și eu praștie.

— Dar n-au nicio dorință de intimitate? O urmă de demnitate?

Hooper nu mai reuși să-și înfrâneze izbucnirea de exasperare.

— Domnule, toți s-au oferit să participe la program și încă de la început au umblat pe acolo în chiloți, de aceea aș spune că nu au demnitate.

— Sergent, nu adopta un asemenea ton când mi te adresezi.

— Ce ton, domnule?

— Ei, știi prea bine la ce mă refer.

— Nu înțeleg.

— În fine, mai controlează-te!

Pe ecran, în timp ce toți ceilalți locatari au început să bea, Moon s-a ridicat și și-a făcut drum spre camera secretelor.

— Voiam să spun că… m-am gândit la renghiul pe care eu și fetele i l-am jucat lui Sally seara trecută, înțelegeți, când am spus treaba aia, că am fost abuzată și ținută într-un spital psihiatric…

Moon s-a lăsat antrenată într-o bâiguială nesfârșită despre sine și despre cât de șmecheroasă era, o persoană care vorbea fără ocolișuri, care spunea ce avea pe suflet, și a afirmat că, până la coadă, lumea trebuia să o accepte așa cum era. În final, a trecut la scuze.

— Uite ce vreau să zic, nu vreau ca oamenii să-și închipuie că am fost brutală sau mai știu eu cum, mai ales că am auzit-o suspinând după aceea și cred că și publicul a auzit-o. Chiar dacă, după mine, a avut o ieșire necontrolată… dar uite ce vreau să spun: dacă Sally a suferit abuzuri sau nu știu ce și are chestii de sănătate mintală, atunci să fim cinstiți cu ea, fiindcă, până la coadă, nu mi-ar cădea bine dacă m-aș gândi că mă ia cineva la mișto pentru că am fost internată la nebuni, mai ales dacă aș fi nebună, așa cum pare să fie Sally, deși nu susțin că e sărită, sper că înțelegeți ce vreau să zic. Așa, cam asta-i tot. Cred c-ați înțeles ce vreau să spun.

Toate aceste lucruri reprezentau noutăți pentru Coleridge. Geraldine nu transmisese discuția

originală care se purtase în camera fetelor; după cum nu dăduse pe post nici scuzele prezentate de Moon în camera secretelor.

— Sally are „chestii de sănătate mintală”? întrebă Coleridge.

— Așa se pare, răspunse Trisha, scoțând din aparat caseta video cu confesiunea lui Moon.

— Am discutat cu regizorul Fogarty, care mi-a spus că Sally cam așa a afirmat într-o discuție. N-au transmis secvențele respective, dar Geri Temnicera a păstrat banda ca s-o folosească ulterior. De aceea n-am văzut-o la prima tranșă, fiindcă era încă ascunsă pe hard diskul de montaj. Ne-a trimis-o Fogarty. Asta e.

Iar Coleridge, Hooper și Trisha traseră cu urechea la conversația care se purtase în dormitorul fetelor în noaptea a opta, când Moon mințise despre propriul trecut, iar Sally se dovedise atât de sensibilă în legătură cu subiectul atins: boala mintală. Pe toți trei îi frapă una dintre fraze. Ceva spus de Sally, a cărei voce tremura de emoție.

— … Când, foarte rar, se întâmplă ca vreun sărman nebun, care nu trebuia readus în sânul comunității, în nebunia lui înfige cuțitul în capul cuiva sau mai știu eu ce face, brusc, orice persoană care suferă de depresie devine asasină.

Trisha își notase codul de oră la care se făcuse acea remarcă, iar acum derulară banda ca să mai asculte o dată:

„Și înfige cuțitul în capul cuiva.”

„Și înfige cuțitul în capul cuiva.”

Acum, când se știa cum se comisese crima, acea înșiruire de vorbe părea extrem de nefericită.

— Ce credeți, e o coincidență? întrebă Coleridge.

— Probabil. Păi dacă Sally a ucis, cum avea să știe cu aproape patru săptămâni înainte cum va proceda? Am stabilit deja că omorul a fost o improvizație.

— N-am stabilit nimic de genul acesta, se răţoi Coleridge. *Am presupus* asta pentru că pare greu de crezut că fapta a fost planificată. Cu toate astea, *dacă* o persoană din casă ar fi atrasă de cuţite, *dacă* unul dintre locatari ar fi predispus mintal să lovească astfel, atunci am putea *presupune* că asta ar face ca metoda folosită să fie mai puţin o chestiune de şansă şi mai curând una de inevitabilitate. În sala de anchetă se lăsă tăcerea preţ de câteva clipă, după care Coleridge adăugă: Iar Sally e o femeie foarte, foarte puternică.

— Şi-atunci, Sally e ucigaşul? spuse Trisha, cu o nuanţă de exasperare în glas. Ar fi o presupunere cumplit de riscantă, dacă pornim de la o remarcă întâmplătoare.

— Nu presupun nimic, domnişoară poliţist. Rumegam o idee.

Rumega? Spusese asta în glumă? Cine rumega? Oamenii gândeau, analizau, uneori poate chiar chibzuiau, dar nimeni nu *rumegase* vreme de cincizeci de ani.

— Sally a folosit o frază care descrie exact cum s-a petrecut crima. A zis: „Şi înfige cuţitul în capul cuiva”. Trebuie să analizăm consecinţele vorbelor ei.

— Mda, ce-ar fi să analizăm următorul aspect, domnule.

Trisha îşi reprimă senzaţia organică pe care o avu că s-ar putea să îi ia partea lui Sally dintr-o absurdă solidaritate sexuală şi frăţească. Era convinsă că ar acuza o lesbiană de crimă la fel ca pe orice altă persoană. Pe de altă parte, nu-i plăcea câtuşi de puţin faptul că oamenii se arătau atât de dispuşi să o suspecteze pe Sally.

— E foarte puternică, repetă Trisha. Foarte, *foarte* puternică.

Sally nu avea nicio vină că era puternică şi musculoasă. Şi Trishei i-ar fi plăcut să fie la fel. Deşi nu la fel de musculoasă.

— Continuă, Patricia, o invită Coleridge.

— Da, mă întrebam dacă nu cumva Moon *a vrut* să ne reamintim spusele lui Sally. Poate că a declarat toate astea în camera secretelor pentru că a dorit să ne facă să rumegăm în sensul în care rumegați acum, domnule.

Gânditor, Coleridge ridică dintr-o sprinceană.

— Și asta este o posibilitate, admise el, și încă una asupra căreia trebuie să ru… care sigur trebuie avută în vedere.

Își îndreptară din nou atenția asupra ecranului.

ZIUA 18 – 8:15 p.m.

După ce a ținut mica ei cuvântare despre Sally, Moon a ieșit din camera secretelor și și-a anunțat intenția de a se face imediat „criță”.

— O s-o fac lată, a spus ea, în timp ce trăgea de inelul de siguranță al unei cutii de bere Special Brew. Sunt gata de orice. Vreau să mă fac praștie și să-mi dau poalele peste cap!

— Ciudată chestie, nu? a zis Jazz. Iar asta s-ar chema o noapte plăcută.

— Ce spui? a întrebat Moon.

— Cam ciudat modul în care descrii o petrecere, a explicat el.

— Ce anume, Jazz?

Jazz, care abia aștepta ocazia ca să-și pună în valoare limbajul și să continue ceea ce considera că e audiția publică în plină desfășurare în vederea realizării unei cariere în domeniul comic, a remarcat ceva ce i s-a părut o portiță ce oferea multe posibilități.

— Ei, limba engleză e cea mai bogată din lume, dar mai bine nici nu poți descrie ideea de a te distra. În seara asta o să mă distrez atât de bine, încât o să termin cu fața în rahat. Iar starea mea va aminti de fundul unui șobolan! Ce înseamnă asta?

— Poftim? a făcut Moon.

Dervla a încercat să-i sară în autor.

— Foarte amuzant, Jazz, a zis ea, desfăcând o sticlă de vin. Aș râde, dar încă n-am căzut cu fața în rahat.

Apoi a zâmbit, strângându-se în brațe singură, ca și cum ar fi păzit vreun secret deosebit.

•

„Kelly 1. Dervla 2.” Asta scrisese necunoscutul de cealaltă parte a oglinzii. „Ține-te tare, frumoaso. XXX.”

Cu gura plină de spuma pastei de dinți, destinatara acestui bilețel de amor a surâs cu generozitate.

Așadar, urcase pe locul doi în inima publicului. Deloc rău după numai două săptămâni și jumătate. Doar Kelly era în fața ei, iar Dervla se simțea mai bine dotată să reziste competiției decât Kelly. La o adică, urma să fie o competiție lungă pentru cei care supraviețuiau, iar Dervla avea încredere în rezervele ei de tărie interioară. Kelly, din câte își dădea ea seama, nu părea chiar atât de bine pregătită. Era prea deschisă, prea dulce, prea vulnerabilă, nu tocmai adaptată mintal să păstreze o anumită distanță față de ceilalți. Dervla considera că nu trebuia decât să se poarte la fel ca până în acel moment. Dacă reușea să fie constantă, avea să câștige jocul.

Doar atât trebuia să facă.

Să supraviețuiască.

•

Jazz a întrerupt reveria Dervlei.

— Deci și tu vrei să te faci praf, Dervo? a zis el, petrecându-și brațul pe după umărul ei. Pot să țin aproape?

— Aș fi încântată, stimate domn, i-a răspuns ea.

Fața frumoasă, netedă și parfumată a lui Jazz mirosea dulceag în apropierea chipului Dervlei, iar brațul o apăsa cu oarece tărie.

— Nu te-am mai auzit vorbind urât, Dervs, a zis el râzând. Te-ai mai dat pe brazdă, scumpa mea.

— A, sigur, până și noi, călugărițele, ne mai dăm jos vălul de pe față uneori.

Jazz concepuse o mică idee și, încurajat de atitudinea prietenoasă a Dervlei, a hotărât să o pună în aplicare.

— Știi ceva? a zis el. Te dai foarte mult de gol când te speli pe dinți.

Dervla a tresărit, gata să se desprindă de el. În realitate, a tresărit atât de violent, încât a făcut ca paharele amândurora să se clatine în mână, aproape vărsându-le. Ceilalți s-au întors mirați spre ei.

— Ce *dracu*' știi tu despre felul cum îmi spăl eu dinții? s-a răstit ea furioasă.

Rareori o auzise cineva pe Dervla folosind acel cuvânt.

— Hei, las-o mai ușurel, fato, a intervenit Garry. Vezi cum vorbești. Eu nu știu asemenea cuvinte, înțelegi?

Dervla părea deconcertată. A încercat să-și recapete stăpânirea de sine.

— Cum adică, Jazz, ce vrei să spui? Ce-i cu spălatul dinților?

Debusolat de reacția ei neașteptată, Jazz s-a chinuit să-și găsească vorbele.

— Ei, nu-i vorba de tine, Dervs, a zis el. Mă referam la modul general, când am zis că îți dai seama de multe lucruri când îi vezi pe alții spălându-și dinții.

— A, în general, a făcut Dervla. Deci nu m-ai urmărit când fac asta, așa-i?

Venise rândul lui Jazz să riposteze:

— Ce spui tu acolo, fată? Că aș fi nu știu ce pervers, obsedat de dinți? Nu te-am văzut cum te speli pe dinți, înțelegi? Asta pentru că eu, când mă spăl, o fac în singurătate, fiindcă e o chestie personală, vezi? Pentru că trupul meu e un templu, iar eu intru în baie ca să-l venerez.

La asta, au râs cu toții, iar Dervla și-a cerut scuze. Momentul de stânjeneală trecuse, iar Jazz a

continuat să insiste cu limbajul lui presupus comic:

— Cum spuneam, nu v-am văzut pe niciunul cum vă spălați pe dinți. Dar pariez că știu cui îi aparține fiecare periuță.

Asta a provocat un moment de atenție semibețivită din partea tuturor, mai puțin a lui Hamish și a lui Kelly. Kelly era prea dusă ca să bage de seamă discuția aceea, iar Hamish se străduia să se apropie de Kelly. Venise în casă cu intenția de a face sex în văzul camerelor de televiziune și mirosise în Kelly o posibilă șansă. Tocmai își lăsase o palmă pe genunchiul ei, iar ea chicotea.

În acest timp, Jazz a continuat dezvoltarea temei care i se oferise:

— Era o vreme când periuța de dinți era un articol funcțional, toate arătau la fel, dom'le, aveau diferite culori, dar atât. Acum, periuța de dinți a devenit o chestie de *modă,* dom'le. Vorbim aici despre articolele *de marcă*!

— Nu mai bate câmpii și treci la subiect! a zis David. Care și ale cui sunt periuțele?

— Tocmai pregăteam terenul, tipule, pregăteam terenul.

— Bun, cum e a fiecăruia?

— Păi, a Gagiului trebuie să semene cu a mea. E șmecheră, e marfă, e tare și face banul! Are amortizoare, dom'le! Are un mâner mare, ușor, rotunjit și aerodinamic, care se manevrează cu ușurință, are amortizor pe spate și capăt detașabil. Are o porțiune cu arc în partea din față, arată ca o pușcă cu laser și e în culorile echipamentului de deplasare al lui Chelsea. Am dreptate, Gagiule?

— Să mă ia dracu', parc-ai fi Sherlock Holmes, măi Jazz.

— Da, amice, fiindcă e la mintea cocoșului. A, iar Dervla o are pe cea cu dunga care se decolorează odată cu folosirea, așa bănuiesc.

Dervla a încercat să nu se dea de gol.

— De ce asta, Jazz?

— Fiindcă ești o doamnă cu pretenții, înțelegi? Ești dulce și curată, și nu vrei să iei în gură ceva vechi și murdar.

— Rușine, a exclamat Gagiul, la care Dervla a roșit.

— Ține-ți gura, Gazz, l-a mustrat Jazz. Dervla e o doamnă dată dracului, așa că nu mai face tu comentarii răsuflate care sugerează sex oral, ai înțeles? În orice caz, chestia este că am dreptate, nu, fată? Când te-ai dus la farmacie și ți-ai cumpărat periuța pentru dințișorii tăi ca perlele, ai ales una clasică sau una care te anunță când e vremea să o schimbi?

Dervla a roșit din nou.

— Așa e, ai nimerit-o, porcule! a zis ea râzând, probabil ceva mai tare decât se cuvenea.

— Bine lucrat, Jason. David insista să i se adreseze lui Jazz pe numele lui adevărat. Dar care e a mea?

— Ușurel, dom'le, ce mama dracilor. Tu ești cu aia albastră, care e simplă, n-are nici arcuirea din partea de mijloc, nici dunga avertizoare pentru schimbare, ci o periuță simplă de tot.

— Mda, din întâmplare, ai dreptate, a spus David, ușor ofensat. Recunosc, mă flatează că ai înțeles că sunt tipul de om care nu se lasă păcălit de toate prostiile care țin de marketing. Vreau o periuță de dinți care să-și facă treaba și care nu se laudă cu asta. O periuță e o periuță, nu pantofi sport de marcă sau automobil sport.

— Dar te înșeli, tipule, a spus Jazz. Nu te-am ales pentru c-ai fi nu știu ce gagiu cu picioarele pe pământ. Te-am ghicit pentru că ești un labagiu mai mare decât oricare dintre noi.

Jazz a spus acest lucru râzând, dar David a rămas serios.

— A, și de unde știi asta? a întrebat el, încercând să-și păstreze aerul de superioritate care se risipea cu rapiditate.

— Pentru că ai ales modelul *clasic,* dom'le! Așa se cheamă periuțele acelea. Tu nu-ți vâri în bot o periuță standard, David, nici gând, tu ai ales o periuță *clasică,* una care sugerează înțelepciunea. Și astea nu-s ușor de găsit, pentru că nu toți farmaciștii se aprovizionează cu așa ceva, și trebuie să scotocești printre toate periuțele alea roz, arcuite și transparente ca să găsești una ca aceea. Pentru că, vezi tu, David, periuțele sclipitoare și de producție de masă au ajuns să fie *norma. Astea* sunt periuțele standard, pe care le cumpără lumea. Tu însă ai un articol de marcă, clasic, retro, pe care trebuie să-l cauți îndelung, lucru pe care sigur l-ai făcut. Tot așa cum ai căutat mult până să găsești perechea aceea de adidași demodați pe care-i ai în picioare, fiindcă și aceia se cheamă „clasici". Confecționați pentru acel segment de piață care se crede cu *stil* și *clasă* și nu dorește să meargă cu turma, a nu, nu-i de ei asta, ei apreciază stilurile *clasice* sau, ca să ne exprimăm altfel, sunt niște labagii, David.

Demonstrația îi reușise, astfel că toată lumea a izbucnit într-un râs răsunător. David a simțit că era preferabil să râdă și el cu ceilalți, dar nu a făcut-o prea convingător. În realitate, arăta furios. Livid. Și uimit. Jazz îl dăduse în vileag. Nu simțise până atunci o amenințare intelectuală din partea lui Jazz, și totuși acel înfumurat *ajutor de bucătar,* cu gură bogată, reușise să-l facă de râsul tuturor. Mai grav era că probabil acele scene vor fi transmise pe post și văzute de toată națiunea.

În sinea lui, David inaugurase o micuță listă neagră pe care avea să treacă numele celor cărora ținea să le plătească cu aceeași monedă. Lui Jazz îi păstrase o pagină întreagă.

ZIUA 18 – 10:00 p.m.

Kelly a anunțat că sosise vrea să se culce. Avusese o noapte cumplită, susținea ea, iar acum simțea cum se învârte camera cu ea. Când s-a ridicat, a căzut la loc, drept în poala lui Hamish.

— Scuze, a spus ea.

— Mie-mi convine, a răspuns Hamish. Ar trebui s-o faci mai des.

Kelly a chicotit și și-a petrecut brațele pe după gâtul lui.

— Cred c-am căzut pe tare, a zis ea râzând amețită. Hai, dă-mi un pupic.

Hamish nu avea nevoie de alte încurajări, astfel că s-au sărutat. Kelly a pornit cu buzele țuguiate, dar Hamish a atacat cu gura deschisă și, vreme de o secundă sau două, Kelly i-a răspuns, lipindu-și falca de a lui.

•

Cei din camera monitoarelor au izbucnit în ovații. Acela era primul sărut ca lumea din *Arest la domiciliu 3.* Știau că Geraldine va fi în al nouălea cer.

— Dacă-i pune și mâna pe sâni, am luat premiul cel mare, a zis Pru, asistenta lui Bob Fogarty, care era de serviciu la montaj în acea noapte.

Peeping Tom Productions promisese o sticlă de dimensiuni uriașe de șampanie Dom Pérignon echipei care avea norocul de a înregistra primele pipăieli.

•

Revenită în casă și stând pe canapeaua verde, Moon nu era impresionată.

— Ce dracu', Kelly, dacă nu ești atentă, o să-i sugi tot capul. Ce gust au amigdalele lui?

Însă Kelly se simțea cu chef. Hamish era un tânăr atrăgător.

— Foarte plăcut, a spus ea, ridicându-se nesigură, iar acum o să mă culc.

— Te ajut eu, s-a oferit Hamish, sărind în picioare, gestul lui fiind însoțit de uralele celorlalți.

— Îți mulțumesc, stimate domn, a răspuns Kelly, chicotind.

— Nu uitați că Peeping Tom trage cu ochiul, i-a prevenit Dervla.

— Nu-mi pasă, a răspuns Kelly, și vorbea serios.

Brusc, hotărâse că încă nu era pregătită să doarmă. Ce-ar fi să se strecoare afară cu Hamish? Cine știe, poate chiar îl mai săruta o dată. De ce nu, doar erau la o petrecere, nu? Așa se face că, împreună, au plecat bălăbănindu-se către dormitorul fetelor, lăsându-i pe ceilalți șase locatari să continue cheful.

— Să nu vă grăbiți să vă întoarceți! a strigat Jazz după ei.

— Da, stați măcar până bem noi restul, a adăugat Garry.

•

Cei din camera monitoarelor au strâns pumnii în așteptare. Acela era, din punct de vedere sexual, cel mai important eveniment de până atunci. Rămași fără grai, editorii de imagine, editorii asistenți și cei de la sunet urmăreau cum cuplul amețit trecea bălăbănindu-se de la o cameră la alta, traversând rând pe rând ecranele.

La jumătatea distanței spre dormitor, și-au schimbat drumul. Fusese ideea lui Kelly. L-a prins pe Hamish de cămașă și l-a tras pe ușile glisante, ajungând afară, în noaptea călduță. Împreună, și-a continuat drumul către piscină și privitorii s-au întrebat dacă vor avea norocul să asiste la o baie în pielea goală.

— Camera patru, de la fundul bazinului, repede! a răcnit Pru în interfon, iar în traseul camerelor din jurul casei o siluetă înveșmântată în negru, amintind de o fantomă, a început să alunece de-a lungul coridorului, în josul rampei, ajungând în poziția de unde prindea imagini prin fundul din sticlă al piscinei.

Cu toate acestea, cei doi, ameţiţi bine şi legănându-se primejdios pe marginea piscinei în timp ce se sărutau şi râdeau în hohote, nu au căzut în bazin.

— O, Doamne! Cred că se duc în Cabana Copulaţiei! a zis Pru, care nu mai reuşea să-şi ascundă entuziasmul. S-o sune cineva pe Geraldine.

Cabana copulaţiei era o colibă din lemn care fusese construită la capătul piscinei şi era doldora de perne fantezi şi de lămpi cu abajur. Arăta de parcă cineva ar fi încercat să creeze un cort al iubirii dintr-un şopron de grădină, lucru întru totul exact. Peeping Tom o plasase acolo în speranţa destul de transparentă că, dacă se punea la dispoziţie un loc în care oamenii se puteau ascunde de ochii curioşi ai celorlalţi locatari, s-ar putea ca ei să facă sex. Se spera că prezenţa a nu mai puţin de *cinci* camere pentru acoperirea acelui spaţiu îngrămădit nu va stăvili ardoarea amatorilor.

•

Kelly l-a condus pe Hamish în cabană şi, râzând necontrolat, s-au prăbuşit amândoi grămadă peste perne.

Hamish o plăcuse pe Kelly încă de la început, iar prezenţa camerelor chiar îl excita. În afară de nemaipomenita emoţie de a face amor cu ea în vreme ce milioane de bărbaţi geloşi l-ar fi urmărit, simţea că acela ar fi fost un minunat punct de plecare pentru a-şi prezenta propria emisiune cvasi-medicală de sex la televiziune, care, în fanteziile lui, se intitula *De vorbă cu Doctor Sex.*

Săruturile deveniseră tot mai aprinse: lungi, pasionale, beţivite. Săruturi demonstrative, îndesate, gâlgâitoare. Săruturi care reprezentau mai curând scene de exhibiţionism decât de patimă, pentru că atât Kelly, cât şi Hamish ştiau clar, până şi în starea aceea de ameţeală, că acele scene aveau să devină laitmotivul şi punctul de

atracție al emisiunii din seara următoare și vor apărea în ziare în dimineața de după.

Ce extraordinară și nebunească era acea idee! Ca pur și simplu prin unirea gurilor să devină stele!

Hamish și-a luat inima în dinți și, împins și de dorința autentică, și de vanitate exhibiționistă, a încercat să o atingă. Și-a strecurat mâna ușurel pe sub maioul lăbărțat pe care îl purta Kelly. Toată seara îi fusese clar, la fel ca și celor patru milioane de telespectatori care vor urmări scenele, că ea nu purta sutien.

— Oho, ai trecut la atac, i-a șoptit Kelly și i-a îndepărtat mâna.

•

În camera monitoarelor, toți ajunseseră să stea pe marginea scaunelor de atâta agitație.

— I-a atins țâța? Am câștigat sticloiul?

— Nu cred, Kelly l-a oprit.

— Ce vacă! Lasă-l și pe el să pună mâna, hai, lasă-l. Gândește-te la Anglia!

— Cred că totuși a pipăit-o, serios.

— Va trebui să așteptăm la reluare.

— Avem timp berechet, oricum. Ia uitați-vă la ei!

Hamish făcuse deja uitată dezamăgirea că ratase pipăiala. Kelly părea să se fi înfierbântat din nou.

— Am o idee, a zis ea. Dormim aici în noaptea asta, bine? Atunci chiar că devenim faimoși: Hamish și Kelly au dormit împreună în cuibul iubirii de lângă piscină! Ha-ha!

Apoi și-a scos blugii.

•

— Bravo! au strigat cei din fața monitoarelor, lovind aerul cu pumnii, când au văzut fundul extraordinar al lui Kelly, acoperit (dacă acela era cuvântul potrivit) cu un chiloțel tanga. Așa, da! au exclamat din nou, simțind că le tremură degetele pe butoanele de comandă.

•

— Hai, a șoptit Kelly, dă-ți jos pantalonii, doar n-o să dormi în cuibușorul meu cu niște pantaloni puturoși.

Hamish nu avea nevoie de altă invitație, astfel că a început imediat să-și tragă în jos pantalonii de un alb imaculat. În timp ce se chinuia să-și scoată pantofii, de care uitase, toți au putut vedea prin chiloți că avea o erecție.

— Ce obraznic ești, a zis Kelly. Pentru mine te-ai pregătit?

Și cu asta a tras o pătură peste amândoi.

•

— La naiba, au zis cei din camera monitoarelor. Nu trebuia să le lăsăm nimic cu care să se acopere.

•

În bezna de sub pătură, Kelly a pus palma peste microfon și a șoptit:

— Asta le va da serios de gândit, nu?

Kelly ținea să se oprească acolo. Precipitat, Hamish a încercat să o facă să meargă mai departe.

— Kelly, de ce să nu le dăm ceva *pe bune* la care să se gândească?

— Drept cine mă iei? a spus Kelly și a chicotit.

Simțea deja că o cuprindea somnul. Sunt obosită. Spusese asta într-o șoaptă atât de discretă, încât nici Hamish nu a reușit să înțeleagă bine. Plus că ea ținea mâna peste microfon.

Nimeni n-ar fi putu auzi în afară de el.

Băutura și pernele moi și-au făcut curând efectul. Kelly se scufunda încet, dar sigur în somn. În sinea lui, Hamish a scăpat o înjurătură. A sărutat-o. Apoi a sărutat-o din nou, șoptindu-i ceva la ureche, încercând să reînvie dorința care nu fusese deloc dorință, așa cum își închipuise el.

— Nu, a murmurat Kelly. Nu fi ridicol. Sunt prea obosită, prea beată și mă simt prea bine așa.

Sau cel puțin așa a sunat. Era deja prea toropită și nu mai vorbea limpede.

Hamish a ținut-o pe Kelly foarte aproape. Brațele ei erau încă înfășurate pe după corpul lui,

așa cum și le lăsase când adormise. El își ținea corpul lipit de ea, simțind că explodează de disperare. Și-a strecurat mâna din nou pe sub maioul lui Kelly, cea pe care ea abia i-o îndepărtase. De data asta, Kelly n-a mai reacționat. Hamish o ținea de un sân.

•

Cei de la montaj nu mai aveau ce sărbători. Echipa nu-și dădea seama dacă aveau să primească sticla promisă. Nu reușeau să vadă nimic. Nu aveau cum să știe.

— Ce fac sub pătură? a întrebat Pru.

— Nu prea multe, regret, a spus cel de la sunet. Sunt prea terminați. Cunosc senzația.

•

Pe sub pătură, Hamish a strâns ușor sânul lui Kelly. Delicat, apoi tot mai îndrăzneț, și-a îngăduit să joace între degete micuțul și excitantul inel prins în sfârc. A tras încet de el. Kelly nici măcar nu s-a clintit.

Hamish era doctor și știa că fata încă nu adormise profund. Era doar inconștientă. Și el, în întuneric, își simțea capul învârtindu-i-se.

Bezna! Hamish și-a dat brusc seama cât de întuneric era. Stăteau complet ascunși. Sub pătura groasă, grea și frumos mirositoare, era beznă totală.

Încet, având grijă să nu miște pătura care îi acoperea, Hamish a început să-și plimbe mâna în josul corpului lui Kelly. Peste coaste, care se ridicau și coborau atât de adânc și de regulat, peste pântecul neted și moale, ajungând în final la triunghiul minuscul al slipului.

Era turbat de excitație. Perspectiva de a atinge fructul oprit îi amețise și mai tare mintea toropită de băutură. Kelly începuse chiar să sforăie.

•

În camera monitoarelor, cei de serviciu au auzit sforăitul și, observând că pătura sub care stăteau întinși Kelly și Hamish nu se mișca aproape deloc,

cu părere de rău, au tras concluzia că senzația serii se terminase.

•

Însă ea nu se încheiase: abia acum atinsese culmea. Acum Hamish ajunsese cu mâna între picioarele lui Kelly, o mângâia, descoperind-o, descoperind, spre uimirea lui, că ea avea un mic secret… pe una dintre labii era un inel. Acest lucru nu fusese dezvăluit celorlalți membri ai grupului; ea vorbise mereu de inelul din sfârc, dar ținuse pentru sine secretul legat de acea bijuterie plasată în părțile ei intime.

În timp ce explora în continuare, în mintea lui confuză a apărut o expresie pe care și-o amintea de la cursul de medicină legală: „penetrare digitală".

Asta făcea acum. Așa se chema dacă mai aflau și alții.

Brusc, și-a dat seama de riscul îngrozitor la care se expunea. Comitea o *infracțiune gravă.* Acea improvizație dementă la băutură, acea *năzbâtie sexuală* se chema atac. Putea ajunge la închisoare.

A început să-și retragă mâna, dar încet și parcă împotriva propriei voințe. Iar în timp ce făcea asta, vreme de o clipă a dat deoparte șnurul subțire și umed al chilotului tanga și, în acel moment de dorință oarbă, s-a gândit chiar să-și scoată organul în erecție din chiloți și să penetreze corpul inconștient al lui Kelly.

Gândul a ținut doar o clipă. Deși beat, riscurile groaznice, care deja îi schimbaseră viața, îi erau foarte clare. În realitate, intenția aceea trecătoare de a comite o infracțiune și mai gravă l-a făcut să înțeleagă gravitatea faptei pe care deja o comisese.

„Penetrare digitală. Și acest lucru e destul de rău, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te! Lasă!" Grăbit, dar fără să se agite, cu mâna sigură și experimentată de doctor, Hamish a aranjat șnurul lui Kelly cam așa cum îl găsise, împingându-l, așa umed, în adâncitura vaginului, apoi petrecând-1 pe după fesele ei.

În tot acest timp a avut mare grijă să nu miște păturile grele și cuvertura care îi acoperea. Era esențial ca oamenii despre care știa că urmăresc orice tresărire să își închipuie că el și Kelly dormeau.

După ce și-a retras mâna, Hamish s-a prefăcut că sforăie ușor, nu prea tare, doar scoțând câte-un sunet din când în când, însoțind sforăiturile ceva mai grele de băutură ale lui Kelly.

Ducând mâna în jos ca să-și pipăie propriul corp, și-a dat seama că-și udase chiloții. Să fi ejaculat fără să simtă sau să fi fost doar o senzație normală din cauza excitației? Pătase și pernele? Sau, și mai rău, chiloții? Dacă se întâmplase așa, putea s-o pună pe seama unui accident jenant? Încordat de teamă, a pipăit așternutul să constate și alte semne ale rușinii pățite. Se părea că nu lăsase urme. Avusese noroc.

Kelly era inconștientă, iar el nu lăsase urme.

Păturile erau groase și nu le mișcaseră aproape deloc.

Era în siguranță. Era ferm convins că scăpase. Dar riscase. Ce risc își asumase! Simțea că îl ia cu flori numai când se gândea.

Și-a permis să se foiască puțin, ca și cum până atunci ar fi dormit și tocmai se trezise. Kelly nici n-a tresărit când el a dat deoparte pătura, s-a scărpinat în cap, s-a frecat la ochi și a privit în jur, parcă întrebându-se: „Unde mă aflu?”

Apoi a mimat un zâmbet și a clipit către cameră.

— Cât pe ce, nu? a șoptit el în sus, către luminița roșie a camerei. Nu-mi vine a crede; și unde mai pui că eu am adormit primul. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu difuzați asta pe post. Colegii mei o să-mi aducă aminte asta un veac de acum încolo.

După aceea, s-a ridicat dintre perne, și-a tras pantalonii, a aranjat cu grijă cuvertura peste silueta inconștientă a lui Kelly și a revenit la petrecere.

A fost întâmpinat de un cor de urale pline de subînțeles.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, oameni buni, a spus el, dar am adormit amândoi. Cred că eu am fost primul, dacă vă vine să credeți.

Hamish a sperat în sinea lui că va fi crezut.

Apoi s-a dus în patul lui și a avut o noapte foarte chinuită, întrebându-se mereu dacă cei de la Peeping Tom își dăduseră seama de lucrul cumplit pe care îl făcuse.

Penetrare digitală.

Tăcut, pe întuneric, i-a mulțumit lui Dumnezeu că îl oprise înainte să comită ceva și mai grav.

ZIUA 19 – 7:00 a.m.

Kelly a mai gemut o dată și s-a trezit. „Ce dracu?" Apoi și-a adus aminte. Se afla în Cabana Copulației, Cuibul Nebuniilor, Turnurile Prostiilor, Casa Rezolvă-ți Partenerul. Chiar înainte de începerea concursului, când Peeping Tom anunțase această adăugire de rafinament la casă, presa îi dăduse nenumărate nume. Iar acum se găsea acolo, în fața națiunii. Oare cum arăta?

— Nu-ți face griji, a spus ea către camera care atârna exact deasupra ei, nu s-a întâmplat nimic.

A întins mâna pe sub pătură ca să-și ia blugii și a surâs rușinată. La fel ca Hamish, s-a simțit obligată să se adreseze camerei.

— M-am făcut *pulbere* noaptea trecută? Vă lămuriți voi și singuri, nu?

Kelly și-a scos picioarele frumoase de sub pătură și, având în vedere mahmureala pe care o simțea, și-a tras blugii cu o eleganță lăudabilă.

— Pariez că și Hamish se simte cumplit.

A mai zâmbit încă o dată camerei, dar dincolo de acel zâmbet pândea o neliniște lăuntrică. De ce se simțea atât de murdară? De ce avea sentimentul

că e o boarfă oarecare? Să fi fost mahmureala de vină? La urma urmelor, știa că nu se întâmplase nimic. Dar se petrecuse ceva? Ea și Hamish merseseră mai departe decât trebuia?

Sigur că nu. Era convinsă de asta. Și-a adus aminte totul cu limpezime, îl respinsese, apoi se prăbușise în somn. Mersese cât de departe dorise ea.

Și atunci, de ce acel sentiment? De unde acea neliniște?

Era ceva ce nu putea defini în privința propriei persoane, doar că se întreba… Se petrecuse ceva? Dar cum s-ar fi putut? Și-a amintit totul, doar că-și punea întrebarea… Asta era una dintre caracteristicile ei când bea, *își amintea întotdeauna ce făcuse. Și ce nu.*

Și acum și-a amintit. Ea îl sărutase, apoi se rupsese filmul. Și totuși… Avea senzația că fusese…

Că el profitase de starea ei? Asta să fi fost? Se simțea astfel? Sigur nu. Nici vorbă.

Era o nălucire. Mai mult ca sigur. Casa Peeping Tom era cel mai sigur loc de pe pământ. Camerele urmăreau orice mișcare, tot timpul. Nimeni nu putea risca în acele condiții. Mai ales Hamish. Era un tip de treabă. Și doctor, pe deasupra.

Să fi fost altcineva? Mai târziu? Nu. Era o adevărată demență să creadă asta. Chiar în timp ce se gândea, știa că era urmărită de cinci camere. Cinci însoțitori cărora nu le scăpa nimic și care îi purtau de grijă. Le-a zâmbit încă o dată.

— Da, din fericire, nu s-a întâmplat nimic, nu? Ești apărătorul meu, Peeping Tom, nu? Tata nu trebuie să se îngrijoreze. Nimic nu se va întâmpla cât veți sta de veghe.

•

În camera monitoarelor, Geraldine, care sosise într-un suflet la primele ore ale dimineții ca să asiste la dezamăgirile de peste noapte, era livid㠄.

— Nu așa stau lucrurile, *vacă proastă*! a strigat ea către fața lui Kelly apărută pe monitoare. În niciun caz nu așa le văd eu!

•

Kelly a ieșit din cabană și s-a azvârlit drept în piscină. Nici măcar nu și-a scos blugii. Fusese un reflex spontan, o nevoie bruscă de a se *curăța.* Și așa a mai fost distrus un microfon în valoare de cinci sute de lire.

Restul locatarilor dormeau. Jazz, Moon și Sally nici măcar nu se mai deranjaseră să plece de pe canapele.

Până și Hamish adormise, dar avea vise tulburi și presărate cu sentimente de vinovăție. Iar când s-a trezit, lucrurile s-au înrăutățit. Oare Kelly știa? Avea cineva cunoștință de cele întâmplate? Ce surprinseseră camerele? Nimic. Dacă prinseseră ceva, atunci Peeping Tom ar fi intervenit, altfel ar fi fost părtaș la o faptă penală. Sigur că nu. Hamish era convins că din afară nimic n-ar fi părut nelalocul lui sau, dacă da, atunci nu se vorbise despre asta. Divulgarea putea veni doar din interior. Dar Kelly, ea își amintea ceva? Cum ar fi putut? Doar adormise. Ea *sigur* dormise în acele momente.

ZIUA 19 – 8:00 a.m.

Kelly nu s-a mai culcat. După ce și-a schimbat hainele ude, și-a făcut o ceașcă de ceai și s-a așezat pe canapeaua verde, încercând să alunge din minte bănuiala cu care se trezise.

Acolo a găsit-o Dervla o oră mai târziu, când s-a dus la duș. Dervla, ca toți ceilalți, stătuse până târziu, dar nu voise să doarmă mai mult, niciodată n-o făcea, pentru că voia să fie prima la duș. Ținea să se uite în oglindă.

— Bună dimineața, Kelly, a spus Dervla. Lucrurile s-au cam înfierbântat aseară cu Hamish, nu?

— Ce vrei să insinuezi? Doar ne-am jucat și noi puțin.

Tonul defensiv al lui Kelly a făcut-o pe Dervla să zâmbească. Poate că, până la urmă, se petrecuse ceva în cabană.

— Păi erați amândoi destul de amețiți, nu? Iar el ți-a dat târcoale toată seara cu limba atârnându-i de un cot, serios. Dacă sărmanul n-ar fi ațipit primul, cred c-ar fi trebuit să-l alungi cu bățul.

— A ațipit primul? Așa spune el că a fost?

— Așa a zis… Ai pățit ceva, Kelly?

— Nu! N-am absolut nimic, i-a răspuns Kelly, cu mai multă vioiciune decât ar fi fost normal, apoi a recăzut în mutenie.

Dervla s-a îndreptat către camera de duș, lăsând-o pe Kelly cu gândurile ei.

— Neața, domnule cameraman, a spus ea, în timp ce se săpunea pe sub tricou. Sper că te simți mai bine decât mine.

Apoi și-a strecurat mâna săpunită în chiloți.

De dincolo de oglindă, s-a auzit bâzâitul slab al motorului electric al camerei care se repoziționa. Dervla l-ar fi putut auzi dacă n-ar fi fost zgomotul produs de curgerea apei.

Mesajul fusese deja scris când ea s-a apropiat de lavoar ca să se spele pe dinți. Tonul mesagerului se schimbase.

„K. îți este inamic, a citit ea. Târfa nenorocită e înaintea ta. Îi excită pe băieți ca să evite nominalizarea.” Apoi degetul nevăzut a subliniat primele patru cuvinte…

„K. îți este inamic…”

ZIUA 36 – 11:50 p.m.

Sergentul Hooper se gândea să cheme un taxi. Avusese parte de o zi nesfârșită și fără rezultate palpabile în anchetă, urmată de o cantitate impresionantă de bere și de curry, iar acum era momentul să se retragă.

Petrecuse o seară destul de plăcută cu băieții, dar spre sfârșit se plictisise. Nu pentru că avea ceva anume cu pornografia, pentru că și el era amator, dar într-o proporție mai redusă, ci pentru că nu înțelesese niciodată ce haz era să vezi asemenea filme împreună cu colegii. În ceea ce-l privea, scopul filmelor porno era de a stimula sexul, auto-erotismul sau relația cu o parteneră. Acesta era rostul lor. Să se masturbeze cineva pe tine sau să fii văzut cu o prietenă, drept modalitate de extindere a orizontului activităților tale nocturne. Nu i se părea normal să stea cu ochii împăienjeniți pe canapea, ținând un sendviș cu kebab într-o mână și o cutie de Stella Artois în cealaltă, și să saliveze urmărind un film cu un grup de polițiști în timpul liber și amețiți de băutură.

— Mă întristați, domnilor, spuse el. O să-mi termin berea și vă las cu filmul vostru. Să nu pătați canapeaua.

— Hoops, dar n-ai priceput, replică Thorpe, detectiv de la Moravuri. Aici nu e vorba de sex, ci de calitate. Noi suntem niște critici. Pornografia e o formă de artă, iar noi suntem împătimiți după ea. Știi că la festivalul filmului porno de la Cannes se decernează un premiu pentru cea mai bună ejaculare?

— Mi se pare foarte greu de înghițit chestia asta, zise Hooper, ceea ce declanșase hohote de râs isterice și bețivite care ținură aproape cinci minute.

— Pornografia e un gen legal de film, insistă Blair. La fel de important ca filmele de aventuri sau comediile romantice.

— Mă repet, Blair, mă întristezi, îi răspunse Hooper. De ce nu ești cinstit? Te uiți la asemenea chestii pentru că te excită. Păi, o spun pe bune,

amice, asta o înțeleg, dar nu înțeleg la ce-ți trebuie companie când vezi filmul.

— Te înșeli, Hoop, nu pricepi deloc. E o problemă socială. Noi discutăm filmele, jocul actorilor, gemetele, relativul succes al unei ploi de spermă, indiferent dacă scula pe care o vezi aparține sau nu tipului care face sex acolo. Noi organizăm un forum al criticilor. S-ar părea că trăiești cu impresia că toate filmele porno sunt la fel.

— Și nu sunt?

— Nici filmele horror nu sunt identice, nici westernurile. Seamănă *Butch Cassidy* cu *Pentru un pumn de dolari*? Bineînțeles că nu. Seamănă *Exorcistul* cu vreun film făcut de casa de filme Hammer? Nu cred. Ei, la fel se întâmplă și cu filmele porno. De exemplu, uite la ăsta pe care îl pun acum. E din segmentul dur al pieței, cu sex foarte real. Un film cu adevărat murdar, cât se poate de dur.

— Mulțumesc pentru avertisment, spuse Hooper, golindu-și cutia de bere. Cred c-o să mă lipsesc. Găsesc eu un taxi pe stradă.

— Ești nebun. Pierzi un clasic de acest fel, un model cultural. Seria *Dezmăț* e un reper al genului.

Hooper se îndrepta deja spre ușă, când un clopoțel îi răsună în minte.

— Ce serie? întrebă el, întorcându-se.

— *Dezmăț.* O pornografie legendară, unde totul e permis, care te sfidează. Fără niciun scenariu, fără introduceri pregătitoare, îți oferă exact ce scrie pe carcasă. *Dezmăț* se numește și dezmăț vezi acolo. Ăsta pe care-l am eu e numărul trei, unul de la începuturi, chiar pentru cunoscători. Seria încă nu s-a încheiat. Triumful recunoscut al colecției este *Dezmăț nouă,* care a câștigat nu mai puțin de…

— Există și *Dezmăț unsprezece*? întrebă Hooper fără să mai stea pe gânduri.

— Sigur că da. S-au făcut cincisprezece până acum. Ți le dau pe toate, dacă vrei… De ce pari atât de satisfăcut?

Hooper se trezi zâmbind. Își dădu seama că descoperise ceea ce îi șoptise Kelly la ureche lui David când se aflau în cada cu apă fierbinte. Cuvintele care îl făcuseră pe David să pară atât de îngrijorat.

ZIUA 38 – 9:00 a.m.

În timp ce se afla în vestiar și-și scotea pardesiul și pălăria, inspectorul-șef Coleridge rămase surprins auzind chiote și strigăte venind dinspre camera de anchetă. Intră și văzu un grup de ofițeri, atât bărbați, cât și femei, adunați în apropierea monitorului video dinspre care răsunau gemete ciudate.

— N-o să reușească în veci să ia chestia aia în gură! tocmai spunea un polițist.

— Nu se poate! țipă ascuțit una dintre fete. Cred că s-a lucrat pe computer ca să arate așa.

Abia atunci își dădu Coleridge seama ce fel de film urmăreau polițiștii și tocmai se pregătea să-i pună la punct, când Hooper apăsă butonul de „pauză” pe imagine și se întoarse către șeful său.

— A, domnule, îmi cer scuze pentru zgomot, dar suntem încântați de noi înșine în dimineața asta. Cred că știm unde s-au mai întâlnit Kelly și David.

Pe ecran o tânără rămăsese înghețată în acțiunea de a face sex oral cu un bărbat care părea să fi rezultat din încrucișarea cu un măgar. Însă femeia nu era Kelly.

— Păi, nu e Kelly, spuse Coleridge neîncrezător, și nu-l văd nici pe David. Ce vrei să demonstrezi?

— Uită-te în spatele actriței principale, domnule. La cele două fete care se întind să-i

mângâie sânii, cea din dreapta, care e parțial acoperită de scula, pardon, penisul bărbatului; e sigur Kelly.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Coleridge. Așa e.

— Ea a declarat că a făcut figurație, domnule. Acum știm în ce fel de filme a fost figurantă. Nici nu-i de mirare că nu a apreciat prea mult slujba aceea. Apropo, la filmul ăsta s-a referit ea când a spus „băț de zece”.

— Curios titlu.

— Nu, dacă ne gândim că ea a zis de fapt *Dezmăț unsprezece.*

— A, am înțeles. Nici nu mi-aș fi închipuit… Iar posesorul acelei… ăăă… anexe. E David?

— Nu, domnule, e doar una dintre sculele pe care le prezintă filmul. Uite-l și pe David.

Și Hooper rulă banda înainte, chiar la intrarea actorului principal al filmului: o siluetă bisexuală cu aspect revoltător, cu o perucă lungă de culoare violacee și machiat din belșug, cu buzele roz, dat la ochi cu sclipici și purtând în fața organului o tașcă din blană împopoțonată cu pene, pe care tocmai și-o scotea.

— Iată-l pe David, domnule, zise Hooper, sau Boris Pecker[12], după cum este cunoscut în seria *Dezmăț.* Mai apare uneori ca Olivia Newton Dong[13], Ivor Whooper și în roluri aproape comice de homosexual, dându-se drept scoțian, cunoscut sub numele de Ben Doon și Phil McCavity.

— Doamne sfinte!

— Azi-dimineață am vorbit cu agentul lui. La început a încercat să-mi ascundă unele lucruri, dar până la urmă n-a agreat ideea că ar putea s-o pățească pentru că obstrucționează ancheta poliției. David al nostru duce o viață dublă ca stea porno. S-ar părea că e la mare cerere.

— Deci așa reușește s-o ducă atât de bine, în ciuda faptului că lasă impresia că nu are o slujbă.

— Da, domnule, actorul super-serios, care nu ar accepta roluri de figurație și care crede că mai bine să nu aibă slujbă decât să-și prostitueze talentul.

— Ce ipocrit e amicul.

— Exact. Mai țineți minte ce a chinuit-o pe Kelly în ziua aceea, invitând-o să viseze altceva, pentru că ratase deja orice speranță de a deveni actriță?

— Mi-amintesc.

— Ei, să-l vedem aici.

Banda a curs în continuare, iar David, sau Boris Pecker, abia recognoscibil cu machiajul acela oribil, a pășit printre perechi și grupuri împreunate. Era gol pușcă, cu excepția unei peruci de spaimă și a unui papion pus pe penis.

— Numele meu e Lordul Sex! a rostit el. Plecați-vă dinaintea puterii mele și a îngrozitoarei mele scule! moment în care toate figurantele dezbrăcate au încetat orice altă activitate și s-au prosternat în fața lui.

— Mă mir că niciun ziar n-a prins de veste chestia asta, observă Coleridge.

— Păi, uită-te cum arată. Cu atâta machiaj pe el și în costumația aceea… L-ai fi recunoscut dacă nu știai?

— Nu, cred că nu.

— Și nici alții. Decât dacă ar fi recunoscut vreo trăsătura limpede și inconfundabilă. Uite-o și pe Kelly.

Aceasta era foarte aproape de David, întinsă la picioarele lui, având ochii la cel mult cinci centimetri de glezna lui stângă.

— A fi sau a nu fi, zise Hooper și zâmbi.

ZIUA 38 – 10:15 p.m.

În vreme ce Hooper și Coleridge se minunau de rolul de stea jucat de David în *Băț de zece,* Trisha

se deplasase încă o dată până la complexul Peeping Tom pentru a discuta cu Tom Fogarty.

— Treaba asta cu Kelly și Hamish în cabana iubirii, îi spusese ea la telefon, înainte de a pleca spre studio. În ziua de după acea întâmplare, Kelly s-a dus în camera secretelor, însă nouă ni s-a dat o versiune incompletă. Credeți că mai sunteți în posesia celei originale?

— De pe hard nu se șterge practic nimic, îi răspunse Fogarty, încântat că are prilejul să vorbească despre computere. Iar dacă se înregistrează intenționat ceva peste, vechea înregistrare rămâne ascunsă pe hard până la sfârșitul lumii. Dacă se cere doar ștergerea sau transferul în Recycle Bin, rămâne nevăzută. Dacă știi unde să cauți, poți recupera aproape orice de pe un computer. Așa sunt prinși cei care intră pe site-uri porno în timpul serviciului.

— Ei, atunci încearcă să-mi găsești confesiunea lui Kelly din ziua 19. Pentru asta o să-ți aduc un baton de ciocolată.

Fogarty găsise materialul cerut de Trisha, iar acum îl urmăreau împreună.

„Este ora șapte și cincisprezece în ziua 18, a spus naratorul Andy, iar Kelly a intrat în camera secretelor, deoarece o îngrijorează evenimentele din noaptea trecută.”

— Bună, Tom.

— Bună, Kelly, a spus Sam, vocea liniștitoare a lui Peeping Tom.

— Ăă, voiam să te întreb despre petrecerea de aseară și… ăă, când m-am dus la… căbănuță cu Hamish.

— Da, Kelly, a spus Peeping Tom.

— Păi, eram cam ametită, înțelegi… De fapt, eram foarte beată și voiam să te întreb dacă… s-a întâmplat ceva? Uite, eu știu că nu, sunt sigură că-i așa, și țin la Hamish, e un tip marfă, dar, în fine… Nu mai țin minte, și voiam să aflu.

— Kelly, de ce nu-l întrebi pe Hamish?

— Păi, și el era beat și… E cam jenant, nu? Să-l întreb pe-un băiat: „Am făcut ceva noaptea trecută?”

— Peeping Tom îți reamintește regulile, Kelly, că locatarii nu primesc informații și nu suferă influențe din afară. Asta cuprinde și reluări ale unor discuții privind comportamentul cuiva. Peeping Tom consideră că *știi* ce ai făcut.

— Știu ce-am făcut *eu,* dar vreau să știu ce…

Kelly s-a întrerupt. A rămas mută câteva clipe, privind parcă rugător spre cameră.

Trisha se concentră asupra feței lui Kelly. Ce dorise să spună? Oare să fi fost „Ce a făcut el?”

— Te rog, Peeping Tom, nu-ți cer amănunte, nu vreau decât să știu dacă s-a întâmplat ceva în cabană.

A urmat o pauză.

— Peeping Tom te va anunța în legătură cu asta, Kelly.

— Poftim? a exclamat ea. Dar spune-mi! Doar nu trebuie să te gândești atât! Sunt sigură că ai văzut. *S-a întâmplat ceva*?

Vocea lui Kelly tremura.

— Ce, asta e o glumă? Îți bați joc de mine? Ca atunci când cineva se îmbată criță la o petrecere și se trezește ras în cap și mânjit cu pastă de dinți peste tot? Hai, înțeleg glumele. M-am făcut de râs? M-a făcut cineva de râs?

— Eu nu am fost de serviciu noaptea trecută. Trebuie să ne consultăm cu editorii de imagine. Poți aștepta în camera secretelor, dacă vrei.

Iar Kelly a rămas în așteptare.

Trisha și Fogarty o urmăriră așteptând.

— Nu pare prea liniștită, remarcă Fogarty. Se gândește că s-a îmbătat și a făcut prostioare. N-a făcut nimic, e clar. Doar ai văzut materialul. Foarte plicticos.

În cele din urmă, vocea lui Peeping Tom a revenit.

— Peeping Tom a discutat cu editorul de imagine respectiv, Kelly, și considerăm că nu greșim asigurându-te că tu și Hamish v-ați sărutat și mângâiat, după care ați adormit amândoi sub pături și nu s-au observat alte mișcări.

Kelly a părut ușurată. Dorise să fie liniștită.

— Mulțumesc, Peeping Tom, a spus ea. Te rog să nu dai asta pe post, bine? Uite, am fost naivă și n-aș vrea să spun ceva rău despre Hamish, pentru că e un băiat bun și țin la el… N-o să arăți asta, da?

— Kelly, Peeping Tom nu promite nimic, dar va ține seama de rugămintea ta.

— Mulțumesc, Peeping Tom.

— Și, după cum ați văzut, am difuzat scenele, spuse Fogarty, mai precis, o versiune prescurtată. Lui Geraldine i-a plăcut *la nebunie.* A spus că a fost *super*: „O fufă patetică și beată, care se roagă să i se spună că nu s-a purtat ca o curvișteină”, așa s-a exprimat Geraldine. A mai adăugat că și ei i se întâmplă mereu așa, că întâlnește tot soiul de tipi la petreceri care susțin că au făcut-o în marțea dinainte, deși sunt bărbați pe care nu i-a mai văzut în viața ei.

— Mare figură Geraldine asta, nu?

— Da, o poamă cum rar întâlnești. Asta e.

— Ciudat că fata asta și-a închipuit că poate spune atâtea în fața camerei, cerând apoi să nu se difuzeze nimic.

— Știu, toți fac la fel. Uimitor, dacă mă gândesc bine. Chiar cred că o să punem dorințele lor mai presus de cerințele unei emisiuni interesante. Mereu se prezintă în camera secretelor și spun: „A, vă rog, nu prezentați porțiunea asta”. Dacă s-ar gândi mai bine, și-ar pune întrebarea de ce am cheltuit noi două milioane jumătate ca să pregătim concursul. Doar n-am făcut-o ca să le înlesnim pătrunderea în lumea spectacolului.

— Nu, dar oamenii aceștia nu prea au obiceiul să gândească. Sunt prea ocupați de simțurile lor.

Trisha își dădu seama în aceeași clipă că vorbise ca șeful ei, Coleridge. Ea avea 25 de ani și începuse să se exprime ca un om care se apropia de 60 de ani. Era limpede că trebuia să mai iasă în lume.

— Sunt demni de milă, serios, spuse Fogarty. Ajung să ne mulțumească dacă le oferim câte o tratație, care are de obicei scopul de a-i face să se dezbrace. Ăsta-i un adevărat Sindrom Stockholm.

— A, când ostaticii se îndrăgostesc de răpitori.

— Exact, și încep să se bizuiască pe ei, chiar să *aibă încredere* în ei. Oare cum de nu a înțeles fata asta că, în ce ne privește, ea nu e decât un obiect de recuzită, o figurantă, de care ne folosim, pe care o abuzăm și o răstălmăcim după cum ne convine?

— Cred că e foarte clar, dacă tot ați adus vorba de asta. Dar eu sunt de părere că nu doar locatarii se lasă păcăliți. Și publicul crede în voi.

— Publicul! Publicul e mai rău decât noi! Cel puțin noi suntem plătiți ca să-i chinuim. Publicul o face din amuzament. Lumea știe că urmărește niște furnici cu lupa, după care le dă foc, dar nimeni nu se sinchisește. Nu le pasă ce le facem locatarilor, cum îi îmboldim, ca să obținem reacții pentru emisiuni. Fogarty se uită furios la ecranul pe care imaginea lui Kelly rămăsese înghețată. Oamenii din casă cred că sunt protejați. În realitate, e pe dos. Sunt înconjurați de dușmani.

ZIUA 20 – 6:15 p.m.

„Este ora 2:15, a spus naratorul Andy, și după ce la prânz au mâncat orez cu pui și legume gătit de Jazz, Sally a rugat-o pe Kelly să o ajute să-și vopsească părul.”

Geraldine a privit lung la ecranul pe care apăreau imagini din diferite unghiuri în care Kelly

aplica șampon pe părul ca de mohican al lui Sally, pregătindu-se să i-l vopsească.

— O coafură nouă, a gândit Geraldine cu voce tare. Am crezut că brânza Laylei a fost culmea culmilor, dar îmi închipui că imaginile cu o păsărică marfă care își spală părul trebuie să aducă profunzimi nebănuite de o televiziune proastă, nu ești de aceeași părere? Să mă ia naiba, la începuturile televiziunii, între programe apărea imaginea unei roți de olar. Acum, imaginea asta cu roata *a devenit* tot programul.

Fogarty a scrâșnit din dinți și și-a văzut de treabă.

— Ce imagine vrei, Geraldine? a întrebat el. Mâinile sau capul lui Kelly? Ori ceva cu unghi larg?

— Transfer-o pe Sally pe monitorul principal – transfocare pe fața ei, prin oglindă. Rulează toată secvența, exact de unde se apleacă deasupra lavoarului.

Fogarty a început să butoneze, în vreme ce Geraldine și-a continuat șirul gândurilor:

— Trecem printr-un moment greu. Mâine ar fi trebuit să eliminăm unul, dar n-o vom face. Rahatul acela de Woggle ne-a furat momentul culminant al săptămânii. Totul lâncezește. Nicio mișcare, totul a înțepenit. Bob, ne-a lăsat norocul, fir-ar să fie. Flaconul de Viagra s-a golit, iar scula noastră audiovizuală a rămas bleagă.

Naratorul Andy a ieșit din cabina de înregistrare suprapusă ca să-și ia un ceai de plante.

— Poate-ar fi bine să le spun cum le-a ieșit budinca, a sugerat Andy. David a făcut un sufleu, dar n-a crescut. N-ar fi interesant?

— Du-te-napoi în cușca ta, a zis Geraldine.

— Dar Gagiul nu și l-a terminat pe-al lui, și cred că David s-a simțit puțin jignit.

— Du-te-n cușca ta, *am zis*!

Andy s-a retras cu ceașca de ceai de mușețel.

— Prostul ăsta mereu încearcă să-și tragă o replică, două, în plus. I-am zis că, dacă mai prezintă vreo reclamă de bere, l-am ras. Oricum, data viitoare o să găsesc o gagică să-i ia locul… Oprește-te aici!

Fogarty a înghețat imaginea feței lui Sally. În josul tâmplelor ei lunecau dâre de spumă; vârfurile degetelor lui Kelly se vedeau în partea de sus a ecranului. Sally își ținea mâna la buze, exact în momentul în care își băga o felie de mandarină în gură.

— Ruleaz-o, dar fără sunet, a cerut Geraldine.

Au examinat expresia lui Sally vreme de câteva momente, felul în care falca descria o ușoară mișcare de rotație, cu buzele țuguiate și cu obrajii puțin supți, după care buzele s-au desfăcut, fiind linse cu vârful limbii.

— Foarte frumos, a remarcat Geraldine. Îmi place cum mestecă fără sunet, asta-i arta editorului de imagine. Bun, taie partea cu mandarina și rulează secvența fără sunet, dar dă dialogul cu Kelly despre senzualitatea masajului la cap.

Fogarty a înghițit în sec înainte de a răspunde. Considera că îndurase destule.

— Dar… dar Kelly a făcut comentariul acela către David, când mâncau puiul cu orez și legume gătit de Jazz. Dacă băgăm asta cu imaginea lui Sally, va părea că…

— Că… ce? l-a întrebat Geraldine.

— Că se excită când o masează pe Sally!

— În vreme ce Sally, i-a răspuns Geraldine, care mestecă și are obrajii întinși și buzele de parcă ar suge nu știu ce, se udă la fofoloancă, iar *noi*, dragul meu, avem aici ceea ce poate fi descris drept un moment lesbi destul de cumințel.

Tăcerea din camera monitoarelor demonstra clar neliniștea pe care o trăiau angajații lui Geraldine. Ea s-a mulțumit să arboreze un surâs triumfător, amintind de un rânjet de satisfacție.

— Timpiților, am pierdut din audiență! a răcnit ea. Eu vă plătesc salariile, așa că faceți ce vă spun!

ZIUA 22 – 6:10 p.m.

— Mare păcat că nu am asistat la o eliminare noaptea trecută, tocmai spunea o tânără. Ultima a fost *marfă,* deși mi-a părut rău să o văd pe Layla ieșind din joc. Știu că era cam cu nasul pe sus, dar i-am respectat determinarea cu care ținea regim vegetarian.

— Scumpo, ea *poza,* nu mi-a plăcut deloc, replică bărbatul care o însoțea pe tânără, un individ destul de șters, de vreo 30 de ani.

Inspectorul-șef Coleridge îi ascultase pe cei doi flecărind vreme de cinci minute și nu-și dăduse încă seama despre ce vorbeau. Păreau să discute despre un grup de oameni pe care îi cunoșteau bine, probabil amici, și totuși lăsau impresia că îi disprețuiau aproape total.

— Care e părerea *dumitale* despre faptul că Layla a fost eliminată? întrebă într-un târziu bărbatul, pe nume Glyn, întorcându-se către Coleridge.

— Regret, dar n-o cunosc, îi răspunse Coleridge. E prietenă cu voi?

— Of, Doamne, făcu Glyn. Cum adică, n-o știți pe Layla? Nu urmăriți *Arest la domiciliu*?

— Mă recunosc vinovat pentru ambele acuzații, a admis Coleridge, încercând să glumească. Știa că tinerii erau la curent cu meseria lui.

— Nici nu știți ce pierdeți, spuse Glyn.

— Și sper că voi pierde în continuare, veni răspunsul lui Coleridge.

Coleridge participa la audiția ce se desfășura la societatea locală a actorilor amatori. Era membru al acesteia de peste 25 de ani și participase la 33 de asemenea ședințe, însă niciodată nu i se oferise un

rol principal. Cel mai important rol primit fusese cel al colonelului Pickering din *My Fair Lady,* iar asta doar pentru că bărbatul care fusese ales inițial se mutase în Basingstoke, iar înlocuitorul lui se îmbolnăvise de varicelă. Următoarea punere în scenă a societății avea să fie *Macbeth,* iar Coleridge dorea din adâncul inimii să joace rolul regelui ucigaș.

Dominată de patimă, crime și răzbunări, *Macbeth* era piesa lui preferată, însă doar privind chipul lui Glyn, pe care citea o expresie de superioritate și de îngâmfare, își putea da seama că șansele lui de a primi rolul lui Macbeth erau la fel de mari ca acelea de a fi reprezentantul Marii Britanii la următorul concurs Eurovision. Se putea considera norocos dacă se alegea cu rolul lui Macduff.

— Mda, am intenția de a folosi oameni foarte *tineri,* continuă Glyn cu glas monoton. Ceva care să readucă *tineretul* în teatre. Ați văzut varianta lui Baz Luhrman a piesei *Romeo și Julieta*?

Coleridge mărturisi că nu.

— De acolo mă inspir. Vreau un *Macbeth* contemporan, *sexy.* Nu sunteți de aceeași părere?

Coleridge nu putea fi de acord cu așa ceva, desigur. Urmau să țină trei spectacole la sala din sat, în regia lui Glyn, în fața unui public doritor de armuri, săbii și mantii grele.

— Să fac o lectură acum? întrebă Coleridge. Am pregătit una dintre replicile mai lungi.

— A, vai de mine, nu! exclamă Glyn. Acum purtăm o *discuție preliminară,* nu ținem o audiție. Așa *aveți* șansa de a *mă* influența, de a-mi sugera părerile dumitale.

Urmase o pauză, în care Coleridge încercase să găsească ceva interesant de spus. Tăblia mesei care îl despărțea de Glyn și de Val părea un abis de netrecut.

— Și când e audiția? a întrebă el într-un târziu.

— Săptămână viitoare, tot ca azi.

— Bine, atunci o să vin, bine?
— Vă rog, făcu Glyn.

ZIUA 23 – 3:00 p.m.

Sally nu era mulțumită cu noua ei coafură stil mohican, de culoare roșu-aprins.

— Vreau doar un smoc, a precizat ea, ca un pămătuf pentru bărbierit.

— Ei, acum lasă-l așa, a spus Moon. *Eu* sunt gagica rasă în cap aici. Nu dă bine să fim două, am semăna cu două bile de biliard.

Sally nu i-a răspuns. Rareori îi răspundea lui Moon și, uneori, nici nu se uita la ea.

Dervla părea ușurată de ideea lui Kelly de a se ocupa de coafura lui Sally în camera de zi. Se dăduse de ceasul morții în ziua de sâmbătă, când Sally se vopsise în baie. Dervla ștergea întotdeauna mesajele, bineînțeles, și acestea era doar un abur, dar începea să fie temătoare când o vedea pe Sally cu fața atât de aproape de partea de jos a oglinzii. Când Kelly i-a spălat părul lui Sally, iar oglinda s-a aburit, pe Dervla a cuprins-o o spaimă irațională că pe ea va apărea brusc vreun mesaj, chiar sub ochii lui Sally. Știa că era puțin probabil, cu excepția cazului în care prietenul ei ar fi hotărât să-i scrie și lui Sally.

— Am terminat, a anunțat Kelly.

— Îmi place, a spus Sally, după ce a examinat smocul de păr care îi mai rămăsese. Când ies de aici, o să mă tatuez pe cap.

— Și ce o să-ți faci? a întrebat-o Kelly.

— M-am gândit la semnul meu astral, Berbecul, doar că, evident, n-o să-mi tatuez un mascul pe cap, și atunci o să aleg o oaie.

— Păi asta nu mi se pare că sugerează forță, Sally, a remarcat Dervla.

— Fă-ți o leoaică, Sal, a intervenit Jazz. Hai să ne gândim, imaginile care se fac din stele oricum sunt niște prostii. Trei puncte amărâte, iar ei desenează un taur în jurul lor, sau un centaur. E de râs. Dacă vrei să unești punctele, nu obții decât o chestie acolo, care seamănă cu o amibă sau cu o bălțoacă. Născut sub semnul bălțoacei.

— Jazz, a zis Moon, de fapt, nu-i vorba de forme. Aici vorbim de personalitate, de caracteristicile oamenilor născuți sub anumite semne astrale.

— Prostii, nu s-a lăsat Jazz. Se spune, la Fecioară, curaj la-la-la, sau la Capricorn, inteligent și introspectiv. Dar unde sunt semnele astrale pentru oamenii proști și neinteresanți? Fiindcă e plină lumea de ei. Ei nu sunt reprezentați pe cer? Taur – noi suntem proști și nu reușim să… Să-ți spun eu că oamenii născuți sub semnul Balanței suferă de flatulență.

— Tu te pricepi la toate, a spus Moon. Jazz, știai asta?

ZIUA 24 – 10:00 a.m.

— Și ce e o ladă a transpirației la origine? a întrebat Gagiul.

— Aici spune că e o tradiție a indienilor americani, i-a răspuns Hamish.

— Americani?

— A pieilor roșii, cred, a spus Dervla.

Locatarilor li se transmiseseră instrucțiuni privind sarcina din acea săptămână, și deocamdată Gagiul nu era impresionat.

— Da, da' ce dracu' e?

— Ce-ai auzit, a spus Hamish, care tocmai citea instrucțiunile. O ladă în care transpiri. Din ce văd eu aici, seamănă mult cu o saună, doar că e mai

îngrămădită. Zice că e ceva istoric, pentru că o foloseau luptătorii pieilor roșii.

— Dar și femeile, a intervenit Sally. Luptătoarele pieilor roșii.

— A existat așa ceva? a întrebat Kelly. Eu credeam că erau simple gospodine.

— Pentru că istoria e scrisă de bărbați, a asigurat-o Sally. Femeilor li s-a refuzat mereu un loc în cronicile de război, la fel cum femeile artiști și oameni de știință nu se bucură niciodată de renume, chiar dacă lucrează cot la cot cu soții lor în știință și în artă.

— Mamă, habar n-aveam, a spus Kelly, sincer surprinsă.

— Păi, ia gândește-te, Kelly. Spune-mi și mie o istorie scrisă de o femeie.

— Mda, așa e.

— Hai să ne lămurim cu lada asta, a protestat Gagiul. Ce trebuie să facem cu ea?

Hamish s-a concentrat din nou asupra instrucțiunilor.

— Păi, întâi trebuie s-o construim. Ni se dau recomandări și toate materialele de care avem nevoie, și, după ce o facem, trebuie s-o folosim.

— S-o folosim? a întrebat Dervla.

— Da, se spune că, după ce băștinașii ăștia americani terminau un război sau o zi de jocuri sportive, așteptau până se întuneca și apoi intrau într-un loc închis și fierbinte și se îngrămădeau acolo ca să transpire.

— Îmi sună absolut homoerotic, a spus Sally. Ca majoritatea ritualurilor militare, dacă nu știați.

ZIUA 38 – 4:45 p.m.

— I-auzi, homoerotic, exclamă Coleridge.

— Mi se pare normal, spuse Hooper.

— Da, bineînțeles, sergent! Ușor de zis, deci imposibil de contrazis. Cum se face că toată lumea insistă să presupună că orice acțiune are o motivație sexuală? Sunt ritualurile militare homoerotice? Ce înseamnă asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Freud să fi fost de vină? Coleridge socotea că era destul de adevărat, ori poate Jung, sau poate vreun imbecil din anii șaizeci, pe nume Andy Warhol.

— Cum spuneți, domnule, cedă Hooper.

Coleridge lăsă de la el, așa cum procedase destul de des în ultima vreme. Până la coadă sau în ultimă instanță, după cum le plăcea locatarilor să spună, nu merita să se enerveze.

— Nu-mi vine să cred că oamenii aceștia au fost de acord să rezolve o asemenea sarcină. Adică, să stai patru ore în lada aceea, gol pușcă…

— Păi, Dervla a încercat să se opună, nu?

— A, da, spuse Coleridge, amintindu-și că Dervla, cea pe care o plăcea în secret, protestase.

Pentru o clipă, se simțise bucuros că ea ridicase obiecțiuni. Apoi, în sinea lui, se blestemase. Nu era cazul să aibă preferințe printre concurenți și nici să se bucure când făceau sau nu un anumit lucru.

ZIUA 25 – 8:00 p.m.

Lada transpirației, pe care, conform instrucțiunilor, locatarii au construit-o în dormitorul băieților, era pe jumătate terminată. Așezaseră podeaua falsă, sub care urmau să fie instalate elementele de încălzire; stâlpii de sprijin fuseseră plasați și se începuse fixarea plăcilor groase din plastic ce slujeau drept pereți. Construcția arăta deocamdată destul de mică și deloc îmbietoare, fără să se întrevadă că va arăta mai bine după ce avea să fie finalizată.

— Eu nu stau în pielea goală în chestia aia alături de băieți goi, a spus Dervla.

— Cică patru ore, așa-i în instrucțiuni, a spus Jazz.

— Nici nu mă gândesc, a repetat Dervla.

— De ce nu? Nimeni n-a obiectat, a zis Moon.

— Și ce legătură are asta cu mine? a întrebat Dervla.

— Păi, tu ce ai în plus față de ceilalți, aș vrea să știu? Cum adică, nu vei să arăți sexy la televizor?

Bineînțeles că Dervla dorea să apară sexy, altfel nu s-ar fi înscris la acea emisiune de televiziune, dar considera, de asemenea, că adevărata atracție depindea și de păstrarea unei doze de mister. Avea corp frumos, dar știa că, la fel ca în cazul tuturor corpurilor, era preferabil ca și imaginația să joace un rol. Pe de altă parte, ea avea un atu: ochi verzi și strălucitori, plus un zâmbet sclipitor; nu avea nevoie să-și arate fundul tuturor.

Dervla a intrat în camera secretelor și a cerut să participe la test în costum de baie.

— Are o croială înaltă pe coapse și e dintr-un material cu un model minunat, a spus ea.

Răspunsul a fost transmis către toți locatarii.

— Sunt Peeping Tom, a rostit vocea, ceva mai severă decât atunci când făcea reclame la automobile BMW sau loțiuni după ras. Băștinașii americani intrau în lada transpirației în pielea goală, și așa cere Peeping Tom să se desfășoare jocul. În privința oricărei activități de grup, toți locatarii trebuie să respecte regulile, iar dacă unul singur refuză să procedeze în consecință, se consideră că întregul grup a greșit și, drept urmare, va pierde un procentaj din alimente și băutură în cursul săptămânii următoare.

Anunțul era de un cinism uimitor, iar Geraldine știa bine asta, motiv pentru care nici nu voia să permită ca asemenea instrucțiuni să fie făcute publice. Evident, o șantaja pe Dervla să se dezbrace, însă publicului avea să i se dea iluzia că

locatarii, până la unul, pur și simplu abia așteptaseră să-și lepede straiele.

— Nu-mi vine să cred că încearcă să ne vâre asta pe gât, a spumegat Dervla.

Atunci a intervenit Sally:

— Dervla, eu cred că trebuie s-o facem, altfel o să fim considerați rasiști dacă lăsăm impresia că suntem mai presus de un obicei etnic real, mai ales unul care are și oarece nuanțe homoerotice.

Sally era încântată că Peeping Tom îi oferise prilejul să apere un domeniu la care își închipuia că ține cu pasiune.

— Ca lesbiană de rasă amestecată, știu ce înseamnă ca obiceiurile și ritualurile mele să stârnească teama și disprețul celei mai mari părți a comunității. Peeping Tom ne oferă ocazia de a trăi ritualurile unificatoare ale grupului indigen oprimat. Cred că trebuie să învățăm ceva din asta.

ZIUA 26 – 9:15 a.m.

Bob Fogarty a așteptat până la ședința de producție din dimineața următoare ca să se plângă. Ținea ca obiecțiile lui să fie remarcate de public. I-a fost greu să găsească momentul potrivit, pentru că Geraldine nu se mai oprea din hohotele de râs stârnite de ciudata atitudine a lui Sally în legătură cu sarcina săptămânii.

— Eu nu încerc decât să-i conving să se pipăie, și, când colo, mă trezesc susținătoare a drepturilor minorităților. În fine, lăsând deoparte tâmpeniile astea etnice și sexuale, Dervla trebuie să se dezbrace în fața băieților, altfel nimeni nu primește nicio picătură de băutură toată săptămână viitoare.

Fogarty a trebuit să se ridice în picioare ca să-i rețină atenția.

— Geraldine, o silim pe fata asta să se dezbrace împotriva voinței ei.

— Da, Bob, știm cu toții asta. De ce te-ai ridicat în picioare, ca s-o susții mai bine?

— Întrucât cred că e o chestiune imorală.

— Ia du-te de-a dura!

Fogarty se săturase.

— Doamnă Hennessy, nu te pot împiedica să folosești injurii ca să accentuezi unele exprimări, dar sunt un angajat matur și cu o pregătire superioară, de aceea am dreptul să cer ca astfel de vorbe să nu-mi fie adresate mie sau celor pe care îi îndrum.

— N-o să-ți mai adresez, rahat ce ești. Acum stai jos sau du-te dracului!

Fogarty n-a făcut niciuna, nici alta. Tremurând de furie, a rămas în picioare.

— Crezi că mă convingi să te concediez cu salarii compensatorii? l-a întrebat Geraldine. Pentru o vorbuliță scăpată, acolo? Fii bărbat serios, Bob. Nici măcar țara asta de rahat nu a ajuns atât de patetică. Dacă pleci, o consider demisie curată și te alegi cu praful de pe tobă. Ei, rămâi sau te cari?

Fogarty s-a așezat.

— Bun. Vei fi fiind tu o jigodie ordinară, dar ești o jigodie talentată, și nu vreau să te pierd. Pe de altă parte, a continuat Geraldine, Dervla e liberă să părăsească jocul oricând. Putea s-o facă chiar atunci, sau chiar acum. Dar n-a făcut-o, corect? Păi, de ce? Pentru că vrea să apară pe sticlă, de aia, și, până la urmă, dacă trebuie să-și dea jos țoalele de pe ea, atunci pariez pe ce vrei tu că se va lăsa convinsă.

Bob a rămas cu ochii ațintiți la cafeaua din cană. Arăta ca unul care avea mare nevoie de un pătrățel de ciocolată.

— Noi o corupem, a mormăit el.

— Poftim? a lătrat Geraldine la el.

— Am zis că noi o corupem. De astă dată Fogarty a rostit cuvintele și mai încet.

— I-ascultă! a strigat Geraldine. Doar nu-i cer vacii ăleia înfumurate să-și arate toate celea, corect? Doar există reglementări, știi asta, nu? În țara asta *avem* o Comisie de Standarde pentru Audiovizual. Pereții din polietilenă ai acelei cutii sunt translucizi, iar lumina va fi stinsă. Ideea e să facem atât de întuneric încât anonimatul să-l îndemne pe vreunul dintre ei să încerce ceva, lucru care, te asigur, ar prezenta infinit mai mult interes decât țâțișoarele sacre ale Dervlei. În cutia aia vreau să fie beznă ca în iad.

ELIMINAREA

ZIUA 28 – 6:00 p.m.

Coleridge apăsă butonul de înregistrare al casetofonului.

— Declarație de martor. Geraldine Hennessy, rosti el, după care împinse microfonul delicat către cealaltă latură a mesei și îl așeză în fața lui Geraldine. Roluri inversate, nu, domnișoară Hennessy?

— Doamnă.

— Scuze, doamnă Hennessy. S-au inversat puțin rolurile, adică acum dumneata ești cea înregistrată.

Geraldine se mulțumi să zâmbească.

— Povestește-mi despre noaptea aceea.

— Știți la fel de multe cât mine. Toată treaba a fost filmată de la un cap la celălalt. Doar ați văzut benzile video.

— Dar vreau să aflu direct. Chiar de la Peeping Tom. Să începem cu lada transpirației. De ce Dumnezeu le-ați cerut așa ceva?

— Era o sarcină, răspunse Geraldine. În fiecare săptămână le trasăm locatarilor câte o activitate ca să aibă ceva de făcut și pentru a-i vedea cum reacționează când conlucrează. Trebuie să riște o parte a bugetului săptămânal rezervat alimentelor și băuturii, asta în funcție de reușita activității. Le-am dat lemn, scule și polietilenă, câteva radiatoare și toate instrucțiunile necesare și, întâmplător, au făcut treabă bună.

— Voi le-ați spus cum să procedeze?

— Sigur că noi, altfel cum să reușească? Dacă v-aș pune la dispoziție lemn și plastic și v-aș spune să construiți o ladă ca băștinașii americani, în care să încapă opt persoane, ați ști s-o faceți?

— Probabil că nu.

— Ei, nici grupul nu știa. Le-am dat o schiță și materiale și le-am explicat exact unde să o așeze ca să fie în raza camerelor cu funcționare permanentă. Așa au și procedat, și le-a luat trei zile. Apoi, sâmbătă seara, după apusul soarelui, le-am oferit o grămadă de băutură și le-am spus să o dea gata.

— De ce i-ați lăsat să se îmbete?

— Păi, e clar de ce. Am încercat să-i incit la sex. Emisiunea se desfășoară de trei săptămâni și, în afară de tentativa aceea dintre Kelly și Hamish din Căsuța Amorezilor, n-am mai avut nicio scenă mai apetisantă. Am vrut să-i stârnim puțin la acțiune.

— Mda, spuse Coleridge apăsat, acum știți sigur că ați reușit.

— Dar ce dracu', n-a fost greșeala mea că a fost cineva ucis, domnule inspector.

— Nu?

— Nu, ce naiba.

Coleridge detesta să audă o femeie vorbind astfel, dar știa că nu putea ridica nicio obiecție.

— Uite care-i treaba, domnule inspector. Eu nu sunt lucrător social. Eu fac televiziune! continuă Geraldine. Și, regret dacă vă deranjează, dar televiziunea trebuie să fie sexy!

Spuse asta de parcă i s-ar fi adresat unui octogenar senil. În realitate, Coleridge era cu doi ani mai în vârstă decât ea, însă hăul dintre ei era cosmic. Ea se alăturase noilor generații, rând pe rând, și le îmbrățișase principiile, rămânând, în propriii ochi măcar, etern tânără. El, pe de altă parte, se născuse gata bătrân.

— Și de ce trebuia să fie atât de întuneric?

— M-am gândit că dispăreau inhibițiile dacă nu se puteau vedea unul pe altul. Am vrut să rămână complet anonimi.

— Mda, ați reușit perfect acest lucru, doamnă Hennessy, ceea ce constituie principalul element care *inhibă* ancheta.

— Uite ce e! N-am știut că o să fie cineva ucis, ce dracu'? Scuză-mă, dar de când fac televiziune niciodată nu mi-a trecut prin cap că trebuie să-mi organizez munca gândindu-mă și la posibilitatea că voi, gaborii, veți dori să vedeți după aia totul clar, ca să vă iasă ancheta.

Aici avea dreptate. Coleridge ridică din umeri și îi făcu semn lui Geraldine să continue.

ZIUA 27 – 8:00 p.m.

Lada transpirației aștepta în dormitorul băieților, dar deocamdată locatarii rămăseseră în camera de zi, încercând să se îmbete atât cât să-și facă destul curaj pentru a intra în ea.

— Hei, o să stăm patru ore acolo, a spus Gagiul, iar dacă nu vrem să ne prindă soarele în pielea goală, trebuie să trecem la treabă pe la ora unu.

— Eu aș vrea să terminăm cu asta mai înainte, a spus Dervla, bând din paharul cu cidru tare.

— Ei, nu te face prea tare, Dervo, a prevenit-o Jazz. Nu cred că e o idee prea isteață să verși în spațiul acela închis.

Peeping Tom le dăduse toate minunile trebuincioase ca să ajungă în dispoziția cea mai potrivită ca să se prostească: multă băutură, desigur, tichii de petrecere, mâncare specială și jucării sexuale.

— Ce sunt astea? a întrebat Garry.

— Mingi de iubit, i-a răspuns Moon. Ți le bagi în păsărică.

— Mamă…

— Am și eu o pereche acasă. Sunt grozave, te țin excitată permanent, doar că te poți face de toată jena cu ele. Nu prea port chiloți, înțelegi? Și, odată, când m-am dus la cumpărături, le aveam cu mine, dar le-am scăpat și s-au rostogolit în plin supermarket, drept pe aleea cu legume. Și-atunci,

un bătrân le-a ridicat de jos, habar n-avea ce sunt, vezi?, și mi-a zis: „Scuză-mă, drăguță, cred că le-ai pierdut”.

Jazz a vârât mâna în lada cu lucruri pentru petrecere și a scos un soi de tub din plastic.

— Și ăsta ce e? a întrebat el.

— Aparat de masat scula, i-a explicat Moon, care părea să fie aproape expertă în asemenea jucării. Îți bagi scula în ea și te termină.

— A, eu țin la tradiție, înțelegi, a spus Jazz. De ce crezi că o mașinărie ar face treaba aia mai bine decât o faci cu mâna?

Toată lumea se îmbătase din proprie inițiativă, încercând să se convingă singuri că participau la o petrecere. Se aflau între prieteni, nu între rivali și concurenți.

— Serios, a zis Moon, până la coadă, 95% din jucăriile astea rămân nefolosite. Oamenii le cumpără să se distreze, ca să le dea drept cadouri glumețe de zile de naștere și mai știu eu în ce ocazii. E ca și cum s-ar întreba: „Ce-i oferim lui Sue când împlinește 18 ani?” „A, știu, să-i cumpărăm o sculă mare cu mâner rabatabil. O să ne prăpădim de râs când o să desfacă pachetul în fața bunicii.” Practic, nimeni nu folosește rahaturile astea. Sinceră să fiu, am niște cleme pentru excitat sfârcurile, și cu ele îmi prind facturile, ca să nu se risipească.

Împreună cu jucăriile sexuale, Peeping Tom le pusese la dispoziție și o ladă frigorifică plină cu înghețată. Varietatea modernă și scumpă a bine-cunoscutelor batoane de înghețată. Cu toții s-au înfruptat din ele.

— Țin minte când exista înghețată la cornet și Kitkat, a remarcat Jazz, și nimeni nu se gândea că acestea ar fi produse concurente, nici nu se punea o așa problemă. De neimaginat. Acum, puștimea își închipuie că așa a fost dintotdeauna.

— Batoanele Mars au dat tonul, a intervenit Dervla. Am și eu o vârstă, și încă țin minte, pe

vremea aceea, părea o idee incredibilă; un baton Mars făcut din ciocolată cu frișcă. Ce ridicol. Iar acum se face înghețată din Opal Fruits.

— Acum se cheamă Starbursts, a zis Jazz, cu un dispreț mimat. Trebuie să te înveți cu asta, fată. Probabil îți închipui că Snickers e totuna cu Marathon. Asta-i globalizare care a luat-o razna, ce să-i faci? Trebuie să ne denumim dulciurile la fel ca americanii. Ar trebui să protestăm.

— Și ce aveau Mivvis și Rockets, tare aș vrea să aflu?! a adăugat Dervla. Nouă ne plăceau așa cum erau.

— Suntem ultima generație, a rostit Jazz pe un ton solemn, care a cunoscut bucuriile acadelelor adevărate. Niciun puști n-o să mai sugă chestia aceea roșie și oranj dintr-o bucată de înghețată ca să afle ce e aceea o treabă deosebită.

•

Aflată în camera monitoarelor, Geraldine se simțea deja nemulțumită. Când le dăduse atâta înghețată sperase că o vor linge de pe trupurile mânjite ale altora, nu că vor discuta despre ea.

•

— Jazz, tu ești un adevărat filosof, a spus Dervla.

— Ce vrei să spui? Asta-nseamnă labagiu în irlandeză? a întrebat Gagiul.

— Înseamnă că în cer și pe pământ există mai multe lucruri de mâncat decât visezi tu, a zis David.

— Habar n-ai ce visez eu, dragul meu Dave.

— Femei goale?

— Să mă ia dracu'! Ești de-a dreptul clarvăzător, zău. Ești înzestrat.

Însă Jazz nu voia să abandoneze subiectul cu una, cu două. Atinsese un domeniu în care știa că talentul lui de comediant putea egala performanțele maeștrilor.

— Treaba stă cam așa: acum orice se dă drept altceva, nimeni și nimic nu se mai mulțumește cu

ceea ce este. Uite, de exemplu, Smarties nu mai e satisfăcut de el însuși, de aceea au apărut mini-Smarties și Smarties mari.

— Plus Smarties în mărimea originală, a intervenit și Moon.

— Da, așa e, sigur, acele Smarties Clasic, la fel ca și chestia cu periuțele tale de dinți, *David.* Totul trebuie să se pretindă altceva, și chestia asta n-o să se oprească, înțelegi, după ce s-a pornit. Tot ce ne place o să se schimbe, o să le pună alte ambalaje și o să ni le arunce în brațe drept îmbunătățiri… Gândește-te la Fish-fingers. Pun pariu că în curând o să apară și mini-fish-fingers, gigant-fish-fingers…

— Fish-fingers cu înghețată, l-a imitat Dervla.

— Ajungem noi și la asta, pot să jur că da, a răspuns Jazz.

Dervla râdea.

— Maioneză pentru salate, dar în baruri!

— Ai prins mișcarea, fato!

— Și toate dejunurile din cereale, într-o serie de supe concentrate cât un cub de zahăr!

— Daa, exact, exact.

Jazz a rămas surprins că bagheta de comic îi fusese smulsă dintre degete cu atâta ușurință. El trebuia să dea tonul, nu Dervla. Ea era terapeut specialist în traume.

•

Geraldine era din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Haideți! a strigat ea. Scoateți-vă țoalele și treceți la treabă în cutie, căcaților!

•

Ca și cum cei din casă ar fi auzit-o, sau poate numai pentru că se îmbătaseră suficient de astă dată, discuția lor a revenit, din motive neclare, la sarcina pe care o aveau.

— Și cum procedăm? a întrebat Sally. Eu nu mă dezbrac cu toate luminile astea aprinse.

— Atunci fă-o în dormitor, i-a propus David. Acolo e întuneric.

— Nici gând, a spus Dervla. Au camere cu infraroșii, sau nu știu ce. O să arătăm ca niște stele porno, asta o să fim.

— Drăguț, a remarcat Gagiul.

Kelly a aruncat o privire către David, doar o clipă, și a zâmbit. Chiar dacă observase, el n-a răspuns privirii ei.

— Mie mi se rupe, a zis Moon și a început să-și scoată pantofii.

— Ba mie-mi pasă, a spus Sally. Chiar dacă lada transpirației reprezintă ceva etnic și normal acolo, nu înseamnă că trebuie să facem striptease.

— De ce nu? a sărit Moon. Doar ăsta-i motivul pentru care ne pun s-o facem, nu?

— Nu cred că-i așa, Moon, a spus Hamish. Ne-au dat cearșafuri să ne acoperim dacă vrem să mergem la toaletă.

— A, dar asta-i de fațadă, ceva ca să ascundă adevăratele lor intenții, a spus Dervla.

— Exact, a aprobat-o Moon. Adică noi să arătăm tot și, dacă se poate, să facem și sex.

— Cum de poți fi atât de cinică? a întrebat-o Hamish.

— Hamish, a insistat Moon. Ne-au dat până și *prezervative* cu aromă de ciocolată, ce Dumnezeu.

— Eu n-am nimic de ascuns, a zis Garry râzând. Dacă vrea cineva să-mi vadă scula, e de ajuns să-mi zică. Serios, uneori nici nu-i nevoie să deschidă gura.

— Bine, bine, eu nu țin să ți-o văd, a spus David. Trebuie să îndeplinim sarcina asta, altfel săptămână viitoare o să ne reducă rațiile la jumătate, dar n-are rost să ne simțim obligați și să ne lăsăm exploatați corporal.

— Ce mama dracu', David? l-a luat Moon în primire. Umbli mai tot timpul prin casă doar cu șortul acela, ca să vadă toți ce trup grozav ai – și recunosc că arăți beton –, însă nu pari decât un pește înfumurat, fiindcă se vede că-ți place să te

dai mare, iar acum nu vrei să-ți dai chiloții jos nici măcar pentru sarcina săptămânii.

— Un bărbat cu chiloții pe el nu e gol, tot așa cum nu e nici cu costum de baie, i-a răspuns David.

•

Geraldine a strivit între degete paharul din plastic.

— Uf, ce mama dracului, adunătură de căcați cu pretenții ce sunteți. Dezbrăcați-vă odată!

•

În cele din urmă, acțiunea trebuia să demareze, așa că s-au dus cu toții în dormitorul întunecos și au început, cu diverse grade de curaj, să se dezbrace. Dervla a fost de departe cea mai precaută, rămânând cu chiloții pe ea până în clipa când a intrat în ladă, după care i-a aruncat cu un gest precipitat.

•

Geraldine era aproape mulțumită.

— Cred c-am surprins un sân de-al ei, nu? a întrebat ea. Fundul, cu siguranță. O să băgăm asta în avanpremiere. Națiunea abia așteaptă să vadă ceva mai mult din trupul micuței și puritanei Dervo.

•

Înăuntrul lăzii, întunericul era deplin. Întuneric ca într-un mormânt, după cum aveau să remarce ziarele de a doua zi.

Și era cald. Foarte, foarte cald.

Respectând instrucțiunile, Jazz și Gagiul făcuseră o podea falsă din lemn de pin aromat, sub care plasaseră radiatoare electrice care funcționaseră toată după-amiaza.

— Aa, miroase chiar frumos, a remarcat Moon.

— Au! Podeaua mi-a ars fundul, a țipat Kelly.

— O să te înveți, a asigurat-o Dervla. Doar câteva clipe, și te obișnuiești.

Podeaua era într-adevăr fierbinte pentru pielea dezgolită, dar nu insuportabil. În realitate, era chiar

plăcut, de-a dreptul excitant.

— Mamă, Doamne, s-a auzit din nou glasul Dervlei. Acum știu de ce se cheamă lada transpirației.

Se afla înăuntru doar de câteva momente, dar simțea deja cum sudoarea îi șiroia pe piele. Și fruntea și subsuorile îi erau umede.

— Uau, am transpirat și-ntre picioare, asta-i sigur! a strigat Moon cu glas ascuțit, și ceilalți au râs alături de ea. O, Doamne! Al cui a fost fundul?

— Al meu! i-au răspuns în cor trei sau patru locatari.

Simțeau cum trupurile se ating unul de altul, alunecând, dar întunericul era total. Nimeni nu știa care și al cui fund îl atinge.

— Mamă, patru ore, a zis Hamish. Mai avem nevoie de băutură.

Într-un fel sau altul, pe bâjbâite, și-au trecut unul altuia sticle din plastic în care era Bacardi (mai ales Bacardi) și Cola, ambele calde.

— S-ar putea să-mi placă, a remarcat Garry, și, mai mult sau mai puțin, vorbea în numele tuturor.

Petrecerea se înfierbânta, în toate sensurile.

ZIUA 29 – 8:00 p.m.

După ce își petrecură ziua revăzând materialele filmate din prima zi petrecută în casă, Coleridge și Hooper reveniră la banda din noaptea crimei. Aceleași imagini pe care Geraldine, echipa de producție de la Peeping Tom și 47 000 de abonați pe internet le urmăriseră în direct cu mai puțin de 48 de ore înainte. Aceleași imagini ciudate, neclare, cenușii- albăstrui pe care camerele pentru filmare pe întuneric le înregistraseră în dormitorul băieților. Dormitor care arăta inocent și gol, absolut firesc, cu excepția cutiei din plastic, cu aspect bizar, plasate în mijlocul încăperii, o cutie

în care știau că se aflau opt oameni goi și beți, a căror prezență înăuntru era evidențiată doar de formele stranii care se unduiau mereu la atingerea cu pereții din polietilenă. Pentru cei doi polițiști, acela era un spectacol nefiresc și deprimant, pentru că știau că una dintre acele forme unduitoare avea să moară peste scurt timp.

— O putea face în ladă, zise Hooper cu un aer meditativ. De ce n-a făcut-o individul acolo?

— Sau femeia, ținu Coleridge să-l readucă pe Hooper cu picioarele pe pământ, putea fi și o femeie. Ne referim la ucigaș la masculin de dragul convenienței, dar nu trebuie să pierdem din vedere că putea fi și o femeie.

— Da, sigur, domnule, știu. Spuneam însă că nimeni nu și-ar fi dat seama dacă el sau ea ar fi ucis în ladă, dacă ucigașul, care ar fi putut strecura un cuțitaș fără probleme înăuntru, ar fi lovit acolo. I-ar fi fost simplu să reteze un gâtlej în beznă și să aștepte până când ceilalți ar fi mirosit sau ar fi simțit sângele. Până să-și dea seama cineva că lichidul cald care îi scălda nu era sudoare, ar fi fost cu toți mânjiți cu el. Poate că așa a plănuit crima.

— În ladă nu am găsit niciun cuțitaș când am făcut percheziția, și nici în încăpere.

— Da, domnule, dar dacă, brusc, a hotărât să urmărească victima până la toaletă? Putea să-l pună la loc în sertarul din bucătărie, când l-a luat pe cel mare.

— Nu prea cred, sergent. Cum putea fi sigur că va ucide pe întuneric? Că va înjunghia pe cine voia și că-și va face treaba până la capăt? Risca să creeze o situație fără ieșire. Putea să taie nasul victimei, sau altceva, sau nasul altcuiva, sau să se rănească la degete.

— Mda, trebuia s-o facă oricum. De unde să știe că va găsi un prilej mai favorabil?

— N-a știut, ci a pândit. Dacă prilejul nu apărea, cred că ar mai fi așteptat.

— Cât de mult? Până când prada ar fi fost eliminată, scăpându-i cu totul?

— A, dar el sau ea știa că prada nu fusese nominalizată în acea săptămână, pentru că li se dăduse tuturor o perioadă de grație de opt zile.

— Eu spun doar că, dacă aș fi dorit cu disperare să ucid pe cineva din casă, insistă sergentul, aș fi considerat că lada aceea, aglomerată, fără lumină, în care toți erau beți, era cea mai bună ocazie pe care aveam să o găsesc.

— Mda, băutura e un factor esențial, sigur. Știa că, la un moment dat, oamenii vor începe să meargă la toaletă, eu așa cred.

— Nu putea fi sigur.

— Da, nu putea fi sigur de nimic. Indiferent cum și când a decis să acționeze, tipul acesta de crimă e oricum riscant.

Coleridge se uită la codul de oră de pe bandă. Apăsaseră pe „pauză” la 11:38. Știa că, după ce va apăsa pe „play”, codul va deveni 11:39, iar Kelly Simpson va ieși din ladă ca să facă acea scurtă deplasare, ultima din viața ei.

Kelly Simpson, atât de tânără, atât de activă, atât de convinsă de destinul ei splendid, menit distracției, ajunsese în acea casă ridicolă, fără rost, ca să moară. În mintea lui Coleridge apăru imaginea ei din prima zi: plonjând în piscină de bucurie, țipând cât de „tare” era totul. Iar „tare” era cuvântul potrivit, pentru că acum era ora 11:38, în ultima zi petrecută de Kelly în casă, iar peste câteva minute ea avea să plonjeze din nou. De astă dată, în propriul sânge.

— Domnule, problema e că, dacă el a plănuit să o ucidă, insistă Hooper, pentru că nu greșim bănuind că a avut un plan, atunci a analizat posibilitatea de a comite fapta cât se aflau cu toții în ladă. Nu avea cum să știe sigur că ea va merge la toaletă sau că va reuși să-și ascundă identitatea când o urmărea până acolo.

Coleridge rămase cu ochii la ecran multă vreme. Îi venea greu să creadă că în construcția aceea ridicolă din plastic încăpeau opt persoane.

— Cu excepția cazului în care catalizatorul crimei a apărut doar după ce au intrat cu toți în ladă, gândi el cu voce tare. Doar dacă ceea ce l-a făcut pe ucigaș să dorească moartea lui Kelly a apărut abia cu câteva momente înainte ca ea să dea fuga la toaletă și, în realitate, el a urmărit-o dintr-un sentiment de furie spontană.

— Sau de teamă, adăugă Hooper.

— Da, exact. Sau de teamă. La urma urmelor, cum oamenii aceștia nu se cunoșteau înainte de a intra în casă…

— Cel puțin așa ni s-a spus, domnule.

Remarca veni din partea Trishei, care tocmai intrase cu un nou transport de ceai.

— Da, adevărat, așa ni s-a spus, confirmă Coleridge. Am pornit de la ideea că acel catalizator care a provocat crima trebuie să fi apărut într-un moment situat între intrarea locatarilor în casă și intrarea în lada aceea. Dar sigur s-a întâmplat ceva groaznic *după* ce au ajuns în ladă.

— Da, asta ar explica de ce angajații de la Peeping Tom habar nu au care ar putea fi mobilul, cedă Trisha, în timp ce-i punea lui Coleridge zahăr în ceai.

— Chiar așa. Iar situația aceasta se transforma treptat într-o orgie.

Coleridge pronunță cuvântul „orgie” accentuându-l mai tare decât ar fi trebuit. Hooper se întrebă dacă o făcuse în mod deliberat și socoti că aceea era cea mai plauzibilă explicație.

— Un mediu foarte permisiv, după mine. O orgie, continuă Coleridge.

— Sugerați un viol, domnule? întrebă Trisha. Cumva că a atentat cineva la Kelly, apoi a ucis-o ca să scape de consecințe?

— N-ar fi pentru prima oară când violul duce la crimă.

— Dar ceilalți? Doar am discutat cu ei. N-au remarcat nimic. Adică, doar nu se poate face așa ceva în tăcere absolută.

— Nu se poate? În mediul acela? Pe de altă parte, există și posibilitatea unei conspirații colective. Se poate să-l acopere pe cel care a făptuit omorul.

— Vreți să spuneți că *toți* voiau s-o vadă eliminată pe Kelly?

— Tot ce se poate, zise Coleridge. Așa s-ar explica și totala lipsă de dovezi ce rezultă din declarațiile lor.

— Credeți că ea îi avea pe toți la mână, că știa ceva despre fiecare?

Coleridge acceptă cana de ceai oferită de Trisha fără să se uite la ea. În schimb, continuă să privească fix la lada de pe ecran. Își imagina ceva foarte neplăcut.

— Sau pentru ceea ce-i făcuseră toți, zise el într-un târziu.

— Un soi de abuz sexual în grup? se miră Hooper. Adică toți pe una?

Coleridge simți că s-ar fi cuvenit să-l roage pe Hooper să caute o exprimare mai potrivită, dar își dădu seama că așa ceva nu exista. Apăsă pentru a nu știu câta oară butonul „play”, și ora 11:38 deveni curând 11:39. Kelly ieșea din lada transpirației.

ZIUA 27- 11.39 p.m.

Geraldine era fascinată. Fascinată și agitată.

Ulterior, când li s-a cerut să descrie scena, toți cei care fuseseră în camera monitoarelor cu ea declaraseră că Geraldine fusese extrem de fericită. Aproape isterică, afirmaseră unul sau doi.

Și era normal că Geraldine plesnise de fericire. În vreme ce urmăreau cum cutia din plastic

cenușiu, translucid, aproape că vibra frenetic, le era clar tuturor că planul ei dăduse rezultat și că exista șansa reală de a asista la o partidă de sex între locatari. Se aflau în ladă de aproape două ore, adică jumătate din timpul stabilit, se înregistraseră unele activități cu specific erotic, și era aproape sigur că lucrurile nu se vor opri acolo.

Țipetele, exclamațiile și comentariile voit spirituale din primele momente agitate de rușine se stinseseră, iar acum se auzeau doar murmure și șoapte. Era evident că toți cei din ladă erau foarte beți și dezorientați după primele două ore de transpirație și vânzoleală în bezna cutiei din plastic.

Era limpede că avea să se întâmple ceva. Și, bineînțeles, s-a întâmplat.

Trecuseră aproximativ zece minute de când se auzise glasul lui Jazz, care sugerase un joc de-a atinselea, în care participanți trebuiau să se identifice unii pe alții pe întuneric, când perdeaua din plastic de la intrarea în ladă s-a dat deoparte și a apărut Kelly.

— Aha, a făcut Geraldine. Pauză de tufiș.

Bob Fogarty a avut o tresărire și s-a concentrat asupra imaginilor de pe monitoare.

Pe ecrane, s-a văzut cum Kelly se îndreaptă de spate. Corpul ei nud strălucea de sudoarea în care era scăldat.

— Foarte mișto, a șoptit Geraldine, încordată de bucurie. Foarte, foarte *mișto*.

Kelly a lăsat impresia că se grăbea. Nu s-a mai sinchisit să ia unul dintre cearșafurile lungi pe care Peeping Tom le pusese la dispoziție pentru asemenea situații, ci, goală pușcă, așa cum era, a traversat în fugă dormitorul băieților, către singura toaletă existentă, care slujea nevoilor întregului grup.

— Grozav! a exclamat Geraldine. Nici n-am crezut că va folosi cineva cearșafurile, mai ales după ce s-au cherchelit. Poate doar vaca aia

înfumurată de Dervla. Moon a avut dreptate, le-am pus acolo doar ca să las impresia că nu sunt o perversă desăvârșită, ceea ce de fapt sunt, la fel ca restul populației, aș putea spune.

Deplasarea în fugă a lui Kelly îi fascinase pe cei de serviciu, care stăteau cu ochii pe monitoare. Era primul moment de nuditate clară, din față, surprins direct de camere.

— Păsărică și tot ce trebuie, după cum s-a exprimat, plină de încântare, Geraldine. Acum n-o să mai fim siliți să difuzăm mereu imaginea aceea veche a ei surprinsă când ieșea din piscină.

— Și calitatea imaginii e super, a comentat Fogarty.

— Corpul sau imaginile? l-a întrebat Geraldine.

— Eu sunt tehnician, nu mă interesează din punct de vedere estetic, a răspuns Fogarty, pe un ton jenat și ușor furios.

Totuși, în privința calității, avea dreptate. Acum avea o imagine care nu semăna nicidecum cu cele surprinse uneori în dormitoare: neclare și albăstrui, arătând fără echivoc că fuseseră înregistrate la vreme de noapte. Kelly fugise prin camera de zi, care era iluminată permanent de lămpi cu neon, și, deși intensitatea acestora fusese redusă pentru a se evita pătrunderea luminii în dormitorul băieților atunci când se deschidea ușa, imaginea era extraordinar de bună.

— Bravo, Larry, a spus Geraldine în microfon, adresându-se singurului cameraman de serviciu. Mă bucur că am hotărât să te păstrez.

Geraldine făcea aluzie la faptul că nu mai departe de ziua precedentă avusese loc o dezbatere privind renunțarea cu totul la operatorii de noapte, pentru că în casă se petreceau prea puține lucruri în timpul acelei perioade și ținându-se seama că întreaga casă era oricum în vizorul camerelor comandate de la distanță. Geraldine insistase totuși să se mențină măcar un cameraman în tunelul din spatele oglinzilor, pentru eventualitatea în care ar

fi putut apărea un asemenea eveniment. Imaginea unei fete goale, care traversa în fugă încăperea, trebuia să beneficieze de o tușă personală. Imaginile provenite de la camerele permanente nu numai că erau de sus, dar cuprindeau și trei câmpuri de vedere, astfel că impuneau și un montaj corespunzător. Pe de altă parte, Larry, cameramanul, reușise să obțină o imagine continuă, frumoasă, în care sânii se legănau, coapsele se mișcau, pielea de pe pântec apărea întinsă și încordată, părul pubian rămăsese prins din față și nu fusese scăpat din centrul imaginii. O imagine care avea să facă furori la derularea cu încetinitorul.

— Extraordinară treabă, și încă din senin, a continuat Geraldine, lăudând pe cine trebuia. S-ar părea că mai aveți mușchi să faceți televiziune. Larry, rămâi cu imaginea pe ușa toaletei și n-o scăpa când iese.

În toaletă exista doar o cameră fixă de supraveghere permanentă, montată sus, într-un colț de deasupra ușii. Acea cameră oferea imaginea lui Kelly, care stătea pe colacul toaletei, cu capul între palme.

În sala monitoarelor s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Niciun membru al echipei de montaj nu se obișnuise cu acel aspect al slujbei lor. Să vadă și să asculte locatarii când urinau sau ieșeau afară. În cursul zilei se desfășurau și alte activități, astfel că găseau altceva de privit și de ascultat, dar noaptea nu aveau încotro. Când vreun locatar se ducea la toaletă noaptea, cei șase oameni de serviciu nu aveau altceva de urmărit sau de auzit. Aceea era o experiență ciudat de stresantă și foarte degradantă pentru membrii echipei de montaj. Se simțeau ca niște perverși scabroși.

În acele momente ar fi trebuit să fie distrași de mișcările din lada din plastic translucid, numai că, brusc, și grupul de acolo se potolise. Chicotelile, mormăielile și starea de agitație provocate de jocul

de-a atinselea se stinseseră, creând impresia că ocupanții lăzii ajunseseră într-o letargie specifică celor beți. Se distingeau discuții murmurate și ușoare râsete, dar nimic foarte clar. Nimic interesant, care să atragă atenția echipei la altceva decât fata care stătea pe toaletă.

Și iată cum oameni maturi, educați, profesioniști, așteptau să vadă cum o tânără își golea bășica udului, și poate că nu doar atât. Se simțeau ca niște idioți.

— Hai, fă-ți treaba, scumpo, a spus Geraldine. Doar nu mai suferi de trac după trei săptămâni de viață în casă. Te-am mai auzit dându-ți drumul.

— Poate plânge, cine știe, a spus Fogarty. De obicei nu stă cu capul așa când urinează.

— Cred că cineva din ladă a făcut-o să bea prea mult, nu vi se pare? s-a grăbit Geraldine să spună. Ei, sigur o să auzim asta mâine, la camera secretelor.

— A rămas așa fiin'că-i beată, a remarcat Pru, editor asistent.

— Probabil.

Au continuat să stea cu ochii pe fata de pe scaun. La urma urmelor, asta le era slujba.

— Să nu uit, a spus Geraldine. Simt că plesnesc. Se afla în camera monitoarelor de ore întregi și băuse cafea aproape fără să se oprească. Dar mă-ntorc înainte ca ea să termine. Geraldine se mândrea cu eficiența funcțiilor ei fizice. Și o să fac treabă mare, a aruncat ea peste umăr când a plecat.

Știa cât de dezagreabilă era pentru angajații ei, și de aceea găsea o plăcere deosebită să-i șocheze, împingând lucrurile și limbajul dincolo de așteptările lor cele mai sumbre.

— Mult prea multe informații, a spus Fogarty cu un aer îmbufnat după ce Geraldine a ieșit din încăpere.

Au așteptat în tăcere.

— Cred că-i supărată, a spus Pru.

— Cine? Geraldine? Mă îndoiesc.

— Nu, Kelly. Nu vrea să urineze, stă acolo ca să treacă timpul, nu?

— Se poate.

— Păi nu face nimic. Stă pur și simplu. A ținut doar să iasă din ladă, dar știe că, dacă nu se mai întoarce, pune în pericol îndeplinirea sarcinii, iar Geraldine o să amendeze tot grupul cu jumătate din buget. Singura cale de a scăpa de acolo o vreme e să mimeze chestia asta cu toaleta.

La scut timp după aceea, Geraldine s-a întors și a emis aceeași părere ca Pru.

— Trage de timp, a spus Geraldine cu dispreț. S-a refugiat din ladă. Ba urinează, ba nu, și n-am de gând să tolerez așa ceva. O să-i transmitem un anunț din partea lui Peeping Tom să-și facă treaba ori să se ridice de pe tron. Unde mi-e vocea? Unde-i Sam? Vreau să-i spun boarfei să-și miște trupul de milioane înapoi în ladă, altfel îi penalizez pe toți.

— Stai puțin, a zis Pru. Se petrece ceva.

ZIUA 29 – 8:10 p.m.

Șirul de numere din partea de jos a ecranului monitorului din camera rezervată anchetei indica ora 11:44. Mai precis 11:44:21, apoi 22 de secunde, 23…

Lui Coleridge îi era greu să urmărească acele scene, deși le mai văzuse de multe ori. Auzise că întreaga secvență era deja difuzată pe internet și fusese descărcată de zeci de mii de utilizatori. Nu credea că va putea înțelege vreodată cum o specie de viețuitoare putea da lumii oameni ca Isus Hristos și indivizi care descărcau un film în care era prezentată uciderea unei tinere. Presupunea că aceea era o aluzie făcută de Mesia, dar asta nu-l ajuta să înțeleagă sau să accepte situația.

El, Hooper și Trisha se uitau la Kelly, care stătea goală pe scaunul toaletei, fără să bănuiască nimic, în timp ce, la celălalt capăt al casei, în dormitorul băieților, cortina din plastic a lăzii s-a mișcat. S-a perceput o mișcare febrilă, o siluetă neclară care a ridicat unul dintre cearșafurile pe care Peeping Tom le permisese pentru a fi folosite în cazul deplasărilor până la toaletă. Silueta a desfăcut cearșaful, acoperind intrarea, și, după ce a ieșit din ladă, s-a învelit în el. În ciuda tuturor încercărilor, și folosind cele mai bune tehnici de îmbunătățire a imaginii, polițiștii nu reușiseră să obțină nicio informație din imaginea aceea albăstruie și neclară. Vreme de o clipă s-a zărit o mână, dar nu se putea preciza dacă aparținea unui bărbat sau unei femei, și nici măcar nu se detectase un inel.

Apoi, cu fereală și acoperită din cap până în picioare cu cearșaful, silueta cu umerii strânși a ieșit din dormitorul băieților, pătrunzând în zona luminată orbitor de tuburi fluorescente din camera de zi. De acolo, s-a îndreptat spre spațiul destinat bucătăriei, unde a oferit polițiștilor încă o imagine fascinantă a unei mâini care a băgat mâna într-un sertar și a luat cel mai mare cuțit existent acolo, marca Sabatier. Apoi, în timp ce murmurele și chicotelile răzbătând din lada transpirației au continuat să fie captate de microfoane, silueta înveșmântată în cearșaf a traversat restul camerei de zi, a intrat în zona utilităților și s-a apropiat de ușa toaletei.

ZIUA 27 – 11:44 p.m.

— Cine dracu’ e acolo? s-a mirat Geraldine, care a urmărit silueta învelită în cearșaf ieșind din dormitorul băieților.

— Habar n-am, au spus Pru și Fogarty la unison.

— Cineva are chef de glume, și-a dat Fogarty cu părerea. Vrea s-o sperie pe Kelly.

Silueta a pășit către mobila din bucătărie și a ales un cuțit dintr-un sertar.

— Asta nu-mi place, a spus Geraldine. Nu-i deloc amuzant.

Silueta se îndrepta deja către toaletă.

— Sunt prea beți ca să se țină de asemenea glume, a spus Geraldine. Trebuie să lansăm un anunț. Să-i transmitem idiotului din cearșaf să termine cu rahaturile și să pună cuțitul ăla înapoi în sertar, că altfel ne trezim cenzurați de nenorocita aia de Comisie pentru Standarde. Sam nu-i aici. Vorbește tu, Pru, repede, activează intercomul.

Dar nu au mai apucat să o facă.

Silueta a deschis brusc ușa toaletei și s-a strecurat înăuntru.

Kelly a văzut probabil fața ucigașului, dar restul privitorilor nu au reușit. Toți locatarii cunoșteau pe de rost poziția fiecărei camere, iar cel care năvălise în toaletă știa că singura cameră de acolo era situată deasupra ușii. Când a intrat, a ridicat cearșaful deasupra capului cu ajutorul mâinilor, dând astfel la iveală și cuțitul. Surprinsă, Kelly a ridicat privirea, dar era imposibil să i se vadă expresia de pe chip în acel moment crucial, deoarece cearșaful flutura deasupra și în urma ucigașului, obliterând orice imagine.

În acele momente, în timp ce Geraldine și echipa ei de montaj priveau, cearșaful a părut că se lasă și deasupra lui Kelly. Aceea, s-a constatat mai târziu, fusese prima lovitură de cuțit. Cea care îi tăiase gâtul lui Kelly.

Cei din camera monitoarelor încă-și închipuiau că era vorba de o glumă. Nu aveau niciun motiv să creadă altceva.

— Ce face rahatul acela acolo? a întrebat Geraldine când cearșaful vălurit s-a mai înălțat o dată, după care a coborât brusc.

ZIUA 29 – 8:30 p.m.

— Cred că plănuise doar o lovitură, spuse Coleridge. Iar asta pentru că nu-și putea permite să se mânjească de sânge.

— Urâtă treabă, mai ales dacă lovești pe cineva cu cuțitul.

— Doar o lovitură foarte puternică, direct în creier. Moarte instantanee.

— Și nici nu țâșnește sângele.

— Exact, dar pesemne că fata și-a mișcat capul și lovitura a nimerit în gât.

— Din fericire, n-a atins vena jugulară.

— Așa e, a lovit pe lângă ea. A scăpat fără urme de sânge.

— Mare noroc a avut.

Coleridge se văzu silit să-i aprobe: ucigașul avusese noroc cu carul.

— Eu susțin că doar un bărbat putea să lovească așa, și încă unul puternic, continuă Hooper.

— Nu neapărat. Și am dovedit asta, spuse Trisha ușor iritată.

Chiar ea își petrecuse o după-amiază neplăcută la o măcelărie înfigând cuțite în capete de porc.

— Sunt convins că și o *femeie* putea să facă asta, dar cu ce risc? nu se dădu Hooper bătut. Dacă se înțepenea cuțitul în oasele capului, de exemplu – doar ți s-a întâmplat asta, Trish, la jumătate din încercări. Pe de altă parte, forța necesară e uriașă, iar cuțitul de bucătărie nu are apărătoare. Tu ai purtat mănuși, iar mâna ți-a alunecat de câteva ori de pe mâner. Dacă i se întâmplă și femeii care a ucis? S-ar fi tăiat la degete. Iar Kelly ar fi reușit să tragă de cearșaf. Asta ar fi dat-o în vileag. Posibilitatea ca o femeie să dea o asemenea lovitură este destul de redusă.

— Cu excepția lui Sally, spuse Coleridge, referindu-se la fata masivă și musculoasă, care

fusese desemnată drept ucigașă de către majoritatea celor care urmăriseră scena pe internet.

— Dar de ce Dumnezeu să o ucidă Sally? replică Trisha, destul de precipitată.

— Dar alții ce motive aveau? întrebă Coleridge. Singurul lucru sigur e că oricare dintre ei putea să comită fapta. Ucigașul a fost dreptaci, și așa sunt toți ceilalți locatari. Recunosc totuși că e mai probabil ca unul dintre cei puternici să fie făptașul. Pesemne un bărbat.

Reluară vizionarea. Silueta deschisese ușa la 11:44:20. Prima lovitură avusese loc două secunde și jumătate mai târziu, iar cea de-a doua, și ultima, două secunde după aceea. Ucigașul rămăsese în toaletă mai puțin de zece secunde.

— Dacă n-ar avea conotații clinice, remarcă Coleridge, aș spune că atacul a fost demențial.

Banda continuă să se deruleze. Când părăsise lada, ucigașul luase două cearșafuri din teanc, pentru că acum, după ce se ridicase după cea de-a doua lovitură, aruncase unul deasupra victimei. Pe celălalt îl folosi pentru a se acoperi în continuare după ce ieși din toaletă.

— Ai vorbit cu cameramanul de serviciu, domnișoară polițist? o întrebă Coleridge.

— Da, domnule, răspunse Trisha, pe îndelete. Îl cheamă Larry Carlisle. A văzut silueta înfășurată în cearșaf intrând în toaletă, iar câteva momente după aceea, a văzut-o ieșind.

Trisha răsfoi însemnările culese în acel caz și citi din stenograma discuției cu cameramanul: „Am văzut silueta urmărind victima până în toaletă la aproape doisprezece fără douăzeci. A ieșit din nou la scurt timp și s-a înapoiat prin camera de zi, mergând către dormitorul băieților. Nu l-am urmărit cu camera pentru că primisem instrucțiuni să stau cu ea pe Kelly, ca să obțin imagini suplimentare cu ea goală. Am rămas acolo, fixând ușa, până când s-a dat alarma. Îmi aduc aminte că stătuse cam mult înăuntru. Eu mai aveam douăzeci

de minute până la încheierea turei și începusem să cred că va trebui să o las următorului cameraman. În orice caz, la patru sau cinci minute după ce a ieșit silueta cu cearșaf pe ea, toți au dat năvală din camera monitoarelor, iar de aici încolo știți și dumneavoastră".

— Patru sau cinci minute? zise Coleridge după ce Trisha termină de citit.

— Așa a spus omul.

— Potrivit celor de la monitoare și a orei de pe bandă, n-au trecut decât două minute.

— Presupun că, dacă stai și urmărești o ușă, e ușor să pierzi noțiunea timpului.

— Cât a zis că a trecut de la ieșirea lui Kelly din dormitor până când a fost urmată de ucigaș?

— Două, dar și aici se înșală, pentru că au trecut, de fapt, cinci.

Coleridge scoase un dosar roșu în care-și nota observații despre caz și trecu numele lui Carlisle și discrepanțele care apăreau în aprecierea orelor. Avea obiceiul să scrie fără prescurtări și întotdeauna părea că-i trebuie aproape o săptămână până să încheie o frază.

ZIUA 28 – 7:00 p.m.

Declarația de martor dată de Geraldine ajunsese la momentul crimei. Relată aceeași versiune ca toți ceilalți.

— L-am văzut pe tipul în cearșaf ieșind din ladă, traversând camera de zi, intrând în toaletă și omorând-o pe Kelly.

— Cât credeți că a stat Kelly pe scaun înainte de ieșirea ucigașului? o întrebă Coleridge.

— Cred că vreo patru, cinci minute.

— Ați văzut clar crima?

— A, evident că nu, cearșaful a fost ca un paravan. L-am văzut cum a fluturat în sus și-n jos

de două ori și ne-am întrebat ce se petrece. Apoi individul a șters-o scurt înapoi spre lada transpirației, lăsând-o pe Kelly acoperită cu celălalt cearșaf.

— Ați văzut silueta în cearșaf întorcându-se spre ladă și intrând în ea?

— Da, am văzut cu toții.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? o întrebă Coleridge.

— Am rămas pe loc și ne-am uitat. Kelly rămăsese pe tron, dar acoperită cu cearșaful acela.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— Mda, sigur că ni s-a părut al naibii de ciudat, dar totul e așa în emisiunea asta, nu? N-am știut ce se întâmpla. Am crezut că era vreo glumă proastă. Adică, uite, inspectare, doar *nu ne așteptam* la o crimă. Ne-am închipuit că adormise. Doar erau cu toții făcuți praf. Ar fi fost anormal dacă lucrurile n-ar fi luat o turnură ciudată.

— Și după aceea?

— A, am văzut balta de sânge.

— Cât timp a trecut de la ieșirea siluetei din toaletă?

— N-am idee. Cinci minute, cel mult.

— Da, așa a declarat și operatorul.

— Are vreo importanță?

— Editorul de imagine și asistenții lui cred că au trecut doar două minute.

— Se poate, nu știu, dar mie mi s-au părut cinci. Timpul se scurge mai încet când stai și te holbezi la o gagică acoperită cu un cearșaf. Codul de timp de pe bandă ce zice?

— Două minute și opt secunde.

— Ei, atunci știi. De ce mă mai întrebi?

— Și apoi ați văzut balta de sânge?

— Da, deodată am zărit ceva lichid, întunecat la culoare și lucios, care se împrăștia de lângă scaun.

— Sânge?

— Da, acum știm, nu?

— Și atunci cred că ați crezut la fel.

— Sigur, dar mi se părea total imposibil.

— Cearșaful se îmbibase deja cu sânge. Cum de n-ați observat asta?

— După cum știi, cearșafurile erau albastru-închis. Pata nu apărea pe camera cu vedere nocturnă. Toate cearșafurile din casă au culori închise. Psihologii noștri consideră că îi stimulează mai mult pe oameni să facă sex pe ele.

— Și după aceea?

— A, mi-e rușine să recunosc, inspectare, dar am urlat.

ZIUA 27 – 10:00 p.m.

Se aflau în lada transpirației de câteva minute, așteptând să-și obișnuiască ochii cu bezna. Era inutil să încerce să vadă ceva. Întunericul era complet.

— Haideți să jucăm adevăr sau provocare, s-a auzit glasul lui Moon.

— Provocare? a repetat Dervla. Isuse, ce provocare mai mare există decât asta prin care trecem? A trebuit să ne dezbrăcăm la piele, ce Dumnezeu?

— Am eu o idee sau două, a mormăit Gagiul.

— Ține-le pentru tine, i-a răspuns Dervla, reușind să-și păstreze calmul, ceea ce, ținând seama de situația în care se găseau cu toții, era o mare realizare. Pentru că eu nu mă combin cu niciunul dintre voi.

Cu fiecare silabă rostită în plus, vocea și intonația Dervlei se apropiau tot mai mult de stilul de exprimare din Dublin. Când se simțea vulnerabilă, întotdeauna își găsea refugiul în confortul și protecția accentului dur și foarte convingător din copilărie.

— În regulă, a cedat Moon. Atunci să ne jucăm de-a adevărul. Să pună cineva o întrebare.

Din întuneric s-a auzit alt glas, iritat și amar.

— Moon, ce rost are să ceri adevărul?

Era vocea lui Sally, iar cuvintele ei trădau o tulburare. Tonul tăios, răstit contrasta cu starea de amuzament provocată de băutură.

— Hei, Sally, i-a răspuns Moon, furioasă și încercând să se apere, voiam să ne distrăm, bine? Ia lasă nervii, clar?

— Ce-i asta? a întrebat Garry. Ce-ați pățit, păsăricilor?

— Întreab-o pe Sally, a spus Moon. Ea e aceea care nu suportă glumele.

Dar Sally a rămas tăcută. Și nici nu avea să iasă din acea stare. Nici nu se gândea să facă totul uitat. Moon făcuse ceva oribil. Confiscase pentru sine suferințele îngrozitoare ale celor abuzați și cu tulburări mintale ca să câștige în popularitate. Sally voia să o facă pe Moon conștientă într-o bună zi de jignirea pe care i-o adusese.

— Ei, ducă-se dracu', a continuat Moon, și du-te și tu tot acolo, Sally.

În ladă s-a produs agitație. Cineva ieșea.

— Care te agiți? a întrebat Hamish.

— Cine a ieșit? a vrut să știe Jazz.

Sally era deja afară din ladă.

— Fac o pauză, a zis ea.

— Ei, să te întorci, a spus Jazz. Trebuie să trecem prin încercarea asta, altfel pierdem cu toții.

— Știu, l-a asigurat Sally.

•

Cei din camera monitoarelor au urmărit-o pe Sally ieșind din dormitor și traversând camera de zi, mergând spre toaletă. Nu se deranjase să-și ia un cearșaf ca să-și ascundă goliciunea, dar Geraldine nu era prea încântată.

— Mda, nu-i rău, dar ea nu-i nici pe departe cea mai arătoasă, s-a tânguit ea. Și, oricum, i-am văzut balcoanele mari de zeci de ori. Trebuie să scoatem o imagine din față cu Kelly sau cu Dervla. Plictisită, Geraldine a continuat să privească. Și-aș

vrea să nu i se vadă dunga aceea de la bikini. Uitați-vă și voi. Nu-i nevoie de ea. Am văzut lesbiene cu părul de la fofoloancă aranjat ca lumea.

Bob Fogarty a întins mâna după următoarele pătrate de ciocolată.

•

În timp ce Sally era ieșită, Moon și-a reluat tema preferată.

— Haideți, facem un joc al adevărului? Să aud o întrebare de zece puncte!

Și, bineînțeles, Garry a adus în discuție chestiunea inevitabilă:

— Bine. Trebuie să spună fiecare cu cine din casă s-ar culca, dacă viața noastră ar atârna de asta.

— Dervla, a spus Jazz, și imediat ce a rostit numele, și-a dat seama că răspunsese jenant de precipitat.

Răspunsul i-a fost primit cu un cor de „Cineee?”

— Lui Jazz îi place Dervo. Jazz o place pe Dervo, a repetat Kelly cu glas de bețiv.

— Ei, sunt măgulită, Jazz, a zis Dervla, dar, cum am mai spus, nu-mi caut partener, așa că n-ai nimerit-o.

— Dar, dacă ai căuta, a spus Garry, cine ar fi acela?

— Trebuie să răspunzi, a intervenit Moon. Toți trebuie să răspundă.

— A, bine, atunci, a răspuns Dervla, cred că Jazz, dar numai pentru că e domn și m-a ales el primul.

— Și eu l-aș vrea, dar după ce termini tu cu el, a spus Moon, pentru că-mi închipui că ești al dracu’ de excitant, Jazz. Îmi permit să zic asta acum, pentru că e întuneric și sunt beată, așa că nu mă puteți vedea roșind, dar în ultimă instanță ți-aș trage-o de să-ți sară creierii din cap dacă aș avea ocazia, așa că, bravo ție, fiin’că eu cred că ești marfă.

— Să-i sară creierii din cap? Asta n-ar dura decât zece secunde! a exclamat Garry.

— Ești gelos, Gagiule! a strigat Jazz la el, pentru că e doi la zero pentru mine! Doi-zero! Doi-zero.

Jazz transformase acel scor într-o scandare.

Sally s-a întors de la toaletă. Când și-a făcut loc înapoi în ladă, strecurându-se printre trupurile goale, s-au auzit gemete și chicoteli.

— Să-ți spun ceva, Jazz, a zis ea. Când te aud pe tine și pe Gagiu, mă bucur că-s lesbi.

— Da, și-ar fi bine să fii atent, a adăugat Dervla. Mă gândeam să-mi schimb alegerea.

— Ei, atunci eu îl aleg pe Hamish, a strigat Kelly. Pentru că e doctor, și asta merită respect, nu?

În realitate, Kelly îl plăcea pe Jazz, ca și celelalte fete, dar îl numise pe Hamish pentru că voia să fie drăguță cu el. Se simțea vinovată în legătură cu bănuiala destul de neclară pe care o trăise după noaptea de beție petrecută împreună și mai ales în legătură cu faptul că îi vorbise lui Peeping Tom despre acea situație. Nu exact în acea exprimare, desigur, dar se dusese în camera secretelor ca să întrebe dacă se întâmplase ceva între ei, ceea ce arătase foarte clar ce gândise. Procedase urât. Pesemne că toată lumea înțelesese că Hamish profitase de starea ei de amețeală. Kelly știa că era destul de grav să dai de înțeles anumite lucruri despre cineva, în special despre un doctor, și mai ales că acum socotea că în noaptea aceea nu se petrecuse nimic nelalocul lui în Cabana Copulației. Kelly dorea să repare situația, și socotea că numindu-l partener preferat ar arăta limpede că nu mai nutrea bănuieli.

Hamish s-a arătat tulburat. Nu-i scăpase intrarea neprogramată a lui Kelly în camera secretelor, și asta îl tulburase cumplit. Acum însă, știa că era în siguranță. Kelly îl alesese ca partener; dacă ar fi

avut bănuieli în privința caracterului sau a conduitei lui, n-ar fi procedat așa, nu?

— În plus, a continuat Kelly, doctorii au mâini atât de ușoare, iar fetelor le plac atingerile delicate.

Garry și Jazz au ovaționat cu glasuri behăite. Hamish a înghițit cu greu o gură de aer fierbinte și sărat de sudoare. „*Mâini ușoare*? *Atingeri delicate*? Să fi fost o coincidență? Știa? Fusese conștientă tot timpul și-i plăcuse acea… explorare… acea… *penetrare digitală*?" Era posibil; la urma urmei, Kelly nu era chiar o sfântă. Hamish a surâs cu toată gura, un zâmbet fericit pe care nu-l putea vedea nimeni. Avea să fie bine, poate chiar mai bine decât se așteptase. Probabil că îi crescuseră șansele de a avea o relație cu ea.

— Bravo, Kelly! a strigat Hamish. Sunt profund flatat și bineînțeles că o să răspund cu aceeași monedă la această alegere a ta.

— Și mă alătur și eu, fiule, a răcnit Garry. Fără supărare pentru celelalte fete, dar, dacă-mi place cineva, aceea e Kelly, nu? Numai când mă gândesc la sânii aceia.

— Las-o baltă, Garry, a răspuns Hamish. În ce mă privește, nu agreez sexul în trei.

— I-auziți-i ce spun! a ridicat glasul Kelly. Am ajuns să fiu disputată, fetelor. Asta-i de-a dreptul romantic.

Ceea ce, având în vedere că stătea goală pușcă într-o cușcă laolaltă cu ceilalți, arăta cât de beată era.

— Sally, dar tu? a întrebat-o Jazz. Pe cine ai alege, dacă ar fi după tine?

— Aș alege-o pe Dervla, mulțumesc, a răspuns Sally încet. Cred că am alcătui o pereche mortală la următoarea defilare a lesbienelor.

— A, sunt măgulită și încântată, a spus Dervla din beznă. Mi se pare că ai procedat foarte frumos, Sally, și dacă aș juca în echipa ta, aș accepta o asemenea ofertă fără să crâcnesc.

— *Bravo*! a strigat Garry. Pot să mă uit și eu?

— Deci ai primit deja două propuneri, Dervo, a spus Jazz, ai făcut un scor impresionant. Egal cu cel al maestrului Jazz.

— Contează și voturile lesbienelor? a întrebat Garry. Uite, eu nu-s homo sau mai știu eu ce, dar mă gândeam că ei intră în altă categorie, nu?

— Ce prostii vorbești, Garry, l-a repezit Dervla, că ești sau nu homo.

— Nicio șansă, s-a apărat Garry. Eu sunt pentru dragostea dintre lesbiene. Aș fi în stare să mă uit toată ziua. Să știi că am niște filme excelente, dacă vă interesează pe vreunul, dar după ce ieșim de aici.

Acel comentariu a făcut-o pe Kelly să-și aducă aminte de David și de micul secret pe care ea îl știa despre el. Deci Garry colecționa filme porno. S-a întrebat dacă avea și vreunul din seria *Dezmăț.*

— Tu pe cine alegi, David? l-a întrebat ea.

— Pentru sex, din micul nostru grup? a sărit David, făcându-și glasul auzit pentru prima oară de când intraseră în ladă. Păi pe cine dacă nu pe mine? Pentru mine, *sexul* nu înseamnă nimic fără dragoste și devoțiune, și știți prea bine că nu iubesc pe nimeni mai mult decât pe *moi.*

Au izbucnit cu toții în râs, așa cum spera și David. Era perfect conștient că era perceput de public drept extrem de vanitos. Întotdeauna fusese considerat astfel, iar asta pentru că *era* într-adevăr foarte vanitos. Însă partea ciudată referitoare la vanitatea lui David era că ea constituia trăsătura cea mai supărătoare și totodată cea mai fermecătoare a lui. Felul în care David se iubea pe sine atrăgea sau, cel puțin, avea un aspect comic și, pe măsură ce oamenii îl cunoșteau mai bine, descopereau mai ușor partea amuzantă. El spera că asta îi va crea un avantaj în casă. Toată viața lui fusese o trecere, de la o persoană pe care oamenii o detestau pur și simplu, pentru ca apoi să devină una pe care le plăcea să o deteste, ajungând în cele din urmă să fie o persoană care să trezească

sentimente de ură față de sine celor care îl iubeau. Era o ecuație complexă, însă, din punct de vedere social, așa i se întâmpla în societate, iar el socotea că ar putea avea o relație similară cu publicul. Își imaginase că mica lui glumă în legătură cu sexul cu sine (în cazul în care era transmisă pe post) i-ar îmbunătăți mult poziția în fața publicului care vota eliminările. David era ca un gust cu care te obișnuiești, și credea că, imediat ce oamenii se vor prinde că el *știa* cât de vanitos era, vor începe să-l aprecieze mai mult.

•

— Deloc rău, deloc rău, a spus Geraldine aplecată asupra monitoarelor de control. În sfârșit, au început să vorbească despre sex. Am scos material minunat pentru emisiune. Mi-a plăcut gluma lui David, cu referire la onanism. Și-a intrat în rol. Cred că o să pariez pe el că ajunge printre ultimii trei din casă. Asta n-ar veni ca o surpriză?

— Sper că vor continua să vorbească tot așa tare, a spus regizorul de sunet. Nu uita că n-au asupra lor microfoanele cu emisie radio. Ne bazăm doar pe cel din tavan.

— Știu asta, dar ce puteam face? Nu puteam fixa pachetele cu baterii direct pe piele. I-ar fi încurcat. În plus, de ce să le agăți microfoanele?

•

— Bine, a spus Moon. O altă întrebare. Cine mai are vreuna? Ei, atunci uite una de la mine. A plătit cineva vreodată ca să facă sex?

— Cum dracu' să nu, Moon? a zis Gagiul, hohotind. Am plătit pentru asta chiar a doua zi, când i-am spus amicei mele că m-am culcat cu sora ei sau cu prietena ei cea mai bună.

— Nu, mă refeream la bani dați ca să ai o satisfacție. Dacă ai mers la târfe.

Motivul pentru care Moon pusese acea întrebare a devenit evident odată cu următoarele ei cuvinte.

— Bine, atunci. *Cine* a fost plătit vreodată pentru sex, pentru că eu am fost, ce dracu'?

Acea dezvăluire a provocat un val vădit de interes.

— Nu mă mândresc cu asta, dar până la coadă aveam nevoie de bani, înțelegeți? Eram studentă la Facultatea de Artă și Studii Sociale de la Universitatea Preston, și n-aveam bani de taxe și nici chef să stau la o tejghea de bar o noapte întreagă dacă puteam câștiga aceiași bani stând douăzeci de minute pe spate.

Toată lumea s-a amuzat, mai puțin Sally. O ura enorm pe Moon, cu lăudăroșenia și cu poveștile ei trase de păr. Și ce dacă se prostituase? Cui îi păsa? Pe de altă parte, Sally nu o credea. Nu dăduse crezare istorisirilor ei de până atunci, și nici nu avea de gând să o ia în serios.

— Eu am jucat într-un film porno, a spus Kelly. Asta intră la sex plătit?

Tăcând în întuneric, David a tresărit de încordare, încotro bătea?

— Păi, depinde dacă ai făcut-o în fața camerei sau nu, a spus Garry. Am un film care se numește *LA 100,* și n-o să vă vină să credeți, dar e adevărat. E vorba de o tipă care face amor cu *o sută* de indivizi, unul după altul. Puteți crede așa ceva? Nici eu, până n-am văzut cu ochii mei. Unul după altul. Hai, băiatu', bagă mare, mulțumesc frumos, bine lucrat, ne-a plăcut! Următorul!

— Eu nu cred, a spus Dervla. Nu se poate s-o faci de o sută de ori, e imposibil.

— Ba nu, serios. Totul era pe bune, aveau și arbitri cu carnețele și toate cele. Tipa aia chiar că i-a făcut pe toți. Și, în ultimă instanță, jos pălăria.

— Mda, bine, eu n-am făcut sex în filmul în care am jucat, a recunoscut Kelly. Nici n-aș face-o. Ce naiba, actorii ăștia porno sunt niște jigodii scabroase. N-aș risca. Eu am fost figurantă, înțelegeți, doar o pereche de sâni în fundal. Trebuia să sărut sfârcurile unei tipe, dar asta a fost tot, și chiar m-a distrat chestia, dar multe o făceau pe bune, vă spun eu, și era dezgustător cu atâta dat

din fund, și supt, și depravare. Actrița principală făcea și normal, și oral în același timp. Nu-mi venea să cred, *două chestii* în același timp. Serios, greu de crezut.

— Nu-i ușor să ții ritmul, îmi imaginez, și-a dat Jazz cu părerea. Cred că ai nevoie de un metronom, altfel te încurci.

— Nici nu știi dacă vii sau pleci! a spus Garry hohotind de râs, iar ceilalți l-au imitat.

Cu excepția lui David. „Încotro bate cu asta? s-a întrebat el și, de încordare, a făcut mâinile pumn. *Unde vrea să ajungă cu asta*?"

— Pe actor în chema Boris Sculă, și el le-o punea fetelor din fața lui, în timp ce o lua și el de la niște tipi din spate. Incredibilă așa o chestie.

David transpira deja intens, dar, auzind vorbele lui Kelly, a început să transpire și mai mult, dacă acel lucru era posibil. Oare avea să dezvăluie totul? Vaca aceea proastă și ordinară avea să-l dea de gol? A simțit dorința să întindă mâna prin întuneric și să-i închidă gura aceea slobodă înainte de a mai scăpa și alte amănunte. Ar fi vrut să-i pună căluș, să-i vâre ceva în gură ca s-o reducă la tăcere pentru totdeauna.

Îi era limpede că remarcile ei îl vizau direct, iar asta era o lovitură cumplită. Aproape că începuse să se liniștească după momentul acela în care Kelly îi adresase ceva în șoaptă, semn că-l recunoscuse când se aflau în baia fierbinte. În acele momente fusese profund șocat, dar, cum trecuseră atâtea zile fără ca ea să mai aducă vorba de asta, începuse să-și închipuie că probabil înțelesese el greșit sau că secretul lui va fi păstrat de Kelly.

Iar acum…

Acum îl întărâta, ba nu, *îl batjocorea,* știindu-i secretul care îi putea sfărâma visele pe vecie.

Iar asta pentru că în viața lui David exista un singur lucru care conta, iar acela era să joace teatru. Doar asta voise mereu, asta dorea și pe

viitor – să ajungă actor, unul renumit, desigur, o stea. La un moment dat, imediat după ce absolvise Academia de Teatru, se părea că visul i se va adeveri. Câștigase câteva premii, primise câteva roluri interesante, iar despre talentul lui se vorbise frumos în rândul agenților teatrali cu influență. Dar, nu înțelegea cum, asta nu ținuse mult. În vreme ce alți colegi de-ai lui își găsiseră loc la Teatrul Național, la Compania Regală Shakespeare, flacăra lui pâlpâise și se stinsese.

David credea totuși în adâncul sufletului că, dacă se zbătea, avea șanse. *Era* un actor bun, talentul lui deosebit nu avea să treacă neobservat mereu. În plus, era frumos, dureros de frumos. Nu avea nevoie decât să i se deschidă o portiță, și tocmai de aceea se înscrisese la *Arest la domiciliu.* Știa, bineînțeles, că apela la o soluție cam disperată, dar era deja disperat, în realitate, *extrem* de disperat.

După încheierea concursului *Arest la domiciliu,* David avea să devină cunoscut în televiziune. Nu putea crede că acest lucru nu-i va aduce *ceva,* vreun rol frumos din Shakespeare la teatrul Glasgow Citizen's sau poate la West Yorkshire Playhouse… iar apoi, dacă și cronicile teatrale i-ar fi fost favorabile, avea să urmeze un transfer la Londra… iar apoi… apoi va ajunge pe drumul cel bun către succes!

Să revină pe drumul cel bun și să-i ajungă din urmă pe toți ticăloșii din anul lui, care o duceau mult mai bine decât el. Să revină la normal, pentru a putea citi din nou paginile dedicate artei din diferite ziare, fără a mai trebui să-l blesteme pe fiecare actor cu zece ani mai tânăr decât el care tocmai redefinise arta de a-l interpreta pe Shakespeare într-o producție bulevardieră din nu știu ce șopron de pe Insula Câinilor.

Dar nimic din toate astea nu avea să se întâmple dacă lumea afla că David Dalgleish, actor, artist, un om care nu accepta niciun rol nedemn de

talentul lui, era de fapt acel Boris Sculă! Olivia Newton Dong. *Ivor Sculă-Mare*!

Atunci va ajunge de râsul tuturor. „Stea porno” nu era un titlu de care te puteai debarasa ușor, îndeosebi genul de stea porno din filmul în care jucase el, în care trebuise să facă sex în toate felurile. A, sigur, era utilă o carieră începută ca Polanski sau Ken Russell. Fără îndoială că-ți puteai arăta fără să te sinchisești fundul gol de tânăr într-un film regizat de cineva cu nume mare; se considera chiar că acel lucru dovedea clasă. Chiar și după trecerea prin industria de filme porno cuminți, clasice, puteai supraviețui, mai ales dacă erai femeie. O punere în scenă a unei versiuni mai îndrăznețe și sugestive a romanului *Lady Chatterley* nu strica nimănui, și niciun rol în *Fanny Hill,* fără a mai purta corset.

Dar nu *Dezmăț unsprezece.*

Nu *Omul-Armăsar.*

Nu *Picnic cu păsărici.*

David s-a întrebat unde stătea Kelly. Pe întuneric, în atmosfera aceea umedă și înfierbântată, era greu de spus. S-a gândit că, dacă ar putea ajunge la ea, ar strânge-o de gât fără să bage cineva de seamă.

În felul acela i-ar închide definitiv gura acelei curviștine.

Dar nu a mai fost nevoie, cel puțin nu imediat, pentru că, odată cu trecerea timpului, ea nu a mai adus vorba de secretul lui David. Se distrase pe seama lui, sâcâindu-l. Era clar că David avea nevoie de ceva care să-l întărească. Pentru Kelly, cunoașterea acelui secret nu avea nici pe departe însemnătatea pe care o avea pentru el. Ea habar nu avea de tulburarea emoțională și de ura pe care o declanșase, însă curând conversația a început să se îndrepte spre alt subiect.

Cei aflați în lada transpirației propuseseră o serie de jocuri legate de băutură sau pipăit. Băutura trecea din mână în mână, uneori vărsându-

se din sticlele din plastic, greu de manevrat pe întuneric. Alcoolul sfârâia și scotea aburi când trecea printre scândurile înfierbântate, căzând pe radiatoarele de dedesubt. Lada transpirației se transformase într-un soi de saună în care, în locul apei, se foloseau vin și băuturi alcoolice tari pentru a da naștere aburului.

David a început să se calmeze, dar numai o idee. Kelly doar îl avertizase, era el de părere, ca să se poarte frumos cu ea și să nu o nominalizeze pentru eliminarea din casă. Îi arătase că viitorul lui era la degetul ei mic și că putea apela la acea armă secretă când dorea. Ei, dacă așa stăteau lucrurile, Kelly făcea un joc periculos. El era un bărbat mândru. Nu voia și nici nu va accepta să fie șantajat, mai ales de o non-entitate ignorantă, precum Kelly. Cu toate acestea, trebuia să rămână în așteptare.

Au continuat să bea. Au cântat și au spus glume, agreabile și fără perdea, unele atât de porcoase, încât nici Geraldine n-ar fi îndrăznit să le dea pe post.

Atmosfera devenise tot mai lâncedă. Pe măsură ce lâncezeala creștea, tot asta se întâmplă și cu arșița. Aceasta, băutura și amețeala completă a locatarilor provocată de beznă începuseră să-și facă efectul. Cei din ladă se simțeau tot mai lenevoși și mai îndrăzneți, inhibițiile se evaporau la fel ca alcoolul care picura pe radiatoare.

— Bine, haideți să vedem *cât de bine* ne cunoaștem unul pe altul, de acord? a propus Jazz cu voce guturală și nesigură. Suntem confuzi și nu ne mai pasă de nimic, nu? Așa că fiecare să pipăie cu stânga, iar când ating pe cineva, să-l identifice. Dar numai prin pipăit – nu spuneți nimic decât după ce vă dați seama.

Propunerea a fost întâmpinată cu chiote puternice, de bețivi, deși, așa amețită cum era, Dervla avea rețineri. Cu toate acestea, ceilalți păreau să fi primit ideea cu un asemenea

entuziasm, încât se simțise obligată să nu facă notă discordantă. Nu voia să ajungă pe lista de nominalizări a fiecăruia pentru că stricase cheful tuturor și se dovedise o mironosiță.

— Bine, a zis Jazz. Toată lumea știe unde mă aflu, fiindcă am vorbit, și aș vrea să fiu identificat după altceva decât voce, asta pentru că sunt dotat ca un câștigător de derbi, de aceea o să mă mut, ca să ne amestecăm mai bine. Gata, astea-s ultimele vorbe pe care le scot…

S-au auzit alte chiote de oameni beți, exclamații reținute și gemete când ceilalți au simțit corpul transpirat, musculos al lui Jazz mișcându-se printre celelalte trupuri goale în spațiul strâmt al lăzii.

•

Observatorii din camera monitoarelor abia își puteau stăpâni agitația. Pereții din plastic translucid ai lăzii se umflau și se ondulau. Chiar și în imaginile albăstrui de pe camere se distingeau clar forme și părți din trupurile celor dinăuntru care se mișcau, apărând și dispărând. Coate, capete, fese – fese sexy, aţâţătoare. Se întrevedea posibilitatea unei orgii în devenire.

— Trebuia să fi făcut pereții din plastic transparent, s-a văicărit Geraldine. Rahații ăia ar fi înghițit-o și pe asta, mai puțin Sfânta Dervla, bineînțeles.

— Nu sunt de acord, a spus Fogarty. În primul rând, n-am fi putut transmite dacă procedam așa. În al doilea, s-ar fi aburit și, în ultimul rând, n-ar fi fost excitant nici măcar pe jumătate dacă se putea vedea totul, pentru că misterul atrage mai mult. Nu știm care cine e și nici cei dinăuntru nu știu.

— Bob, când o să am nevoie de părerea ta, o să ți-o cer.

•

În ladă, întunericul era la fel de profund ca excitația. Dervla l-a simțit pe Jazz alunecând peste trupul ei. I-a perceput pielea bine întinsă și mușchii tari, frumos profilați, atingând-o pe ai ei.

„Doamne, s-a gândit ea. Nu știe că trece peste mine.”

Jazz se prefăcea că era un șarpe, de aceea șuiera și se unduia. Dervla i-a simțit stomacul musculos în poală, în timp ce el se hlizea și șerpuia pe deasupra ei, iar apoi… apoi i-a simțit penisul târându-se peste coapsa ei, mare și greu, evident în semi-erecție. N-a mai rezistat tentației. Profitând de întuneric, și-a lăsat mâna în calea lui, lăsându-l să alunece exact în palma cu fața în sus.

Apoi, foarte ușor, a strâns. În bezna aceea, care o făcea să fie anonimă, i se părea minunat că poate comite ceva atât de scandalos. Dervla a simțit că transpiră și mai intens când Jazz a încetat să se unduiască vreme de o clipă, făcând ca obiectul atenției ei să crească și să devină mai tare în palma ei. În acel moment, pentru Dervla, Jazz nu mai era un bețiv oarecare, gata oricând de o aventură, rege al cluburilor de dans pe care îl cunoștea și care începuse să o atragă destul de mult, ci devenise un zeu grec sau roman, o versiune vie a tuturor acelor lucrări de artă pe care le văzuse în cursul vacanțelor de vară petrecute în Europa. Jazz devenise un zeu fantastic al iubirii la miez de noapte.

Apoi i-a auzit glasul, și bineînțeles că nu putea fi altul decât Jazz.

— Kelly, tu ești, ticăloasă mică și obraznică?

— Poftim? s-a auzit vocea ei din apropierea picioarelor lui Jazz.

— Aha, a făcut Jazz. Înseamnă că nu e Kelly.

De uimire, Dervla a scos un icnet scurt și și-a retras mâna, șocată de propria îndrăzneală.

Îl ținuse pe Jazz de penis! Asta era ceva îngrozitor! Absolut înfiorător. Dimineață va trebui să dea ochii cu el! Ea, care le reproșa tuturor vulgaritatea. Măreața și semeața Doamnă. Fata bună a grupului. Dacă afla că ea fusese aceea?

Dar el știa.

Icnetul o dăduse de gol. Chiar în agitația, chicotelile și mormăielile generale, Jazz percepuse.

— Atunci cin' să fie, mă întreb eu, a zis el, și apoi a cântat un vers din *Când îți zâmbesc ochii unei irlandeze.*

Dervla a simțit că roșește. Dacă el declara asta lui Peeping Tom? Dacă intra în camera secretelor și spunea întregii națiuni că profitase de întuneric și îl prinsese de penis și-l strânsese până ajunsese în erecție? În acea clipă șirul gândurilor i-a fost întrerupt, fiindcă Gagiul i-a făcut pe toți să izbucnească în hohote de râs.

— Să fiu al dracu', mă bucur că Woggle nu-i aici!

Toată lumea a ovaționat. Era un gând îngrozitor, nebunesc și totodată o glumă bună… să fi fost alături de Woggle în cutia aceea strâmtă. Să fie siliți să-l pipăie și să-l miroasă.

Și Dervla a pufnit în râs și, brusc, nu s-a mai sinchisit că îl atinsese pe Jazz. În realitate, se mândrea cu asta. Spera ca el să vorbească. Știa că toți ceilalți locatari o considerau o mironosiță și probabil că la fel gândea și publicul. Nu-și periclita deloc șansele de a câștiga dacă adăuga la profilul ei o idee de comportament delăsător, indecent, de femeie ușoară. Jazz o considera frumoasă, dăduse asta de înțeles fără echivoc, și ea chiar *era* frumoasă. Și de ce să nu-i atingă organul? Și lui îi plăcuse asta și reușise să-l aducă în erecție. Și adevărul era că și ei îi făcuse plăcere, trăise o senzație extraordinară. Când ținuse în mâna ei delicată acea bucată mare, puternică și vânjoasă de carne masculină, se simțise descătușată. Pe măsură ce hohotele de râs care urmaseră observației Gagiului au început să se stingă, Dervla a ridicat glasul.

— Hei, Jazz, a strigat ea jubilând, ți-am pipăit jucăria!

— Gata oricând, doamnă, gata oricând! i-a răspuns Jazz, ceea ce a stârnit un val de râsete.

•

Pe coridorul rezervat camerelor, operatorul de serviciu s-a chircit, de parcă ar fi fost electrocutat.

Larry Carlisle rămăsese cu camera pe intrarea în lada transpirației, văzută prin camera de zi și prin ușa dormitorului băieților, care fusese lăsată ușor întredeschisă. Acum, când tresărise fără să vrea, obiectivul camerei se rotise brusc în sus, prinzând în obiectiv nimic altceva decât tavanul. Din fericire pentru el, în acele momente nimeni din camera monitoarelor nu urmărea ce transmitea camera lui, deoarece aparatele de vederi fixe din dormitor surprinseseră imagini mult mai bune și mai interesante. Grăbit, Carlisle a preluat controlul asupra camerei și a întors obiectivul către punctul stabilit.

Cu toate acestea, a trebuit să depună un efort supraomenesc pentru a face ca mâna să nu-i mai tremure nebunește. Carlisle abia dacă-și putea reține furia amară. *Fata lui,* fata minunată, dar cam mironosiță de dincolo de oglindă, fata care era atât de atentă, încât nu-i arătase niciodată nicio parte a corpului, tocmai îl prinsese de penis pe negru. Era scandalos, dezgustător. Era o trădare a purității relației pe care o stabiliseră între ei.

•

Au continuat să țipe, să râdă, să scoată tot felul de exclamații. Nimeni nu putea crede că Dervla fusese prima care se arătase lascivă în asemenea măsură. Asta i-a făcut să devină mai îndrăzneți, părând să dea întregului joc o notă de clasă autentică.

Cei mai inteligenți, mai manipulativi din ladă și-au dat seama că acțiunea neașteptată a Dervlei fusese o stratagemă isteață în ceea ce privea felul în care o va percepe publicul. Nimic nu atrăgea telespectatorii mai mult decât surprizele, îndeosebi cele care țineau de sex, iar prin acel gest Dervla

tocmai asta reușise. Moon, David, Hamish și Garry au intuit că Dervla ridicase miza, iar ei trebuiau să se ridice la înălțimea acelei provocări.

Moon a decis fără să stea mult pe gânduri că mai târziu îi va mărturisi lui Peeping Tom că avusese un contact sexual în ladă și că nu avea idee cine fusese partenerul. A hotărât să recunoască asta chiar dacă în realitate acest lucru nu s-ar fi petrecut, dar s-a gândit că probabil așa se va întâmpla, deoarece pipăielile și atingerile deveniseră tot mai insistente.

— Deci jucați chestia asta cu identificarea sau nu? a strigat Jazz.

— Da! a venit răspunsul celorlalți.

— Bun, atunci începeți! Toată lumea să-și schimbe locul, dar fără să scoată o vorbă, clar? Iar după ce v-ați mutat, pipăiți în jur și ghiciți pe cine ați pus mâna.

Imediat, au urmat țipete, hăhăieli și alte sunete obscene în timp ce se mișcau în interiorul lăzii.

Hamish era în culmea fericirii de excitație. Acela era motivul pentru care venise să participe la emisiune. La fel ca Moon, voia să facă sex și, în plus, dorea ca toată lumea să afle asta. Cu Kelly, de preferință, deși ar fi acceptat ca parteneră pe oricare dintre fete. A simțit o mână mângâindu-l pe spate, căutând să-l stimuleze prin mișcări senzuale pe pielea transpirată, alunecând în jos până la fese. Să fi fost aceea aleasa? Să se întoarcă și să încerce să facă amor cu cea care îl atinsese?

A auzit o șoaptă la ureche?

— Sally? Era vocea lui David.

— Stai în casă de prea multă vreme, amice, i-a șoptit Hamish drept răspuns.

— Drace! a scăpat David, retrăgându-și palma de parcă ar fi atins o sobă înfierbântată la roșu.

— Șșt! a șoptit Jazz, aflat în apropiere.

David era iritat. Greșeala aceea îl făcuse vulnerabil. S-a întrebat dacă fusese auzit de Kelly. Toate îndoielile l-au cotropit din nou. Râdea de el

în întuneric? Socotea în sinea ei că Boris Sculă nu s-ar fi sinchisit deloc pe cine pipăia? Le va spune celorlalți? O va lua gura pe dinainte? David a vrut să părăsească lada pe loc – simțea nevoia să se refugieze undeva. Dar probabil că asta o putea provoca pe Kelly.

„Ciudat că n-a făcut puțin sex, ar spune ea. Credeam că s-ar fi descurcat oricum."

„Da, pe din dos, mai probabil", ar spune Gagiul, după ce Kelly ar explica, și în acel caz David ar ajunge de râsul lumii, o glumă națională.

David a hotărât că era preferabil să stea liniștit. A întins mâna după una dintre sticlele cu băutură tare și caldă, plasate la îndemână de Geraldine, și a băut cu sete.

Hamish nu avea de gând să facă aceeași greșeală ca David. Acum simțea în palmă coapsa unei femei, asta era sigur. Foarte moale și netedă, dar nu tocmai fermă. „Kelly?" s-a întrebat el. Probabil, dar putea fi și Dervla, sau chiar Moon. Nu avea cum să fie a lui Sally, a constatat el cu încântare, și nu părea a-i aparține cuiva așa delicat ca Dervla, dar nu putea fi sigur. Indiferent a cui era coapsa, avea o senzație plăcută atingând-o și strângând-o între degete. Hamish avea deja o părere mai bună despre sine. Gestul de amabilitate de mai devreme făcut de Kelly în timpul jocului îl mai liniștise, iar acum se simțea apărat, puternic și gata pentru orice.

Și-a strecurat mâna dinspre exteriorul spre interiorul coapsei pe care o ținea. Pielea era fierbinte și ușor lipicioasă, părea să i se agațe de degete când le lăsa să alunece. Indiferent a cui coapsă atinsese, era convins că nu era a Dervlei, pentru că fata părea chiar încântată de acea atingere. Piciorul celălalt se mișcase, interiorul coapsei frecându-se ușor de dosul palmei lui. Hamish a atins cu buzele un umăr mătăsos. L-a sărutat.

A simțit că este pipăit. Cineva îi mângâia fesele, dar nu a luat în seamă acest lucru. Fata pe care o ținea era cea pe care o și dorea.

Kelly se îmbătase foarte rău. La fel ca săptămână precedentă, când devenise inconștientă. Simțise nevoia să bea ca să aibă curajul de a intra în ladă și știa că, dacă nu se supunea sarcinii, avea să piardă jocul. Acum, când se afla înăuntru, iar acea mână o atingea, nici nu-și mai simțea vreo parte a corpului, era ca și cum ar fi plutit undeva, și altă Kelly era atinsă și mângâiată. Nu era o senzație neplăcută, dar o primea oarecum detașată și fără participare. Aceea fusese mereu concepția ei despre sex, probabil și pentru că fusese mai mereu beată când o făcuse. Îi plăcea amorul, era aproape sigură, dar, într-un fel sau altul, sfârșea prin a dori să-i fi plăcut mai mult. În secret era convinsă că elementul absent era iubirea, și știa că va mai trebui să aștepte acel sentiment, pe care nu-l putea planifica.

Mâna devenise deja mai îndrăzneață, făcându-și loc spre partea superioară a coapsei. Kelly s-a *gândit* că nu trebuia să se sinchisească, deși și-a dat seama că probabil îl va împiedica pe cel care o pipăia, indiferent cine ar fi fost el. Pe de altă parte, de ce să nu-l lase să-și facă jocul? Doar de aceea se afla acolo, nu? Dacă erai o gagică marfă, o personalitate după care toți se dădeau în vânt, ca ea? Atunci nu te dădeai în lături. Doar asta era esența jocului, nu? Mergeai cu valul, trăiai clipa. În niciun caz nu trebuia să le strice plăcerile altora.

Apoi mâna a început să-i mângâie părțile intime. Acum trebuia să-l oprească, să îndepărteze mâna. Dar n-a făcut-o. Gândurile îi erau în altă parte. Ceva din memoria ei începuse să o sâcâie.

Hamish și-a mișcat mâna și a atins micuțul inel metalic ascuns în pliurile intime ale lui Kelly. Și în acea clipă a știut pe cine mângâiase. Era nebun de încântare: așa sperase că se va întâmpla: Kelly, cea pe care o plăcea cel mai mult, cea care îl alesese ca

posibil partener pentru sex. Ei bine, sex va face cu ea. Acum îi surâdea acea șansă.

A reușit să-i găsească urechea și a șoptit, clipă în care a și dat un bobârnac ușor inelului.

— Kelly, a spus el, și a zâmbit.

În aceeași clipă, exact atunci, amândoi și-au dat seama.

Kelly era sigură că nu vorbise nimănui despre labia cu inel, nici măcar fetelor. Păstrase pentru sine acel amănunt pentru a-l folosi ca revelație triumfătoare și sexy în vreun moment strategic, ceva mai târziu în cursul jocului, când avea să simtă nevoia de a ieși în evidență.

Dar cel care îi șoptise numele la ureche știa. Vocea lui Hamish. Iar *Hamish* știa, pentru că-i rostise numele în momentul când atinsese inelul. Acum Kelly a înțeles adevărul. Ticălosul îi mai atinsese vaginul. Bănuielile confuze care o chinuiseră în dimineața când se trezise cu durerea de cap după ce petrecuse noaptea în cabană se materializaseră.

— Dumnezeule! a exclamat ea în șoaptă, pe moment mai mult surprinsă decât furioasă. M-ai pipăit când am devenit inconștientă. Știai că am inelul.

Vocea îi rămăsese o șoaptă; șocul acelei revelații încă nu o pătrunsese pe deplin. Toți ceilalți din ladă își vedeau de ale lor.

Nimeni nu auzise. *Nimeni.*

Ca și Kelly, Hamish își dăduse seama, chiar în momentul în care șoptise acele două silabe care îl dăduseră de gol, că făcuse o greșeală enormă. Însă deocamdată nu știa nimeni. Doar ei doi; ceilalți erau preocupați de propriile chicoteli și căutări pe întuneric.

— Te rog, a rugat-o el în șoaptă pe Kelly, să nu le spui.

Dar după felul în care trupul ei s-a retras, Hamish a înțeles că ea le va povesti celorlalți. Și cum să nu o facă? Le va spune, va relata lumii, iar

el va fi terminat. Sigur, va nega, era vorba de cuvântul ei contra al lui, dar lumea o va crede pe ea. Se putea aștepta cel puțin la o umilire în fața națiunii, iar cel mai rău era… acuzarea de atac sexual. De *penetrare digitală.* Cariera lui se va nărui, asta era sigur. Medicii nu-și puteau permite un asemenea scandal public. Ce femeie va mai avea încredere să rămână singură cu el?

Aproape c-a pufnit în râs. Erau cu toții în cutia aceea, pipăindu-se unul pe altul ca niște animale în călduri, iar el era în primejdie de a fi acuzat de atac sexual. Având viziunea aceea întunecată în minte, a simțit că vede roșu de furie. Târfa! Curvișstina asta dezgustătoare! Îi plăcuse când o pipăise, când o penetrase cu degetele. Și totuși, acum ea avea să-l distrugă definitiv pentru că mai procedase astfel cu altă ocazie.

Valul de spaimă și furie simțit de Hamish era resimțit cu aceeași tărie și de Kelly. Era revoltată, dezgustată. Îi venea să verse. Ticălosul acela profitase de ea când fusese inconștientă! Să o pipăie tocmai acolo! Oare o și violase? Tot ce se putea. Probabil că nu, îi spunea creierul înfierbântat. Dacă ar fi violat-o, și-a fi dat seama. Sigur că da. Oare? Poate avea penisul mic, poate fusese foarte precaut. Și-a amintit senzația cu care se trezise. De jenă, însoțită de dorința aceea de a se arunca în piscină. Oare Hamish reușise să *facă sex* cu ea? Cum să afle?

— Te rog, nu le spune, a șoptit Hamish din nou și, brusc, i-a pus mâna peste gură.

Kelly a început să se zbată ca să iasă din ladă, făcându-și loc cu forța printre trupurile înlănțuite care o înconjurau și chinuindu-se să dea peste cortina care fusese instalată la intrare.

„Iese! a gândit Hamish. Ce-o să facă târfa?”

Și David și-a dat seama că persoana care se grăbea spre ieșire era Kelly. Femeia care, cunoscându-i secretul, îl avea la mână… *Târfa,*

cea care îl incitase. „Oare ce-i în capul ei? s-a întrebat el. Ce-o să facă vaca asta?”

Zbătându-se, transpirând și gâfâind, Kelly a trecut pe lângă Dervla ca să iasă. Dervla și-a dat seama că era Kelly, fiindcă i-a auzit respirația precipitată. În mintea Darvlei, Kelly părea tulburată, aproape triumfătoare. Dar ce motiv avea să fie astfel? Și-a amintit de mesajul citit pe oglindă în acea dimineață. „Târfa nenorocită e înaintea ta.”

Kelly știa cumva că era pe locul întâi? De aceea se purta așa? Dervla s-a simțit cuprinsă de un val de iritare față de tânăra ridicolă care se frământa strivind-o în încercarea de a ieși. Ce avea Kelly atât de deosebit? Nu era prea deșteaptă, nici moralitatea ei nu impresiona, avea un gust vestimentar îndoielnic, și totuși așa stăteau lucrurile, părea să se fi instalat, fără putință de a o clinti, pe locul întâi. Încrederea ei că va rezista mai mult în acel joc se evaporase. Kelly avea să câștige.

Urma să obțină toată faima, plus jumătate de milion de lire. Acea sumă pe care Dervla o visase în secret încă din ziua în care fusese acceptată pentru concurs. Banii care îi puteau salva familia – pe iubiții ei părinți, pe scumpele ei surori – de la dezastru.

Dervla s-a întrebat de ce ieșea Kelly atât de brusc și de precipitat. Ce punea la cale?

Sally s-a strâns într-un colț al lăzii, acolo unde se ascunsese încă din momentul intrării, împingând deoparte orice mână sau picior îi ajunsese în apropiere. Sally a împins-o pe Kelly când aceasta a trecut pe lângă ea, iar când a procedat astfel, a gândit: „Fata asta se grăbește să iasă din ladă”. Iar odată cu acel gând, în ciuda arșiței, Sally a simțit că-i îngheață sângele în vine. Asta pentru că-și amintise ceva, și acea idee o acaparase cu totul. Era vorba de mama ei, în singurul moment când Sally putuse să discute cu

ea, printr-un ecran din sticlă, comunicând prin telefon.

„Nu știu de ce face așa ceva o persoană ca tine, auzise ea vocea hârâită a mamei. Parcă te trezești într-o cutie neagră și atunci se întâmplă totul." Brusc, Sally a considerat că știa cum se simțise mama ei. Și ea era blocată într-o cutie neagră. Cutia aceea era reală.

Gagiul s-a gândit la ceea ce simțise mereu față de Kelly. Păstrase acest lucru doar pentru sine, dar într-o bună zi avea să regleze conturile cu ea. În casă sau în afara ei, o să-i plătească pentru ceea ce sugerase în legătură cu copilașul lui, minunatul Ricky. Auzi, să spună întregii națiuni că era un tată egoist, zgârcit și absent, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de copil. Cam asta lăsase ea să se înțeleagă. Ei bine, o să-i arate Gagiul ce și cum. Mai devreme sau mai târziu. Poate mai devreme.

Kelly trecuse de barajul format din trupuri și ieșise. A inspirat aerul mai proaspăt, rece, care a izbit-o în piept de cum a trecut de cortina de la intrare, și, simțind cum amăreala și acreala i se ridică în gât, s-a năpustit afară din dormitorul băieților și a pornit spre toaletă.

•

Câteva minute mai târziu, Geraldine și echipa de montaj care urmăreau ecranele monitoarelor au văzut pe cineva apărând în fața lăzii transpirației, învești mântându-se într-un cearșaf și urmând-o pe Kelly până la toaletă, oprindu-se doar ca să-și ia un cuțit.

ZIUA 27 – 11:46 p.m.

— O, Dumnezeule! O, Doamne, nu!

Nu-i stătea în fire lui Geraldine să ceară ajutorul cuiva, ca să nu mai vorbim de Dumnezeu, însă acelea fuseseră circumstanțe ieșite din comun.

Balta de pe podea apăruse brusc în jurul lui Kelly și se întindea cu rapiditate.

— Fogarty, tu și Pru veniți cu mine. Și tu! s-a răstit ea la unul dintre curieri. Restul rămâneți aici!

Geraldine și colegii ei au ieșit valvârtej din camera monitoarelor, pe scări, și au ajuns în tunelul care trecea pe sub șanțul cu apă, care făcea legătura dintre complexul de producție și casă. Din tunel puteau ajunge la spațiul destinat camerelor mobile, iar de acolo puteau intra în orice încăpere.

Larry Carlisle, cameramanul de serviciu, a auzit un zgomot în spatele lui. Ulterior, el a explicat poliției că se așteptase să fie schimbul lui, care sosise mai devreme, și fusese cât pe ce să se întoarcă pentru a-i spune omului să nu mai facă atâta zgomot, când, pe lângă el au trecut în goană Geraldine și jumătate din echipa de montaj.

— Prin debara! a lătrat Geraldine și, imediat, ea și ceilalți s-au trezit clipind nedumeriți din cauza luminii orbitoare din interiorul casei.

Mai târziu, ei aveau să-și aducă aminte ce senzație stranie au trăit, chiar în acel moment de panică, aflându-se în casă. Niciunul nu pătrunsese acolo de la instalarea locatarilor, iar acum se simțeau ca niște oameni de știință care sunt puși pe o lamelă, alături de insectele pe care le studiază.

Geraldine a respirat adânc și a deschis ușa toaletei.

ZIUA 28 – 7:20 p.m.

— De ce-ați îndepărtat cearșaful? o întrebă Coleridge. Doar știți că nu trebuie să atingi scena unei crime.

— Dar nici nu trebuie să ignori o persoană grav rănită. De unde să știu că era moartă? La o adică, nici n-am știut că era vorba de o crimă. N-am știut nimic. Doar că era sânge peste tot sau ceva care

părea sânge. Inspectore, dacă fac un efort de memorie să-mi amintesc ce gândeam în acele clipe, serios, încă mai cred că speram că era doar o glumă, că unul dintre locatari reușise să se răzbune pentru că nu ținusem seama de dorințele lor în privința lui Woggle.

Coleridge apăsă pe butonul „play”. Camerele înregistraseră totul: micul grup de la montaj rămas în afara toaletei, Geraldine întinzând mâna și trăgând cearșaful. Kelly, rămasă pe scaun, aplecată în față, cu umerii rezemați de genunchi. O baltă mare și întunecată, care pornise din gâtul și țeasta ei, întinzându-se continuu pe podea. Picioarele ei, în mijlocul acelei bălți de sânge – o insulă de culoarea cărnii, ridicându-se dintr-un lac roșu.

Și, cel mai neplăcut lucru, mânerul cuțitului de bucătărie Sabatier, ieșind din creștetul ei, având însă lama înfiptă adânc în țeastă.

— A fost bizar, ca o crimă într-un desen animat, spuse Geraldine. Jur că, așa cum îi ieșea cuțitul din cap, arăta ca un personaj din *Teletubby*[14]. O frântură de secundă m-am întrebat chiar dacă nu cumva cineva își bătea joc de noi.

ZIUA 27- 11:47 p.m.

— Dă-mi mobilul tău! s-a răstit Geraldine la Fogarty, cu glas ascuțit, dar stăpânit.

— Ce?… Poftim?

Bob Fogarty rămăsese cu ochii lipiți de viziunea roșiatică și înfiorătoare din fața lui, cuțitul. Cuțitul înfipt în *țeastă.*

— Dă-mi telefonul tău, rahat adormit! a zis încă o dată Geraldine și i-a smucit micuțul Nokia din husa purtată la curea.

Însă nu a reușit să-l deschidă, fiindcă mâinile îi tremurau. A ridicat privirea către camerele fixe, care înregistrau nepăsătoare întreaga scenă.

— Careva din sala de montaj să cheme poliția, la dracu'! Cineva care se uită pe internet! Faceți ceva util măcar o dată în viața voastră căcăcioasă! Dați telefon la poliție!

Și în acest fel lumea a fost anunțată de producerea uneia dintre cele mai misterioase și mai spectaculoase crime comise vreodată: din cauza miilor de utilizatori de internet care au blocat centralele serviciilor de urgență și, nereușind să ia legătura, telefonaseră presei.

În același timp, aflată la locul crimei, Geraldine părea să nu știe ce să facă în continuare.

— E… e moartă? a întrebat Pru, care se uita peste umărul lui Fogarty, încercând să-și alunge nodul din gât care amenința să se transforme în vomă.

— Prudence, a spus Geraldine, are un cuțit înfipt în creier, ce mama naibii?

— Da, dar tot ar fi bine să verificăm, s-a bâlbâit ea.

— Poftim, verifică tu, a invitat-o Geraldine.

Numai că, în acea clipă, Kelly i-a scutit de alte speculații privind starea ei de sănătate și a alunecat de pe toaletă și s-a prăbușit la podea. A căzut în față, trasă înainte de greutatea capului și a trunchiului. Din această cauză, a lovit podeaua cu mânerul cuțitului, ceea ce a făcut ca lama să pătrundă cu câțiva centimetri mai adânc, ca și cum mânerul ar fi fost izbit cu un ciocan. Simultan, s-a auzit un soi de pârâit, care i-a făcut pe Pru și pe Fogarty să verse.

— Bravo. A dracu' de deșteaptă treabă, a spus Geraldine. Acum hai să ne vărsăm mațele peste scena crimei. Ce-o să ne iubească poliția pentru asta, nici nu trebuie să vă mai spun.

Pesemne că Geraldine și-a dat seama ce vor crede privitorii despre ei, căci s-a întors încă o dată către camerele fixe.

— Hei, voi de la monitoare, întrerupeți legătura cu internetul. Nu suntem la expoziție de ciudățenii.

— Ce dracu’ se petrece?

Era Jazz, care ieșea din dormitorul băieților, cu un cearșaf înfășurat în jurul corpului viguros și transpirat. Înveșmântat astfel și cu fizicul musculos, arăta ca în fanteziile Dervlei – un zeu grec apărut pe Muntele Olimp. Nici dacă s-ar fi străduit n-ar fi putut părea mai nelalocul lui acolo.

Jazz a rămas în pragul camerei și s-a holbat, orbit de luminile puternice și surprins de prezența extraordinară, neașteptată a unor intruși într-o casă despre care știa că o foloseau exclusiv doar el și ceilalți locatari.

În spatele lui a apărut Dervla. Își luase și ea un cearșaf și, așa cum se uita nelămurită la intrușii îmbrăcați de voie, în spatele cărora se afla cadavrul, părea la fel de ciudată ca Jazz. Totul semăna cu o petrecere în care togile reprezentau costumația obligatorie, dar care se terminase cu un accident rutier.

Geraldine a realizat că situația avea să scape curând de sub control. Nu-i plăceau deloc asemenea situații; ea reprezenta un exemplu clasic al răsuflatei caracterizări de „persoană care ține morțiș să aibă totul sub control”.

— Jason, Dervla, a răcnit ea. Treceți imediat înapoi în dormitor!

— Ce se petrece? a întrebat Dervla.

Din fericire, nici ea, nici Jazz nu puteau vedea interiorul toaletei. Cumplita priveliște era blocată de grupul de oameni strânși în fața ușii.

— Aici e Peeping Tom! a strigat Geraldine. A avut loc un accident. Toți locatarii rămân în dormitorul băieților până le dau eu voie să iasă. Întoarceți-vă înăuntru! Imediat!

Uimitor, atât de puternic se înstăpânise mentalitatea de ostateci în mintea locatarilor, încât Jazz și Dervla au executat imediat ce li se spusese, revenind în bezna dormitorului, unde ceilalți, transpirați, goi și debusolați, tocmai ieșeau din ladă.

— Care-i treaba? a întrebat David.

— Nu știu. Trebuie să rămânem aici.

Apoi, cineva din camera de montaj a luat de la sine putere hotărârea de a aprinde toate luminile din casă. Cei șapte locatari au rămas de parcă fuseseră orbiți de lumina unor faruri. Au rămas în jurul inutilei lăzi a transpirației, clipind mirați unul către altul, căutând orbește cearșafuri, pături, prosoape sau orice altceva ca să-și acopere goliciunea, pielea asudată și înroșită de căldură, amintirea nebuniilor din ultimele două ore făcându-i să roșească și mai tare. Era ca și cum ar fi fost un grup de copii de paisprezece ani surprinși de părinți într-un dezmăț colectiv.

— Of, Doamne, ce ridicol arătăm, a spus Dervla.

Afară, Geraldine preluase conducerea. Ulterior, lumea a fost unanim de acord că, după ce depășise starea de șoc, ea acționase cu o eficiență remarcabilă.

După ce i-a închis pe cei șapte locatari rămași într-o încăpere, a cerut tuturor să se retragă și să evite distrugerea de probe de la scena crimei.

— Rămânem în coridorul camerelor mobile, a spus ea, și așteptăm sosirea poliției.

ZIUA 28 – 6:00 a.m.

Șase ore mai târziu, când Coleridge părăsi scena crimei, lumina zilei începuse să crească, dând la iveală o dimineață neobișnuit de sumbră și de ploioasă.

„Vreme potrivită pentru crime”, gândi el. Mai toate anchetele lui în cazuri de crimă se desfășuraseră pe ploaie. Nu era adevărat, desigur, tot astfel cum nici vacanțele de vară ca școlar nu fuseseră scăldate în soare binefăcător. Cu toate acestea, Coleridge avea o teorie confuză cum că

presiunea atmosferică juca un oarecare rol în declanșarea dorinței unora de a ucide. Crimele premeditate erau, conform experienței lui, un sport de interior.

De dincolo de barierele instalate de poliție, sute de blițuri au explodat brusc. Pentru o clipă, Coleridge se întrebă ce dăduse naștere unui asemenea interes deosebit. Apoi își dădu seama că ținta fotoreporterilor era chiar el. Încercând din răsputeri să arate ca unul care știa că era fotografiat, Coleridge trecu prin ceața fină și argintie a ploii neconvingătoare și, în lumina pulsatilă a girofarurilor, se îndreptă către propria mașină.

Hooper îl aștepta cu un maldăr din edițiile de dimineață ale ziarelor.

— În esență, toate scriu la fel, zise el.

Coleridge aruncă o privire spre cele opt chipuri răsfirate pe pagina întâi a tuturor ziarelor, așezate la oarecare depărtare unele de altele. Tocmai îi întâlnise pe posesorii acestor chipuri. Pe toți mai puțin pe Kelly, bineînțeles. Nu o cunoscuse, decât dacă se consideră că poți face cunoștință cu un cadavru. Privind la tânăra încovrigată pe podeaua toaletei, mai precis lipită de ea cu propriul sânge înnegrit și închegat, cu un cuțit de bucătărie înfipt în creștetul capului, Coleridge își dădu seama că ține cu orice preț să prindă criminalul. Nu suporta sălbăticia. Nu se obișnuise cu așa ceva; îl speria și-l făcea să pună la îndoială credința proprie în Dumnezeu. La urma urmelor, de ce ar dori un Dumnezeu sănătos la minte să permită o asemenea barbarie? Pentru că necunoscute sunt căile Domnului, desigur; aceasta era explicația. Pentru că acțiunile Lui depășesc înțelegerea umană. *Nu ești menit* să afli. Cu toate acestea, în meseria lui era uneori greu să găsești justificare în credință.

Nici sergentului Hooper nu-i plăcuse scena prea mult, dar nu-i stătea în fire să analizeze ce scop avusese o astfel de oroare în planul

atotputernicului Dumnezeu. În schimb, își găsise refugiul într-o atitudine de bravadă prostească. Se gândea că mai târziu le va spune femeilor polițist că o văzuse pe Kelly ca pe un personaj din serialul *Teletubby,* cu un cuțit înfipt în cap. La fel socotise și Geraldine. Din fericire pentru el, Hooper nu îndrăznise să facă o asemenea remarcă în prezența bătrânului. Dacă ar fi scăpat vorbele acelea, n-ar mai fi avut viață lungă în echipa lui Coleridge.

ZIUA 28 – 2:35 a.m.

Primiseră apelul la 1:15 și sosiseră la locul crimei în jur de 2:30. Până atunci se comisese cea mai mare greșeală din acel caz.

— I-ai lăsat să se *spele*? se miră Coleridge, exclamație care pentru el suna ca un țipăt.

— Stătuseră transpirați în ladă vreme de mai bine de două ore, domnule, se scuză polițistul care se ocupase de conservarea locului crimei. Întâi m-am uitat atent la fiecare, iar una dintre colegele mele le-a văzut pe femei.

— Te-ai *uitat* la suspecți?

— Da, domnule, sângele nu se poate ascunde. Adică, e roșu. L-aș fi văzut imediat. N-am constatat urme. Vă asigur că ne-am uitat cu atenție. Chiar și sub unghii și așa mai departe. Avem și cearșaful. Pe el sunt câteva picături de sânge.

— Da, sunt convins, sângele victimei. Cu tristețe, trebuie să spun că nu întâmpinăm probleme în identificarea victimei. S-a lipit de podeaua toaletei! Noi căutăm ucigașul, iar tu permiți unui grup de persoane în pielea goală, suspecți de un atac cu o armă albă, să se spele!?

Nu avea rost să mai continue pe aceeași temă. Răul se comisese. În realitate, în acea etapă a anchetei, Coleridge nu era îngrijorat în mod deosebit. Crima fusese înregistrată pe bandă video,

suspecții, reținuți, toate probele se găseau într-un singur loc. Nici nu-i trecea prin cap că va dura mult timp până când adevărul va ieși la iveală.

— Cazul ăsta ar trebui să nu ceară prea multă minte, remarcase Hooper în drum spre casă.

— Multă minte? se miră Coleridge.

— Adică nu cere multă muncă, domnule. Ușor, cu alte cuvinte.

— Păi de ce n-ai spus-o așa?

— Păi, pentru că… Mda, era o exprimare mai lipsită de culoare, domnule.

— În chestiuni de limbă, prefer claritatea în dauna culorii, sergent.

Lui Hooper nu îi priiră acele vorbe. Coleridge nu era singurul care fusese nevoit să se trezească la ora unu dimineața.

— Și atunci, cum rămâne cu Shakespeare? Și Hooper făcu un efort să-și amintească din școală un citat din vreun poem. Reuși să scoată la lumină două versuri dintr-un sonet: „Să te asemăn cu o zi de vară?/Tu ai un chip mai gingaș, mai senin”.[15] Poate c-ar fi trebuit să spună: „Sunt mort după tine”.

— Shakespeare nu a fost polițist care începea o anchetă. A fost un poet care folosea limbajul pentru a preamări frumusețea unei femei.

— În realitate, domnule, am citit că era totuși dedicată unui bărbat.

Coleridge nu catadicsi să-i răspundă. Hooper surâse satisfăcut. Știa că încă o replică de același calibru l-ar înfuria pe bătrânul catâr.

Iar Coleridge se înfurie încă o dată, pentru că, imediat ce sosiră la casă, se lămuri că acea investigație nu avea să decurgă deloc ușor.

Doctorița patolog nu putuse să aducă elemente lămuritoare.

— Domnule inspector-șef, aveți totul la vedere, spuse ea. Seara trecută, la ora 11:44, cineva a înjunghiat-o pe această fată în gât cu un cuțit de bucătărie și imediat după aceea i-a înfipt aceeași

armă în țeastă, unde a și rămas. Ora exactă a atacului a fost înregistrată de camerele video, ceea ce face ca prezența mea să fie inutilă.

— Dar părerea dumitale concordă cu probele oferite de camere?

— Bineînțeles. V-aș fi spus, probabil, că moartea a avut loc între 11:30 și 11:40, dar sigur n-aș fi reușit să dau o oră atât de precisă ca aceea de pe bandă. Aici ați avut ceva noroc.

— Fata a murit instantaneu? întrebă Coleridge.

— Da, după a doua lovitură. Prima n-ar fi ucis-o dacă ar fi primit ajutor imediat.

— Ați văzut banda.

— Da.

— Aveți de făcut vreo observație?

— Nu, îmi pare rău. Am rămas puțin surprinsă de rapiditatea cu care s-a format balta de sânge. Sângele nu curge șuvoi dintr-o rană a unui cadavru, înțelegeți? Asta, pentru că inima nu mai funcționează. Se scurge doar încetișor, iar în două minute s-a scurs cam mult sânge.

— Are importanță?

— Nu chiar, îi răspunse doctorița. Dar pentru mine e interesant. Fiziologic, suntem diferiți. Fata a stat aplecată în față, deci se poate ca atracția gravitațională să fi sporit pierderea de sânge. Cred că așa se explică.

Coleridge privi fata moartă, stând în genunchi pe podea, în fața scaunului. Curioasă poziția în care se sfârșise, ca și cum ar fi fost un musulman surprins în timpul rugăciunii. Cu singura excepție că era goală. Și, bineînțeles, mai exista și cuțitul.

— Dar cine-ar fi crezut că bătrânul să aibă atâta sânge în vine[16], murmură mai mult către sine.

— Poftim?

— E din *Macbeth,* a precizat Coleridge. La moartea lui Duncan. Și în acea situație a curs mult sânge.

Cu o seară înainte, Coleridge citise în pat din *Opere complete,* pentru că se pregătea pentru

audiția de la teatrul de amatori, deși era convins că nu va căpăta rolul principal.

— Mda, de obicei curge mult sânge în cazul înjunghierii, afirmă doctorița pe un ton neutru. Deci cam asta e deocamdată, continuă ea. S-ar putea să găsim ceva pe mâner. Ucigașul a înfășurat cearșaful în jurul lui ca să-l țină mai bine și, se poate presupune, ca să nu lase amprente. Toți au fost în sauna aceea și au transpirat din belșug, așa că substanțele organice au îmbibat pânza. Așa s-ar putea să reușim o identificare.

— Cuțitul n-a fost atins de nimeni, așa e?

După incidentul cu baia, Coleridge era pregătit să creadă orice.

— Nu, dar va trebui să-l atingem ca să-l extragem din capul ei. Aproape sigur vom fi nevoiți să-i deschidem craniul. Neplăcută treabă.

— Da. Coleridge se aplecă deasupra cadavrului, ca să vadă cât mai mult din spațiul toaletei, fără să calce în balta de sânge închegat. Își propti mâinile de pereți ca să se sprijine. Sergent, ține-mă de talie. N-aș vrea să cad peste biata fată.

Hooper execută ordinul, iar Coleridge, suspendat astfel, văzu întreaga scenă. Fundul gol al lui Kelly îi era chiar sub nas și, dincolo de el, se găsea scaunul toaletei.

— Foarte curat, remarcă el.

— Ce anume, domnule? întrebă Hooper, destul de mirat.

— Scaunul, e foarte curat.

— A, am înțeles, credeam că…

— Lasă alte gânduri, sergent.

— Așa era Kelly, se auzi glasul lui Geraldine din spatele lui. Freca scaunul de două ori pe zi. Nu suporta budele murdare… Amintindu-și că lui Kelly nu-i mai păsa acum, șovăi puțin. Cum să spun, nu suporta… Era o fată foarte curată și ordonată.

Coleridge își continuă ancheta.

— Hm, regret, dar fata n-a fost chiar atât de minuțioasă. Pe capac i-au scăpat câteva picături de vomă. Mulțumesc, acum mă poți trage înapoi.

Cu ajutorul lui Hooper și proptindu-se de pereți, Coleridge ieși și o abordă din nou pe doctorița patolog.

— Cearșaful purtat de ucigaș vă folosește la ceva? întrebă el. Cel pe care l-a dus înapoi în dormitorul băieților. S-ar putea să aveți mai mult noroc aici. Cu atâta transpirație, sigur s-au desprins și particule de piele. O parte sigur s-au fixat pe el.

— Cred că cearșaful în care s-a învelit ucigașul e cel pe care Jason, flăcăul de culoare, l-a luat pe el când a ieșit din cameră, după crimă, domnule, interveni polițistul care fusese primul prezent la fața locului.

— Oof, făcu Coleridge și rămase pe gânduri. Deci dacă Jason ar fi criminalul, atunci ar justifica perfect orice probe ADN prelevate de pe cearșaf.

— Da, cred că da.

— Într-o zi, două, terminăm analizele, precizează medicul. Să-l trimit?

— Da, bineînțeles. Eu n-am ce descoperi doar uitându-mă la el, îi răspunse Coleridge. Observ că ușa toaletei are încuietoare.

— Adevărat, răspunse Geraldine. Singura încuietoare din casă. Este electronică și se poate descuia din ambele părți, pentru cazul în care i se face cuiva rău înăuntru sau hotărăște să-și facă felul. O putem deschide și din camera de comandă.

— Dar Kelly n-a folosit încuietoarea.

— Nu. De fapt, nimeni n-o folosea.

— Serios?

— Da, păi, dacă ai deasupra ta o cameră în timp ce-ți faci treaba, nu se mai poate vorbi de intimitate. În plus, există o lumină care indică dacă buda e ocupată.

— Deci ucigașul era sigur că nu va avea probleme cu descuiatul.

— Da, asta chiar de a doua zi.

Vreme de câteva momente, Coleridge verifică ușa și mecanismul.

— Am instalat încuietoarea doar de formă, zise Geraldine. M-am gândit ca măcar să le dăm *impresia* de intimitate. Dacă ar fi folosit-o…

— Nu sunt convins că ar fi slujit la ceva, spuse Coleridge. Ucigașul a fost foarte decis, iar la încuietoarea asta, bara de fixare e din placaj. N-ar fi avut nevoie de multă putere ca să o forțeze.

— Așa cred și eu, spuse Geraldine.

Coleridge chemă fotograful ca să facă niște poze cu ușa și cu încuietoarea, apoi el și sergentul Hooper refăcură drumul parcurs de ucigaș de la toaletă până la dormitorul băieților.

— Presupun că nu avem ce probe să culegem de pe podea.

— Nu prea, domnule, răspunse Hooper. Pe aici au trecut aceleași persoane douăzeci și patru cu șapte vreme de patru săptămâni.

— Douăzeci și patru cu șapte?

Hooper scrâșni din dinți, apoi explică:

— E o expresie, domnule. Înseamnă douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

— Acum am înțeles. Util. Scurt și la obiect.

— Așa cred și eu.

— O expresie americană, cumva?

— Da, domnule.

— Mă-ntreb dacă țara asta va mai fi capabilă să născocească vreo expresie colocvială.

— Iar eu mă întreb dacă îi mai pasă cuiva de asta, domnule.

Hooper știa că nu avea să pățească nimic dacă era ireverențios în continuare. Coleridge nu-l mai asculta și nici nu se mai gândea la caracterul schimbător al expresiilor idiomatice britanice. Acela era felul în care se concentra. Când începea să rumege o problemă, Coleridge devenea mai plicticos decât de obicei. Hooper își dădea seama

că-l așteptau câteva săptămâni de pedanterie lipsită de umor.

După încă o jumătate de oră de investigații, timp în care nu se descoperi nimic interesant, Coleridge socoti că sosise momentul să lase totul în seama celor de la laboratorul criminalistic.

— Hai să discutăm cu suspecții!

ZIUA 28 – 3:40 a.m.

Locatarii erau ținuți în camera de consiliu de la Peeping Tom, situată la etajul complexului de producție, dincolo de șanțul cu apă care îl despărțea de casă. Cei șapte tineri obosiți și speriați fuseseră conduși acolo după interogatoriul sumar de la locul faptei, iar apoi li se permisese să facă duș și să se îmbrace. Stăteau împreună de mai bine de o oră, iar adevărul îngrozitorului eveniment petrecut în cursul nopții îi marca profund pe toți.

Kelly murise. Fata alături de care trăiseră și respiraseră în ultimele patru săptămâni și cu care se pipăiseră și râseseră în urmă cu doar câteva ore era moartă.

Acesta era *al doilea* lucru extrem de șocant cu care fuseseră siliți să se împace în decursul vieții lor.

Cel mai șocant lucru dintre toate era faptul de netăgăduit că unul dintre ei comisese crima.

Le venea foarte greu să creadă. La început, plânseseră și se îmbrățișaseră, având expresii de uimire, derută, tristețe și solidaritate. Se simțiseră ca și cum ar fi rămas ultimii oameni de pe pământ, uniți de ceva ce nimeni din afară n-ar fi putut înțelege. Totul devenise nespus de straniu și de neclar: cele patru săptămâni de izolare și de jocuri, excesele nebunești și amețitoare petrecute în lada transpirației, apoi energia sexuală dezlănțuită, care

îi luase pe toți prin surprindere… iar în cele din urmă, moartea unuia dintre ei și, dintr-odată, casa *invadată de poliție.* Acesta fusese cel mai ciudat lucru. Să-și descopere casa – locul unde nimeni nu putea pătrunde și de unde nu ieșea nimeni decât după un proces oficial și complicat de vot – plină de polițiști! Desigur, mai avuseseră parte de intruziuni când îl arestaseră pe Woggle, dar atunci fusese vorba de altceva. Atunci locatarii fuseseră superiori numeric și oarecum stăpâni pe situație. De astă dată se treziseră îngrămădiți, ca într-un ghetou, în dormitorul băieților, rugându-se să fie lăsați să facă duș.

Acea experiență comună și unică în viața lor servise inițial la nașterea unei mentalități de bandă a locatarilor care supraviețuiseră. Jazz, Gagiul, Dervla, Moon, David, Hamish și Sally.

Însă după ce se așezaseră în jurul mesei întinse din sala de consiliu a Peeping Tom Productions, trezindu-se cu rapiditate din beție, acea solidaritate începuse să se evapore la fel ca alcoolul din organism. Și fusese înlocuită de teamă, teamă și suspiciune. Bănuindu-se unul pe altul. Temători că fiecare ar putea fi suspectat.

Coleridge discută pe rând cu fiecare dintre acești oameni care, în scurtă vreme, aveau să-i devină foarte cunoscuți. Și, cu fiecare interogatoriu, întristătorul adevăr devenea tot mai limpede. Ori șase dintre ei nu știau absolut nimic, ori fiecare îi proteja pe ceilalți, deoarece niciunul nu mărturisise nimic relevant, din care să reiasă cine părăsise acea saună ca să o ucidă pe Kelly.

— Domnule polițist, sincer să fiu, zise Jazz, n-aș fi în stare să spun ce anume s-a petrecut în ladă, ca să nu mai pomenesc de ieșirea din ea. Serios, n-am nicio idee. Asta-i treaba. Eram în ea de două ore, și făcuți bine de tot, da' *total, și*…

— De unde știi că trecuseră două ore? îl întrerupse Coleridge.

— Nu știu, am aflat după aceea. Doamne, nici nu mi-am dat seama dacă trecuseră două ore, două minute sau doi *ani.* Eram cu toții gata de orice, pluteam, ne tâmpiserăm, parcă nu mai aveam creier, duși cât cuprinde, și ne excitaserăm! Eram în culmea excitației! Înțelegeți? Patru săptămâni fără să atingi măcar o femeie și, dintr-odată, ajunseserăm atât de aproape. Credeți-mă dom'le, nici nu mă interesa unde-i ieșirea. Mă simțeam bine acolo unde eram.

Aceasta fusese laitmotivul pentru majoritatea acelor interogatorii. Fiecare dintre ei se simțise debusolat înăuntrul acelei cutii, pierduse orice noțiune de spațiu și timp, iar asta îi făcuse pe toți fericiți, pentru că se distrau la maximum.

— Inspectare, era așa de cald înăuntru, îl asigură Moon, și întuneric, și eram beți. Parcă pluteam prin spațiu, serios.

— Ai observat că a ieșit cineva?

— Poate Kelly?

— Poate?

— Ei, la ora aia nici nu știam unde e ieșirea. Până la coadă, nu cred că știa cineva, serios vorbesc. Da' am simțit o fată mișcându-se brusc, cum să spun, *printre* noi toți… și încă repede, ceea ce m-a surprins, pentru că eram așa de răciți…

— Răciți?

Coleridge crezu că n-a auzit bine. Voia ca lucrurile să fie clare pe bandă.

— Martorul vrea să spună „relaxați", domnule, interveni Hooper.

— Să lăsăm martorul să lămurească, sergent, îl puse la punct Coleridge, să explice și fără sugestiile tale, sergent. Ce-ai vrut să spui, domnișoară?

— Am vrut să spun relaxați.

— Mulțumesc. Mai departe, te rog.

— Da, cred că, după ce am simțit că fata aia s-a mișcat, am simțit și un val de aer mai rece. Atunci m-am gândit că a plecat cineva să facă pipi sau

cine știe, dar, pe bune, până la coadă, nu m-am sinchisit. Adică, îi făceam un oral cuiva – *cred* că era Gagiul – la ora aia.

Fiecare martor venea cu aceeași poveste: diferite activități sexuale în diverse stadii, plus ideea că cineva, pesemne o fată, trecuse peste restul cu puțin timp înainte ca joaca aceea să fie brusc întreruptă. Fiecare își amintea acel moment, deoarece tulburase atmosfera „răcită" care se crease înăuntru.

— Iar mișcarea aceasta s-a produs brusc? îi întrebase Coleridge.

Toți răspunseseră afirmativ, că simțiseră o agitație neașteptată a picioarelor cuiva, plus pielea moale și fierbinte, după care urmase o briză de aer mai răcoros. Privind în perspectivă inversă, le fusese limpede că acea vânzoleală fusese produsă de Kelly, care se grăbise către toaletă.

— S-ar fi putut furișa cineva după ea? îi întrebase Coleridge.

Da, venise răspunsul, toți credeau cu tărie că în bezna și aglomerația aceea, cu toată confuzia dinăuntru, era posibil ca o a doua persoană să o urmărească pe Kelly fără să fie observată.

— Dar tu nu ți-ai dat seama de asta.

— Inspectore, spusese Gagiul, și, prin afirmația lui, putea vorbi în numele tuturor, nu mai eram pe lumea asta.

Doar relatarea lui Sally se abătea considerabil de la regulă. Când o zări, Coleridge rămase mut. Nu mai văzuse vreo femeie ale cărei brațe să fie acoperite complet de tatuaje și înțelese pe dată că va trebui să facă un efort ca să nu fie influențat de acel lucru.

— Deci tu n-ai fost implicată în activități sexuale? o întrebă Coleridge.

— Nu. Am hotărât să folosesc acea experiență ca să cunosc mai bine alte culturi, îi răspunse Sally. Mi-am găsit un loc într-un colț, n-am dat importanță la ceea ce făceau ceilalți și m-am

concentrat să recreez în mintea mea conștiința unei luptătoare americane.

Lui Coleridge îi fu imposibil să nu se gândească la faptul că, din câte cunoștea el, dintre băștinașii americani, doar bărbații fuseseră războinici, dar socoti că era preferabil să ignore acel amănunt.

— Adică, n-ai vrut să participi la distracția generală? o întrebă el.

— Nu, eu sunt lesbi, iar celelalte fete, pe bune, sau măcar așa cred ele. Pe de altă parte, trebuia să mă concentrez la altceva decât la ei, înțelegi. *Trebuia să mă concentrez.*

— De ce?

— Nu-mi place întunericul, spațiile închise. Nu-mi place să ajung în cutii negre.

— Serios? Te pricepi la așa ceva?

— Nu, pe bune, nu. Dar, în minte, îmi imaginez asta tot timpul.

Coleridge observă că degetele între care Sally ținea o țigară tremurau. Firicelul de fum ce se ridica din țigară era zigzagat. Ca zimții unui fierăstrău.

— De ce îți imaginezi cutii negre?

— Ca să mă pun la încercare. Să văd ce mi se-ntâmplă când ajung acolo.

— Deci, când te-ai confruntat cu o cutie neagră reală, ai hotărât să o folosești ca să-ți pui la încercare rezistența mintală.

— Da.

— Și ai luat acest test?

— Nu știu. Nu-mi aduc aminte ce s-a petrecut acolo. Parcă eram lovită de ceva, de aceea m-am cufundat în gândurile mele.

Apoi, indiferent ce o întrebă, Coleridge nu mai reuși să scoată altceva de la Sally.

— Nu vă ascund nimic, susținu ea, jur. Am ținut la Kelly. V-aș spune dacă aș ști ceva, dar nu-mi amintesc absolut nimic. Nici nu-mi amintesc să fi fost acolo.

— Mulțumesc, asta-i tot, spusese Coleridge.

Când ajunsese la ușă, Sally se întorsese:

— Ar fi totuși ceva. Moon spune numai minciuni, clar? Femeia asta nu știe adevărul nici dacă i-ar vârî cineva un cuțit în cap.

Apoi părăsi încăperea.

— Ce crezi, a încercat să sugereze că Moon ar fi făptașa? zise Hooper.

— N-am idee, îi răspunse Coleridge.

David și Hamish i se părură evazivi lui Coleridge. Declarațiile lor semănau cu aceea a lui Garry, Jason și Moon, dar ei au fost mai puțin deschiși, mai precauți.

— Nu aveam habar unde se afla Kelly, spuse Hamish. Știu că pipăiam o fată, dar, sincer, nu mi-am dat seama care era.

O anumită trăsătură a lui îl deranja pe Coleridge. Ulterior, discutând cu Hooper, sergentul mărturisise că și el avusese același sentiment. Amândoi luaseră declarații multor mincinoși, astfel că se pricepeau să-i depisteze. Limbajul corporal defensiv, brațele încrucișate la piept și umerii rigizi, corpul împins înspre spătarul scaunului, de parcă s-ar fi pregătit să facă față unui atac din toate părțile. Probabil că Hamish mințea, dar le era greu să-și dea seama dacă era vorba de o minciună sfruntată sau nu.

— Aici scrie că ești doctor, observă Coleridge.

— Da, spuse Hamish.

— Credeam că un doctor ar trebui să fie mai atent. La urma urmelor, acolo au fost doar patru femei. Le cunoșteai de o lună. Vorbești serios când spui că o pipăiai pe una și nu știai cine era?

— Eram foarte beat.

— Hm, făcu Coleridge după o pauză lungă. Asta mă face să-mi pierd încrederea în doctori și în mâinile lor sensibile.

Coleridge și-ar fi dat seama că David era actor și fără să apeleze la informațiile puse la dispoziție de Peeping Tom. Expresia lui de tristețe arăta o anumită notă studiată; asta nu însemna că nu-i

părea rău, dar era conștient de modul în care-și exterioriza suferința. Pauzele dinaintea răspunsurilor se lungeau, contactul vizual deschis și bărbătesc devenea cam prea deschis și bărbătesc. Fumă câteva țigări în cursul discuției, dar, cum nu trăgea niciun fum în piept, Coleridge trase concluzia că erau țigări de recuzită. Le ținea între degetul mare și arătător, iar vârful aprins stătea îndreptat spre palma închisă. Nu era o modalitate foarte practică de a ține țigara, așa consideră Coleridge, dar asta sigur trăda impresia de suferință. Când nu se uita plin de solicitudine în ochii lui Coleridge, David privea țintă la țigara palmată.

— Am ținut la Kelly. Am fost tovarăși, zise el. A fost un spirit liber și deschis. Îmi pare rău că n-am cunoscut-o mai bine. Dar nu mi-am dat seama unde se afla în ladă. Cinstit să fiu, dacă aș fi încercat să pescuiesc vreo fată, Dervla ar fi fost pe gustul meu, dar, din păcate, eram prea beat și zăpăcit ca să mă intereseze careva.

Declarația suna confuz, vag. În sinea lui, Coleridge îi înjură sănătos pe acei tineri speriați, debusolați. Mai curând îi înjură pe șase dintre ei. Pe ucigaș simțea că, împotriva voinței lui, trebuia să-l respecte. Când ucigașul părăsise lada, înăuntru se aflaseră șase oameni, și la fel și când revenise, și totuși ei fuseseră prea amețiți și prea înfierbântați ca să realizeze asta.

Doar Dervla, ultimul locatar cu care discutase, își aminti mai limpede. Aceea era prima dată când o vedea, dar Coleridge o plăcu imediat. Ea părea cea mai serioasă dintre toți, inteligentă, lăsând totodată impresia că era cea mai sinceră și deschisă. Se trezi întrebându-se ce nebunie o îndemnase pe o fată simpatică, deșteaptă ca ea să participe la un exercițiu atât de ridicol precum *Arest la domiciliu.* Nu înțelegea deloc, însă el oricum considera că pierduse contactul cu realitatea.

Doar Dervla părea să-și fi dat seama într-o oarecare măsură de ceea ce se petrecuse în jur în acele câteva minute. Își aduse aminte că, atunci când fata agitată ieșise ca o furie, ea se afla aproape de cortina din fața ieșirii, pentru că simțise clar valul de aer rece. Era de asemenea convinsă că persoana care se târâse peste ea și apoi ieșise fusese Kelly.

— I-am simțit sânii alunecând de-a lungul picioarelor și erau mari, nu ca ai lui Sally, spuse ea, roșind la ideea scenei pe care probabil că o crea în mintea celor doi detectivi.

— Altceva despre ea? o întrebă Coleridge.

— Da, tremura de emoție, spuse Dervla. Știu că am avut senzația unei încordări, poate chiar panică.

— Așadar, era iritată de ceva? o chestionă Coleridge.

— Să încerc să-mi aduc aminte ce am crezut în acele momente, spuse Dervla. Da, cred că mi s-a părut tulburată.

— Dar nu știi de ce.

— A, în ladă se petreceau o mulțime de lucruri ciudate, domnule inspector, lucruri de care dimineața îți poți aminti cu jenă, ca să nu mai vorbim de a le menționa în fața unor ofițeri de poliție.

— Lucruri ciudate? se miră Coleridge. Mai precis, te rog.

— Nu cred că prezintă importanță.

— Domnișoară, facem o anchetă, și nu dumneata decizi ce prezintă importanță și ce nu.

— Bine, atunci. Nu știu ce a făcut Kelly înainte de a ieși ca o furtună, dar îmi aduc aminte că puțin mai devreme fusese cam nestăpânită. Toți ne-am purtat cam la fel și înainte, și după ce am intrat în ladă. Până și eu ajunsesem până la un punct decisiv cu Jason, sau măcar cred că era el. *Sper* că el era.

Își înclină capul, iar ochii îi rămaseră ațintiți la rotițele dințate ale casetei care se roteau în aparatul de înregistrat. Apoi roși.

— Continuă, o îndemnă Coleridge.

— Așa, după ce Kelly a alunecat peste mine și a ieșit, eu și Jazz… am continuat să ne… dezmierdăm.

Coleridge surprinse zâmbetul lui Hooper la auzul acelui ultim cuvânt. După părerea lui, nu era nici pe departe amuzant să auzi descrierea circumstanțelor care conduseseră la uciderea unei tinere.

— Asta a fost tot, încheie Dervla. Curând după aceea am auzit toată hărmălaia, iar Jazz a ieșit să vadă ce se petrecea și cine pătrunsese în casă. Țin minte că la un anumit moment m-am simțit ușurată că fuseserăm întrerupți. Asta mi-a oferit șansa să-mi adun gândurile și să-mi dau seama ce făceam, cât de departe mă lăsasem dusă de val. M-am bucurat că se petrecuse ceva care pusese capăt petrecerii.

Dându-și seama cât de oribil sunau vorbele ei, Dervla tăcu.

— Sigur, m-am simțit cu totul altfel când am aflat ce se întâmplase de fapt.

— Sigur. Și nu știi ce anume putea să o tulbure pe Kelly?

— Nu, dar cred că cineva a împins lucrurile prea departe cu ea, dacă înțelegeți la ce mă refer. Mereu am avut impresia că îi plăcea să stârnească băieții, dar de suprafață, însă, în esență, era ceea ce mama mea numește o „fată bună”. Nu cred că ar fi mers până la capăt în locul acela.

— Sigur?

— Da. Cu câteva seri în urmă, Hamish s-a dus după ea în Cabana Nebuniilor, dar nu cred că a obținut ceva. N-aș vrea să credeți că am ceva împotriva lui, sper că înțelegeți.

— Ai simțit că a ieșit cineva după Kelly?

— Nu.

— Ai declarat că stăteai în apropierea intrării. Ești sigură că nu ai observat ceva?

— După cum v-am spus, în momentele acelea eram ocupată. Mă lăsasem în voia simțurilor.

Ulterior, Coleridge avea să se gândească la cuvintele și la expresiile folosite de Dervla: „ne dezmierdam” și „în voia simțurilor”, ca și cum ar fi vorbit de un flirt nevinovat la o serată elegantă și nu despre o orgie.

După ce Dervla își încheiase declarația și plecase spre sala de conferințe, Coleridge și Hooper discutară câtva timp despre afirmațiile ei.

— E foarte ciudat că nu a simțit plecarea celei de-a doua persoane din ladă, spuse Hooper.

— Da, îl aprobă Coleridge. Doar dacă…

Hooper termină propoziția în locul lui:

— … nu cumva a fost chiar ea.

UN SINGUR CÂȘTIGĂTOR

ZIUA 28 – 7:30 p.m.

Ușa se închise în urma lui David. Ajuns în casă, își luă chitara și începu să cânte ceva trist. Fusese ultimul interogat. Acum toți se aflau acasă.

Nici măcar nu-și puseseră cu adevărat întrebarea dacă jocul va continua. Chiar în timp ce erau luați de la Peeping Tom, fiecare într-o mașină de poliție, în dimineața de după crimă, reușiră să-și facă o idee despre uriașul interes care se va manifesta față de ei în continuare. Cadavrul nici nu se răcise bine, că vestea se și răspândise, astfel că întreaga lume năvălise la ușa lor.

Opt ore mai târziu, când plecaseră de la secția de poliție, fără a fi puși sub acuzare, fuseseră așteptați de peste o mie de reporteri.

O mie de reporteri. În cursul unei recente vizite întreprinse în Marea Britanie, președintele Statelor Unite nu reușise să stârnească interesul decât a 250 de jurnaliști.

Apoi, imediat ce Peeping Tom anunțase că toți cei șapte concurenți rămași în cursă intenționau *să continue jocul,* mass-media și publicul turbaseră de bucurie și de emoție. Pentru aceștia, locatarii nu mai erau doar șapte personaje într-o show de televiziune, după cum Geraldine afirma mereu în public, ci erau tot atâția suspecți în anchetarea unui omor. Singurii suspecți.

Toată ziua și toată noaptea se părea că oamenii nici nu vorbeau despre altceva. Episcopi și analiști de televiziune au deplâns hotărârea aceasta ca fiind o abdicare de la orice standarde morale. Politicieni oportuniști au aplaudat-o drept o dovadă de societate mai deschisă și mai îngăduitoare, care reușea „să treacă peste traume”. Invitat să-și

exprime părerea în cadrul interpelărilor parlamentare, prim-ministrul a promis că îi va „asculta pe oameni” și va încerca, dacă va fi posibil, să le „simtă durerea”, apoi va reveni în fața parlamentului în momentul în care se va ști care este starea de spirit.

Mulți și-au exprimat surprinderea că cei șapte concurenți erau liberi din punct de vedere legal să revină în casă, însă bineînțeles că nimic nu-i putea împiedica. Cu toate că era limpede că unul dintre ei o ucisese pe Kelly, poliția nu a reușit să găsească probe pentru a reține pe cineva. Deocamdată, erau liberi să plece, liberi să facă ce doreau, iar dorința lor, s-a dovedit curând, era să se întoarcă în casă.

Persoane îngrijorate au făcut eforturi să pună în aplicare legea conform căreia oamenii nu au dreptul să profite de exploatarea de către mass-media a infracțiunilor comise de ei. Dar cu ce folos? Locatarii nu erau plătiți pentru strădania lor. Și care era crima? Șase dintre ei erau nevinovați, însă identitatea făptașului rămăsese un mister. După depistarea acestuia, era posibilă interzicerea apariției lui la televizor, dar până atunci nu se putea întreprinde nimic.

ZIUA 28 – 6:50 p.m.

— Eu zic să mergem mai departe.

Garry fusese primul care spărsese gheața. Era un tip adevărat și încă înrăit și nu se jena să folosească toaleta în care cineva fusese înjunghiat.

— Am intrat în nenumărate bude unde era sânge pe jos, spuse el, gândind în sinea lui că acel comentariu va suna bine la televizor, după care își aminti că erau în afara casei și, pentru prima oară în ultima lună, nicio cameră nu era ațintită asupra lui. Eu așa zic, să o facem lată.

Geraldine reușise să-i strângă pe toți locatarii extenuați și derutați imediat după ieșirea din secția de poliție și să-i îmbarce într-un microbuz. Nu fusese ușor: ofertele de bani explodaseră violent imediat ce ușa secției se deschisese. Oricare dintre locatari ar fi putut încasa câte o sută de mii de lire pe loc pentru un interviu în exclusivitate. Din fericire, Geraldine avea la ea un megafon și nu s-a sfiit deloc să-l folosească.

— Ați proceda mai bine dacă ați negocia colectiv, strigase ea, așa că treceți în mașină!

În cele din urmă, cu ajutorul a zece bodyguarzi pe care-i adusese cu ea, reușise să-și îmbarce prețioasele încărcături în vehicul, unde aceștia se așezaseră ca niște copii cuminți, în timp ce poliția le croia drum. Afară, sutele de aparate foto și video înregistrau de zor, microfoanele erau lovite de geamuri; vacarmul întrebărilor țipate devenise o adevărată babilonie.

— Cine credeți că a ucis? Cum vă simțiți? Merita să moară? A fost o crimă pasională?

Geraldine se văzu silită să apeleze la megafon până și înăuntrul microbuzului, ca să le rețină atenția. Știa clar ce pretindea de la locatari și de aceea le spuse pe loc.

— Ascultați la mine! răcni ea.

Cei șapte oameni, care arătau ca după un bombardament, își îndreptară privirile spre ea.

— Știu că vă pare rău de Kelly, dar noi trebuie să fim practici. Uitați-vă ce e afară! A apărut toată presa din lume, și pentru ce? Nu pentru Kelly, pentru că ea nu mai e, ci pentru *voi,* de aceea. Ia gândiți-vă puțin la asta!

În timp ce locatarii se gândeau, microbuzul își croi loc prin marea de jurnaliști agitați.

— În primul rând, de ce v-ați băgat în chestia asta? continuă Geraldine. De ce i-ați scris lui Peeping Tom?

Erau nedumeriți: dăduseră tot soiul de motive. „Ca să mă pun la încercare ca persoană…”, „Ca să

explorez aspecte ale propriei persoane…”, „Ca să descopăr noi orizonturi și aventuri ale vieții… „Ca să-mi stabilesc un țel și să-mi caut un model de a fi…”

Toți avuseseră discursul pregătit, lucrurile pe care *trebuiau* să le declare, un nou limbaj justificativ demn de laudă. Numai prostii, desigur, iar Geraldine știa bine asta. Mai știa de ce se înscriseseră să apară la Peeping Tom și, indiferent de motivațiile demne de pretențiile Noului Mileniu, adevărul nu putea fi mascat. O făcuseră ca să *devină celebri,* și de aceea Geraldine era convinsă că ei se vor întoarce în casă.

Vehiculul reușise să se desprindă în sfârșit de mulțimea strânsă în fața secției de poliție, iar fotografii pe motociclete începuseră să-i urmărească, strecurându-se prin trafic, lăsând deoparte orice măsuri de siguranță pentru ei sau pentru alții, îmbătați de ideea vânătorii.

— Așa… lătră Geraldine, să uităm o clipă problema crimi… a modului în care a murit biata Kelly și să socotim că trista ei dispariție a deschis pentru voi noi oportunități. Mă refer la celebritate fără limite, care va depăși visurile voastre cele mai nebunești. Acest show va fi transmis în întreaga lume, nici nu încape îndoială. Când veți ieși din casă, fețele voastre vor fi recunoscute în orice oraș, sat sau casă de pe planetă. Gândiți-vă numai! Dacă vă despărțiți acum, toată istoria se stinge într-o săptămână, iar voi veți câștiga o mână de lire vorbind ziarelor despre Kelly, și cu asta, basta. Dar dacă rămâneți împreună… Dacă vă întoarceți în casă împreună… O să deveniți cei mai mari de pe pământ cu fiecare zi ce trece.

— Adică oamenii se vor uita la televizor, încercând să descopere care dintre noi a ucis-o pe Kelly? întrebă Dervla.

— Da, în primul rând asta, recunoscu Geraldine. Dar poliția oricum încearcă să rezolve cazul, așa că ați putea scoate un profit din această situație. Pe

de altă parte, există și alte aspecte, adică latura umană, felul în care faceți față tragediei, cum vă tolerați unul pe altul. Credeți-mă, aici avem definiția supremă a ceea ce înseamnă televiziunea adevărată.

Geraldine își dăduse seama că toți se zbăteau să înțeleagă terifianta și ametitoarea schimbare apărută în viața lor.

— Eu cred că poate ar fi bine să mergem acasă o vreme, spuse Sally cu glas trist și pierit – o voce pe care ceilalți n-o mai auziseră până atunci.

— Exact! exclamă Geraldine. Tocmai asta spuneam și eu.

— Nu, mă refeream la căminul nostru adevărat.

— A, am priceput… Ducă-se dracu' asta! Casa e adevăratul vostru cămin acum.

Viața lui Geraldine se învârtea într-atât în jurul acestei slujbe, încât pur și simplu nu înghițea ideea că pentru cineva pâinea prăjită, dulceața și câteva lacrimi în poala mămicii puteau fi mai presus de participarea la cel mai mare eveniment mediatic al deceniului.

— Bine, hai să vedem lucrurile altfel, spuse Geraldine, capabilă să adopte un ton mai liniștit, mai conciliant, mai ales că lăsaseră în urmă mulțimea dezlănțuită a jurnaliștilor. Dacă a ucis-o vreunul dintre voi, asta înseamnă că toți ceilalți șase n-au nicio vină, corect? Șase oameni care se pot retrage, dar a căror mare șansă a fost ruinată de un nebun nemilos, sau șase oameni care au curajul să dovedească de ce sunt în stare. Nu uitați că aveți *dreptul* să continuați călătoria asta care vă oferă putere, aveți *dreptul* să deveniți stele. Pentru că, în ultimă instanță, sunteți cu toții oameni puternici, fabuloși, deci eu spun să continuați! Dați-i înainte, pentru că sunteți sclipitori, chiar așa. Iar eu vorbesc foarte serios.

Cu toate acestea, cei șapte șovăiau.

Să se întoarcă în casă…

Să doarmă în paturile acelea…

Să folosească toaleta. Toaleta în care, cu câteva ore în urmă…

Văzând că nu reușește cu vorba bună, Geraldine preluă din nou conducerea și își jucă și cea mai tare carte dintre toate: adevărul.

— Bun, să spunem lucrurilor pe nume, clar? Ieri luați parte la un concurs clonat, căcăcios și lipsit de originalitate, pe care-l mai văzuserăți de zece ori înainte. Le-ați urmărit pe toate și știți că oamenii din ele par o adunătură de jeguri arogante, care nu se gândesc decât la ele. Credeți că sunteți altfel? Ia gândiți-vă! Vă arăt benzile, dacă vreți. Dumnezeule, publicul l-a preferat pe *Woggle,* nu pe voi. Stele? Fugiți de-aici! Celebrități neînsemnate de care oricine se lipsește cu prima ocazie, asta ați fost până acum. Ăsta-i adevărul. Sunt cinstită cu voi, spre binele vostru.

— Stai puțin… încercă David să protesteze.

— Ține-ți gura, David, e microbuzul meu și aici vorbesc numai eu.

David tăcu.

— Acum însă, continuă Geraldine, puteți schimba toate astea. Dacă aveți sânge în voi, vi se oferă șansa să participați la cel mai fascinant experiment de televiziune din toate timpurile. O emisiune *Cine-i criminalul* în direct. Un serial polițist zilnic, în care a existat o *victimă ucisă în direct*…

Realiză ce spusese doar după ce încheie.

— A, de acord, o victimă reală, dacă vreți. Problema e că acesta o să fie cel mai mare spectacol din istorie, iar voi o să deveniți stelele lui! Kelly v-a dat șansa să fiți ceea ce ea voia cel mai mult, o stea! M-auziți? Cu adevărat, autentic celebri; dar, ca să ajungeți acolo, trebuie să continuați jocul.

Geraldine se uită la fețele lor. Câștigase runda. Nu-i trebuise mult timp.

Împreună, ticluiră un comunicat de presă, pe care îl predară pe geam în timp ce se apropiau de

casa Peeping Tom.

> *Noi, cei șapte participanți la* Arest al domiciliu *ediția a treia, am hotărât să continuăm experimentul sociologic drept tribut față de Kelly și de visele ei. Am cunoscut-o pe Kelly și știm că a ținut la show. Făcea parte din ființa ei, iar ea și-a dat viața pentru el. Considerăm că, dacă ne-am retrage în acest moment și am renunța la tot ce a vrut ea să demonstreze, am aduce o insultă memoriei unei femei puternice și frumoase pe care am iubit-o foarte, foarte mult.*
>
> Arest la domiciliu *va continua pentru că și Kelly ar vrut același lucru. O facem pentru ea. Tot înainte*!

— E frumos foc, zău, recunoscu Moon.

Apoi Sally începu să plângă, iar peste câteva momente erau cu toții în lacrimi. Cu excepția Dervlei. Ea se gândea la altceva.

— Încă ceva, spuse ea, când vehiculul se strecura cu greu prin mulțimea care se strânsese în jurul complexului Peeping Tom.

— Da, ce anume? făcu Geraldine cu bruschețe.

După ce reușise să obțină acel acord, nu mai voia comentarii, *îndeosebi* nu din partea marii prințese Dervla.

— Dar dacă ucigașul lovește din nou?

Geraldine rămase o clipă pe gânduri.

— Păi, nu se va mai repeta. Adică, uite, acum sunteți cu toții mai atenți și n-o să mai facem nimic de genul lăzii transpirației. Evident, toate activitățile în spații întunecoase și închise sunt excluse. Gata cu îngrămădeala, totul o să se desfășoare la vedere și deschis. Chiar c-ar trebui să-ți pară rău. Ia imaginați-vă dacă ar *fi posibil* să

se mai întâmple așa ceva. Ce ar mai rămâne din voi?

ZIUA 28 – 8:00 p.m.

Reveniseră de jumătate de oră, dar nimeni nu spusese ceva. Unii se întinseseră în pat, alții stăteau pe canapele. Deocamdată, nimeni nu folosise toaleta.

— Sunt Chloe, s-a auzit vocea în întreaga casă din difuzoarele plasate discret. Pentru a menține integritatea structurii jocului, am hotărât să considerăm moartea lui Kelly drept eliminare din casă. Prin urmare, săptămână aceasta nu va avea loc nicio eliminare. Iar drept cadou special, și având în vedere ziua lungă și obositoare pe care ați avut-o, în debara vă așteaptă o masă gata pregătită.

Jazz s-a dus să aducă mâncarea.

— Chinezească, a spus el când a revenit cu sacoșele.

A fost singurul cuvânt rostit în casă până după ce au terminat de mâncat.

Într-un târziu, David a rupt tăcerea.

— Deci unul dintre noi a omorât-o pe Kelly?

— Așa s-ar părea, a răspuns Moon.

După aceea s-a lăsat din nou liniștea.

•

Și în sala monitoarelor domnea liniștea, iar timpul trecea.

Târziu, în acea noapte, Coleridge se strecură în cubiculum și se așeză alături de Geraldine. Voia să vadă cu ochii lui cum se monta show-ul. Când deschise discuția, Geraldine sări în sus de uimire.

— Să știi că, dacă aș fi putut, te opream să mergi mai departe cu jocul.

— Nu văd motivul pentru care ai vrea s-o faci, îi răspunse Geraldine. Câți polițiști au șansa de a-și urmări suspecții în felul ăsta? În mod normal, când

nu se reușește punerea sub acuzare, bănuitul dispare, pleacă să distrugă probele și să ascundă și mai bine secretele. Dacă oamenii ăștia ascund ceva, atunci le va fi foarte greu.

— Aș vrea să te opresc din rațiuni morale. Toți telespectatorii din țară îți urmăresc emisiunea știind că unul dintre participanți este criminal.

— Nu doar pentru asta, inspectore, ci pentru că avem o emisiune bună în sine, îi răspunse Geraldine binedispusă. Se mai uită la ea pentru că există șansa ca lucrurile să se repete.

— Și eu m-am gândit la o asemenea posibilitate.

— Iar eu te asigur că și micul nostru grup de aspiranți se teme de asta. Nu-i grozav?

— Crima nu-i un sport cu public.

— Sigur? întrebă Geraldine. Bine, atunci. Dacă n-ar trebui să urmărești o crimă pentru că trebuie s-o anchetezi, te-ai uita? Hai, fii cinstit, ai urmări emisiunea, nu?

— Nu, sigur nu.

— Ei, în cazul ăsta ești mai plicticos decât îmi închipuiam.

În timp ce-i urmăreau pe locatari făcând curat după ce mâncaseră, se lăsă liniștea.

— Ce părere ai, de ce crezi c-o fac? o întrebă Coleridge.

— Păi de ce crezi? Ca să devină celebri.

— A, da, sigur, zise Coleridge. Celebri.

Celebritatea, Sfântul Graal al unui veac secular. Zeitatea crudă și pretențioasă care luase locul lui Dumnezeu. Singurul lucru. Unicul care mai conta – așa i se părea acum lui Coleridge. Marea obsesie, preocuparea națională de căpetenie, care îi molipsise pe toți, care deținea 90% din orice ziar și 100% din orice revistă. Nu credința, ci notorietatea.

— Celebritatea, murmură el. Sper că se bucură de ea.

— Nu vor avea norocul ăsta, îi răspunse Geraldine.

ZIUA 29 – 6:00 p.m.

Coleridge stătea în cea mai mare din cele două săli ale centrului tineretului, așteptându-și rândul alături de ceilalți candidați plini de speranță. Era extrem de obosit, pentru că stătuse treaz aproape două nopți, ca să ancheteze „un mârșav omor”[17] transmis în direct.

Acum se găsea în regatul ficțiunii, însă vorbele măreței rostiri „Dar mâine și iar mâine, tot mereu”[18], unele dintre preferatele lui, aproape că-i pieriseră din minte.

Căută să se concentreze, dar lumea îl întreba despre crima de la Peeping Tom. Era de înțeles, desigur – toată afacerea aceea reprezenta o știre colosală, iar toți știau că el era un polițist cu funcție importantă. Nici prin gând nu-i trecea să le spună că se ocupa direct de anchetarea crimei.

— Colegii mei vor face o treabă bună, sper, spunea el, încercând să devină „un biet actor, ce-n ora lui pe scenă se zbuciumă”[19].

Spre marea ușurare a lui Coleridge, fotografia lui nu fusese transmisă în cursul zilei și nădăjduia că nici nu va apărea în ziarele de dimineață. Nu arăta exact ca un polițist de clasă ca să merite inclus în mass-media. Când presa publica vreo fotografie de polițist, Patricia era preferata, pentru că jurnaliștilor nimic nu le plăcea mai mult decât o polițistă atrăgătoare.

În cele din urmă, veni și rândul lui să intre la audiție și fu chemat într-o cameră mai mică pentru a interpreta în fața privirilor scrutătoare ale lui Glyn și Val. Puse tot sufletul, reușind să verse și o umbră de lacrimă atunci când ajunse la „Te stinge dar, tu, candelă de-o clipă”. Doar uciderea unei tinere de douăzeci și unu de ani putea reaminti cuiva că viața era cu adevărat „o umbră călătoare”.

După ce încheie, Coleridge simți că se achitase onorabil.

Glyn părea să gândească la fel.

— Frumos. Frumos și foarte mișcător. Se vede că aveți profunzime.

Speranțele lui Coleridge crescură, dar numai pentru o clipă.

— Întotdeauna am considerat că rolul lui Macduff este esențial în ultimul act, spuse Glyn. Un rol mic, dar e nevoie de un actor mare. Vreți să-l jucați?

Străduindu-se să nu-și trădeze dezamăgirea, Coleridge răspunse că ar fi încântat să joace rolul lui Macduff.

— Și cum nu veți avea de învățat prea multe versuri, interveni Val cu glas ciripitor, cred că vă pot trece și la pictarea decorurilor și cu punerea mașinii proprii la dispoziție, da?

ZIUA 29 – 9:30 p.m.

Episodul 28 din *Arest la domiciliu* a fost difuzat într-o emisiune specială, prelungită la 90 de minute, în a doua seară după comiterea crimei. Ar fi trebuit să fie episodul 29, însă în seara precedentă nu se transmisese nimic, pe de o parte din respect, pe de alta, pentru că locatarii casei își petrecuseră mai toată ziua la secția de poliție.

Toți, cu excepția unuia, aflat la morgă.

Ediția specială cuprinsese o prezentare a evenimentelor dinaintea comiterii crimei și crima în sine. Se procedase la o eliminare elegantă a momentului când cearșaful se ridicase și coborâse, o precauție inutilă, deoarece scena fusese oricum prezentată la nesfârșit în cadrul știrilor. Se inclusese, de asemenea, întoarcerea locatarilor în casă pentru a aduce cronologia la zi. Toată prezentarea aceea a fost în general considerată televiziune de calitate. Imediat după emisiune, și cu scopul de a evita orice critici și răspunderi,

rețeaua transmisese un program de discuții în direct privind moralitatea continuării realizării show-ului. La discuție apăruse și Geraldine Hennessy, împreună cu diferiți reprezentanți ai celor celebri și drepți.

— Regret, dar ceea ce am urmărit a fost deprimant de inevitabil, a declarat un distins poet și om de televiziune.

Distins, după cum avea să insiste Geraldine ulterior în semn de ospitalitate, în primul rând pentru că apărea la programele de analiză.

— Reality TV, așa cum se numește ea, a vorbit tărăgănat distinsul om de televiziune, este o revenire pe arenele cu gladiatori ale Romei antice. Ceea ce urmărim este un conflict, conflict între antagoniști constrânși și disperați, care luptă pentru a câștiga aprobarea mulțimii tumultoase. La fel ca plebeii de altădată, și noi înălțăm sau coborâm degetul mare pentru a-l aplauda pe învingător și pentru a-l condamna pe învins. Singura diferență este că în prezent o facem prin intermediul sondajelor telefonice.

Geraldine s-a foit pe scaun. Detesta modul în care presupușii intelectuali își trăgeau popularitatea din cultura populară, în același timp condamnând-o.

— Personal, a urmat distinsul om de TV, sunt uimit că durează atât de mult până când crima devine o tactică a acestor programe de divertisment.

— Da, dar asta justifică transmiterea ei? a intervenit aspirantul la postul de ministru de interne, iritat că discuția se desfășura de peste două minute, iar el încă nu deschisese gura. Eu aș spune că sigur nu. Trebuie să ne întrebăm în ce fel de țară vrem să trăim.

— Eu aș fi de acord, a spus distinsul poet, dar ai curajul să negi drepturile mulțimii? Publicul trebuie să se bucure de pâine și circ.

Geraldine a făcut un efort să-și suprime dorința copleșitoare de a slobozi o tiradă compusă din cuvinte porcoase și a hotărât să se comporte rezonabil. La urma urmei, de aceea venise la acea emisiune. În niciun caz nu voia ca în acel moment crucial al carierei să i se interzică emisiunea.

— Uitați ce e, a spus ea, nici mie nu-mi place deloc ce se întâmplă.

— Serios? a persiflat-o poetul.

— Însă adevărul gol-goluț este că, dacă nu difuzăm emisiunea, o va face vreun canal cu tarife mai mici. În momentul în care locatarii au decis să continue jocul, n-am mai avut încotro. Dacă refuzam să continuăm, un publicist sau altul i-ar fi luat pe toți și i-ar fi vândut cuiva care plătea cel mai bine. Pentru emisiuni prin cablu sau satelit probabil. Un program ca acesta i-ar putea aduce pe acești agenți în prim-plan.

— Dar puteai refuza utilizarea casei, a întrerupt-o distinsa gazdă a emisiunii.

— Există destule case similare, neocupate acum, în alte țări, a spus Geraldine. Cred că am văzut-o pe cea originală din Olanda la vânzare pe internet, cu tot cu camere. Asta ar fi fost perfect. Pe de altă parte, adevărul este că ai putea să-i plasezi pe oamenii aceștia într-o magazie de grădină, iar publicul îi va urmări și așa.

— Pentru că unul dintre ei este ucigaș, a spus aspirantul la ministeriat. Aici pot vedea sânge. Dar să nu uităm, doamnă Hennessy, că a murit o tânără.

— Gavin, nimeni nu uită așa ceva, dar nu toată lumea încearcă să câștige capital politic din asta, a replicat Geraldine. Există un autentic interes public față de ceea ce constituie, în ultimă instanță, un eveniment public major. Telespectatorii simt, și cred că pe bună dreptate, că iau *parte* la această crimă. Într-un anumit sens, ei simt că sunt răspunzători pentru ea. Au fost șocați și traumatizați. Suferă, și trebuie să se *vindece.*

Trebuie să rămână conectați la ceea ce se petrece, pentru ca procesul de vindecare să înceapă. Nu le putem lua atât de brutal această șansă. Kelly era foarte iubită, era o participantă cu un renume enorm. Ea a fost locatara oamenilor și, într-un fel, aceasta este crima oamenilor.

Făcuse o mișcare sclipitoare, îndrăzneață, total neașteptată, care îi lăsase pe toți cu gura căscată. Toată lumea știa că adevăratul motiv pentru care Geraldine și canalul țineau să continue transmiterea jocului era pur și simplu pecuniar. Adevărul gol-goluț era că, prin uciderea lui Kelly, dintr-un program cu un succes moderat, *Arest la domiciliu* devenise un colos de televiziune. Episodul 26 al jocului, ultimul dinaintea crimei, se bucurase de o audiență de 17%. Episodul care tocmai fusese transmis, cel care cuprindea crima, fusese urmărit de aproape 80% dintre telespectatori. Aproape jumătate din *întreaga* populație a țării. Treizeci de secunde de reclamă într-una dintre cele trei pauze destinate acestui scop se vânduseră la un preț de 15 ori mai mare decât de obicei.

— A împiedica următoarele transmisii ar fi un semnal de elitism exagerat, a continuat Geraldine. Într-un asemenea caz am afirma că numai *noi* știm ce e bun pentru public. Noi, cei mari și tari, cei celebri și drepți, hotărâm ce trebuie să urmărească oamenii simpli. Acest lucru este total inacceptabil într-o democrație modernă. Pe de altă parte, țin să vă reamintesc că acest eveniment a fost vizionat deja în direct pe internet. Face deja parte din cultură. Se află deja *afară*. Sunteți de acord cu îndepărtarea socială a oamenilor care nu posedă un computer? Trebuie să li se refuze șansa de a jeli? Să accepte moartea lui Kelly doar pentru că nu pot fi on-line?

Până și distinsul poet și om de televiziune a fost prins pe picior greșit de o demonstrație atât de amețitoare. Omul se pricepea de minune să lanseze

argumente în slujba promovării de sine, dar a înțeles destul de iute că în meciul cu Geraldine Hennessy nu avea cum să atingă înalta ei clasă.

— Răspunderea noastră față de public, a încheiat Geraldine, *nu* este să ne asumăm răspunderea pentru el. Datoria noastră este să îi permitem să își asume răspunderea pentru *sine.* Să îi permitem să aleagă. Nu putem realiza asta decât continuând să difuzăm programul. *Aceasta* este acțiunea morală și responsabilă.

Ceilalți participanți la discuție n-ar fi vrut nici în ruptul capului să fie considerați elitiști.

— Sigur că trebuie să ascultăm dorințele *oamenilor,* a spus posibilul ministru. Kelly Simpson a devenit deja o parte din viața lor. Au văzut cum a fost ucisă, deci au dreptul să vizioneze moștenirea pe care ea a lăsat-o.

— După cum am mai spus, a repetat Geraldine, oamenilor trebuie să li se ofere posibilitatea de a jeli și a se vindeca.

Distinsul poet a făcut o ultimă încercare de a lăsa impresia că el fusese de fapt cel care dusese discuția către concluzia emisă de Geraldine.

— După cum cred că am sugerat, a zis el, prin multe aspecte ale sale, acest eveniment traversează Rubiconul în democratizarea experienței umane. Reality TV ne-a demonstrat deja că intimitatea este un mit, o mantie nedorită, pe care oamenii o leapădă de bunăvoie ca pe o haină groasă într-o zi de vară. Moartea a fost ultimul eveniment real și personal, dar, datorită emisiunii *Arest la domiciliu,* nu mai este intim. În societatea noastră deschisă, bazată pe merit, nicio experiență umană nu trebuie văzută drept „mai bună” sau mai „semnificativă” decât alta, iar aici este inclusă și experiența supremă. Din moment ce Kelly a avut dreptul de a fi văzută în viață, atunci cu siguranță că trebuie să-i acordăm și dreptul de a fi văzută murind.

După cum anticipase, Geraldine câștigase bătălia. Adevărul era că oamenii pur și simplu

voiau să se uite, și ar fi fost foarte greu să li se refuze un asemenea prilej. Și nu doar în Marea Britanie. În mai puțin de 36 de ore de la comitere, crima se transmisese în *toate țările lumii.* Nici măcar televiziunea de stat, strict controlată, din China, nu rezistase tentației, și transmisese acea mostră de televiziune de calitate foarte, foarte bună.

Acea expunere mondială dăduse naștere unor frustrări considerabile la biroul Peeping Tom, care fusese prins complet nepregătit de creșterea explozivă a interesului internațional față de *Arest la domiciliu.* Când angajații biroului se treziseră copleșiți de cereri de benzi cu crima, acestea au fost tratate ca niște solicitări obișnuite, care soseau în fiecare zi din partea emisiunilor TV de dimineață și de la talk-show-urile difuzate prin cablu.

Benzile fuseseră date *pe degeaba*!

În mod normal, Peeping Tom se bucura să i se facă publicitate. Națiunea se plictisea de televiziunea care prezenta realitățile, astfel că era esențial să se creeze impresia că, atunci când Jazz făcea o omletă sau Layla se supăra pe balonările băieților, avea loc un eveniment național. Prin urmare, Peeping Tom Productions căuta în mod constant ocazii în care să-și prezinte programele pe alte posturi de televiziune. De aceea, când fiecare emisiune de știri și de actualități din lume ceruseră din senin o bandă video, secretarele de la Peeping Tom Productions urmaseră pur și simplu procedura și le dăduseră pe gratis. În realitate, trimiterea numărului uriaș de benzi solicitate încărcase bugetul Peeping Tom cu mii de lire.

Niciunul dintre cei implicați în acea activitate nu avea să uite reacția lui Geraldine când își dăduse seama ce se petrecuse. Nici nu existau în vocabular cuvintele urâte folosite de ea care să-i exprime furia. În particular totuși, se văzuse silită să admită că ea greșise. Ar fi trebuit să-și dea

seama imediat. Ar fi trebuit să înțeleagă neîntârziat ce profitabilă avea să se dovedească acea crimă.

Curând, Geraldine își reparase greșeala și, după aceea, cei care doreau să transmită orice material din *Arest la domiciliu* era obligați să plătească un preț cu adevărat mare. Dar, indiferent cât de sus urca Geraldine prețul, acesta era achitat fără crâcnire.

În mai puțin de o săptămână de la crimă, Geraldine, unic acționar al Peeping Tom Productions, devenise multi-multi-milionară. Deși, așa cum avea să explice ea în numeroase interviuri, acela nu era nicidecum motivul pentru care dorea să continue transmisiile. Vai, nu, așa cum explicase ea cu lux de amănunte, o făcea pentru că aceea era *datoria* ei. Proceda astfel ca să ofere publicului posibilitatea de a *jeli.*

Geraldine făcuse aluzii vagi la donații caritabile generoase, ale căror detalii aveau să mai dureze până la finalizare.

ZIUA 30 – 10:30 a.m.

Unii comentatori anticipaseră că un asemenea interes internațional fără precedent manifestat față de *Arest la domiciliu* nu putea să fie de durată, dar se înșelaseră. Seară de seară, telespectatorii îi priveau pe cei șapte locatari suspecți care se străduiau să coexiste într-o atmosferă de șoc, amărăciune și profundă suspiciune unul față de celălalt.

Peeping Tom anunțase că, până la data la care poliția va opera arestări, jocul avea să continue ca și cum nimic nu se întâmplase. Nominalizările urmau să aibă loc ca de obicei, iar locatarilor li se va da o sarcină în cadrul căreia să învețe și să interpreteze împreună ceva pentru a-și câștiga bugetul săptămânal destinat cumpărăturilor. În

săptămâna de după comiterea crimei, sarcina lor a fost să prezinte un balet sincron în piscină.

Geraldine furase ideea de la o variantă australiană a show-ului, însă, în contextul respectiv, se potrivea perfect. Geraldine fusese în același timp perfect conștientă de problema pe care o ridica menținerea unui înalt nivel de interes generat de episodul cu crima și urmările acesteia, iar ideea de a-i pune pe locatari să dea un spectacol de balet în apă a fost salutată de mulți critici drept o găselniță genială. Imaginea acelor tineri obosiți, agitați, disperați, dintre care unul era ucigaș, puși să învețe figuri de dans clasic, iar asta purtând costum de înot, a contribuit la creșterea procentajelor de audiență pentru *Arest la domiciliu.* Sunetul mângâietor al instrumentelor cu coarde ce predominau în Orchestra Mantovani dădea acordurilor ce pluteau în casă o notă și mai sinistră și mai suprarealistă când însoțea repetițiile sau nemulțumirile exprimate de locatari.

— Trebuie să ridici piciorul *drept,* ce dracu', Gagiule! a strigat Moon, când Garry a încercat să execute o mișcare cunoscută sub numele de „lebăda".

— Ei, și tu, ce, vrei să-mi luxez picioarele? Doar nu sunt contorsionist.

— Ține degetele picioarelor întinse, fată, o admonesta Jazz pe Sally. Se spune că o să fim judecați după eleganță și grație, ce mama ei de treabă!

— Eu sunt femeie de ordine, Jazz, la ce-mi trebuie mie grație?

Până și un comentariu nevinovat ca acela stârnea multe priviri îngrijorate între locatari și discuții interminabile în exterior. Sally doar îi răspundea lui Jazz, dar să i se aducă aminte că știa ce era aceea violența… Ei, asta o făcea să rămână pe gânduri.

Uneori, se revoltau împotriva sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit.

— Căcatul ăsta de costum de înot mi se ridică pe fund în sus, se plângea Gagiul. Dac-aș pune mâna pe individul care a avut ideea asta, i-aș înfige un cuțit în căpățână!

Aceasta voia să fie o formă de umor, unul negru și curajos, dar nimeni n-a râs când scena a fost difuzată *ad nausea-tum*[20] în prezentările de la *Arest la domiciliu,* iar Gagiul a urcat imediat cu un loc sau două în sondajele privind făptașul, realizate de presa de scandal.

ZIUA 31 – 11:20 a.m.

Coleridge tocmai făcea o pauză după ce urmărise pe săturate casetele din arhiva video de la Peeping Tom, când sosi raportul laboratorului de patologie.

— Mda, picăturile de vomă de pe colacul scaunului erau de la Kelly, remarcă el.

— Câh, făcu Trisha.

— Ai dreptate, o aprobă Coleridge. Dar, ceea ce e și mai câh, s-au descoperit urme de lichid biliar în gât și în fundul gurii. Cei de la laborator consideră că se înecase. Nici nu încape îndoială: când a părăsit lada aceea, Kelly era extrem de agitată.

— Sărmana! Ce cumplit mod de a-ți petrece ultimele minute din viață, încercând să nu verși peste ceilalți oameni din cortul acela mic din plastic. Dumnezeule, ce beată trebuie să fi fost…

— Adevărat. Raportul susține că depășise limita maximă de cinci ori.

— Asta e o treabă gravă – nici nu te poți ține pe picioare. Nu-i de mirare că i-a fost greu să se abțină.

— Raportul afirmă și că limba i-a fost rănită.

— Rănită… Mușcată, cumva?

— Nu, tumefiată, ceea ce sugerează că cineva i-a băgat un deget cu forța în gură.

— Bah… Deci a vrut cineva s-o reducă la tăcere?

— Asta ar părea cea mai plauzibilă interpretare.

— Pesemne că de aceea se înecase – cineva îi băgase degetul în gură. Așa se explică de e a vrut să iasă din ladă atât de precipitată.

— Da, dar dacă vreunul dintre cei dinăuntru i-a băgat degetul în gură cu suficientă forță ca să-i rănească limba, crezi că a auzit-o cineva plângându-se de acel tratament?

ZIUA 32 – 7:30 p.m.

Pe măsură ce săptămână s-a scurs, grupul a început să prindă o idee de balet, iar materialele înfățișându-i interpretând „zborul lebedei” la unison, întâi pe uscat, apoi în piscină, au devenit cele mai scumpe patru minute de film din istoria televiziunii.

În afara spectacolului de balet, mai existau, bineînțeles, și scenele simple și dramatice ale coexistenței locatarilor în casă, iar acestea erau oferite publicului spre analiză și distracție. Fiecare dintre cei șapte era permanent cu ochii pe ceilalți, considerându-i potențiali… sau adevărați ucigași. Orice privire căpăta un înțeles sinistru, pentru că apăreau priviri furișate, șirete, străpungătoare, priviri ferite brusc. Când era decupată cu minuție, fiecare imagine prezentând o tresărire a mușchilor faciali putea fi făcută să arate ca o confesiune sau o acuzație de crimă.

Apoi erau cuțitele. Acum plină de bani, Geraldine păstra permanent șase cameramani pe coridoarele din spatele oglinzilor, iar în timpul meselor, zece. Iar sarcina principală a acestor oameni era de a ține în obiectiv cuțitele. De fiecare

dată când un locatar ridica unul ca să-și întindă untul pe pâine, să taie un morcov sau o bucată de carne, camerele erau prezente. Focalizând pe degetele care se strângeau în jurul mânerului, surprinzând sclipirea luminilor din tavane reflectată de lamă.

Psihologul de la Peeping Tom a încetat să mai scotocească prin materiale în căutarea de gesturi ce puteau fi interpretate drept flirt și a început să analizeze gesturile care l-ar fi putut trăda pe criminal. Curând i s-au alăturat un criminalist și un fost șef din poliție și, împreună, aceștia analizau pe îndelete care dintre cei șapte suspecți părea să mânuiască mai dezinvolt cuțitul.

ZIUA 32 – 11:00 p.m.

Serile erau cele mai neplăcute pentru locatari. În acele momente, neavând nimic de făcut, aveau timp să se gândească la situația lor. Când discutau cu alții pe această temă, lucru care nu se petrecea prea des, se puneau de acord că, dintre toate, cel mai grav lucru era că nu știau. Regulile jocului nu se modificaseră – nu aveau dreptul să ia legătura cu lumea exterioară și din ziua aceea amețitoare trăită în ochiul furtunii nu mai auziseră sau nu mai văzuseră absolut nimic.

Zgomotul nebuniei de afară fusese oprit brusc și complet. Era ca și cum li se trântise o ușă în nas, lucru cât se poate de adevărat. Atât individual, cât și colectiv, tânjeau să primească informații. *Ce se întâmpla*?

Nici măcar Dervla, care avea propria sursă de informații secrete, nu știa nimic. Se întrebase dacă scriitorul de mesaje se va opri după comiterea crimei, dar el continuase.

„Toți te consideră frumoasă, și eu la fel.”

„Pari obosită. Nu fi îngrijorată. Te iubesc.”

Într-o zi, în timp ce se prefăcea că vorbește cu sine în fața oglinzii, Dervla a riscat aducând vorba de crimă.

— Of, Doamne, a rostit ea către propria reflecție. Cine putea face așa ceva?

Oglinda nu i-a spus prea multe.

„Poliția nu știe, a venit răspunsul. Sunt niște proști.”

ZIUA 33 – 9:00 a.m.

Tehnicianul de la laboratorul de cercetări criminalistice îi aduse personal lui Coleridge raportul privind cearșaful în care se înfășurase criminalul.

— Mă bucur că am prilejul să mai ies din laboratorul acela, zise el. Nu prea vedem lumea și nu ni se întâmplă des să avem de-a face cu celebrități. Există cumva posibilitatea să mă duci și pe mine prin culisele casei? Data viitoare când mergi acolo. Tare-aș vrea să văd cum arată totul la fața locului.

— Nu pot, îi răspunse scurt Coleridge. Te rog să-mi vorbești despre cearșaf.

— O harababură perfectă. Am prelevat probe de ADN cât cuprinde. Piele moartă, picături de salivă, alte chestii. Știi câte se adună pe cearșafuri.

Coleridge dădu din cap și tehnicianul continuă:

— Cred că ăsta a fost folosit de toți, ori au dormit la grămadă pe el, pentru că există probe clare de la patru bărbați, dintre care unul este foarte bine reprezentat. Mai sunt urme de la un al cincilea. Presupun că probele ADN îi reprezintă pe cei patru băieți rămași în casă, iar al cincilea e Woggle. E limpede, el putea lăsa urme foarte pregnante, nu? Dar nu pot fi sigur dacă nu am mostre de la fiecare, ca să le compar.

— Urme de la toți? Pe același cearșaf?

— Așa se pare.

ZIUA 33 – 11:00 a.m.

„Este ora 11 în ziua 33, a spus naratorul Andy, iar locatarii au fost convocați la camera secretelor pentru a da câte o mostră de ADN. Cererea poliției nu este obligatorie, însă niciun locatar nu trebuie să refuze.”

— Încântător, a remarcat sec Dervla. Sarcina de astăzi este de a ne scoate de pe lista suspecților.

Gagiul a părut dezamăgit.

— Eu credeam că trebuie să-mi crestez o încheietură ca să le dau o mostră de șampanie, a zis el, dar ei n-au vrut decât o bucățică de piele.

ZIUA 34 – 8:00 p.m.

Cu pași nesiguri și abia văzând din cauza ochilor înlăcrimați, Layla se îndepărtă de biserică. Preotul o întrebase ce o făcuse să simtă nevoia unei credințe pe care o respinsese când avea 15 ani.

— Părinte, am o moarte pe conștiință.

— Ce moarte? Cine a murit?

— O fată, o fată frumoasă și nevinovată, pe care am disprețuit-o. Am urât-o, părinte. Iar acum e moartă, iar eu vreau să fiu absolvită. Dar e mai greu, apare peste tot, și e considerată o sfântă.

— Nu înțeleg. Cine era fata aceasta? Cine o consideră o sfântă?

— Toată lumea. Doar pentru că a murit i se publică fotografia și se afirmă că a fost o fată minunată și nevinovată, care n-ar fi făcut rău nici unei muște. Ei bine, mie mi-a făcut rău, părinte! M-a rănit! Iar acum e moartă, și-ar fi trebuit să

dispară, dar nu-i așa! E prezentă peste tot. E pretutindeni, o stea!

Preotul se uită atent prin grilaj. Nu urmărise *Arest la domiciliu,* dar din când în când mai frunzărea ziarele.

— Stai puțin, spuse el. Te cunosc, așa e? Ești…

Layla o rupse la fugă. Nici în biserică nu putea scăpa de rușinea notorietății ei otrăvite ca o non-entitate. Nu exista refugiu față de celebritatea ei inversă. Față de faptul că era o ratată, prima persoană care fusese azvârlită afară din casă. Iar Kelly o nominalizase, apoi o *pupase* în fața milioanelor de telespectatori. Întreaga națiune o văzuse acceptând demonstrația de simpatie a lui Kelly. Iar acum ea era moartă, iar Layla nu se simțea deloc mai bine.

ZIUA 35 – 7:30 p.m.

Era prima eliminare după noaptea în care se comisese crima.

Chloe trebuia să dovedească optimism și o atitudine pozitivă, așa se hotărâse la nivelul conducerii editoriale. Acela era, de fapt, stilul casei.

— Tuturor ne e dor de Kelly, pentru că ea a fost o *doamnă deosebită* și și-a pierdut viața într-un mod crud, lucru care *nu* trebuia să se întâmple, adevărat? Kelly ne făcea să râdem, era ca o boare, era grozavă, activă, amuzantă și, pur și simplu, *o plăcere.* Și în niciun caz nu merita să i se întâmple așa ceva, tot astfel cum nimănui nu trebuie să i se întâmple asta. Vaaai, Kelly, ne de dor de tine! Cât de mult am vrea să *te strângem în brațe*! Dar show-ul merge mai departe, iar locatarii au spus clar că jocul este de aici înainte un tribut în memoria nepieritoare a lui Kelly. Așadar, fii tare în rai, Kelly, scumpo, fiindcă tot ce facem e pentru

tine. Așa, domnilor și doamnelor! Să vedem ce s-a mai întâmplat în casă în săptămână aceasta!

Acest anunț a fost urmat, bineînțeles, de prezentarea devenită deja celebră. „O casă. Zece concurenți. Treizeci de camere de filmat. Patruzeci de microfoane. Un supraviețuitor.” O exprimare care acum căpăta un provocator dublu înțeles, dar care, se considerase, ar fi fost mai provocator dacă s-ar fi modificat. În orice caz, era dificil să-și imagineze cineva o emisiune de televiziune mai bună decât aceea.

— Cei din casă, mă auziți? Sunt vocea lui Chloe.

— Da, te auzim, au răspuns cei șapte locatari așezați pe canapele și, preț de o clipă, totul a părut că revine la normal. Aproape că-și puteau imagina că în casă nu murise nimeni.

— A patra persoană care va părăsi casa Peeping Tom este…

A urmat o pauză lungă, încărcată de dramatism.

— David! David, a sosit vremea să pleci!

— Da! a exclamat David, ridicând pumnul în sus, după care a urmat circul de rigoare, prin care declara că era încântat să plece.

— David, pregătește-ți bagajul. Ai o oră și jumătate ca să-ți iei rămas-bun, iar apoi vom reveni în direct ca să asistăm la plecarea ta.

Nominalizații din acea săptămână fuseseră David și Sally.

Toți o numiseră pe Sally, deoarece suferea de depresie, iar majoritatea îl votaseră pe David, pentru că le devenise nesuferit.

Ca o coincidență, cei doi pe care locatarii îi nominalizaseră pentru a fi excluși erau și cei pe care națiunea îi suspecta de crimă. În afara casei, votul privind eliminarea unui participant se transformase într-un referendum național privind identitatea ucigașului. David a câștigat la mustață, iar când s-a anunțat rezultatul, pentru un moment

s-a creat impresia că se soluționase și cazul de crimă.

„David e criminalul! se auzea pe telefoanele redacțiilor. Așa cum am bănuit încă de la început.”

„Da! David e ucigașul!” se afirma sus și tare la radio și la emisiunile TV de știri în direct. Unii chiar adăugau: „Urmează să fie arestat”, ca și cum, stând în casă, David se bucurase de protecție față de lege, iar acum, când poporul își exprimase părerea, el nu se mai putea aștepta la iertare.

În interiorul casei, cele 90 de minute acordate pentru pregătirea plecării au trecut încet. Lui David nu i-a trebuit mult timp să-și facă bagajul, iar îmbrățișările și jurămintele de loialitate nepieritoare au reflectat oarecum măsura în care ceilalți îl detestau sau îl suspectau de crimă. În condiții normale de eliminare, eticheta impunea ca fiecare să joace o pantomimă deșănțată prin care se prefăcea că, în ciuda oricăror neînțelegeri, adora persoana care pleca și că îi părea rău până la lacrimi că erau nevoiți să se despartă. Însă în seara aceea, cu toate eforturile făcute, locatarii nu au reușit să-și înfrângă sentimentele care îi măcinau.

În afara casei, lucrurile s-au petrecut altfel. Acolo se aplicau regulile televiziunii.

David a ieșit în ritmurile vibrante ale cântecului *Ochiul tigrului*[21] și în blițurile orbitoare a o mie de aparate foto. Se adunase o mulțime imensă. Cu doar câteva momente mai devreme, David se temuse, însă acum se simțea parcă ridicat în aer de vacarmul acela. Măcar pentru o clipă devenise stea, așa cum și-o dorise cu disperare. Ochii întregii lumi erau ațintiți asupra lui și, spre cinstea lui, a reușit să se descurce cu brio în acele câteva secunde. Părul lui frumos până pe umeri a căpătat viață în briza ușoară, iar pardesiul lung s-a vălurit, trezind nostalgii romantice. A arborat un surâs sardonic, și-a azvârlit brațele în lături și a făcut o plecăciune adâncă.

Mulțimea, care aprecia teatralitatea, l-a recompensat pe David cu urale întețite.

Apoi, zâmbind cu gura până la urechi, David și-a trecut degetele prin părul minunat și s-a îmbarcat pe platforma telescopică, pentru a fi trecut dincolo de șanțul cu apă. Când a ajuns pe malul celălalt, s-a mai înclinat o dată și a sărutat mâna lui Chloe. Mulțimea a urlat din nou, remarcând în același timp că David era mai ipocrit decât își închipuiseră până atunci.

Împreună, David și Chloe au parcurs cu o limuzină scurta distanță până la studio. Muzica era asurzitoare, luminile reflectoarelor vibrau și se întrepătrundeau, iar mulțimea striga, fluturând placarde pe care scria: „O iubim pe Dervla!” și „Jazz e un deliciu!”

În cele din urmă, David și Chloe au reușit să ajungă pe canapeaua pe care până atunci se așezase doar Layla și au început să discute.

— Uau, a strigat Chloe. Parcă plutesc! Bravo! Cum se simți, Dave, bine?

— Da, Chloe, mă simt bine.

— *Extraordinar*!

— Sigur. E pur și simplu extraordinar.

— Ascultă, bravo ție, David, a spus Chloe dintr-o răsuflare. Meriți tot respectul, ai fost mare. Ai trecut prin toate astea, iar noi doar am privit, și cred că a fost experiența cea mai grozavă pe care ai avut-o, dar trebuie să-ți punem câteva întrebări, știi asta, nu? Sigur că știi, știi sigur ce o să te-ntreb, văd asta în ochii tăi, corect? Ce o să te întreb? Bineînțeles că ești la curent, așa că o să trecem peste asta. Marea întrebare la care toată lumea vrea un răspuns este: Tu ai ucis-o pe Kelly?

— Nu, nicidecum. Am ținut la Kelly.

David a adoptat atitudinea cea mai recomandată – o pauză scurtă înainte de a răspunde, ca pentru a se concentra perfect și a exprima sentimentul de sinceritate și durere, tremurul ușor din glas, dar asta nu i-a slujit deloc. Mulțimea voia rezultatul; a

huiduit, a strigat batjocuri, apoi s-au auzit scandări: „Ucigașul! Ucigașul! Ucigașul!”

David a rămas ca trăsnit. Nu se așteptase la așa ceva.

— Îmi pare rău, scumpule. Ei consideră că tu ai făcut-o, a spus Chloe. Cu toată părerea de rău, dar, în ultimă instanță, asta e situația, dragule.

— Dar n-am făcut-o eu, vă asigur.

— *Bine, cum zici,* a spus Chloe înviorându-se. Să vedem ce păreri mai avem.

Propunerea a fost primită cu ovații îndelungi, unele venind neîndoielnic din partea acelorași oameni care, doar câteva momente mai devreme, îl condamnaseră pe David. Situația, la fel ca ancheta poliției, devenise confuză.

— Bravo, te-ai descurcat bine, Dave, a spus Chloe. Ai de partea ta o mulțime de doamne, dar le putem acuza de ceva? Ești tare!

Și, bineînțeles, uralele au crescut în intensitate.

— Hai, David. Dacă n-ai făcut-o tu, cine crezi că a fost în stare?

— Păi, nu știu. Aș spune că putea fi Garry, dar e doar o bănuială. Serios, nu am idee.

— Bine, va trebui să așteptăm până la sfârșitul seriei ca să aflăm, nu? a zis Chloe, ceea ce constituia o afirmație scandaloasă și absolut nefondată.

Dar în acele momente suna suficient de convingător, într-atât de seducătoare este puterea televiziunii.

— Până una-alta, a răcnit Chloe, să privim câteva dintre cele mai frumoase momente petrecute de David *în casă*!

ZIUA 35 – 10:00 p.m.

Echipa lui Coleridge se văzu asaltată de mii de apeluri din partea unor nebuni. Fiecare al doilea

țârâit al telefonului anunța încă un clarvăzător care îl văzuse pe vinovat în vis.

Hooper ținea o mică socoteală.

— Dervla apare în majoritatea visurilor acestor clarvăzători, iar Jazz în visele femeilor. Ciudat, nu crezi?

Apelul acela era totuși altfel. A venit exact când la televizorul din camera de anchetă se derula prezentarea de încheiere a ediției speciale din *Arest la domiciliu,* care fusese dedicată expulzării unuia dintre locatari. Glasul calm și controlat al celui care telefonase îl făcu pe Hooper să nu închidă imediat ce ridicase receptorul.

— Sunt un preot catolic, spuse, pe un ton oarecum oficial, lăsând impresia de accent străin. Am ascultat recent o confesiune din partea unei tinere foarte îndurerate. Desigur, nu vă pot da detalii, dar mă gândeam că ar trebui să anchetați și persoanele care au părăsit casa, nu doar pe cele care au rămas acolo.

— Domnule, ați discutat cu Layla? îl întrebă Hooper. Pentru că deocamdată nu am reușit să dăm de ea.

— Nu vă pot spune mai multe, cred însă că ar trebui să o căutați în continuare.

După aceea, preotul consideră că vorbise destul, pentru că închise brusc, punând capăt convorbirii.

ZIUA 36 – 11:00 a.m.

Trecuseră trei zile până la primirea rezultatelor testelor ADN, lucru pe care Coleridge îl considerase scandalos.

După cum era de așteptat, persoanele evidențiate de analize fuseseră locatarii. Jazz, în primul rând, Gagiul, David și Hamish destul de evident, și Woggle, cel mai puțin. Bineînțeles, Woggle nu fusese disponibil pentru a oferi o

mostră de țesut, deoarece fugise și dispăruse după ce i se obținuse cauțiunea. Cu toate acestea, când părăsise casa, își lăsase în urmă cea de-a doua pereche de șosete care, deși fuseseră îngropate în grădină de ceilalți băieți cu multă vreme în urmă, oferiseră cantități generoase de ADN de anarhist.

— Deci probele de pe cearșaf l-ar indica pe Jazz, spuse Hooper.

— Ei, tot ce se poate, dar era de așteptat să fie mai multe probe în ce-l privește, pentru că el a purtat cearșaful după ce au sosit Geraldine și echipa ei.

— Da, vine la fix, nu? remarcă sec Hooper. Asta e o acoperire perfectă, doar că, dacă vreunul dintre ceilalți l-a folosit, ar fi de așteptat ca prezența lor să fi fost mai pregnantă. La urma urmei, ucigașul transpirase cumplit când se înfășurase în el.

— Dar ceilalți trei au apărut în proporții comparabile.

— Exact, domnule.

— Ceea ce, în sine, e cam ciudat, nu? zise Trisha. Asta susține într-un fel ideea că au fost implicați cu toții, că au avut o înțelegere, pentru a anula bănuielile.

— În orice caz, asta o elimină pe fată, spuse Hooper.

— Crezi? îl întrebă Coleridge.

— Păi sigur, nu?

— Doar dacă acel cearșaf a fost folosit de ucigaș, lucru *posibil,* dar nu putem băga mâna în foc. Știm că a fost cearșaful luat de Jazz după intrarea în casă a celor de la Peeping Tom, dar putem fi siguri că e acela pe care ucigașul l-a pus peste celelalte când s-a întors în lada transpirației?

— Mda, era deasupra.

— Da, dar maldărul era destul de răvășit și toate cearșafurile aveau aceeași culoare închisă. Deasupra se putea afla și altul, la o adică. Banda video nu ne arată cu claritate.

— Deci nu ne ajută deloc? se miră Trisha.

— Ei, cred că asta lămurește anumite aspecte, dar nu pe toate. Dacă ar mai exista și alte probe care să-l incrimineze pe Jazz, cearșaful ne-ar fi de folos, atâta tot.

ZIUA 37 – 9:30 p.m.

Timp de șase ore, casa fusese pustie, iar cele 30 de camere și 40 de microfoane nu înregistraseră decât zgomot alb și tăcere. Șase ore goale, care fuseseră urmărite îndatoritor de milioane de utilizatori de computere din întreaga lume.

Începuse la ora trei în acea după-amiază, când poliția sosise și-i ridicase pe toți locatarii, ducând-i la secție fără să ofere nicio explicație. Firesc, asta crease senzație. Buletinele de știri de la orele prânzului erau pline de istorii amețitoare privind conspirații ale grupului și, în cealaltă parte a lumii, în emisfera sudică, editorii de ziare care-și pregăteau edițiile de dimineață analizau oportunitatea unor titluri care să o ia înaintea cercetărilor, anunțând: „Toți sunt părtași!”

Realitatea îi făcea pe toți să pară ridicoli, îndeosebi pe polițiști.

— Cu ruleta! spusese Gagiul, când el și ceilalți se înapoiaseră în casă. Cu o nenorocită de ruletă! Asta folosește polițistul Gâlmă ca să prindă ucigașul!

Trisha venise cu ideea de a duce locatarii la casa pregătită pentru repetiții din Shepperton și de a le cere să refacă deplasarea ucigașului, ceea ce permisese realizarea unei comparații cu numărul de pași făcuți de ucigaș pe banda video. Coleridge socotise că merita să facă încercarea, însă rezultatele fuseseră dezamăgitoare și neconcludente. O persoană înaltă putea face pași mărunți, una scundă putea întinde pasul. Cearșaful făcea imposibilă stabilirea cu exactitate a staturii și

a mersului ucigașului, astfel că locatarii fuseseră eliberați fără alte comentarii.

Frustrarea Gagiului își găsise ecou în întreaga națiune.

— FBI folosește sateliți spion și baze de date de milioane de dolari, iar noi? O nenorocită de ruletă!

ZIUA 38 – 7:00 p.m.

Hooper trebui să sune îndelung la ușa lui David până când acesta să-i deschidă. Cât așteptase pe treptele clădirii, cei trei sau patru reporteri care pândeau prin preajmă îl și luară la întrebări.

— Ai venit să-l arestezi?

— A fost complice cu Sally?

— Toți au participat? Au plănuit totul în ladă?

— Vă recunoașteți incompetența pentru faptul că nu ați operat nicio arestare?

Hooper rămăsese tăcut până când, într-un târziu, se putuse prezenta la interfon, iar David îi deschisese ușa.

Îmbrăcat cu o pijama frumoasă din mătase, David îl întâmpină la lift. Era acasă doar de trei zile, dar se săturase până peste cap de ceea ce voise să câștige participând la jocul organizat de Peeping Tom: notorietate.

— Nu mă vor așa cum sunt, gemu el când Hooper intră în cele din urmă în elegantul apartament pe care David îl împărțea cu o pisică frumoasă. Ei vor individul pe care l-a creat târfa aceea de Geraldine Hennessy. Un individ vanitos, rău și probabil ucigaș. Astea cu vanitatea și răutatea le mai suport, multe stele sunt acuzate de așa ceva, dar cred că acuzația de crimă nu-ți ajută în carieră. Păcat că fata aceea nătângă a fost ucisă. Mi-a distrus toate șansele.

Nu se sfia câtuși de puțin să-și spună părerea despre moartea lui Kelly.

— Credeți că sunt omul potrivit ca să ucidă, nu? continuă el, în timp ce-i făcea lui Hooper cafea la o mașină modernă de pregătit cappuccino. Din cauză că, acum că fata aceea e moartă, eu nu pretind că am uitat motivele și rațiunile pentru care am intrat în casă? Ei bine, îmi cer scuze, dar n-am de gând să adaug și ipocrizia la nenumăratele mele păcate, deși ipocrizia a devenit o componentă a conștiinței naționale. Era o necunoscută pentru mine, iar dacă n-ar fi fost ucisă, aș fi avut șanse să strălucesc. Să le arăt oamenilor ceea ce aveam de oferit. Să ajung pe primul loc. Se pare însă că am fost distribuit în rolul personajului negativ.

— Și ești personajul negativ?

— Of, domnule sergent, pentru numele lui Dumnezeu! Sunteți mai rău decât prostănaca aceea de Chloe. Dacă aș fi ucis-o, credeți că aș recunoaște? Întâmplător, n-am făcut-o eu. Ce motiv aș fi avut?

— *Dezmăț unsprezece.*

David primi atacul fără să fie șocat. Evident, nu se așteptase la așa ceva, dar n-a fost tulburat prea mult.

— A, deci știți de asta… Da, în regulă. Recunosc, sunt stea porno. Nu-i o crimă, dar nici ceva cu care să te mândrești, și, printr-o coincidență groaznică, s-a dovedit că fata asta, Kelly, știa. Sigur, am sperat că va păstra discreția. Și, vă asigur, nu m-a afectat chiar atât de mult încât să o ucid.

Mai discutară un timp, dar David nu avea decât foarte puține elemente de adăugat la declarația dată în noaptea crimei. Doar pentru a sublinia încă o dată motivele lui de a-l bănui pe Gagiu.

— El a urât-o pentru ceea ce i-a spus în legătură cu fiul lui, înțelegi? El a încercat să-și ascundă sentimentele, dar eu mă pricep să depistez semnele. Ca actor…

Glasul lui David se stinse. Aroganța lui elegantă părea să-l fi părăsit și arăta obosit. Obosit și trist.

Dorind să plece, Hooper se ridică și în acel moment îi mai adresă o întrebare:

— În cazul în care Kelly n-ar fi fost ucisă, dacă totul decurgea normal, crezi sincer că publicitatea și notorietatea de care tu și ceilalți puteați beneficia ți-ar fi adus o slujbă – ca actor, mă refer?

— Nu chiar, nu, sergent, recunoscu David. Dar eram disperat, înțelegeți? Disperat să fiu un actor renumit, bineînțeles, dar, dacă n-aș fi reușit, m-aș fi mulțumit doar cu ideea de a deveni faimos.

— Ei, ți-ai îndeplinit dorința, replică Hooper. Sper că te bucuri de ea.

Ajuns în stradă, trebui să-și croiască drum spre mașină printre jurnaliștii care se repeziseră în haită ca să-i pună întrebări.

ZIUA 39 – 7:00 p.m.

„E joi seară, a spus naratorul Andy, și e timpul ca locatarii să facă nominalizările pentru eliminarea din această săptămână.”

Sally a fost nominalizată de toți.

— A devenit foarte stranie, a spus Jazz, când Peeping Tom l-a întrebat motivul numirii ei. Uite, doarme singură în grădină și a foarte încordată. Ne stresează pe toți.

Ceilalți patru locatari care o voiau plecată au dat cam aceeași explicație. Moon a exprimat ideea cel mai succint:

— M-am săturat până-n gât de toanele ei.

Apoi mai exista un motiv: toți se temeau de ea.

Desigur, în ciuda gândurilor negative, toți au adăugat că țineau la ea, pentru că era o fată deosebită.

Cealaltă persoană nominalizată a fost Garry, pentru că glumele lui proaste începuseră deja să-i calce pe nervi pe locatari.

— A, țin la el, bineînțeles, a spus Dervla, dar, dacă mai scoate o dată sunetul acela strident copiat din filmul *Psycho* când mă duc la toaletă…

— E un gagiu de aur, a declarat Jazz în fața camerei, dar n-a fost deloc în ordine când i-a turnat ketchup lui Moon pe gât în timp ce ea dormea. E sclipitor, țin la el, dar, știți ceva?, până la urmă, m-am săturat de el.

Când s-au anunțat nominalizările, Sally n-a scos o vorbă. Vreme de jumătate de oră a rămas cu privirea pierdută undeva, după care s-a retras în anexa cunoscută sub numele de Cuibul Iubirii.

Garry i-a asigurat pe toți că era bucuros, indiferent dacă rămânea sau pleca.

— Până la urmă, afară duc o viață de invidiat. Am puștiul, și abia aștept să mă duc la bodegă. Voi fi fericit și dacă rămân. Atâta vreme cât niciunul dintre voi nu-mi vâră un cuțit în cap înainte de a avea norocul să mă cuibăresc pe canapea alături de Chloe.

Ceva mai târziu, Sally s-a întors în camera de zi și a vorbit, fără a se adresa cuiva anume:

— Credeți cu toții că eu am făcut-o, nu? Și vreți să știți ceva? Poate că așa e.

•

În camera monitoarelor, Geraldine a început să danseze de încântare.

— Mulțumesc, Sally, târfă grasă și frumoasă! Nici nu se putea să pice mai bine. Reține tot, Bob, și adaugă la prezentare, apoi, când se termină prezentarea, o mai bagi o dată… I-auzi la ea: „Poate că așa e”. Ca focul!

ZIUA 40 – 8:15 p.m.

Trisha se dusese să discute cu mama lui Sally, o femeie agitată și roasă de griji, care o așteptase.

— M-am întrebat cât va dura până să dați de mine, dar, judecând după ceea ce a afirmat Sally, știam că o să veniți în dimineața asta.

— Vorbiți-ne despre ea, o invită Trisha.

— Știți, desigur, că eu și regretatul meu soț nu suntem părinții ei naturali.

— Da, am aflat că a fost adoptată.

— De când s-a petrecut crima, n-am mai reușit să dorm, spuse ea, privind fix la ceașca de ceai. Știu *exact* ce gândește Sally, doar o cunosc. Se teme că lumea va crede că ea a făcut-o, din cauza… Dar bolile mintale nu sunt ereditare, nu? Oricum, e puțin probabil. Am discutat cu doctori, și ei m-au asigurat că nu.

— Ce s-a întâmplat cu mama lui Sally?

— Schizofrenie paranoică, dar nu prea știu ce înseamnă asta. S-ar părea că termenii aceștia sunt folosiți foarte des în prezent. Sally a aflat de Paști, acum doi ani. Nu cred că-i bine să li se spună copiilor înfiați despre adevărații părinți. Așa se proceda înainte. Adopția reprezenta o viață nouă. Familia ta cea nouă *era* familia *ta.* Acum se consideră că părinții adoptivi sunt niște simpli îngrijitori. Ca și cum n-ar fi *reali,* pentru că nu au adus ei copilul pe lume.

— Asta v-a spus Sally? o întrebă Trisha. Că nu-i sunteți mamă adevărată?

— Mda, mă iubește, sunt sigură, de aceea cred că nu voia să mă jignească. Dar vorbea tot timpul că vrea să-și cunoască mama care o născuse, *sângele ei,* după cum se exprima ea. Asta mi-a frânt inima. Eu sunt adevărata ei mamă, nu-i așa? Așa a fost înțelegerea.

— Deci a descoperit că mama ei a fost pacient într-un spital psihiatric?

— Eu i-am spus. M-am gândit că era preferabil așa, decât să afle de la vreun funcționar de la Evidența Populației.

— De aceea a fost adoptată? Din cauza instabilității mintale a mamei ei?

— Chiar nu știți? Se vede că nu.

Doamna Copple era uimită.

— Nu știm chiar atât de multe, doamnă Copple. De aceea am venit să discutăm.

— Of, Doamne. Nu țin să vă povestesc. Dacă vă spun, o veți suspecta, dar nu se poate să moștenească boala acelei femei, așa ceva e puțin probabil. Am vorbit cu doctorii. Am căutat și pe internet.

— Vă rog, doamnă Copple, aș prefera să discutăm despre asta acum și aici.

Era o amenințare delicată, mascată bine, dar care dădu roade.

— Mama ei a fost închisă. A ucis pe cineva… cu un cuțit. De aceea, Sally a fost încredințată spre adopție.

— De tatăl ei? Nu putea s-o ia el?

— Păi tocmai asta e problema, că mama ei și-a ucis soțul.

ZIUA 41 – 2:15 p.m.

Trisha făcu tot ce îi stătu în putință să păstreze secretul privind trecutul lui Sally. Știa că dacă „transpira”, presa avea să o crucifice pe față. Conștientă că din secțiile de poliție se scurg tot soiul de informații, îl invitase pe Coleridge la o discuție între patru ochi pentru a-i explica ce aflase.

— Nu există nicio sugestie de abuz sau de provocare, spuse Trisha. Din cele aflate, tatăl lui Sally era un tip de treabă, poate puțin cam slab. Mama ei a fost dezechilibrată psihic, iar într-o noapte a avut o criză.

— De ce a ajuns la închisoare? întrebă Coleridge. Doar era evident că femeia era bolnavă psihic.

— Vreun judecător senil. Sau un apărător nepriceput. Cine știe, dar acuzarea a reușit să o aducă în tribunal drept acuzat sănătos mintal. Poate pentru că era de culoare. Să nu uităm că asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani. În orice caz, a fost condamnată pe viață pentru crimă premeditată.

— Dar a făcut recurs, nu?

— Sigur, și a câștigat, dar, din nefericire, înainte de asta a mai înjunghiat două deținute la Holloway, cu o lingură de masă, pe care o ascuțise. După aceea a fost transferată la un spital pentru nebuni periculoși, unde trăiește și acum. Sally s-a născut la puțin timp după ce tatăl ei a fost ucis și-mi închipui că acum s-ar fi stabilit vreo legătură cu depresia postnatală sau mai știu eu ce, însă la vremea aceea i-au luat copilul și au lăsat-o pace. Acum e instituționalizată. Sally a aflat în urmă cu doi ani și s-a dus s-o vadă. Asta a zguduit-o serios.

— Păi e normal. Și Sally are unele probleme mintale?

— Da, suferă de depresie, și încă rău, din perioada pubertății. A urmat o serie de tratamente și a fost spitalizată o dată. Mama ei adoptivă consideră că asta are legătură cu faptul că e lesbiană, dar nu-s sigură de asta, n-am auzit vreodată…

Trisha era cât pe ce să spună că asta n-o deranjase vreodată, că, la vârsta de 14 ani, când constatase că și ea era lesbiană, avusese un mare sentiment de ușurare, deoarece în acel fel își explica deruta cumplită pe care o trăia în relațiile cu fetele și cu băieții. Cu toate acestea, decise să lase fraza neterminată. Nu era momentul potrivit să se dea de gol.

— Indiferent de motiv, Sally suferă depresii și, de când a aflat despre mama ei, se teme că va suferi și ea la fel.

— Și care e probabilitatea? Mă refer din punct de vedere medical.

— Există o posibilitate mai mare să o ia razna, decât în cazul meu sau al dumneavoastră, să spunem, dar riscurile devin considerabile dacă ambii părinți ar fi suferit de aceeași tulburare. În cazul acesta, unii doctori susțin că probabilitatea se ridică la 40%.

— Și atunci, de ce Dumnezeu oamenii ăștia îngrozitori de la Peeping Tom au acceptat o persoană depresivă și cu un trecut familial de boală mintală să participe la acel exercițiu grotesc?

— Ei pretind că nu au avut cunoștință, domnule, și îi cred. Sally nu le-a spus, iar ei ar fi trebuit să facă verificări foarte minuțioase, și s-ar fi lovit de conceptul de confidențialitate medicală și alte lucruri din astea. Eu am aflat doar pentru că am discutat cu mama ei.

Coleridge se rezemă de spătar și sorbi apa dintr-un pahar de hârtie cerată. Hooper condusese acțiunea de a cere să li se instaleze un răcitor de apă în camera de investigație. Coleridge se opusese cu încăpățânare, considerând că toată treaba pornise din dorința tuturor de a semăna cu americanii. Cu toate acestea, după ce aparatul fusese adus, ajunsese să aprecieze ideea de a putea bea apă rece și limpede în timp ce rumega, iar asta îl ajuta să mai reducă puțin consumul de ceai.

— Ia spune-mi, Patricia, tu ce părere ai? Crezi că informația referitoare la Sally atârnă greu – mă refer la ancheta noastră?

— Domnule, asta explică sensibilitatea ei la discuțiile referitoare la sănătatea mintală. În ansamblu însă, mă simt ispitită să spun că asta mai curând o *scoate* din cercul suspecților. Cu alte cuvinte, *acum* știm de ce i-a vorbit așa lui Moon în noaptea când s-au certat.

— Da, înclin să fiu de acord cu tine, domnișoară polițist, deși trebuie să recunoaștem că similitudinea dintre crima comisă de mama lui Sally și cea din casă reprezintă o coincidență cel puțin supărătoare. În orice caz, indiferent de ce am

gândi noi, am îndoieli că jurnaliștii o vor considera exonerată pe Sally dacă ajung în posesia acestei informații.

ZIUA 42 – 7:00 a.m.

Doamna Copple fusese trezită de țârâitul telefonului. Aproape simultan, auzise și soneria de la ușă. Până la 7:30, în grădina din fața casei apăruseră patruzeci de reporteri, iar viața ei fusese distrusă.

„Sally e criminalul. Întrebați-o pe mama ei", predominau titlurile din ziare.

— Presa află întotdeauna, spusese întristat Coleridge când Trisha îi comunicase ce se întâmplase. Sunt mult mai buni decât noi. Nimic nu li se poate ascunde. Nu publică întotdeauna informațiile, dar mereu le dețin. Sunt gata să plătească, înțelegi, iar dacă ești dispus s-o faci, se găsește cineva care să ți le vândă.

ZIUA 42 – 7:30 p.m.

— Locatari, sunt Chloe, mă auziți? Da, o auzeau. Cea de-a cincea persoană care va părăsi casa Peeping Tom va fi…

A urmat bine-cunoscuta pauză.

— Sally!

În acea clipă, Sally a creat un mic precedent TV, devenind prima eliminată dintr-un program *Arest la domiciliu* care nu a strigat „Da!" și nici n-a lovit triumfătoare aerul cu pumnul, ca și cum ar fi fost încântată că pleacă.

În schimb, a spus:

— Deci toată lumea de afară crede că eu sunt autoarea.

— Sally, a continuat Chloe, ai la dispoziție 90 de minute ca să-ți iei rămas-bun și să-ți faci bagajul, după care vom reveni să te ducem la discuția TV în direct!

Sally s-a dus la bucătărie și și-a pregătit o ceașcă de ceai.

— Sally, eu nu cred că tu ai făcut-o, a spus Dervla, dar Sally s-a mulțumit să zâmbească.

Apoi a intrat în camera secretelor.

— Bună, Peeping Tom, a început ea.

În camera monitoarelor, Geraldine s-a ghemuit aproape de un ecran, cu un pix și un carnețel în mână, pregătită să-i transmită indicații lui Chloe. Știa că trebuia să joace foarte atent acea carte. În fața ei stătea perspectiva unei emisiuni super. Rezultatul s-a dovedit a fi chiar mai bun decât se aștepta.

— Cred că presa a aflat deja despre mama, a spus Sally. Că în ultimii douăzeci de ani a stat în Spitalul Ringford.

— Oribil loc, a șoptit Geraldine, cel mai hulit spital de nebuni.

— Mi-am pus întrebarea încă de când a murit Kelly, a spus Sally. Puteam s-o fac eu? Oare să fi intrat într-un soi de transă? Când am intrat în ladă, m-am identificat cu mama? Știu că mama a spus că nu-și amintea momentele în care a comis crima, iar când polițiștii au discutat cu mine, nici măcar nu-mi aduceam aminte că fusesem în ladă. E posibil să omor și să nu-mi pot aminti? Mă aflam într-o *cutie*? *Propria cutie*? Sinceră să fiu, nu am idee. *Nu cred* că am fost eu. Schizofrenicii paranoici nu se deranjează să șteargă urmele, nu se înfășoară în cearșafuri și nu evită să se păteze de sânge. Crima a fost prea curat comisă ca să fi fost eu autorul. Nu cred că sunt în stare să comit crima perfectă. Știu că mama n-a fost perfectă când l-a ucis pe tata… dar *puteam fi eu.* Trebuie să accept asta. Doar că nu-mi amintesc.

— Mamă, Doamne! a exclamat Geraldine. Avem un material fabulos.

— Știu totuși un lucru, a spus Sally, anume, că toată lumea va socoti că eu am fost criminalul și nu voi scăpa de asta toată viața. Este evident că poliția nu are niciun indiciu. Pesemne că nu vor aresta pe nimeni, deci de acum înainte voi fi considerată nebuna aceea de culoare care a ucis-o pe Kelly. Așadar, am hotărât să-mi fac viața cât mai scurtă posibil.

Și, spunând acestea, Sally a scos un cuțit de bucătărie din mâneca bluzei. Îl palmase acolo când își făcuse ceaiul.

ZIUA 42 – 9:00 p.m.

Când a revenit în direct, Chloe a anunțat încă o eliminare dramatică din casă. Nu în direct, așa cum se planificase, pentru că Sally plecase în urmă cu o oră într-o ambulanță, iar încercarea ei de sinucidere fusese urmărită pe viu de utilizatorii de internet din întreaga lume. Reușise să se înjunghie de două ori în piept, după care Jazz, alertat de Peeping Tom să acționeze imediat, se năpustise în camera secretelor.

Încă nu se știa dacă va supraviețui celor două răni.

Chloe le-a explicat telespectatorilor toate acestea, promițând o informare periodică pe durata întregului show.

— Regretăm, dar nu putem prezenta materialul ultimei vizite sclipitoare, profund mișcătoare, total cinstite și spirituale a lui Sally la camera secretelor, deoarece se știe că sinuciderea este o infracțiune, iar cei de la Departamentul juridic se tem că vreo instituție guvernamentală autoritară ne-ar putea ataca pentru că vă prezentăm *adevărul.* Așa e! Vedeți ce fascistă e o asemenea lege? S-ar

părea că nu sunteți suficient de *maturi* ca să vedeți *ce se petrece* în lume, iar asta ne aduce aminte de *Mândra lume nouă* de tip *1984*[22], ceea ce Sally sigur nu a vrut cu niciun preț!

Nu fusese o realizare care să intre în istorie, dar textul și aluziile lui Chloe se asamblaseră în mare pripă. Mesajul a fost îndeajuns de limpede. Orice încercare de a-i împiedica pe cei de la Peeping Tom să exploateze suferința unei tinere profund tulburate reprezenta o încălcare *revoltătoare* a libertăților civile ale telespectatorilor.

Chloe a putut să prezinte publicului materialul cu intrarea eroică și dramatică a lui Jazz în camera secretelor ca să o prindă de mână pe Sally și să-i smulgă cuțitul dintre degete. După aceea s-a introdus o compilație a unor materiale realizate cu Sally pe durata sclipitoarelor săptămâni petrecute de ea în casă.

Cei de la Peeping Tom ar fi preferat să transmită în direct din casă, pentru a prezenta reacțiile celorlalți locatari față de actul oribil al lui Sally, dar, din nefericire, nu se putea, deoarece Geraldine se afla în acele momente cu ei, având o negociere de criză. Încerca să-i convingă să continue participarea la show.

— Nu putem, pur și simplu nu putem, tocmai spunea Dervla. Nu acum. Publicul o să creadă că suntem niște neoameni.

Locatarii rămași începuseră să ceară plecarea din casă încă de când asistenta medicală de la Peeping Tom pornise în fugă prin coridorul de sub șanțul cu apă pentru a-i acorda îngrijiri lui Sally. Acest lucru ar fi fost un dezastru pentru Peeping Tom, desigur, mai ales după un eveniment dramatic precum încercarea de sinucidere a lui Sally. Putea pierde zeci, poate sute de milioane de lire.

— Te înșeli, Dervla, te înșeli, a spus Geraldine. Cei de afară vă iubesc, vă admiră curajul, vă respectă, iar dacă aveți bravura de a merge până la

capăt, vă vor respecta și mai mult. Nimeni nu crede că vreunul dintre voi cinci a ucis-o pe Kelly, lumea crede că Sally a fost aceea, și poate că așa s-a întâmplat. Doar a mărturisit înainte de a se înjunghia. Într-o oarecare măsură, e un fel de final al întregii afaceri cu crima, corect? Acum, nu aveți decât să stați liniștiți până la încheierea jocului.

— Nici nu mă gândesc, a spus Dervla. Vreau să plec.

— Și eu, a spus Jazz, încă tremurând violent după confruntarea cu Sally.

Ceilalți i-au aprobat pe cei doi. Se săturaseră.

În cele din urmă, Geraldine a venit cu zăhărelul pe care socotea că ar fi trebuit să-l folosească totuși cu ceva timp în urmă.

— Vă spun eu ce facem. Ne-au ieșit bani frumușei din treaba asta, trebuie să recunosc. Nu văd niciun motiv ca să nu profitați și voi. Ce părere aveți? În prezent, premiul e de jumătate de milion. Ce ziceți dacă-l dublez *și* garantez celorlalți patru o sumă de… să zicem o sută de mii pentru următorul eliminat, două pentru următorul, trei și așa mai departe… Ba nu, jumătate de milion pentru cel care intră în etapa finală. De acord? Sunt sume grase pentru a sta pe cur câteva săptămâni în plus, nu? Dacă sunteți acum de acord, oricare dintre voi are asigurat *cel puțin* o sută de mii.

Oferta i-a atras, perspectiva de a deveni *și bogați, și faimoși* ar fi fost o atracție pentru oricine.

— Ar mai fi ceva, a spus Dervla. Dacă poliția arestează pe cineva din afară – de exemplu pe David sau altcineva –, trebuie să ne anunți, în regulă? Nu putem rămâne singurii din țară care să nu știm.

— Bine, cum vreți, vă promit, sigur, a spus Geraldine, gândind în sinea ei că trebuia să mai analizeze ideea aceea.

ZIUA 43 – 9:00 a.m.

În dimineața de după tentativa de sinucidere a lui Sally, Coleridge fusese silit pentru prima oară să dea o declarație de presă, ceva ce considera că nu intră în atribuțiile poliției. Dar Sally depășise starea critică, iar presa mondială voia să știe dacă poliția intenționa să o aresteze.

— Nu, rosti, Coleridge, citind atent notițele pregătite, nu avem intenția de a o aresta pe domnișoara Sally Copple pentru uciderea domnișoarei Kelly Simpson, din motivul evident că nu există nicio probă împotriva ei. Propriile declarații privind înclinațiile ereditare către crimă și teama că ar fi putut comite fapta în timpul unei transe nu constituie motive de arestare. Ancheta continuă. Vă mulțumesc și vă doresc o zi bună.

După ce se retrase în clădire, Hooper și Trisha i se alăturară.

— Ce părere aveți, domnule? îl întrebă Hooper. Știu că nu avem probe, dar credeți că a făcut-o Sally?

— Eu nu cred, spuse Trisha imediat, făcându-i pe Hooper și pe Coleridge să se uite curioși la ea.

— Nici eu nu cred că a făcut-o, Patricia, spuse Coleridge. Și nici nu *cred* că nu a făcut-o.

Coleridge dădea un soi de spectacol în acest fel și fu amuzat de privirile derutate stârnite de acel mic paradox. *Știu* că nu a făcut-o, continuă el. Ucigașul se află înăuntru, fără îndoială.

ZIUA 43 – 4:40 p.m.

Micul secret al Dervlei a început să iasă la iveală când Coleridge se apucase să vizioneze „benzile video din baie”, compilația tezaurizată, realizată din scene în care apăreau părți anatomice,

pe care ea o păstra pentru un film de Crăciun destinat adulților.

— Pare să-i placă nespus să se spele pe dinți, observă Coleridge.

Geraldine reținuse multe materiale cu programul obișnuit de igienă orală al Dervlei, deoarece acela era momentul zilnic în care discreta și rezervata Dervla arăta cel mai cochet și mai sexy. Nu doar pentru că stătea în lenjeria intimă sau cu un tricou sau un prosop ud pe ea după ce făcea duș, ci și pentru că atunci când stătea la oglindă, mai ales în primele săptămâni, părea extrem de veselă și de amuzantă, zâmbind și făcând cu ochiul propriei reflexii. Era ca și cum ar fi flirtat cu sine.

— Nu e la fel când se spală pe dinți seara, își dădu seama Coleridge.

— Ei, poate că se simte mai binedispusă dimineața, spuse Hooper. Și ce-i cu asta? N-ar fi prima care zâmbește propriei imagini.

Coleridge porni al doilea aparat video, unul nou și foarte complicat, ale cărui comenzi le stăpânea doar în parte. Reușise să-i convingă pe birocrații care administrau bugetul anchetei că natura probelor pe care le avea de împrumutat justifica închirierea multor echipamente video și TV. Singura lui problemă era că totul se complica. Hooper se pricepea la toate, bineînțeles, și nu șovăia să-și etaleze superioritatea.

— Domnule, pot încărca benzile de pe aparatul video în camera mea cu format digital, tai porțiunile relevante și trec totul printr-un program de făcut filme, le export într-un fișier Jpeg și vi le trimit direct prin e-mail. Puteți urmări totul pe telefonul mobil când sunteți blocat la stop dacă vă facem rost de un WAP.

Coleridge abia reușise să învețe cum să folosească serviciul de SMS de pe propriul telefon.

— Sergent, eu nu țin aparatul deschis când conduc. Și sper că și tu procedezi la fel. Știi doar

că folosirea telefonului la volan este interzisă prin lege.

— Da, domnule, bineînțeles.

Reveniră la problema Dervlei. Coleridge pregătise un fragment de film dintr-o discuție pe care grupul o purtase în ziua trei, pe tema nominalizărilor.

— Eu nu suport ideea nominalizărilor dimineața, tocmai zicea ea, pentru că în acele momente mă pot repezi la oameni, și asta i-ar jigni. Dimineața mă simt prost de tot, și nici nu vreau să vorbesc cu nimeni.

Coleridge opri cel de-al doilea aparat și reveni la banda înfățișând-o pe Dervla spălându-se pe dinți.

— Chiar dacă nu e dispusă să discute cu alții, zise Coleridge, văd că-i place să vorbească singură.

Pe ecran, Dervla făcu cu ochiul spre oglindă și rosti: „Bună, oglinjoară, îți doresc o zi perfectă”.

— Acum uitați-vă la ochii ei, spuse Coleridge, privind concentrat întreaga scenă.

Și, bineînțeles, ochii verzi și sclipitori ai Dervlei priviră în jos și rămaseră fixați asupra a ceea ce părea reflexia buricului timp de aproximativ 30 de secunde.

— Și-o fi admirând buricul, domnule. Arată bine.

— Nu mă interesează observații de acest gen, domnule sergent.

Apoi Dervla ridică ochii, surâzători și fericiți.

— O, îi iubesc pe acești oameni! zise ea râzând.

— Banda aceasta e din ziua 12, în dimineața de după prima rundă de nominalizări, anunță Coleridge. Sigur vă amintiți că nimeni n-a nominalizat-o pe Dervla, deși, bineînțeles, ea nu avea cum să știe asta.

Hooper se întrebă dacă șeful lui descoperise ceva. Toți știau că Dervla avea obiceiul să râdă și să vorbească cu sine în fața oglinzii din baie. Iar

acel obicei fusese considerat atrăgător și amuzant. Putea reprezenta ceva mai mult de atât?

— Uite, am pus niște tehnicieni să alcătuiască o compilație cu scene de spălat pe dinți, spuse Coleridge.

Hooper zâmbi. Doar Coleridge putea crede că aveai nevoie de „genii” ca să realizezi o compilație video. El, folosind un computer cât o cărticică, putea face acasă filme de amator.

Coleridge introduse caseta și priviră împreună cum Dervlei îi scăpa câte un comentariu neinteligibil la adresa reflexiei ei din oglindă înainte de a începe să-și perie dinții.

— O, Doamne, tare mă-ntreb cum mă vede lumea, spuse ea. Nu te amăgi, fato, toată lumea o iubește pe Kelly, e o tipă încântătoare.

Coleridge opri aparatul.

— Care erau șansele de câștig ale Dervlei în momentul în care Kelly a fost ucisă?

— Sondajul de popularitate de pe internet o plasa pe locul doi, răspunse Hooper, la fel și pariorii, dar asta nu are legătură, pentru că numărul unu era, de departe, Kelly.

— Deci Kelly era, din punctul de vedere al popularității, principala rivală a Dervlei.

— Da, dar ea nu avea cum să știe asta, bineînțeles. Cel puțin așa ar fi fost cazul.

— Da, adevărat.

Coleridge porni din nou banda pe care avea doar scene de periaj al dinților.

— Mă-ntreb pe cine iubește cel mai mult publicul, se auzi vocea Dervlei.

Câteva clipe mai târziu, ochii ei priviră în jos.

ZIUA 44 – 12:00 p.m.

Coleridge ridică receptorul. Îi telefonase Hooper, aflat la birourile de producție Peeping

Tom. Părea satisfăcut.

— Am în față programul turelor, domnule. Vă mai amintiți de Larry Carlisle?

— Da, operatorul care a lucrat în coridorul camerelor în noaptea crimei.

— Acela. Ei, e un băiat foarte ocupat, s-ar părea că a profitat de faptul că o serie de cameramani au refuzat să mai lucreze la show din cauza plictiselii. El a făcut de două ori mai multe ture decât oricine altcineva, deseori având liber doar opt ore între schimburi. Îi place jocul, s-ar părea că nu se mai satură de el. Și, în plus, până acum a avut camera fixată asupra băii aproape în fiecare dimineață. Dacă Dervla flecărește prin oglindă cu cineva, atunci o face cu Larry Carlisle.

— Operatorul care a fost de serviciu în noaptea crimei, repetă Coleridge.

ZIUA 45 – 7:58 a.m.

Coleridge stătea în coridorul întunecos și canicular doar de câteva minute și începuse deja să-l urască. Se simțea ca un pervers și era dezgustat.

Coridorul pentru deplasarea camerelor pe direcția est-vest a casei Peeping Tom era cunoscut echipelor care lucrau acolo sub numele de „Săpunarnița", iar asta deoarece o parte din traseu trecea prin dreptul peretelui din oglindă și al oglinzilor de deasupra lavoarelor, care erau deseori stropite cu clăbuci de săpun. Traseul nord-sud era cunoscut ca „Uscătoria".

Săpunarnița și Uscătoria aveau pardoseli negre, netede și foarte bine lustruite și erau acoperite complet cu pături negre și groase. Orice fantă de lumină pătrundea dinspre casă și strălucea prin șirul lung de oglinzi duble care stăteau aliniate de-a lungul peretelui interior al coridorului. Operatorii

erau acoperiți complet cu huse groase și alunecau cu camerele ca niște fantome întunecate.

Coleridge îl văzuse deja pe Jazz ieșind din dormitorul băieților și traversând camera de zi, ca să folosească toaleta. Aceeași care fusese ultima vizitată de Kelly în noaptea crimei. Constituia singura parte a casei care nu era vizibilă prin oglinzi duble. Coleridge scrâșni din dinți când fu silit să asculte ceea ce i se păru a fi cel mai lung urinat din istorie. Nici nu găsea cuvinte să descrie oroarea și disprețul pe care-l simțea pentru toată treaba aceea scabroasă. Mai exista vreun exemplu potrivit de completă lipsă de noblețe și de grație decât acela? Acolo, unde, cu atâta râvnă, cu atâta ingeniozitate, cheltuindu-se atâtea resurse, erau înregistrate pentru posteritate vizitele la baia comună.

Se făcuse ora opt și sosise momentul ieșirii și intrării în schimb pe coridorul Săpunarniței. Coleridge auzi un fâșâit ușor când ușa masivă și capitonată se deschise, iar Larry Carlisle se strecură înăuntru, îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Purta până și mască de schi, ceea ce sporea atmosfera sumbră și înfiorătoare de pe coridor. Fără să scoată un cuvânt, Carlisle dispăru sub pătura care acoperea camera și trepiedul acesteia, în vreme ce operatorul care fusese de serviciu până atunci ieși prin partea cealaltă și plecă tiptil.

Coleridge rămase ascuns în beznă, strângând mai bine în jurul lui mantia neagră, cu glugă. Carlisle nu fusese informat în legătură cu prezența polițistului și credea că era, ca de obicei, singur pe tot coridorul.

La celălalt capăt al casei, Dervla ieși din dormitorul fetelor și pătrunse în camera de zi. Intră în baie și se apropie de duș, unde își scoase fusta și își etală ținuta obișnuită de baie: o vestă micuță și chiloți.

Coleridge întoarse capul, un gest instinctiv normal pentru el în acele circumstanțe. Avea în față o doamnă care se dezbrăca, iar el nu avea de ce să o privească.

Carlisle își urmă și el instinctele firești, acelea de cameraman de reality TV, adică alunecă de-a lungul coridorului ca să ajungă cât mai aproape de acel trup.

Dervla păși în cada de duș și începu să se spele, plimbând săpunul peste piele. Coleridge făcu un efort să privească din nou. Nu pentru că privelișteа corpului aproape gol al Dervlei i se părea neatrăgătoare; ci dimpotrivă. Coleridge era egalul oricărui bărbat în a aprecia un trup de femeie, mai ales că trupul Dervlei, cu grația lui atletică și tinerească, era idealul lui. Voia să privească în altă parte tocmai pentru că *se simțea* atras. Era un bărbat cu un simț creștin profund; credea în Dumnezeu și știa că acesta ar fi extrem de dezamăgit dacă el s-ar înfierbânta și ar fi tulburat uitându-se la femei tinere în ținută sumară, care nu știu că sunt privite. Mai ales că era în exercițiul funcției. Coleridge, nu Dumnezeu. După părerea lui Coleridge, Dumnezeu era permanent de serviciu.

Asigurându-se mintal că gândurile îi erau acaparate doar de slujbă și nu de altceva, își întoarse fața de la peretele întunecat și privi încă o dată la fata care făcea duș și la cameramanul care înregistra scena.

Apoi observă altceva care aproape că îl făcu să scoată o exclamație de uimire. Abia se înfrână să nu sară la Carlisle și să-l aresteze pe porc acolo, pe loc.

Carlisle mai avea o cameră de filmat. Ieșise de sub pătura neagră și groasă, după ce blocase camera mare pe trepied, astfel încât să continue filmarea femeii din duș într-un cadru larg. Acum el folosea un aparat de filmat mic, digital, și era evident că făcea un film pentru uz personal.

Coleridge urmări cu un dezgust amestecat cu furie cum Carlisle își apropiase obiectivul la câțiva milimetri de geamul plin de clăbuci, parcă disperat să surprindă femeia neștiutoare cât mai de aproape posibil. Nerușinat, exploră corpul Dervlei, concentrându-se asupra buricului, a despicăturii dintre sâni, a conturului ușor întunecat al sfârcurilor ce se întrezăreau prin materialul tricoului. Apoi Carlisle îngenunche, ajungând la nivelul zonei inghinale, și începu să înregistreze continuu și de aproape. Dervla ținea picioarele ușor depărtate, iar chiloții îi erau subțiri, dintr-un material ca dantela. Se vedea o idee de păr moale și umed care scăpase de sub țesătură pe partea interioară a coapsei. Apa se scurgea de pe pubisul ei ca un pârâu sclipitor.

După ce termină dușul, Dervla opri apa, își înnodă un prosop peste sâni, își scoase desuurile ude pe sub el și trecu la lavoar ca să se spele pe dinți.

Carlisle opri imediat camera personală și dispăru înapoi sub husa întunecată, ca să împingă camera profesională pentru a lua imagini de deasupra lavoarului.

Dincolo de oglindă, Dervla se privi scurt și clătină din cap.

Coleridge nu mai stătuse în spatele unei oglinzi care permitea vederea și aproape putea crede că fata clătina din cap nu către sine, ci către obiectivul camerei care se afla chiar în fața nasului.

Nu vorbi, ci fredonă un fragment dintr-un cântec de-al lui Rod Stewart, vocea răzbătând slab prin sticlă, însă fiind inteligibil. „Nu vreau să vorbim despre asta” făcu ea.

Apoi: „Hei, băiete, nu mă sâcâi”. După aceea tăcu și evită să privească direct la propria imagine.

Coleridge văzu cum Carlisle întinde mâna în fața camerei. Ținea ceva – o punguță albă pe care o luă de un colț și o scutură. În tăcerea mormântală

din coridor se auzi un zăngănit delicat, iar Coleridge își dădu seama cu uimire ce era acea punguță: procedase și el la fel doar cu câteva săptămâni mai înainte, în timpul unei plimbări pe dealurile din Snowdonia. Era un pachet de produs căldură instantaneu, un plic ce conținea substanțe chimice și pilitură de fier, care te încălzea la nevoie. Deconcertat, privi cum Carlisle strânse punguța în pumn pentru a forma un punct ascuțit și începu să traseze litere pe sticlă. Evident, căldura avea rostul de a încălzi condensul de pe partea cealaltă.

Carlisle scria încet, pe de o parte ca să permită căldurii să treacă prin geam, dar și pentru că, cel puțin așa i se păru lui Coleridge, simțea o plăcere în ce făcea. Degetul arătător atingea delicat geamul, urmând linia trasată de pachetul de căldură, ca și cum, atingând oglinda prin care se vedea, avea senzația că, într-un anume fel, o atingea pe Dervla. Coleridge își încordă privirea ca să vadă ce scria Carlisle. Literele erau scrise pe dos, desigur, dar nu îi veni greu să le perceapă.

De cealaltă parte a oglinzii, Dervla urmărea scrisul, deoarece ochii se plimbau de-a lungul ei pe măsură ce apărea mesajul.

„Nu-ți face griji. Oamenii încă te iubesc”, a rezultat prin condens.

Expresia de pe fața Dervlei nu se schimbă. Rămăsese cu ochii fixați la litere.

Dincolo de geam, neștiind că era urmărit de un inspector de poliție, Carlisle întinse din nou mâna și mai scrise câteva cuvinte.

„Nimeni de aici nu crede că tu ai făcut-o.”

Cuvintele apărute erau acum urmărite de trei perechi de ochi.

„Dar acum ești nr. 1. Lumea te iubește… și eu la fel.”

Coleridge era specialist în depistarea expresiilor faciale și, după atâtea ore de studiere pe bandă video, o cunoștea deja pe Dervla. Când se uită

atent, își dădu seama perfect de expresia de dispreț care apăru o frântură de secundă pe fața ei.

— La, la la, făcu ea, cu o ridicare nepăsătoare din umeri, apoi începu să-și perie dinții.

Coleridge percepu încordarea lui Carlisle când începu să bâjbâie ca să surprindă imaginea ei cu camera profesională și să o filmeze cu cea personală. Se vedea clar că omul prețuia orice imagine a iubirii lui secrete și apropie obiectivul de geam cât de aproape îndrăzni fără să-l atingă. Întâi surprinse o imagine de detaliu a smocului de păr întunecat de la subsuoara fetei, care îi apăru pentru că fata ridicase brațul ca să se spele pe dinți. Apoi plimbă aparatul ca să prindă legănarea provocată de mișcarea ritmică a brațului, dar abia percepută a sânilor pe sub prosop. În cele din urmă, cu o sincronizare perfectă, rod al experienței îndelungate ca operator, îndreptă obiectivul în sus, exact la vreme ca să prindă imaginea fetei care scuipa pasta printre buze. Coleridge auzi bâzâitul ușor al motorașului camerei când Carlisle filmă extrem de aproape gura umezită și albă de pastă a Dervlei.

După ce termină, Dervla ieși din baie și se întoarse în dormitorul fetelor. În casă se lăsă din nou liniștea. Toți locatarii erau în cele două dormitoare, situate pe părțile opuse ale casei față de acel coridor. Coleridge apăsă butonul micului aparat de emisie-recepție pe care i-l pusese la dispoziție Departamentul de sunet de la Peeping Tom, prin care o avertiză pe Geraldine, aflată în regie, că văzuse destul.

Conform înțelegerii, un moment sau două mai târziu, Carlisle își părăsi camera, fiind chemat de Geraldine sub un pretext oarecare.

Coleridge îl urmă pe Carlisle afară din coridor. Ajunși dincolo de ușă, clipind ca să se adapteze la lumina, parcă orbitoare, a tunelului de comunicare ce lega regia de casă, într-un stil clasic binecunoscut, Coleridge își lăsă palma pe gulerul

lui Carlisle și îl rugă să-l însoțească până la secția de poliție.

ZIUA 45 – 12:00 la amiază

— Vai, Dumnezeule, cred c-o să mi se facă rău. Serios, am o senzație de greață.

Coleridge îi arăta Dervlei o parte din imaginile surprinse de Larry Carlisle cu aparatul personal de filmat. Stivuite lângă aparatul video, se găseau alte 17 minicasete, recuperate de poliție de la domiciliul cameramanului.

— S-ar părea că ai devenit un fel de drog pentru acest bărbat, spuse Coleridge. După ce-i vizionezi colecția de benzi video, ai impresia că pur și simplu nu se mai sătura de imagini cu tine.

— Vă rog, nu mai vreau. E oribil, oribil.

Exista material din belșug. Ore și ore de înregistrare. Transfocări ale buzelor ei când vorbea, când mânca, ochii, urechile, degetele, dar în primul rând corpul, desigur. Începând cu ziua 3, Carlisle înregistrase practic fiecare moment petrecut de ea în baie, devenind tot mai priceput la realizarea de cadre transfocate ale oricăror zone intime care i se arătaseră din neglijență.

Deseori, forța jetului de apă trăsese în jos chiloții Dervlei, lăsând la iveală părul pubian, și, când se răsucise, doi-trei centimetri din despicătura dintre fese. Evident, Carlisle trăia din plin acele momente și realizase imagini de aproape ori de câte ori i se ivise prilejul.

— Nu-mi vine să cred cât de proastă am fost, spuse Dervla, cu glasul gâtuit de dezgust și de jenă. Sigur, trebuia să-mi fi dat seama de ce mă încuraja atât, dar nu aveam idee că… eu…

În mod obișnuit foarte puternică, sigură de sine, Dervla continuă să privească pe ecran imaginile parțiale ale propriului corp, un corp rareori văzut

în întregime, însă împărțit în transfocări extrem de îndrăznețe și de intime, apoi începu să plângă. Lacrimile i se scurgeau pe față la fel cum apa săpunită de pe ecran alerga în josul stomacului și a coapselor ei.

— Ai primit mesaje în fiecare zi?

— Nu tocmai, la fiecare câteva zile.

— Și cum sunau?

— A, nimic ieșit din comun. „Ce mai faci?” și lucruri de genul acesta. „Te descurci grozav.”

— Deci se referea la joc.

— Da, dar nu în amănunt. La o adică, scria pe dos.

— A menționat vreodată numele lui Kelly?

— Nu.

Aceasta era o minciună prostească.

— Ba da, dacă mă gândesc mai bine, cred că i-a menționat numele, zise precipitată Dervla.

— Da sau nu, domnișoară Nolan?

— Am spus da, nu? Uneori… dar puțin… a amintit de toți.

Jumătate de minciună. O ajuta cumva? Sau îi înrăutățea situația?

— Nu știu de ce-mi transmitea mesaje, adăugă. Nu i-am cerut-o eu.

— E îndrăgostit de dumneata, domnișoară Nolan.

— Vă rog să nu vorbiți așa.

— Te iubește, Dervla, iar asta e o situație pe care trebuie să o accepți, întrucât am îndoieli că poate fi condamnat la închisoare pentru ceea ce a făcut. Când o să ieși din casă, o să te aștepte.

— Sunteți convins?

— Din experiența mea, așa se comportă obsedații. Nu se pot opri. Vezi dumneata, el își închipuie că și dumneata îi împărtășești sentimentele. La urma urmelor, ai flirtat cu el vreme de câteva săptămâni.

— Dar n-am… Însă chiar în timp ce rostea cele cuvinte, Dervla își dădu seama că orice negare era

inutilă. Eu… practic m-am lăsat antrenată în joc, continuă ea. A fost o glumă, o joacă. În casă e foarte *plicticos.* Aceiași oameni ridicoli și limitați la care nu poți ține cu adevărat, pentru că ești în competiție cu ei. Nici n-aveți idee… și atunci a apărut gluma asta, doar pentru mine. Aveam un prieten secret în afară, care îmi dorea noroc și-mi spunea că mă descurcam bine. Nici nu vă dați seama cât de straniu și de nesigură mă simt în casă, cât de vulnerabilă. Era plăcut să am un prieten secret.

Dervla se uită la ecranul pe care rula banda video realizată de Carlisle. Era din nou în duș, cu palmele în sutienul ud, săpunindu-și sânii, iar forma sfârcurilor era perfect vizibilă.

— N-am putea opri banda?

— Țin să vezi următoarea filmare.

Imaginea de pe ecran pâlpâi și înfățișă dormitorul fetelor. Era noapte, și toate fetele păreau că dorm.

— Dumnezeule, avea și dispozitiv de filmare nocturnă pe aparatul acela! exclamă Dervla.

— Regret că trebuie s-o spun, draga mea, dar acestui om nu i-a scăpat nimic.

Pe ecran, Dervla stătea întinsă în pat. Fusese o noapte toridă, fiindcă ea se învelise cu un singur cearșaf. Dormea, sau așa lăsa impresia, fiindcă a deschis ochii și a măsurat rapid încăperea. Camera s-a plimbat de la față la corpul ei. Era posibil să se distingă mâna Dervlei mișcându-se încet pe sub cearșaf, trecând tot mai jos, dincolo de talie, conturul mâinii fiind vizibil sub pânză, în timp ce degetele se mișcau delicat. Camera a revenit la fața ei: ținea ochii închiși, dar gura îi era deschisă. Gemea de plăcere.

Dervla roși puternic de furie și de rușine.

— Te rog! se răsti ea. Nu e cinstit!

Coleridge opri banda.

— Am ținut să te convingi cât de puțin te-a respectat acest individ. Tu și el ați fost într-un fel

parteneri. De-acum înainte nu mai sunteți astfel.

Dervla părea speriată.

— Domnule inspector, doar nu credeți că există vreo legătură între aventura asta ridicolă și… și moartea lui Kelly.

Coleridge rămase un moment pe gânduri, după care răspunse:

— Ai afirmat că mesajele lui menționau numele ei?

— Da, dar…

— Și cum sunau?

— Că lumea ne plăcea și pe ea, și pe mine. Ținea la amândouă.

— Înțeleg. Și ți-a comunicat vreodată la cine ținea mai mult? Poziția pe care o aveai, ca să zic așa.

Dervla îl privi în ochi pe Coleridge.

— Nu, nu în mod precis.

— Deci nu știai că înainte de moartea lui Kelly erai pe locul doi în preferințele publicului, după ea.

— Nu, n-am știut.

— Te rog să-mi reamintești, domnișoară Nolan, ce valoare are premiul pe care îl primește câștigătorul acestui concurs?

— Păi, a mai crescut de atunci, dar la data crimei era de jumătate de milion de lire, domnule inspector-șef.

— Și cum merg treburile la ferma părinților din Ballymagoon?

— Poftim?

— Am înțeles că părinții dumitale sunt în pericol să-și piardă ferma și casa părintească. Mă întrebam cum se mai descurcă. Cum se simt, ca să mă exprim altfel.

Fața Dervlei împietri într-o expresie glacială.

— Nu mai știu. Am stat în casă și n-am avut vești. Dar cred că vor supraviețui. Familia noastră e călită.

— Mulțumesc. Asta e tot, domnișoară Nolan, spuse Coleridge. Deocamdată.

ZIUA 45 – 1:30 p.m.

La început, Geraldine nu dorise să o reprimească în casă pe Dervla.

— S-o ia dracu' pe vaca aia care a încercat să trișeze. O învăț eu minte pentru că mi-a amăgit cameramanul cu trupul ei și mi-a făcut show-ul de râs.

Geraldine era furioasă și jenată pentru că se putuse întâmpla așa ceva chiar sub nasul ei, iar ea habar nu avusese.

Mândria ei profesională fusese profund jignită și dorea să se răzbune pe Dervla, pe care oricum era geloasă. Curând însă, se gândise mai bine și se potolise. Dacă o elimina pe Dervla ar fi însemnat că recunoștea fapta ei, iar acest lucru n-ar fi făcut decât să sporească situația jenantă în care se găsea Geraldine. Dervla ajunsese în prezent cea mai apreciată și mai dorită dintre locatari, la care se adăuga faptul că fusese ridicată de poliție pentru investigații, ceea ce făcea să crească fascinația stârnită de persoana ei.

Fotografia ei apăruse în toate ziarele de dimineață, înfățișând-o palidă și frumoasă, în vreme ce era condusă de poliție. Presa se văzuse silită să reconsidere ideea că Sally fusese ucigașa, astfel că titlurile de o șchioapă sunau: „Poliția a reținut-o pe Dervla", „Dervla în arest". Curând avea să apară și la știrile de seară, pentru că reporterii care stătuseră în fața casei anunțaseră deja că poliția nu reușise să o pună sub acuzare. Acela era exact tipul de incident de care Geraldine avea nevoie pentru a menține toată istoria în centrul atenției naționale și, de ce nu, chiar mondiale.

Una peste alta, Dervla era prea importantă pentru show ca să fie eliminată.

— Asta înseamnă să-l păstrez și pe perversul acela de Carlisle, se văicărise Geraldine. Dacă îl

concediem și o păstrăm pe Dervla, rahatul o să ne șantajeze. Sunt convinsă, pentru că eu așa aș proceda.

ZIUA 20 – 12:40 p.m.

William Wooster, sau Woggle, așa cum era cunoscut în general, fusese eliberat pe o cauțiune de 5 000 de lire, plătită de părinți. Poliția făcuse recurs contra cauțiunii pe motiv că Woggle, fiind membru al comunității de vagabonzi și cunoscut ca săpător de tuneluri, ar putea foarte ușor să se sustragă rigorilor legii. Judecătorul se uitase mai bine la doctorul Wooster și la soția lui, el, în costum de tweed, iar ea, cu perle la gât, și hotărâse că ar insulta doi stâlpi ai societății dacă le-ar refuza dreptul de a-l avea alături pe fiul lor pornit pe căi greșite.

Woggle fugi la nici două sute de metri de tribunal.

După scurta lui apariție în fața măreției legii, el și părinții lui își făcură loc cu greu prin mulțimea de reporteri care așteptau în fața tribunalului, se urcară într-un taxi și plecară împreună. Însă Woggle nu era dispus să meargă mai departe și să revină la viața de familie. Așteptă primul semafor pe roșu și, când vehiculul opri, coborî și o rupse la fugă. Părinții n-au avut ce face. Mai pățiseră asta de multe ori, și oricum erau prea în vârstă ca să-l prindă din urmă. Rămaseră în mașină, gândindu-se la faptul că tovărășia fiului îi costase de astă dată 1 000 de lire minutul.

— Data viitoare nu mai procedăm așa, afirmă tăticul lui Woggle.

Woggle fugi vreo doi kilometri, ferindu-se și ascunzându-se, imaginându-și cu iubire filială că scumpul lui tată alerga după el fluturându-și umbrela. Când, într-un târziu, se simți în siguranță,

se decise să intre într-o bodegă să bea o bere și să mănânce un ou marinat. Acolo fu silit pentru prima oară să accepte lovitura pe care i-o administrase Peeping Tom. Asta pentru că acum nu era cunoscut doar de poliție și de presă. Toată lumea îl știa, și nimeni nu-l mai plăcea, nici măcar o idee, acolo.

În timp ce aștepta la bar să fie servit, fu înconjurat un grup de bărbați.

— Tu ești căcatul acela, nu? îl interpelă cel mai fioros membru al bandei.

— Dacă vrei să spui că sunt frumos, cald, prietenos și păros, da, atunci se poate afirma că eu sunt căcatul.

A fost un act de bravadă pe care Woggle avea să-l regrete, pentru că individul îl și pocni.

— Îți ofer o mână în semn de pace, zise el de pe podea.

Omul îl apucă de mâna întinsă și îl târî afară, unde ceilalți îl bătură cu râvnă.

— E mai ușor să lovești copii, nu? spuseră brutele, ca și cum atacându-l în proporție de șase la unu ar fi reprezentat o probă de curaj pentru ei.

Îl lăsară lat într-o baltă de sânge cât se poate de reală, cu dinții sparți și plin de ura care îi cotropise sufletul. Ura nu era îndreptată împotriva brutelor, pe care, ca anarhist, le considera doar tovarăși de luptă lipsiți de educație, ci față de Peeping Tom Productions.

Se târî cum putu de acolo, își obloji rănile cât se pricepu, într-o toaletă publică din apropiere, apoi se dădu la fund. Literalmente. Se întoarse în tunelurile din care ieșise. Ca să-și lecuiască mai bine orgoliul rănit. Ca să sape tot mai mult, cu fiecare bolovan și pumn de pământ excavat, în inima lui furioasă.

Îl înjosiseră. Cu toții. Atât cei din casă, cât și cei de dincolo de șanțul cu apă, din sala monitoarelor.

Și sapă, și sapă.

Geraldine Hennessy. Târfa aceea. Crezuse că poate avea încredere în ea, dar se înșelase ca un

neghiob.

Și sapă, și sapă.

Nu se putea încrede în nimeni. Nici în cei simpli, nici în ticăloși, nici în fasciștii de la Peeping Tom Productions și, bineînțeles, nici în *jigodiile* din casă. Mai ales în cei care se dăduseră drept prieteni. Pe aceștia îi ura cel mai mult. Dar nu pe Dervla, bineînțeles, nu pe regina celtică a runelor și a rimelor. Dervla era fată bună, o silfidă frumoasă și văratică. Woggle văzuse benzile, iar ea nu-l nominalizase. Însă cealaltă, cea care îi făcuse tofu și tort cu melasă de despărțire! Ce târfă ipocrită! Cu toate acestea, mâncase din tort. Noaptea târziu, când ea nu-l putuse vedea. Ei bine, o să-i arate el.

Și sapă, sapă.

Nu voise să o lovească pe fata aceea. Se repezise la el și asmuțise câinii, iar acum întreaga țară îl ura, și pe el îl păștea închisoarea. Woggle se temea de detenție. Știa că oamenii din închisori erau mai răi decât cei de afară. Nu le plăceau oameni ca el. Îndeosebi unii ca Woggle, care loviseră fete de 15 ani. De aceea trebuia să revină în subteran. Să se ascundă și să plănuiască. În timp ce săpa tot mai adânc, hotărâse să nu se scufunde singur. Avea să se răzbune pe toți.

Și sapă, și sapă.

ZIUA 45 – 3:00 p.m.

Trisha și Hooper verificară pentru ultima oară raportul trimis de laborator, oftară din rărunchi și intrară în biroul lui Coleridge.

Poliția pusese să se scoată oglinda prin care se putea vedea, cea pe care Carlisle o folosise pentru a-i transmite mesaje Dervlei, și o trimisese la laboratorul criminalistic spre analiză. Concluziile sosiseră după câteva ore, și Trisha și Hooper

considerau că acestea schimbau toate datele problemei.

— Domnule, credem că prin asta îl putem pune sub acuzare pe Carlisle.

Coleridge ridică ochii de la notițele pe care le citea.

— Priviți, spuse Hooper și scoase rezumatul probelor descoperite de tehnicieni. Carlisle și-a scris mesajele folosind un pachet de căldură instantanee, dar le-a trasat și cu degetul. Căldura emanată de pachet încălzea condensul de pe partea cealaltă.

— Știu, sergent. Doar eu ți-am spus asta.

— Mda, iar pentru că Dervla a șters aburul de pe partea ei, se părea că mesajele au dispărut cu desăvârșire. Dar grăsimile lăsate de degetul lui au rămas. Sunt pete, domnule. Pete și părți mânjite.

— Pete și mânjeli?

— Spermă, din păcate.

— Doamne Dumnezeule!

— Am vorbit cu Carlisle. Recunoaște că se masturba cu regularitate în timpul schimburilor. Susține că toți cameramanii procedau la fel.

— A, nu se poate! exclamă Coleridge.

— Carlisle nu socotește că e surprinzător, domnule. După cum zice el, după ce Geraldine a redus schimburile la un singur om, operatorul rămânea singur pe coridorul acela întunecos vreme de opt ore, acoperit cu o pătură. Toți sunt bărbați și stau tot timpul cu ochii pe femei tinere și frumoase care se dezbracă și fac duș.

Hooper se simți tentat să adauge: „N-ați face la fel?”, dar ținea la slujba lui așa că se abținu.

— Carlisle spune că uneori coridoarele sunt numite și cabine de tras cu ochiul, adăugă Trisha.

Coleridge rămase cu privirea la geam. Trei ani. Atât mai avea de stat în poliție, apoi se putea pensiona, să nu mai aibă de-a face cu așa ceva și să asculte în schimb muzică, să recitească Dickens și să îngrijească grădina împreună cu soția, să dedice

mai mult timp teatrului de amatori, fără a mai trebui să se gândească la lumea cameramanilor care se masturbează în secret.

— Susții că și-a scris mesajele cu spermă?

— Păi, nu era chiar atât de multă. Cred că mai curând i-au rămas urme pe degete.

Trisha observă că în acea parte a discuției Coleridge se adresa exclusiv lui Hooper. Evita cu desăvârșire să privească spre ea. Coleridge era un om care credea că existau anumite lucruri care, de preferință, nu se discută într-o companie feminină. Nu era pentru prima oară că Trisha se trezea întrebându-se cum de ajunsese Coleridge să devină polițist. Dar, pe de altă parte, era incoruptibil, credea cu patimă în domnia legii și era recunoscut drept un detectiv minunat, deci nu era absolut necesar să trăiască în același secol cu toată lumea.

— Bine, spuse Coleridge, cu furie în glas. Cei de la laborator ce-au zis?

— Mesajele sunt cam amestecate și suprapuse, dar, după ce au folosit un praf, au identificat patru, iar altele există doar parțial. Două dintre cele clare sunt dinaintea eliminării lui Woggle și o plasează pe Dervla pe locul trei, după el și Kelly, apoi, prin plecarea lui Woggle, amândouă au urcat câte un loc. Dervla a știut situația încă de la început. Carlisle a ținut-o la curent.

— Dar ea a negat când am întrebat-o. Ce tânără lipsită de minte…

— Păi și-a dat seama că, știindu-și poziția față de Kelly, ar fi oferit un motiv pentru uciderea ei. Jumătate de milion de lire înseamnă mulți bani, mai ales dacă mama și tata sunt lefteri.

— Iar ea stătea cel mai aproape de ieșirea din ladă, adăugă Trisha.

— În cel mai rău caz, se face vinovată de tăinuire de probe, și vreau să mă asigur că va regreta asta, spuse Coleridge.

— Desigur, domnule, dar noi considerăm că problema e Carlisle, replică Trisha. Dervla

reprezenta motivul lui. Ținea cu disperare să fie cel care o ajuta și era convins că în calea ei stătea Kelly.

— Crezi că dorința lui ca ea să câștige putea fi o motivație serioasă pentru a ucide?

— E obsedat patologic de ea, domnule, asta o știm. Și e suficient să vezi benzile video pe care le-a făcut pentru a-ți da seama cât de ciudată și deformată e iubirea lui. Da, e posibil ca această apropiere dureroasă și chinuitoare de obiectul sentimentelor lui să-l fi dezechilibrat total.

— De obicei, iubirea e motivul principal în crimele pasionale, interveni Hooper, citându-l chiar pe Coleridge, iar asta a fost în mod evident o crimă pasională.

— Domnule, mai țineți minte ce a pățit Monica Seles, jucătoarea de tenis? îl întrebă Trisha, plină de vervă. Exact ce sugerăm că s-a întâmplat în cazul de față. Un suporter psihopat, dement și patetic al lui Steffi Graf a înjunghiat-o pe Seles în credința bolnavă că acea acțiune îi va îmbunătăți cariera lui Graf și că aceasta îi va mulțumi.

— Da, cedă Coleridge. Cred că exemplul e grăitor.

— Dar să nu uităm ceva, domnule, sări Hooper. Larry Carlisle n-a avut doar motivația, ci și *posibilitatea.*

— Așa crezi? făcu Coleridge.

— Ăă… *aproape* posibilitatea.

— Din câte știu eu, posibilitățile de a comite crime nu sunt niciodată *aproape.*

— Da, e un element pe care nu-l lămurim, domnule.

— Abia aștept să vă aud recunoscând asta în fața avocatului apărării, remarcă sec Coleridge, dar continuați.

— Până în prezent, am pornit de la presupunerea că ucigașul a fost cineva din lada transpirației.

— Din motive întemeiate, cred eu.

— Da, domnule, dar să analizăm situația lui Carlisle, care a fost chiar *mai aproape* de victimă. Întâi a văzut-o pe Kelly ieșind din dormitorul băieților și trecând goală prin camera de zi, către toaletă. Carlisle reține perfect acest moment și este felicitat pentru eforturile lui de către cei din sala monitoarelor. După aceea, Kelly dispare în toaletă, iar el primește instrucțiuni să rămână cu imaginea pe ușă, anticipând să mai surprindă material cu ea goală la ieșire.

— Însă ea nu mai iese.

— Nu, pentru că el o ucide, domnule. Putea fi el. Puneți-vă în situația lui, un om înnebunit, care încă de la început și-a riscat slujba, viitorul în televiziune, căsnicia. Să nu uităm, e căsătorit și are doi copii. Deci riscă *totul* pentru iubirea asta.

— O iubire care e reflectată de ura față de Kelly, zise Trisha. Să vă arăt ceva.

Adusese cu ea un dosar de mari dimensiuni, de genul celor folosite de artiști sau graficieni pentru a-și păstra lucrările. Înăuntru se găseau o serie de fotografii pe care cei de la criminalistică le făcuseră părții de oglindă dinspre tunel.

În prima era greu să se distingă ceva. Se vedea doar o suprafață prăfuită, vârstată, pe care un deget trasase numeroase litere care se suprapuneau. Apoi Trisha scoase un al doilea exemplar al aceleiași fotografii, apoi un al treilea, pe care experții se străduiseră să deslușească ceva în harababura aceea; aici cu nuanțe pastelate și translucide din diferite culori, ei urmăriseră propozițiile, uneori reușind să obțină sensuri clare, alteori făcând doar supoziții.

— Să ne uităm la asta, domnule, spuse Trisha, indicând către o propoziție trasată cu roșu. Nu e prea frumos, adevărat?

ZIUA 26 – 8:00 a.m.

„Târfa de Kelly e tot prima. Nu-ți face griji, draga mea. Te protejez eu de curva aia nenorocită.”

Dervla a întins mâna și, cu un gest nervos, a șters cuvintele apărute. Ajunsese să-i fie teamă de spălatul dinților dimineața. Mesajele deveniseră tot mai furioase și mai amenințătoare, dar nu putea spune nimic de teamă că și-ar fi trădat propria complicitate în acel mod de comunicare. Sigur, nu-l mai încuraja, nu mai vorbea către oglindă și-și storsese mintea ca să găsească o modalitate de a-i spune celui de dincolo de oglindă să înceteze. Singura idee care îi venise era să cânte versuri cu înțeles revelator.

— „Nu vreau să mai discut despre asta”, „Adresant necunoscut”, „Eliberează-mă, lasă-mă să plec”.[23]

Însă mesajele continuau să sosească. Unul mai urât decât celălalt.

„Îți jur, iubito, dacă pot, o ucid pentru tine.”

ZIUA 45 – 3:10 p.m.

— „Dacă pot, o ucid pentru tine”, citi Coleridge. Ei, asta e cam incriminator, nu?

— Deci așa stau lucrurile, insistă plin de entuziasm Hooper. Omul care a scris acel mesaj, stând cu camera pe ușa toaletei, știind că obiectul urii lui se află înăuntru. Ce face? Blochează camera pe poziția care i s-a cerut, se strecoară pe coridorul Săpunăriței, apoi pe cel al Uscătoriei, prin ușa mascată din perete, în camera băieților, ia un cearșaf de lângă ladă, iese din dormitor învelit în el, și restul îl cunoaștem. Pe Carlisle îl vedem traversând camera de zi ca să ia cuțitul din sertar, Carlisle care dă buzna peste Kelly și, care o ucide.

— Mda… zise Coleridge cu un aer prudent.

— Domnule, știu ce veți spune. Știu, știu. Dar ce se întâmplă cu dormitorul? Și el e urmărit de camere…

— Și mie îmi trecuse ideea asta prin minte, îi răspunse Coleridge.

— Dacă ar fi pătruns în cameră din Uscătorie și ar fi luat cearșaful de lângă ladă, am fi văzut asta, deci varianta nu ține.

— Da, și nu numai că nu l-am văzut, dar *am văzut* pe cineva ieșind din ladă și ridicând cearșaful.

— Da, domnule, dar numai pe video. Nimeni din ladă nu-și amintește ca a doua persoană să fi ieșit de acolo. Prin urmare, unul, câțiva sau toți mint.

— Aici sunt de acord.

— *Doar dacă* nu cumva ne minte banda video. Carlisle e un operator cu experiență. Din activitățile lui în afara meseriei știm că interesul lui față de uneltele televiziunii nu rămâne strict profesional. E posibil să fi modificat probele oferite de camera fixă din dormitor? Imaginea siluetei care iese învelită în cearșaf e cam neclară. Eu și Trisha ne-am întrebat dacă putea *îngheța* imaginea transmisă vreme de câteva momente…

— La urma urmei, imaginea a rămas neschimbată ore în șir, spuse Trisha, întrerupându-l. E posibil să fi suprapus cineva câteva secunde sau, pur și simplu, să fi pus imaginea pe pauză suficient de mult cât să traverseze încăperea până la ladă?

— După care totul s-ar petrece în timp real, așa cum am văzut noi, conchise Hooper.

— Ar fi trebuit să apeleze la aceeași stratagemă și la întoarcere, spuse Coleridge. Nu uitați, noi l-am văzut pe ucigaș revenind în ladă.

— Știu. Teoria prezintă multe minusuri, domnule, insistă Hooper, dar nu uitați că, în privința timpului în care s-au petrecut evenimentele, Carlisle a fost destul de confuz. Să

nu uităm că a susținut că trecuseră doar două minute din momentul în care Kelly s-a dus la toaletă până când ucigașul a ieșit din dormitor, deși toată lumea din sala monitoarelor a afirmat că trecuseră cinci, lucru dovedit de codul de timp. Iar el a susținut că au trecut cinci minute între ieșirea ucigașului și descoperirea crimei, când, de fapt, au fost doar două. Afirmațiile celor din ladă și codul de pe bandă au coincis. Avem discrepanțe serioase, domnule, dar justificabile, desigur, dacă această crimă a fost comisă de Carlisle. Oricine își poate închipui că două minute înseamnă cinci și că cinci minute sunt echivalentul a două dacă și-a petrecut acele minute ucigând pe cineva cu un cuțit de bucătărie.

— Da, recunoscu Coleridge. Cred că da. Vă sugerez să discutați cu geniile de la tehnic pentru a vedea cum pot fi influențate aceste camere fixe. Și, bineînțeles, n-am face rău să mai stăm o dată de vorbă cu *domnișoara Nolan.*

ZIUA 46 – 2:30 p.m.

Faptul că Dervla fusese escortată de poliție pentru a doua oară în aceeași zi creă senzație, atât între locatari, cât și în lumea exterioară. Să însemne asta că ea era suspectul numărul 1?

Geraldine nu mai putea de încântare.

— Tâmpiții ăștia de polițiști dau apă la moară show-ului nostru, gânguri ea. Tocmai când toată lumea era convinsă că Sally Nebuna a făcut-o, o iau pe prințesa neprihănită *de două ori.* Să mă tăvăliți cum vreți, dar e minunat. Trebuie să facem planuri. Asta ne aduce o groază de parale. Dacă nu ne-o înapoiază pe Dervla, sărim peste eliminarea de săptămâna asta, bun? Doar nu putem pierde două fofoloance într-o săptămână, nu ne putem

permite. O săptămână de show ne aduce bani de nici n-aș putea să-i număr.

Hamish și Moon erau nominalizați pentru eliminare, dar dacă Dervla era reținută în continuare, se părea că amândoi obțineau o grațiere. Nominalizările fuseseră cele mai calme, chiar în comparație cu zilele relativ senine de pe vremea lui Woggle și a Laylei. După ce Sally plecase, starea de deprimare se mai risipise și, în plus, Sally fusese principalul suspect, astfel că absența ei făcuse casa să pară mai sigură.

Bineînțeles, acum nu mai părea așa. Toți rămăseseră șocați când Dervla fusese luată de poliție a doua oară.

— Mama dracilor, credeam că era o fată pe bune, a zis Moon. Doar împărțim dormitorul cu ea! Unde mai pui că i-am împrumutat și un pulover.

— Nu-mi vine a crede, a zis Jazz. Poliția merge la plesneală, asta-i clar.

— Doar pentru că ți-a căzut ție cu tronc nu înseamnă că nu-i nebuna cu cuțitul, Jazz, a spus Garry.

Jazz a rămas tăcut.

ZIUA 46 – 4:00 p.m.

Buzele Dervlei începură să tremure. Se străduia să nu izbucnească în lacrimi.

— Știam eu că, dacă vă spun de clasament, o să mă suspectați.

— Ce fată nătângă ești! se răsti Coleridge la ea. Nu crezi că minciuna e probabil cel mai periculos mod de a stârni bănuielile?

Dervla rămase fără replică. Știa că, dacă va încerca să spună ceva, ar izbucni în lacrimi.

— Declarațiile mincinoase constituie o infracțiune, domnișoară Nolan, continuă Coleridge.

— Îmi pare rău. N-am crezut că prezintă importanță.

— Of, pentru Dumnezeu!

— Era ceva doar între mine și el, iar el era în exterior! N-am crezut că are importanță.

Acum Dervla plângea *cu adevărat.*

— Bine, acum poți începe să spui adevărul, tânără doamnă. Înțeleg că ai știut tot timpul poziția ta și a lui Kelly în preferințele publicului, corect?

— Da.

— După părerea ta, care era atitudinea lui Larry Carlisle față de Kelly?

— O ura, răspunse Dervla. Voia s-o vadă moartă. De aceea am încercat să-l împiedic să-mi mai transmită mesaje. Tonul lor se schimbase complet. Însă el era în exterior. Nu avea cum…

— Lasă chestia asta că nu avea cum. Domnișoară, pe noi ne interesează ce anume ai făcut *tu.*

— N-am făcut nimic!

Coleridge o privi fix pe Dervla. Se gândi la propria fiică, aproape de aceeași vârstă cu fata înspăimântată din fața lui.

— Vreți să mă puneți sub acuzare? întrebă Dervla cu glas pierit.

— Nu, nu cred că are rost, spuse Coleridge.

Dervla nu făcuse declarația sub prestare de jurământ și, pe de altă parte, *fusese* stresată. Coleridge știa că până și o pledoarie sărăcuță putea convinge instanța că fusese derutată când dăduse declarația. Pe de altă parte, nici nu dorea să o pună sub acuzare. Acum știa adevărul, și acest lucru era singurul care îl interesa.

Așa se face că Dervla a ajuns înapoi în casă.

ZIUA 47 – 11:00 a.m.

Zilele treceau cu greu în casă, iar încordarea domnea la fel ca înainte. Locatarii se așteptau să afle despre o arestare operată în afara casei, așa cum le promisese Geraldine, sau să primească o nouă vizită a poliției pentru a ridica pe vreunul dintre ei. Însă nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Își găteau mesele și-și îndeplineau micile sarcini, mereu în alertă, mereu punându-și întrebări, așteptând următoarele evenimente. Uneori, din flecărelile fără cap și coadă și din tăcerile interminabile care caracterizau în prezent mai toate relațiile din casă se năștea câte o discuție autentică, dar astfel de evenimente nu țineau mult.

— Ia spuneți, cine crede în Dumnezeu? a întrebat Jazz, când luau cu toții masa de seară, plimbându-și de colo-colo pastele bolognese.

Jazz se gândise la Kelly, la rai și iad, de aceea pusese întrebarea.

— Eu nu, a spus Hamish, eu cred în știință.

— Mda, l-a aprobat Garry, deși religia le prinde bine copiilor, după mine. Adică, trebuie să le spui ceva, nu?

— Pe mine mă interesează religiile orientale, a spus Moon. De exemplu, cred că Dalai Lama e un tip tare, fin'că el vorbește numai despre pace și liniște, corect? Iar până la coadă, bravo lui, îl respect de nu se poate.

— În ce fel de știință crezi tu, Hamish? l-a întrebat Dervla.

— Teoria Primului Impuls, bineînțeles, în ce altceva? a răspuns Hamish plin de sine. În prezent, există telescoape atât de puternice, încât se poate vedea până la marginile universului, până la începutul timpului. Se știe cu precizie de secunde când a început totul.

— Și ce a fost *înainte* de a începe totul? l-a întrebat Moon.

— Hm, a făcut Hamish. Toată lumea vrea să știe asta.

— Mă-ntreb de ce.

— Chiar așa, Hamish, l-a zgândărit Jazz. Ce-a fost înainte de asta?

— Înainte n-a existat nimic, a spus Hamish cu un aer superior. *Nici măcar* nimicul. Nu a existat nici spațiu, nici timp.

— Seamănă cu ceea ce se întâmplă aici, a zis Jazz.

— Hai, măi Hamish, numai prostii vorbești.

— E vorba de *știință,* Moon. Există dovezi.

— Nu înțeleg de ce vă luați la ceartă, a spus Dervla. Eu cred că acceptarea Teoriei Primului Impuls sau a oricărei alte idei nu exclude existența lui Dumnezeu.

— Deci tu crezi în el, nu?

— A, nu chiar în *el.* Nu într-un bătrân cu barbă care stă pe un nor și dă cu trăsnete în unul și altul. Cred în *ceva,* dar nu mă alătur unei religii organizate. Nu simt nevoia unor reguli și precepte rigide ca să mă simt una cu Dumnezeul pe care mi l-am ales. Trebuie să-l găsești pe Dumnezeu, chiar dacă i-ai citit sau nu Cartea.

Coleridge și Trisha prinseseră această discuție pe internet. Acum, în sala destinată cazului, transmisia pe net a programului *Arest la domiciliu* mergea permanent.

— Eu aș fi arestat-o pentru obstrucționarea cercetărilor, spuse el. Această tânără doamnă ar trebui să respecte și *alte* reguli și precepte.

— Acum ce-a mai făcut? întrebă Trisha. Am avut impresia că vă plăcea.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Patricia, n-auzi ce spune? „Dumnezeul pe care mi l-am ales.” Ce prostie monumentală mai e și asta?

— La o adică, o aprob.

— Ei, atunci ești la fel de nătângă și de leneșă ca ea! Doar nu-ți alegi un Dumnezeu, Patricia. Atotputernicul nu e o chestiune de capriciu! Dumnezeu nu trebuie *să existe strict pentru tine*! Tu trebuie *să exiști pentru el*!

— Mda, așa credeți, domnule, dar…

— Domnișoară polițist, în Dumnezeu a crezut orice filosof și căutător al adevărului din toate culturile, încă de la începutul timpului! S-a considerat mereu că, evident, credința presupune o oarecare umilință din partea credinciosului. Un anumit fel de uimire în fața sinelui și a gigantismului creației! Dar acest lucru nu mai e valabil! Generația voastră îl concepe pe Dumnezeu ca pe un fel de sfătuitor! El există doar ca să vă spună ce vreți voi să auziți, când vreți să-l ascultați, și pe care să-l uitați când n-aveți nevoie de el! Ați inventat o cultură de doi bani și îi cereți să justifice această cultură!

— Domnule, știți ceva? Cred că, dacă ați fi trăit acum patru sute de ani, ați fi ars pe rug toate vrăjitoarele.

Coleridge rămase stupefiat.

— Cred că nu vorbești serios, domnișoară polițist, și ești nedreaptă, replică el.

Scurta conversație de la masa de seară s-a încheiat la fel de repede precum începuse, iar locatarii au revenit la propriile gânduri, nu tocmai liniștitoare.

Ce se petrecea în afara casei?

Făceau speculații în mod continuu, dar de știut *nu* știau. Erau izolați, plasați în centrul acelei drame copleșitoare, și totuși nu jucau niciun rol în ea. Deloc surprinzător, începuseră să se transforme în detectivi, înjghebând în mintea lor nenumărate teorii. Uneori, își divulgau gândurile în camera secretelor.

— Uite, Peeping Tom, a spus Jazz într-o asemenea ocazie. S-ar putea să fie o prostie. Până acum, nu m-am gândit niciodată să vorbesc despre asta, dar cred că ar trebui să ți-o spun, pentru ca tu să vorbești cu poliția, iar atunci se rezolvă, înțelegi? Eu cred că nu s-a întâmplat nimic. Eram în baia fierbinte cu Kelly și David. Cred că asta a fost pe la începutul celei de-a doua săptămâni, și

Kelly i-a șoptit ceva lui David la ureche, iar asta l-a cam speriat. Cred c-a spus: „Te-am recunoscut”, și lui nu i-a plăcut. După aia, a spus o chestie foarte ciudată. Nu-mi dau seama ce înseamnă, dar am impresia că i-a zis „Dezmăț unsprezece”, și parcă l-ar fi lovit cu ceva în cap, dom’le. Asta *sigur* nu i-a plăcut deloc.

•

— Grozav, spuse Hooper care se așezase alături de Trisha la computer. Ne-am holbat două săptămâni la nenorocitele astea de benzi video. Ne-am chinuit din răsputeri să-i dăm de cap acelui indiciu, iar acum constatăm că ticălosul ăsta a știut tot timpul.

— Ei, dar a așteptat ceva până să ne spună, făcu Trisha, și ți-a oferit satisfacția de a afla singur.

— Mă simt extrem de măgulit.

•

Poate că Hooper nu era măgulit, însă ceilalți așa se simțeau, deoarece presei, care monitoriza internetul, îi trebui doar cinci minute ca să afle ce însemna *Dezmăț unsprezece* și, bineînțeles, cine era Boris Sculă. Spre deliciul nenumăraților amatori de *Arest la domiciliu,* știrea privind acea găselniță nemaipomenită apăru a doua zi în toate ziarele. Prăbușirea lui David era deplină.

ZIUA 49 – 10:00 a.m.

Sosise ziua eliminării, însă mai erau multe ore până la emoțiile serii. Ca de obicei, echipa de producție de la Peeping Tom își chinuise mintea să le găsească locatarilor ceva de făcut până la acea clipă. Spectacolului nu-i pria ca interesul telespectatorilor să se stingă, departe de așa ceva. *Arest la domiciliu* devenise show-ul cu audiența cea mai mare de pe planetă. Geraldine tocmai încheiase un contract mondial de distribuție pentru

materialele din săptămâna următoare în valoare de 45 milioane de dolari. Era o chestiune de mândrie profesională. Cei de la Peeping Tom știau că spectacolul era o porcărie, dar, chiar dacă nu se înșelau în acea privință, rămânea totuși un program de televiziune, iar ei trebuiau să-l ducă până la capăt. În cadrul ședințelor de producție, sentimentul general era că se impunea un oarecare efort artistic, fie măcar de formă.

Sarcina pentru respectiva săptămână se bucurase de succes. Geraldine îi pusese pe locatari să creeze sculpturi ale celorlalți, iar acea idee inspirată, cu toate posibilitățile de a se realiza analize psihologice, provocase un incident de un dramatism deosebit prin spontaneitate și autenticitate. Iar acel incident îi derutase încă o dată pe scepticii care socotiseră că *Arest la domiciliu* nu le mai putea pricinui nicio surpriză notabilă.

Scandalul s-a stârnit când Dervla a revenit după cea de-a doua vizită la secția de poliție. Era obosită și iritată după frecușul administrat de Coleridge. Apoi, dăduse piept cu toți gură-cască și reporterii din fața casei, care răcniseră la ea, întrebând-o dacă o ucisese pe Kelly și dacă omorul avea vreo legătură cu sexul. Și, în cele din urmă, când intrase, avusese parte de priviri suspicioase și rezervate din partea celorlalți locatari. Până și Jazz părea îngrijorat.

Una peste alta, nu avea chef de glume, astfel că, în clipa când l-a observat pe Garry că așezase un cuțit de bucătărie în mâna sculpturii, încă neterminate, care o reprezenta pe ea, a explodat.

— Ticălosule! a strigat ea, albindu-se de furie. Ticălos și nenorocit ce ești!

— A fost o glumă, ce naiba, fato! a făcut Garry, printre hohote de râs. O glumă. Ce, nu mai știi de glumă? La o adică, ai devenit preferata polițiștilor, scumpo!

În acea clipă, Dervla l-a plesnit peste față cu o asemenea putere, încât Garry s-a prăbușit pe spate, drept pe canapeaua oranj.

— Uite-a dracu'! a făcut Garry, sărind în sus, cu lacrimi de durere și mânie în ochi. Nimeni nu l-a pălmuit pe Gagiu, nici măcar gagicile, să-ți fie clar! O să te bat la fund de-o să mă ții minte, ticăloasă de irlandeză ce ești!

— Hopa! a exclamat Jazz și a sărit în față, cu intenția de a interveni, dar acel gest cavaleresc s-a dovedit a fi inutil.

Dervla nu avea nevoie de ajutor, întrucât, când Garry a înaintat spre ea cu pumnii strânși, dorind să-i aplice o corecție, s-a răsucit pe un picior și, cu o singură mișcare perfectă, l-a lovit cu celălalt pe Garry drept în față.

Acesta a căzut pe loc la pământ cu sângele șiroindu-i din nas.

•

— Mamă, Doamne! replică Geraldine din camera monitoarelor.

Dervla practica kickboxing-ul de la 11 ani și ajunsese maestră, însă se străduise să nu se laude cu asta. Descoperise încă de la început că, dacă aducea vorba de acel sport, oamenii numai despre el țineau să discute. Îi cereau mereu să le facă o demonstrație și-i puneau întrebări neroade: „Bine, dar dacă trei, ba nu, *patru* tipi, cu bâte de baseball, te atacă din spate, te mai descurci?"

În concluzie, Dervla păstrase doar pentru sine secretul privind acea pregătire. Acum însă, lumea aflase și, practic, ei nu-i mai păsa. Își dăduse seama că trebuise să pună lucrurile la punct, și acel lucru nu avea legătură cu Garry.

Brusc, săptămânile de teamă și furie acumulate o făcuseră să explodeze. Știa că la nici trei metri de ea pândea acel scriitor de mesaje, Larry Carlisle, cel care îi provocase atâtea necazuri în ultima vreme. Nebăgându-l în seamă pe Garry,

care stătea ghemuit la podea și urla de durere, Dervla s-a întors cu fața la oglinzile de pe perete.

— Iar tu, Carlisle, pervers nenorocit, *exact* asta o să capeți dacă te apropii de mine când o să ies din casă! Din cauza ta mă suspectează poliția, jegule! O să-ți rup gâtul și-o să-ți vâr boașele pe gât!

•

— Mamă, exclamă Geraldine. Omul nostru va avea de dat ceva explicații când o să ajungă acasă.

•

În acest fel, adevărul despre cameramanul pervers ajunsese pe neașteptate de domeniu public, conferindu-i lui Peeping Tom încă o zi de dramatism extrem. Carlisle a fost concediat, bineînțeles, dar Dervlei, care, pe bună dreptate, ar fi trebuit eliminată din spectacol pentru uneltire împreună cu el, i s-a permis să rămână.

— Dervla nu a solicitat acele mesaje și nici nu le-a primit cu bucurie, declarase Geraldine cu un aer pios, ceea ce era o minciună sfruntată, desigur, dar presa nu se sinchisea, deoarece nimeni nu voia s-o vadă pe Dervla plecând din casă, mai ales în acele momente, când devenise o persoană atât de interesantă. Și îndeosebi după ce Geraldine a transmis o selecție a materialelor personale realizate de Carlisle cu Dervla aflată la duș.

Toată acea agitație se petrecuse însă cu câteva zile înainte, iar apetitul nepotolit al publicului față de surprize trebuia alimentat din nou. Orele care mai erau până în momentul eliminării trebuiau umplute cu ceva. Geraldine a hotărât să dezgroape pachetul cu previziuni.

„Peeping Tom le-a cerut locatarilor să deschidă pachetul cu previziuni, la alcătuirea căruia au participat cu toții la încheierea primei săptămâni petrecute în casă, a spus naratorul Andy. Pachetul a rămas neatins în spatele dulapului din bucătărie încă din ziua când a fost realizat.”

— Am uitat cu totu' de el, a spus Garry, care încă își doftoricea nasul umflat.

Hotărâse să suporte cu inimă ușoară ideea că fusese bătut atât de surprinzător de Dervla, și a făcut cunoscut acest lucru atât față de ea, cât și publicului, căruia i s-a adresat prin intermediul camerei secretelor, declarând că nu avea resentimente. „În ultimă instanță, a spus el cu greutate, din cauza sinusurilor tumefiate, dacă o iei pe coajă, asta e. N-are rost să te plângi. Iar faptul că am fost lovit de o gagică îmi face bine și mă transformă într-un feminist convins."

Garry nu era prost. Era o diferență mare între suta de mii de lire pe care urma să o primească următoarea persoană care ieșea din casă și milionul care revenea câștigătorului. Voia să rămână în joc, pentru că suma creștea, și și-a dat seama că nu i-ar sluji la nimic dacă s-ar plânge. Prin urmare, după ce medicul i-a tratat nasul, care fusese rupt cum se cuvine, i-a întins mâna Dervlei și a spus: „Ai fost tare, fato", iar națiunea l-a aplaudat pentru acel gest.

În sinea lui însă, Garry fierbea. Să fie bușit în halul acela de o gagică, și aceea scundă, în direct la televiziune… Devenise cel mai cumplit coșmar al lui. Nu va mai putea să iasă în public.

•

Urmărind pe computerul de la secția de poliție eforturile lui Garry de a se împăca cu Dervla, Hooper nu credea nicio vorbă.

— O urăște. A urcat pe locul întâi pe lista celor detestați de Garry, spuse el.

— Locul pe care îl ocupa Kelly, zise Trisha. Iar Kelly, bineînțeles, a fost ucisă.

•

Uitaseră cu toții de plicul cu previziuni, astfel că s-a creat o atmosferă de anticipare febrilă când Jazz, cu un gest solemn, l-a deschis și le-a permis celorlalți să extragă biletelele dinăuntru. Acea

acțiune le amintea de o perioadă mai fericită, mai nevinovată, trăită în casă.

Peeping Tom le pusese la dispoziție vin și, în timp ce previziunile anapoda, făcute cu șase săptămâni mai înainte, au fost citite, locatarii au râs pe săturate.

— Woggle a crezut că va rămâne ultimul, a spus Jazz.

— Să mă bată Dumnezeu, Layla s-a numit pe ea drept câștigătoare a jocului! a hohotit Moon.

— I-auzi la David! a țipat Dervla. „Cred că în săptămâna a șaptea voi fi devenit forța tămăduitoare a grupului.”

— Poate-n visele tale, Dave! a răcnit Jazz.

Râsetele s-au mai stins când au ajuns la previziunea făcută de Kelly. Ea a fost citită de Moon, și acest lucru a creat un moment patetic.

— „Cred că toți sunt oameni deosebiți. Țin la ei cât se poate de mult, și mă pot considera mare dacă o să rămân până în săptămâna a șaptea. Bănuiala mea e că o să termin în săptămâna a treia sau a patra.”

Când și-au dat seama că ea avusese dreptate, s-a lăsat liniștea.

— Ce-i cu ăla? a întrebat Moon, arătând către un petic de hârtie care încă nu fusese citit cu voce tare.

Hamish l-a întors. Era scris tot cu pix albastru, așa cum Peeping Tom le dăduse tuturor, dar arăta ca o mâzgălitură aproape indescifrabilă, ca și cum autorul se folosise de mâna stângă în loc de dreapta. Iar expertul poliției avea să confirme ulterior că exact în acel mod fusese scris mesajul.

— Ce spune? a întrebat Moon.

Cel care l-a citit a fost Hamish:

— „La data când veți citi biletul, Kelly va fi moartă.”

Le-au trebuit câteva clipe până să înțeleagă perfect cuvintele citite de Hamish.

Așadar, cineva știuse de moartea lui Kelly. Cineva scrisese o astfel de previziune. Le era groază să-și imagineze așa ceva.

— Mai e. Să vă citesc? a întrebat Hamish după o clipă.

Au încuviințat cu gesturi mute din cap.

— „O voi ucide în noaptea 27."

— O, Dumnezeule! A știut! a exclamat Dervla.

Cu toate acestea, Hamish nu terminase mesajul. Mai era o previziune în bilet:

— „Și unul dintre ultimii trei va muri."

— Vai, Doamne, a făcut Moon. De șase săptămâni nimeni nu s-a atins de plic. Oricare dintre noi putea să scrie asta.

ZIUA 49 – 12:05 a.m.

Woggle reîncepuse să doarmă în tunel. Acolo se simțea în siguranță. Ferit de oamenii care nu-l înțelegeau. Putea săpa netulburat ca să-și verse ura. Adâncindu-și tunelul cu fiecare lovitură de târnăcop. Udându-l cu propria sudoare.

În unele nopți ieșea ca să-și ia apă și să șterpelească de mâncare. Însă trăia din ce în ce mai mult sub pământ. În tunelul lui.

Pe care îl săpase ca să se răzbune.

Și sapă, sapă.

Avea să le arate lor. Avea să le dea o lecție tuturor.

Într-o seară, când se apropiase deja vremea să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse, Woggle își luă sacul și se mai strecură o dată afară din tunel, dar acum n-o făcea pentru a fura de mâncare. De astă dată se duse până la o locuință părăsită din Londra, ocupată ilegal de anarhiști chiar mai ciudați și mai îndârjiți decât el. Woggle știa că aceștia aveau toate cele necesare pentru a face o bombă.

Înainte de crăpatul zorilor, când se strecură înapoi în tunel, sacul lui era plin.

ZIUA 49 – 7:30 p.m.

Hamish a fost eliminat în modalitatea binecunoscută, dar nimeni nu a părut să bage asta în seamă. Indiferent cât de mult s-a străduit să sporească interesul față de plecarea lui, toată lumea voia să comenteze exclusiv senzaționala știre că va avea loc încă o crimă.

Întreaga lume trepida la ideea că unul dintre ultimii trei rămași în casă va muri.

— Curios lucru, spuse Coleridge, examinând biletul mâzgălit care se găsea în biroul lui Geraldine, într-un plic din plastic pentru păstrarea probelor.

— Mă îngheață, să mor eu, dacă vreți o părere, zise Geraldine. Păi cum dracu' putea ști că o va omorî pe Kelly în ziua 27? La data aceea nici măcar nu-mi trecuse prin minte ideea cu lada transpirației. Pe de altă parte, putea fi deja eliminat până în ziua 27. Doar nu avea cum să se întoarcă în casă, corect? Și ce-i chestia asta cu uciderea unuia dintre ultimii trei? Nimeni nu știe cine vor fi cei trei. Publicul decide.

— Da, fu de acord Coleridge. Cam ciudat. Doamnă Hennessy, crezi că se va mai comite o crimă?

— Nu prea văd cum s-ar putea întâmpla asta. Pe de altă parte, plicul a fost pus în dulap la sfârșitul primei săptămâni. De atunci dulapul a fost supravegheat de camere. Imposibil să fi umblat cineva acolo. Într-un fel sau altul, ucigașul *a știut.*

— Așa se pare.

În acel moment, în birou intră secretara personală a lui Geraldine, care spuse:

— Am două vești. Prima, nu știu cum de-ai reușit, Geraldine, dar ți-a ieșit. Americanii au acceptat prețul propus de tine, de două milioane de dolari *minutul* pentru drepturile mondiale de transmitere a show-ului de încheiere, iar *Financial Times* te consideră un geniu…

— Și cea de-a doua veste? o întrebă Geraldine.

— Nu e chiar atât de bună. Ai văzut-o pe Moon când a fost în camera secretelor? Vor câte un milion fiecare, imediat, pus pe masă, ca să mai rămână în joc.

— Unde mi-e carnetul de cecuri? întrebă Geraldine.

— Asta nu încalcă regulile? vru să știe Coleridge.

— Domnule inspector-șef, acesta e un spectacol de televiziune. Regulile le facem din mers.

— A, da, uitasem asta. Cred că așa stau lucrurile.

— Iar acest show, gânguri Geraldine pe un ton triumfător, merge mai departe.

ZIUA 53 – 6:00 p.m.

În următoarele zile, poliția făcuse toate eforturile ca să obțină informații din biletul găsit în plicul cu previziuni. Pătrunseseră din nou în casă și luaseră mostre de scris tuturor, atât cu mâna dreaptă, cât și cu stânga. Apoi prelevaseră amprentele de pe dulap. După care examinaseră ore în șir materialele rămase din prima săptămână, când fuseseră scrise previziunile.

— Nimic. N-am descoperit absolut nimic, spuse Hooper.

— Nici nu mă așteptam, îl liniști Coleridge.

— A, domnule, asta mă consolează nespus, replică Hooper, cu un ton obraznic, atât cât își

putea permite. Tot nu înțeleg cum se putea întâmpla așa ceva.

— Iar acesta e cel mai bun indiciu pe care-l poți obține, spuse Coleridge. Eu am convingerea că *nu* se putea întâmpla.

În același timp, Trisha vorbise la telefon. Cu o expresie amărâtă, lăsă receptorul jos.

— Domnule, îi pare rău, dar am vești proaste. Șefu' vrea să discute cu dumneavoastră.

— E întotdeauna o plăcere să stau de vorbă cu comisarul-șef, spuse Coleridge. Asta mă face să fiu tot mai convins că pensia mă avantajează.

ZIUA 53 – 9:00 p.m.

Comisarul-șef al Poliției East Sussex se săturase până peste cap de crima de la Peeping Tom.

— Inspectore, noi, cei din New Sussex, nu ne aflăm aici ca să rezolvăm doar cazuri de crimă. Poftim, eu mă străduiesc să construiesc un serviciu polițienesc modern – comisarul-șef nu avea în vocabular termenul de *forță* polițienească –, un serviciu care se mișcă elegant și își realizează fără probleme sarcinile stabilite în domeniile-cheie ale respectării legii și, de fapt, *toată* lumea vrea să vorbească doar despre eșecul *tău* de a opera vreo arestare în cazul crimei comise la Peeping Tom.

— Regret, domnule, dar asemenea anchete cer timp.

— New Sussex este o comunitate modernă, activă și dinamică, domnule inspector. N-aș vrea ca imaginea pe care o creăm în fața contribuabililor să fie mânjită de tinere care se prăbușesc de pe scaunul toaletei cu cuțite înfipte în țeastă.

— Niciunul dintre noi nu dorește așa ceva, domnule.

— Asta ne pătează imaginea.

— Da, domnule.

— Fără a mai vorbi, desigur, de dimensiunile umane ale tragediei declanșate de moartea unui cetățean.

— Aveți dreptate.

— Iar acum ne confruntăm cu această nouă și groaznică evoluție a cazului prin apariția altor amenințări. Suntem o comunitate modernă, o comunitate dinamică și, *sperasem eu,* o comunitate în care grupurile de tineri care prezintă diversitate sexuală și etnică ar putea lua parte la experimente sociale fără să fie amenințați cu decesul într-un mod ilegal.

— Prin asta vreți să spuneți crimă, domnule.

— Întocmai, domnule inspector-șef, dacă dorești să te exprimi astfel, da, exact! Această nouă amenințare ne face să părem ridicoli! Trebuie să fim percepuți ca o forță care ia lucrurile cu toată seriozitatea.

— Fără discuție, domnule, vrem să *fim percepuți* ca luând lucrurile în serios, însă eu sunt de părere că nu trebuie să le luăm chiar atât de în serios.

— Doamne Dumnezeule, domnule inspector-șef! S-a anunțat comiterea unei crime! Dacă serviciul de respectare a legii nu ia acest lucru în serios, atunci cine trebuie să o facă?

— Toată lumea, fără îndoială, domnule, în special mass-media, răspunse cu calm Coleridge. Dar, după cum spuneam, nu cred că *noi* trebuie să luăm amenințarea în serios. Eu consider că nu va avea loc o nouă crimă.

— A, și pe ce se bazează această convingere?

— Nu cred că ucigașul *are nevoie* de o a doua crimă. Una a fost suficient, înțelegeți?

Comisarul-șef nu înțelegea și nici nu pricepea prea multe din tonul enigmatic al lui Coleridge.

— Și o crimă a fost prea mult, Coleridge! Știi cumva că la data apariției acestei știri mă pregăteam să dau publicității un document privind

noua mea inițiativă de politică din domeniul poliției, denumită *Ordinea și diversitatea*?

— Nu, domnule, nu știam.

— Mda, nu ești singurul care nu știa. *Nimeni* n-a avut cunoștință de asta. Iar de lucrarea mea se alege praful. *Săptămâni întregi* de muncă sunt ignorate, absolut ignorate, din cauza acestei crime ridicole. Nu este ușor să intri în grațiile ministrului de interne, știai asta?

ZIUA 56 – 7:30 p.m.

— Moon, a spus Chloe, ești eliminată din casă.

— Uraa! a strigat Moon, lovind aerul cu pumnul și, de data aceasta, eliminata chiar credea în propriile spuse.

Moon primea un milion de lire, plus trei sute de mii promise celui care era exclus, astfel că se simțea în al nouălea cer pentru că devenea liberă. Nu avea niciun chef să rămână între ultimii trei, mai ales că unul dintre ei părea să fie condamnat la moarte.

Cei trei locatari rămași în cursă s-au privit unul pe celălalt. Gagiul, Jazz și Dervla. Încă o săptămână. Încă un milion pentru câștigător. Jumătate de milion celui de-al doilea. Trei sute de mii chiar și pentru cel care ieșea pe locul trei.

Dacă supraviețuiau cu toții, bineînțeles.

Merita să riște. Gagiul plănuia să folosească banii pentru a duce o viață de lux. Jazz dorea să înființeze o companie de producții TV. Dervla avea să-și salveze familia cu vârf și îndesat. Chiar că merita să riște.

Au rămas tăcuți. În ultima vreme vorbeau foarte puțin și începuseră să doarmă izolați, în diverse părți ale casei. Până și Jazz și Dervla, care se apropiaseră destul de mult, nu mai puteau avea încredere unul în celălalt. La urma urmelor, ei se

aflaseră cel mai aproape de ieșire în noaptea când Kelly fusese ucisă. Iar acum apăruse și acea nouă amenințare. Totul se transformase într-un joc lung și sumbru al așteptării.

Gagiul, Jazz, Dervla și întreaga lume, așteptând ziua finală.

ZIUA 60 – 1:30 a.m.

Woggle ajunsese să sape chiar și 16 ore pe zi. Nu continuu: săpa câteva ore, apoi dormea puțin și, când se trezea, relua munca. Zilele nu contau pentru el. Doar orele. Mai avea 150 de ore până la începerea episodului final din *Arest la domiciliu.* Trebuia să se grăbească.

ZIUA 62 – 9:00 a.m.

Coleridge hotărî că sosise momentul să se destăinuiască lui Hooper și Patriciei și să admită față de ei că știa cine o ucisese pe Kelly.

Avusese bănuieli încă de la început. De cum văzuse urmele de vomă pe colacul altfel curat lacrimă al scaunului de toaletă. Însă nota îl convinsese că avea dreptate, biletul privind cea de-a doua crimă. O moarte despre care nu credea că se va petrece, deoarece nu era nevoie.

Îi lipseau însă probele și, cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât își dădea seama că nici nu le va descoperi, întrucât ele nu existau și, drept urmare, ucigașul putea scăpa nepedepsit. Decât dacă…

Planul prin care avea să-l păcălească pe ucigaș îi veni lui Coleridge la miezul nopții. Nu reușise să adoarmă și, ca să nu-și tulbure soția foindu-se și oftând, coborâse la parter ca să stea și să se gândească. Își turnase o jumătate de pahar de

whisky și adăugase o cantitate egală de apă din carafa ce avea forma unui terier scoțian. Cu paharul în mână, se așeză în camera de zi a casei, pe care soția o denumea salon, și se gândi o clipă cât de ciudate i se păreau pe întuneric obiectele altfel foarte familiare. Apoi gândurile i se îndreptară spre ucigașul lui Kelly Simpson și spre modul în care el putea aranja lucrurile astfel încât să-l aducă în fața justiției pe acel individ sângeros și mârșav. Probabil că acele cuvinte „sângeros” și „mârșav” îl făcură să-și mute gândurile de la Kelly la *Macbeth* și la repetițiile care urmau să înceapă peste două săptămâni, după care ele aveau să aibă loc în fiecare marți și joi pe toată durata toamnei. Coleridge trebuia să participe la aceste repetiții, deoarece Glyn îl întrebase pe Coleridge dacă, dat fiind că el apărea doar în ultimul act, era dispus să joace și unele roluri mărunte, ca mesager sau membru al suitei regale.

— O să aveți replici mărunte și frumoase, spusese Glyn. Spumoase, adevărate bijuterii.

O, cât de mult ar fi vrut Coleridge să joace rolul regelui sângeros și ucigaș, dar acel lucru nu avea să se întâmple. Nu i se încredințase niciodată un rol principal.

Apoi mintea îi rătăci înapoi în timp, la prima producție care îl mișcase pe vremea copilăriei: versiunea *Macbeth* de la teatrul Guinness. Abia își reprimase țipătul când fantoma lui Banquo apăruse la ospăț, înspăimântându-l pe regele vinovat și făcându-l ca practic să se dea de gol. Montarea fusese sclipitoare: Coleridge fusese la fel de descumpănit ca Macbeth. Acum însă, fantoma va fi aproape sigur o proiecție pe un ecran video sau reprezentată de vreun aparat de fax. Coleridge auzise deja de la Glyn că fantomele urmau să fie virtuale, dar în vechime oamenii nu se jenau să asiste la reprezentații oneste de teatru. Oamenilor le plăcea să vadă sânge.

— „De ce-ți tot scuturi spre mine pletele de sânge pline?”[24] murmură el în barbă.

Și chiar atunci îi veni în minte ideea că, pentru a demasca ucigașul, va avea nevoie de puțin teatru. Hotărî că, dacă tot nu putea descoperi nicio probă solidă, justiția naturală impunea ca el să confecționeze una. Era o idee disperată, își dădea seama de asta, și abia dacă avea timp să o pună în aplicare. Însă îi oferea o șansă. Chiar mică, aceea era șansa de a o răzbuna pe sărmana și naiva Kelly.

În dimineața următoare, Coleridge discută cu Hooper și cu Trisha.

— Fantoma lui Banquo, spuse. El a arătat cu degetul spre criminal, nu?

— Poftim? făcu Hooper.

Trisha știa despre ce era vorba. Studiase literatura engleză, luase nota maximă și vreme de trei luni chiar urmase cursuri de calificare ca învățătoare, dar socotise că, dacă tot trebuia să-și petreacă viața având de a face cu delincvenți juvenili, era de preferat să aibă și dreptul de a opera arestări.

— Ce legătură are fantoma lui Banquo cu treburile noastre, domnule? întrebă ea.

Coleridge nu vru să spună mai mult și, în schimb, îi întinse o listă de cumpărături.

— Te rog du-te și cumpără toate astea, zise el.

Trisha aruncă un ochi la articolele de pe listă.

— Peruci, domnule?

— Da, conform descrierii de acolo. Îmi închipui că ar fi cea mai bună idee să cauți un costumier teatral prin *Pagini aurii.* Am îndoieli că lista mea va fi privită cu ochi buni de civilii de la Departamentul înzestrare, așa că, deocamdată, voi finanța achizițiile din buzunarul meu. Pot avea încredere în tine ca să-ți dau un cec în alb?

ZIUA 63 – 6:30 p.m.

Dacă nu greșise calculele, Woggle ajunsese cu săpatul exact sub casă. Avea amplasarea corectă a acesteia, își calculase timpul și se afla în posesia sacului greu pe care îl târâse după sine în ultimele etape de definitivare a tunelului.

Stând ghemuit în bezna tunelului, Woggle știa că, la un metru, doi deasupra lui, cei trei locatari rămași, oricine ar fi fost ei, se pregăteau pentru eliminarea finală. Da, o să le ofere, lor și lui Peeping Tom, un semn de rămas-bun pe care nu-l vor uita.

ZIUA 63 – 9:30 p.m.

Se ajunsese la jocul de final.

Ultima șansă a ucigașului de a lovi, dar și ultima șansă a lui Coleridge înainte ca întregul edificiu al *Arestului la domiciliu* să fie desfăcut în bucăți și dispersat. Instinctul îi spunea că, dacă nu reușea să opereze o arestare în acea seară, ucigașul va scăpa pentru totdeauna.

Dar cum să ajungă la arestare? Nu avea dovezi. Cel puțin nu deocamdată.

Coleridge nu era singurul care se simțea frustrat. Și publicul era în aceeași situație; show-ul organizat pentru eliminarea finală era aproape pe terminate și încă nu se întâmplase nimic remarcabil. O mulțime mai mare ca niciodată se strânsese să vadă ceea ce se dovedea a fi cel mai mare non-eveniment din istoria televiziunii.

Nu se putea spune că Peeping Tom nu depusese eforturi. Fuseseră mobilizate toate ingredientele necesare pentru a transforma totul în ceva spectaculos. Focuri de artificii, reflectoare ale căror fascicule se încrucișau și se urmăreau pe cer, grupuri rock, trei mașini-macara cu nacelă pentru călătoria celor trei peste șanțul cu apă. Erau prezenți jurnaliști din întreaga lume, la fel și

mulțimi care urlau și abia puteau fi ținute în frâu. Erau prezenți și frumoșii sâni ai prezentatoarei Chloe, etalați aproape în întregime, deoarece se zbăteau să se elibereze din strânsoarea sutienului roz, din piele.

Și ceea ce era, probabil, cel mai intrigant aspect, cinci dintre cei șase eliminați anterior veniseră la spectacol. Toți suspecții reveniseră la locul crimei.

De fapt, în baza prevederilor contractuale, foștii locatari erau obligați să revină pentru petrecerea de final, dar probabil că ar fi venit oricum. Mirajul faimei rămăsese la fel de puternic și, cu excepția lui Woggle, care se sustrăsese condițiilor de eliberare pe cauțiune, Peeping Tom îi strânsese pe toți. Până și Layla făcuse efortul și se dichisise, la fel ca David, Hamish, Sally (care fusese ovaționată puternic la intrare, mergând încet, dar fiind pe cale de însănătoșire) și Moon.

După muzica folosită ca laitmotiv de prezentare a emisiunii, de astă dată cântată în direct la acea ocazie specială de trupa numărul 1 a lunii, care a interpretat totul pe o navă spațială ce plutea deasupra tuturor, camerele au transmis în direct din casă, unde se aflau ultimii trei concurenți. Sentimentul de anticipare al mulțimii era copleșitor. Oamenii fuseseră asigurați de ucigașul misterios că unul dintre cei trei pe care îi vedeau pe un ecran uriaș va muri.

Dar nu s-a întâmplat așa. Trupele au cântat, oamenii au ovaționat, corul școlii unde învățase Kelly a interpretat cântecul *Imagine* al lui John Lennon și, unul după altul, cei trei din casă au fost votați, *dar nimeni nu a fost ucis*.

Primul a ieșit Garry.

— Da, uraa! Frumos! Țineți-o tot așa! Tot respectul!

Apoi Dervla:

— Mă bucur că s-a terminat fără să mor.

Și, în cele din urmă, Jazz:

— A fost tare!

Jazz fusese preferat drept câștigător ca urmare a intervenției lui de a o salva pe Sally din camera secretelor. Atacul de kickboxing administrat de Dervla lui Garry mai redusese din diferență, dar nu fusese de ajuns pentru a face uitat faptul că ea înșelase, astfel că Jazz a ieșit câștigător clar și recunoscut de toată lumea. Garry nu făcuse niciun progres, pierduse teren toată săptămână.

Asta era tot. Se aflau în afara casei, teferi și fără probleme, și, indiferent cât de mult ar fi dorit publicul telespectator, părea cu totul improbabil ca vreunul dintre cei trei finaliști, zâmbitori, respirând ușurați și ținând în mână cecul, să sară la altul ca să îl ucidă.

Spectacolul se apropia rapid de sfârșit. Se oferise și un tribut extrem de siropos, atât prin vorbe, cât și prin muzică, în memoria lui Kelly, creându-se impresia că aceasta fusese o încrucișare între Maica Tereza și prințesa Diana. Elton John pusese la dispoziție muzica, iar aceasta întărise acea impresie. Iar acum Chloe își ținea cuvântarea pregătită dinainte, făcând comentarii corespunzătoare despre măreția și tăria show-ului și încercând să nu pară prea dezamăgită că nu se mai petrecuse nimic ieșit din comun.

Inspectorul Coleridge stătea alături de Geraldine, în studio. Încerca să pară îngăduitor și relaxat, însă se uita mereu peste umăr, spre ușa masivă din partea din spate a studioului. Aștepta apariția lui Hooper și a Patriciei, dar până în acel moment cei doi nu dăduseră niciun semn de viață. Știa că dacă aceștia nu vor veni cât mai curând ca să-i aducă dovezile de care avea nevoie, ucigașul va scăpa.

— Da, ai avut dreptate, spuse Geraldine, cu părere de rău, parcă, n-a murit nimeni. Știi ceva, am crezut că ticălosul va reuși până la urmă. A fost o prostie, dar a reușit de minune la prima încercare. Oricum ar fi, acum nu mă mai interesează. Spectacolul a fost vândut dinainte.

Apoi își privi ceasul. Până acum au trecut 53 de minute, asta înseamnă 106 milioane de dolari. O sumă frumușică, într-adevăr.

Prin interfon, Geraldine i se adresă lui Bob Fogarty, aflat în camera de regie:

— Bob, transmite-i gagicii ăleia de Chloe să întindă show-ul cât poate, să spună cuvinte de o silabă, te rog. După ce termină, reluați tributul adus lui Kelly, după aceea dați prezentarea în versiunea lungă, fiindcă orice secundă înseamnă bani.

Coleridge își aruncă din nou ochii spre ușă: încă nici urmă de colegii lui. Se părea că totul avea să-i scape printre degete. Știa că, într-un fel sau altul, trebuia să întârzie încheierea show-ului. Stafia lui Banquo putea apărea doar din aer. Trebuia să urmeze ospățul. Deruta lui Macbeth n-ar avea însemnătate dacă s-ar petrece între patru pereți.

— Stai puțin, doamnă Hennessy, zise el pe un ton potolit. Cred că-ți mai pot aduce câteva milioane de dolari.

Geraldine se pricepea să descopere sinceritatea din glasul cuiva.

— Continuați să plimbați camerele! răcni ea în interfon, și spuneți-i șoferului meu să aștepte. Ce-ai pus la cale, inspectore?

— Vreau să ți-l prind pe ucigașul de la Peeping Tom.

— Măi să fie-al naibii!

Chiar și ea rămase surprinsă când inspectorul Stanley Spencer Coleridge rugă să i se dea un microfon.

Imediat îi vârâră în mână un microfon portabil, iar apoi, spre surprinderea tuturor, Coleridge păși pe scena și i se alătură lui Chloe. În întreaga lume, și în nenumărate limbi, telespectatorii și-au pus aceeași întrebare: „Cine naiba mai e și bătrânelul ăsta?”

— Te rog să mă ierți, Chloe… Regret, dar nu-ți cunosc numele de familie, spuse Coleridge, și sper

că și publicul mă va ierta dacă îi răpesc puțin timp.

Văzând acel cetățean în vârstă lăsând impresia că dăduse buzna pe scenă, Chloe privi înspăimântată în jur, întrebându-se ce păzeau oamenii de la securitate.

— Chloe, lasă lucrurile să meargă înainte, îi șopti regizorul de platou prin microfonul ascuns la ureche. Geraldine spune că omul e pe bune.

— A, bine. Grozav, zise Chloe, fără a fi însă prea convingătoare.

Toți aveau ochii ațintiți asupra lui Coleridge. Niciodată nu se simțise atât de ridicol, dar îl ajunsese disperarea. Încă nu avea vreun semn de la Hooper și Patricia. Știa că va trebui să tragă de timp. Se uită la marea de fețe nerăbdătoare, dar ușor ostile. Încercă să nu se gândească la celelalte sute de milioane de oameni pe care nu-i putea vedea, dar pe care-i știa urmărindu-l. Își stăpâni teama.

— Doamnelor și domnilor, sunt inspector-șef Stanley Coleridge, de la Poliția East Sussex, și am venit pentru a-l aresta pe ucigașul lui Kelly Simpson, necăsătorită, din parohia Stoke Newington, London Town. Nu a priceput nici el de unde scosese chestia cu necăsătorită, dar era conștient că trebuia să *vorbească și iar să vorbească.* Nici nu știa cât anume va trebui să tragă de timp.

După ce senzația stârnită de remarca lui de început se mai stinse, Coleridge se întoarse și se adresă celor opt foști locatari, care fuseseră aliniați de Chloe pe podium. Cei opt, ale căror fețe le privise atât de mult. Suspecții.

— Nu a fost un caz ușor. Fiecare dintre voi are câte o teorie, iar motive au fost din belșug. Un element care a provocat confuzia mea și a colegilor mei în cursul ultimelor săptămâni. Însă identitatea acestui criminal nemilos, acel individ demn de dispreț, care a considerat normal să

implânte un cuțit în țeasta unei tinere frumoase și nevinovate, a rămas un mister.

Coleridge simțea că se petrecea ceva ciudat cu el. O senzație, care pornea din capul pieptului. O senzație nouă pentru el, dar nu tocmai neplăcută. Să fi fost cauzată de faptul că *îi plăcea să se adreseze publicului*? Poate că nu era vorba chiar de asta. Tensiunea era prea mare, iar primejdia de a da greș, aproape iminentă, însă el se simțea… entuziasmat. Dacă și-ar fi rezervat o clipă pentru a gândi, ar fi ajuns la concluzia că circumstanțele îi oferiseră acel ceva la care tânjea și pe care societatea dramatică locală i-l refuzase atâta amar de vreme: un public și rolul principal.

— Prin urmare, spuse Coleridge, stând cu fața către camera al cărei bec roșu era aprins, presupunând în mod corect că aceea transmitea în acel moment, cine a ucis-o pe Kelly Simpson? Ținând seama de nenumăratele bănuieli ce au planat asupra diferiților nevinovați, cred că ar fi preferabil să explic întâi cine *nu* a ucis-o pe Kelly Simpson.

— Tipul are un talent înnăscut, șopti Geraldine către directorul de studio.

Era profund impresionată de acea nouă latură a caracterului lui Coleridge, și asta pe bună dreptate, deoarece fiecare minut în care el vorbea îi aducea ei câte două milioane de dolari.

„Povestește. Povestește”, își porunci Coleridge, o idee pe care Geraldine ar fi aplaudat-o din inimă.

— Sally! spuse Coleridge, răsucindu-se cu un aer dramatic spre cei opt suspecți. Tu ai fost victima unei coincidențe îngrozitoare. Suferința mamei tale, despre care ai crezut că va rămâne o chestiune personală, a devenit știre publică. Te-ai chinuit din cauza temerilor că blestemul care a afectat-o pe mama ta ar putea să te fi lovit și pe tine. Te-ai torturat din cauza întrebării: „Am ucis-o pe Kelly?” Ți s-a revelat adevărata personalitate în întunericul acelei lăzi?

Sally nu îi răspunse. Era cu ochii și cu mintea departe. Se gândea la mama ei, care stătea în acea cămăruță mică de mai bine de douăzeci de ani.

— Sally, te asigur că nu mi-am imaginat *niciun moment* că tu ai fi ucigașul. Nu aveai nici cel mai mic motiv, în afară de trecutul familial, iar coincidența ca istoria să se repete cu atâta exactitate este atât de redusă, încât practic ar fi fost imposibil. Există multe familii în care se înregistrează boli mintale… Păi, producătorul acestui show ar putea confirma asta, nu-i așa, doamnă Hennessy?

— Poftim? făcu Geraldine.

Îi plăcea imens spectacolul ținut de Coleridge, însă nu se așteptase să fie atrasă în el.

— Din discuțiile pe care oamenii mei le-au purtat cu personalul tău în două rânduri, când Sally și Moon au vorbit despre viața din instituțiile de boli mintale, tu ai remarcat foarte clar că nu era deloc așa. De fapt, ai explicat limpede cum *a fost.* Nu pot să presupun decât că ai o oarecare experiență personală în domeniu, corect?

Coleridge aruncă din nou o privire către ușa studioului. Niciun semn. „Povestește."

— Da, întâmplător, ai dreptate. Geraldine vorbi la microfonul mobil, care coborî imediat deasupra capului ei, deoarece oamenii din studio reacționară corespunzător instinctelor profesionale. Sally, mama a avut unele probleme de sănătate mintală, la fel și tata, din întâmplare, așa că te rog să mă crezi că te deplâng pentru prejudecățile scandaloase cărora a trebuit să le faci față.

— Un sentiment care îți face cinste, spuse Coleridge. Mai ales că, potrivit opiniei medicilor, când *ambii* părinți suferă de labilitate nervoasă, copiii lor prezintă un risc de 36% de a moșteni suferințele lor.

Lui Geraldine nu-i făcea mare plăcere să-și vadă rufele familiei spălate în public, dar la două

milioane de dolari minutul considera că putea să o îndure și pe asta.

Coleridge se întoarse din nou către suspecți.

— Așadar, Sally, sper că ai învățat ceva din această lecție groaznică și că nu trebuie să te temi de povara trecutului. Nu ai ucis-o pe Kelly Simpson, dar era cât pe ce să te ucizi singură, după cum vreau să arăt.

Acest comentariu fu întâmpinat cu o exclamație a spectatorilor, reacție pe care Coleridge căută să o exploateze la maximum.

— Așa, dar restul? A ucis-o Moon pe Kelly? Spune, Moon, tu ai omorât-o? Ești o mincinoasă cum nu mai există alta, știm asta de pe benzile video. Publicul nu te-a văzut inventând o poveste cum că ai fost abuzată în copilărie care să obții puncte în dauna lui Sally, dar am văzut scena și m-am gândit că o femeie care putea născoci asemenea însăilări grotești și lipsite de sensibilitate era în stare să mintă în legătură cu orice, chiar și cu o crimă.

Camerele se întoarseră către Moon.

— Prim-plan cât mai apropiat! strigă Bob Fogarty din camera de montaj.

Moon începuse să transpire.

— Ei, ce dracu', a fost…

— Te rog să-ți mai controlezi limbajul, o sfătui Coleridge. Suntem în direct, la urma urmelor. Nu te supăra, Moon. Dacă ar exista pe lume la fel de mulți ucigași cât mincinoși, am fi fost cu toții morți până acum. Nu tu ai ucis-o pe Kelly.

— Păi știu asta, spuse Moon.

— Nimeni n-a știut nimic pe durata anchetei, Moon. Dumnezeule, până și Layla a intrat în cercul suspecților.

Camerele se rotiră către Layla, care era șocată.

— Poftim?

— Sigur, atât de evidentă a fost imposibilitatea comiterii acelei crime, încât, uneori, părea convenabil să ne imaginăm că tu ai pătruns printr-

o răsuflătoare în acea noapte sumbră. La o adică, toată lumea a văzut cum Kelly te-a nominalizat în prima săptămână, pentru ca apoi să te strângă în brațe și să te sărute de rămas-bun. Cred că asta a jignit o femeie mândră ca tine.

— Adevărat, confirmă Layla, și mi-e rușine să recunosc, dar, când am aflat de crimă, preț de o clipă, m-am bucurat că murise. Nu e groaznic? Acum am apelat la consiliere psihologică, ceea ce mă ajută mult.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Coleridge. Pentru că trebuie să limpezim lucrurile: orice circumstanță sau situație în lumea de azi poate beneficia de consilierea psihologică. Ai fost pur și simplu egoistă, Layla, nimic mai mult, dar am convingerea că vei găsi pe cineva care să-ți spună că ai tot dreptul să exiști.

Coleridge devenise sarcastic, însă mulțimea nu prinse aluzia și îl aplaudă, presupunând, la fel ca Layla, că acel comentariu al lui reprezenta un sprijin venit din preaplinul inimii.

— Layla plecase de mult din casă când s-a comis crima, continuă Coleridge, dar Garry rămăsese, nu-i așa Gagiule? Așadar, care era situația ta? *Tu* ai ucis-o pe Kelly? Sigur e că *ai fi vrut* să o ucizi. După ce întreaga țară a văzut cum ea îți spune câteva adevăruri elementare privind răspunderea de părinte, nu încăpea nicio îndoială că aveai un motiv. Mândria rănită a constituit o cauză a multor crime comise de-a lungul timpului, dar, în general, cred că nu te sinchiseai chiar într-atât de *ceva* încât să îți asumi riscul pe care și l-a asumat ucigașul. Dar tu, Hamish? Doar tu știi ce s-a petrecut între tine și Kelly în noaptea în care v-ați prăbușit beți în căbănuța aceea. Pesemne că ea ar avea ceva de spus, dar, din fericire pentru tine, nu vom afla niciodată. Ai vrut să o reduci la tăcere când stăteați în acea scârboasă ladă a transpirației? Ai întins mâna să-i pui mâna la gură?

Hamish nu răspunse, mulțumindu-se să-l fulgere cu privirea pe Coleridge și mușcându-și buzele.

— Poate că ai făcut-o, dar n-ai ucis-o. Bine, dar David? Coleridge își întoarse privirea către frumosul actor, a cărui față exprima încă mândrie și superioritate, în ciuda necazurilor prin care trecuse. Tu și Kelly ați avut un mic secret. Un secret pe care sperai să-l ții ascuns, iar, odată cu moartea lui Kelly, ai crezut că nu va fi aflat de nimeni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu…

— Știu că nu tu ai făcut-o, David. Din nefericire pentru tine, din cauza morții ei și a investigațiilor ulterioare, lumea a aflat secretul tău și, la fel ca ea, nu-ți vei mai vedea niciodată visul împlinit.

— De fapt, am primit câteva oferte interesante, spuse David cu o atitudine sfidătoare.

— Tot joci teatru, David? Te sfătuiesc să accepți adevărul. În ultimă instanță, ar fi mai recomandabil să-ți trăiești viața.

În timp ce David continua să se uite urât la el, Coleridge privi din nou spre ușa studioului. Încă nici urmă de Hooper și Patricia. Cât mai putea rezista pe platou și să tragă de timp? Cam terminase cu suspecții.

— Dervla Nolan, mereu am avut îndoieli în privința ta, confirmă Coleridge, răsucindu-se și, cu un gest teatral, împungând cu degetul spre ea.

Camerele își îndreptară obiectivele către Dervla.

— Și acum mai ai îndoieli, domnule inspector? răspunse Dervla, și în ochi îi apăru o expresie de sfidare. Și de ce, mă rog?

— Pentru că ai jucat foarte dur. Pentru că ai avut un curaj de infractor și ai riscat totul comunicând cu cameramanul Larry Carlisle prin intermediul oglinzii. Pentru că ai fost cea mai aproape de intrarea în ladă și ai fi putut ieși fără știința cuiva. Pentru că aveai nevoie de bani cu disperare. Pentru că ți se spusese că prin moartea lui Kelly puteai câștiga. Multe probe te indică drept criminal,

domnișoară Nolan. Cred că un avocat bun al acuzării ar reuși să facă totul credibil!

— Asta este o nebunie, spuse Dervla. Am ținut la Kelly, serios…

— Dar n-ai câștigat, așa e, Dervla? continuă Coleridge apăsat. *Jazz* a câștigat. În cele din urmă, Jazz, băiatul de treabă, a câștigat. Amicul tuturor, comediantul, omul care a avut o poziție-cheie în ladă și ar fi putut ieși fără să fie observat. Cel al cărui ADN era atât de evident pe cearșaful folosit de ucigaș. Cel care a distrus urmele lăsate, punând din nou cearșaful după comiterea crimei. Spune-mi Jazz, chiar crezi că ai fi câștigat dacă nu s-ar fi petrecut această crimă?

— Hei, ia stai puțin, protestă Jazz. Doar nu încerci să spui că…

— Răspunde-mi la întrebare, Jason. Dacă ea ar fi supraviețuit în noaptea în care a trecut peste tine în ladă și cineva a urmat-o cu gând să o ucidă, crezi că ai mai fi câștigat? Cecul pe care îl ții acum în mână ar mai fi avut înscris pe el numele tău?

— Nu știu… Poate, dar asta nu înseamnă că am ucis-o.

— Nu, Jazz, ai dreptate. Nu înseamnă că tu ai ucis-o și, bineînțeles, n-ai făcut-o. *Pentru că niciunul dintre voi nu a ucis*…

Reacția de uimire pe care o provocă acea afirmație îi oferi o satisfacție deosebită lui Coleridge. Trăia sentimente contradictorii extreme. Pe de o parte, ceea ce îl tulbura dincolo de orice închipuire, aștepta cu disperare apariția colegilor săi. Apariție care, dacă ar mai fi întârziat mult, n-ar mai fi slujit la nimic. Pe de alta, iar aici era vorba de cealaltă latură a lui Coleridge – actorul nerealizat, care se simțea plutind, gustând fiece clipă a spectacolului pe care îl dădea.

— Sunteți cu toții nevinovați, repetă el, deoarece este clar că n-a ucis-o nimeni dintre cei care au stat în ladă cu ea în acea noapte!

— Deci a fost Woggle, nu? strigă Dervla. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! El ne-a urât pe toți! S-a răzbunat pe show!

— A, ridică Coleridge glasul, Woggle, omul tunelelor! Sigur! E greșeala pe care a făcut-o toată lumea în ancheta aceasta – și eu am greșit –, presupunând că omorul a fost făptuit de o persoană care locuia în casă la acea dată. Dar ce șanse aveau foștii locatari – nu Layla, ci Woggle! I-ar fi fost ușor unui anarhist convins ca el, unui sabotor și expert în săparea de tuneluri să pătrundă în casă și să se răzbune pe show și, în special, pe fata care îl nominalizase, iar apoi îl jignise cu tofu și tort de rămas-bun!

În studio se dezlănțui un adevărat iad. În întreaga lume, liniile telefonice ale agențiilor de presă se blocară. Deci, până la urmă, Woggle comisese crima, bruta care lovise o fată de 15 ani și care depășise astfel brutalitatea de care dăduse dovadă până atunci.

— Sigur că n-a fost Woggle! strigă Coleridge, nerăbdător. Doamne Dumnezeule, dacă acel individ greu de uitat ar fi apărut prin mochetă, cred că am fi băgat de seamă, adevărat? Nu, să nu mai căutăm posibilitățile și să trecem la analiza *motivului.* Care este mobilul obișnuit al unei crime? Sugerez că ura este unul. Ura îi împinge pe oameni să ucidă, iar în cursul anchetei am constatat că exista o relație de ură adevărată care a afectat experiența Peeping Tom, însă ea nu s-a strecurat înăuntrul casei. Mă refer la ura pe care Bob Fogarty, șeful de montaj al seriei, o manifesta față de Geraldine Hennessy, producătoarea!

Coleridge făcu un gest peste capetele spectatorilor, către fereastra întunecată, plasată la înălțime pe peretele din spatele studioului.

— În spatele acelei ferestre se află echipa de montaj a lui Peeping Tom, continuă Coleridge, iar ea este condusă de un om care crede că șefa lui, Geraldine Hennessy, este o târfă a televiziunii! Așa

a declarat el oamenilor mei. Bob Fogarty a susținut că activitatea doamnei Hennessy reprezintă o scădere nemaiîntâlnită în transmisiile de televiziune, că ea a ruinat industria pe care o iubește și că-i dorea prăbușirea! Și totuși! Nu *el* a ucis-o pe Kelly!

Coleridge simți o oarecare nerăbdare a spectatorilor. Știa că nu mai putea face mult acel joc. Firul poveștii se cam isprăvise. Dar nu mai avea importanță. Zâmbea, pentru că văzuse ușa studioului deschizându-se și pe Hooper strecurându-se înăuntru. Hooper îi făcu lui Coleridge un semn cu degetul mare ridicat.

Geraldine nu observă zâmbetul lățindu-se pe fața inspectorului. Era prea preocupată de propriile gânduri, pentru că, aruncând o ocheadă la ceasul de la mână, își dăduse seama că polițistul acela dement se afla pe scenă de cinci minute și jumătate și îi adusese zece milioane în plus, și se vedea de la o poștă că dobitocul încă nu terminase.

Acel zâmbet avea să dispară imediat de pe fața ei.

— Așadar, zise Coleridge cu un aer dramatic, acum știm cine *nu* a ucis-o pe Kelly Simpson. Să revenim la subiectul principal și să stabilim *cine* a făcut-o. În casa aceea îngrozitoare nu se întâmpla nimic care să nu fie aranjat dinainte, manipulat și ambalat frumos de producător. Nimic, doamnelor și domnilor, nici măcar crima cea mai mârșavă. Prin urmare, să lămurim clar acest aspect. Ucigașul ai fost… *tu,* Geraldine Hennessy!

Iar Coleridge îndreptă degetul și camerele se rotiră în direcția acesteia.

De astă dată, Geraldine se trezise în centrul atenției camerelor.

— Ai înnebunit! exclamă ea pe nerăsuflate.

— Serios? Bine, cred că știi câte ceva despre asta, doamnă Hennessy.

Trisha intră în camera de montaj cu o sacoșă din plastic în care avea benzi video. Se duse la Bob

Fogarty și îi șopti ceva la ureche.

— Nu pot pleca acum, protestă el.

— Mă ocup eu de treabă, interveni plină de zel asistenta lui, Pru.

Aștepta de o viață să i se ofere o asemenea șansă.

— Regret, domnule, dar insist, spuse Trisha, șoptindu-i ceva lui Fogarty.

Acesta se ridică de pe scaun, își luă obișnuitul pătrățel de ciocolată și ieși din cabina de montaj.

Pru preluă comenzile.

— Camera patru, spuse ea. Apropie-te încet de Coleridge.

•

Pe scenă, obiectul acestui ordin era în plin avânt.

— Poate îmi permiteți să vă explic, spuse Coleridge. Să analizăm întâi mobilul.

Acum stătea drept, părând înalt, puternic și poruncitor. Asta nu pentru că ținuta lui de spectacol teatral, care dormitase până atunci, se trezise la viață, ci pentru că-și dăduse seama că succesul depindea exclusiv de încredere. Geraldine trebuia să priceapă că jocul se isprăvise.

— Așadar, mobilul e destul de simplu, e cel mai vechi din lume. Nici ura, nici dragostea, ci lăcomia. Lăcomia, pur și simplu. Kelly Simpson a murit ca să te îmbogățească, doamnă Hennessy. Toată comunitatea mass-media se aștepta ca seria a treia din *Arest la domiciliu* să fie un eșec. Chestia cu Woggle a atras atenția, desigur, însă moartea lui Kelly a transformat spectacolul tău în cel mai mare succes de televiziune din istorie, *așa cum știai că se va întâmpla*! Poți nega asta?

— Nu, sigur că nu, replică Geraldine. Asta nu înseamnă că am ucis-o eu.

Acum, Geraldine era izolată în studio. Grupul de spectatori fericiți și agitați și membrii personalului se retrăseseră, formând un cerc larg. Geraldine rămăsese în mijloc, la fel ca o leoaică în

arenă, în centrul atenției tuturor, iar deasupra ei se deplasau în tăcere trei camere, mișcarea lor amintind de aceea a unor animale de pradă.

Dincolo de toate acestea, încă pe scenă alături de Chloe și de cei opt locatari, se găsea Coleridge, care înfrunta privirea sfidătoare a lui Geraldine.

— Doamnă Hennessy, ai procedat inteligent, cu o inteligență brutală și diavolească. Cred că momentul cel mai generos al tău a fost, probabil, să renunți la profiturile de început, după ce s-a stârnit interesul mondial în jurul morții lui Kelly. A, sigur, asta m-a făcut să mă mir când editorul tău, Bob Fogarty, ne-a povestit despre furia ta că ai pierdut o ocazie și un milion. Poate chiar două. Și atunci, m-am gândit eu, ce preț de nimic ca să eviți ca bănuielile să cadă direct pe capul tău, întrucât, de atunci încoace, ai scos *sute de milioane* de dolari din abominabila ta crimă.

— Ai grijă ce spui, domnule inspector-șef, îl avertiză Geraldine. Transmitem în direct. Te urmărește întreaga lume cum te faci de râs.

Faptul că se menționaseră banii îi dăduse din nou aripi. Acuzația lui Coleridge venise ca o lovitură de trăsnet, dar ea nu avea idee pe ce se baza aceasta, fără a mai vorbi de probarea acelor afirmații. Până una-alta, drama *Arest la domiciliu* continua, iar profiturile creșteau mereu.

— Poți protesta cât dorești, doamnă Hennessy, îi răspunse Coleridge, însă eu am intenția de a dovedi că tu ești făptașa, iar apoi vreau să te văd pedepsită în conformitate cu prevederile legii. Permiteți-mi să spun că încă din noaptea crimei mi-am dat seama că lucrurile nu erau așa cum păreau. În ciuda impresionantelor eforturi pe care le-ai făcut, existau multe amănunte care nu erau firești. Cum de cameramanul Larry Carlisle, singura persoană care l-a văzut pe criminalul învelit în cearșaf urmărind-o pe Kelly până la toaletă, a considerat că ucigașul apăruse la doar două minute după ce Kelly părăsise lada, în vreme

ce oamenilor care se uitau la benzile video aparatele le spuneau foarte clar că trecuseră mai bine de cinci minute?

— S-a dovedit că Larry Carlisle a fost…

— Un martor nu tocmai de încredere, recunosc asta, dar, în această ocazie, suficient de credibil, după părerea mea. Altfel, de ce sângele care s-a scurs din rănile lui Kelly a părut să se acumuleze atât de repede? Doctorița a rămas surprinsă, la fel și eu. *Dar cine ar fi crezut că fata asta să aibă atâta sânge în vine,* ca să-l parafrazăm pe marele bard. Cam mult sânge s-a scurs în cele *două minute* cât se presupunea că trecuseră între comiterea crimei și apariția ta la locul ei, doamnă Hennessy, dar nu chiar atât de mult dacă luăm în considerație cele *cinci* minute, așa cum i s-a părut lui Carlisle.

— Sângele nu curge cu aceeași viteză, ce mama dracului! se răsti Geraldine, uitând că era în direct.

— Apoi a fost voma, adăugă Coleridge. Kelly băuse prea mult, și se repezise spre toaletă în mare grabă, nu? Dar, conform celor văzute de noi, când a ajuns acolo, ea doar s-a așezat pe scaun. Ba, și mai curios, cu toate că scaunul fusese curățat minuțios pe dinăuntru, pe margine am descoperit câteva picături de vomă. Care s-au dovedit a proveni de la Kelly. Cum se putea așa ceva? Urmărind banda din nou, am văzut că fata nu vărsa, ci doar stătea… *și totuși știu că i-a fost rău.* Am dovada vomei, pe care am colectat-o de pe scaunul toaletei. Limpede, avem o fată care a dat fuga la toaletă, a îngenuncheat și a vărsat. Iar când văd banda video, *ea stă pe scaun.*

În camera de montaj, Pru trăia marea satisfacție a vieții ei. Preluase comanda și, lucrând pe viu și fără nicio instrucțiune, reușise de la bun început să asigure o acoperire perfectă a scenei ce se desfășura în studio, transmițând instrucțiuni clare membrilor uimiți ai echipei de operatori. Iar acum se depășise pe sine, reușind să obțină materiale de

pe banda video a crimei și transmițându-le chiar în timp ce Coleridge vorbea despre acțiunile din noaptea respectivă. Telespectatorii din întreaga lume revăzură bine-cunoscutele imagini în care Kelly intră în toaletă și se așază pe scaun, dar de astă dată într-un context nou și amețitor.

În studio, extraordinara confruntare continua.

— Apoi ajungem la problema *sunetului* de pe benzile care au fost înregistrate în timpul comiterii crimei. În prima parte a serii, aproape tot ce s-a spus în respingătoarea ladă din plastic s-a auzit foarte clar, și, aș putea adăuga, prea puține dintre cele rostite acolo fac cinste celor care stau acum pe această scenă.

Coleridge se întoarse către cei opt foști locatari.

— Serios, ar trebui să vă fie rușine. Doar nu sunteți animale.

— Eu n-am nicio vină! protestă Layla, ca o școlăriță pârâcioasă. Eu fusesem eliminată, nu am fost acolo.

Coleridge își jucase rolul cu o asemenea autoritate, încât, în loc să-i spună să-și vadă de treburile lui, ceilalți șapte locatari, până și Gagiul, roșiră și își coborâră privirea în pământ.

— Dar să nu mă îndepărtez de la subiect, făcu totuși Coleridge o concesie, cu alte cuvinte, în timp ce Kelly a stat în ladă, am putut auzi tot ce s-a spus, dar, din momentul în care ea a intrat în toaletă, sunetul a devenit neclar, o simplă cacofonie de murmure. Cum așa? De ce nu se mai puteau distinge vocile?

— Pentru că erați criță cu toții, de aia, dobitocilor, spuse Geraldine, apoi își mușcă buzele că vorbise. Știa că inspectorul nu avea nicio dovadă. Nu trebuia să-și piardă sângele rece.

— Nu prea cred, doamnă Hennessy. Nu se poate ca șapte oameni să înceapă a bâigui la unison. Ce s-a întâmplat? De ce s-a modificat calitatea sunetului? Să fi fost pentru că sunetul pe care îl ascultam eu pe bandă *nu* era cel care se înregistra

în realitate din ladă? Oare pentru că persoana care a pregătit banda nu a vrut să fie audibile voci din ladă în timpul crimei pentru *că nu știa cine avea să fie ucis*? Ar fi fost într-adevăr foarte ciudat ca glasul victimei să fie auzit în ladă chiar după ce ea murise. Acesta să fi fost motivul pentru care sunetul de pe banda cu crima era atât de ciudat încât ridică suspiciuni?

Geraldine rămase mută.

— Să sărim acum în timp, la momentul în care s-a descoperit biletul care prezicea a doua crimă. Ei, ce senzație a creat acel mesaj! Pentru mine însă, acel bilet a fost dovada absolută, doamnă Hennessy, de care aveam nevoie ca să mă conving că acea crimă nu a fost comisă de un locatar.

— De ce, dragule?

Coleridge aproape că sări în sus. Uitase de Chloe, care stătea alături de el. În tot cursul discursului, ea se străduise, nu prea subtil, să rămână în cadru, iar acum dovedea că trăise cu intensitate totul. Chloe simțea că avea și ea niște drepturi. La o adică, era prezentatoarea show-ului.

— De ce, Chloe? Pentru că era de-a dreptul ridicol, de aceea. Imposibil, o piesă de *teatru* cu o acțiune străvezie. Niciunul dintre participanți nu ar fi putut să știe, încă de la încheierea primei săptămâni, când și cum va muri Kelly Simpson. Chiar dacă această persoană ar fi plănuit să o ucidă, este absurd să crezi că ar fi fost în stare să anticipeze în asemenea detaliu și să fie sigură că va apărea prilejul potrivit exact în ziua 27. Așadar, cum a ajuns acel bilet între previziunile din plic? Un plic pe care îl văzusem închis și sigilat de locatari în ziua 8. Evident, cineva din afară a introdus acea previziune acolo, dar la data când *a ucis-o pe Kelly.* Acel bilet a creat un dramatism suplimentar, față de care nu puteai rezista, doamnă Hennessy. Erai disperată să mărești prețul materialelor din săptămâna finală, și totuși știai că prin trecerea fiecărei zile interesul față de crimă se

diminua și, cu fiecare eliminare, șansele ca ucigașul să se mai afle în casă scădeau vertiginos. Așa se explică acel bilet absurd, ridicol, care a prostit lumea, dar care m-a convins că *sigur* nu va mai avea loc o crimă.

— Scuze, iartă-mă că te întrerup, scumpule. Era Chloe din nou, încântată că mai are prilejul să intre în acțiune. De la regie mi s-a cerut să te întreb cum a procedat. Adică, avem timp cât poftești, dar problema e că suntem în direct și, la un moment dat, trebuie să întrerupem, ca să dăm reclame, dar ținem cu toții să aflăm.

— Justiția își are propriul ritm, domnișoară, spuse Coleridge cu o îngăduință regală.

Își dădea seama cu tristețe că nu avea nicio dovadă. Dacă voia să obțină o condamnare, avea nevoie de o mărturisire, și doar stafia lui Banquo, doar o scuturare a pletelor însângerate îi putea aduce așa ceva. Sincronizarea trebuia să fie perfectă, ucigașul trebuia să *transpire.*

— Bine, dragule, fu de acord Chloe. Mi s-a comunicat că e pe bune. Tot respectul. Cum zici.

— Cred că ați ghicit cu toții cum a procedat, da? spuse Coleridge. Cu alte cuvinte, este evident, corect?

Marea de chipuri din rândul publicului exprima recunoștință.

— A, dar am uitat ceva. Spre deosebire de mine, nu ați avut prilejul să vizitați Studiourile Shepperton, un loc unde există o *copie exactă a casei.* Unde Geraldine Hennessy a făcut o înregistrare video. O înregistrare a unei crime care *urma să se petreacă.*

Coleridge renunțase la orice mimare a unei atitudini rezervate. Devenise actor, și încă unul dintr-o piesă de mare succes.

— Într-o noapte întunecoasă, la puțin timp după ce a început jocul *Arest la domiciliu,* Geraldine Hennessy s-a strecurat până la copia casei. Cu mare fereală, a aprins luminile studioului și a

activat camerele fixe, care aveau să fie instalate curând în casa reală. După aceea a plasat o cameră manuală de filmat în fața ușii toaletei, fixând-o acolo, la fel cum, o lună mai târziu, i-a cerut lui Larry Carlisle să procedeze. Apoi doamna Hennessy s-a dezbrăcat la piele și și-a pus o perucă neagră, care să aibă culoarea părului lui Kelly. După aceea a intrat în toaletă, unde a fost înregistrată de singura cameră din încăpere, aflată sus și în spatele ei. Grăbită, ea s-a așezat și a lăsat capul în palme, o înșelătorie ce nu era greu de realizat – tendința camerei situate sus de a scurta imaginea trebuia să facă imposibilă depistarea vreunei diferențe între înălțimea și silueta persoanei, pentru că atunci când se privește aproape de deasupra, o persoana care stă pe scaun arată la fel ca oricare alta. Așadar, cu aproximativ o lună înainte de a se fi petrecut, ultima vizită a lui Kelly la toaletă fusese… n-aș putea spune *reconstituită* – prin urmare, o voi numi *preconstituită.*

Coleridge se simțea în largul lui. Stafia lui aștepta în culise, Macbeth (poate era mai bine să spună Lady Macbeth) stătea în fața lui în toată splendoarea aroganței ei; acum, el trebuia doar să o împingă până la punctul în care spiritul ei urma să cedeze, și era perfect încredințat că va reuși. Nu se putea spune că în cei treizeci și cinci de ani de activitate conștiincioasă și, de obicei, bună, Coleridge strălucise. În acea noapte însă, pe măsură ce se apropia de sfârșitul carierei, devenise sclipitor.

— Așadar, urmă el, Hennessy, jucând rolul lui Kelly, stă pe scaunul toaletei, iar apoi, dincolo de copia camerei de zi, în dormitorul băieților, unde a fost construită o ladă a transpirației – construită după specificațiile exacte în ceea ce privește alcătuirea și poziția, care vor fi ulterior transmise locatarilor –, iese o siluetă înfășurată în cearșaf. Complicele tău în toată această dramă, doamnă

Hennessy. Silueta traversează livingul, ia un cuțit și dă buzna în toaletă, ridicând cearșaful ca să blocheze camera. O înșelătorie inteligentă, doamnă Hennessy: *două* lovituri: prima, o ratare, creând impresia că tot ce s-a petrecut era mai curând o improvizație decât o mișcare rece și calculată. O singură lovitură mortală ar fi părut *prea* simplă. Apoi, după ce a aranjat un cearșaf peste tine, care stăteai ghemuită pe scaun, complicele s-a întors pe scena micuță de la Shepperton și a reintrat în lada transpirației.

— Cine? Cine a fost complicele? întrebă Chloe pe nerăsuflate.

— Păi, Bob Fogarty, bineînțeles. Doar el putea fi, omul care a făcut atâta caz din ura lui față de doamna Hennessy, care posedă aptitudini de montaj video egale cu ale tale, doamnă Hennessy. Pentru că ție, doamnă Hennessy, ți se datorează faptul că lumea n-a văzut scena uciderii lui Kelly! Cumplita faptă a rămas neînregistrată. Banda pe care ai realizat-o la Shepperton împreună cu Fogarty este cea care a rulat în noaptea crimei și care a reținut interesul publicului de atunci încoace! *Mimarea* unei crime care avea să se petreacă și pe care tu și el ați introdus-o în mixaj în momentul în care *adevărata* Kelly a intrat în toaletă. M-am consultat cu câțiva specialiști și mi s-a spus că deschiderea ușii era cel mai potrivit moment în care să se facă schimbarea benzilor. După aceea, tu și oamenii din camera monitoarelor ați urmărit banda pe care o aveați pregătită, *nu imaginile reale transmise de camere.* Singură te-ai lăudat că orele codificate pe bandă pot fi modificate, iar prin colaborarea cu Fogarty ți-a fost ușor să treci monitoarele pe imaginea benzii filmate anterior.

Geraldine încercă să spună ceva, dar rămase mută. Șeful de platou făcu ceea ce ar fi făcut orice om în funcția lui – îi aduse un pahar cu apă.

— Acum, când Kelly era în toaletă, deși voi n-o mai puteați vedea, ai folosit sistemul de blocare de la distanță al încuietorii, pe care chiar tu ai insistat să îl montezi, și ai încuiat ușa toaletei, făcând-o astfel prizonieră pe Kelly și asigurându-te că nu-și va termina treaba și va ieși de acolo înainte ca tu să ajungi la ea. Apoi te-ai scuzat față de lumea din camera monitoarelor, spunând că, la fel ca fata de pe ecran, trebuia să dai o fugă până la baie, dar, de fapt, te-ai grăbit să comiți acea faptă teribilă!

Afirmația creă senzație în studio și, bineînțeles, în întreaga lume. Rareori se întâmplă ca un prezentator de televiziune să aibă un public atât de atent. În lume se înregistraseră nenumărate cazuri de oale în care apa a fiert până s-a evaporat, de cine ruinate și de scâncete de copii care au fost lăsați de izbeliște. Nici nu se mai punea problema întreruperii show-ului pentru transmiterea de calupuri publicitare.

— Continuă, îl sfidă Geraldine. Și ce-am mai făcut după aceea?

— Ai fugit pe sub șanțul cu apă, pe tunelul de legătură, după ce mai întâi ți-ai luat ceva de îmbrăcat pregătit dinainte. Sunt convins că există undeva, în Londra, un incinerator care ne-ar putea furniza informații despre un articol de îmbrăcăminte pătat de sânge. Apoi, din coridor, ai pătruns în dormitorul băieților. Odată ajunsă înăuntru, ai luat un cearșaf din teancul pe care, conform instrucțiunilor tale, locatarii îl așezaseră în apropiere de ladă. Acea însăilătură din polietilenă în care oamenii pe care îi vedeți aici în această seară transpirau și erau cuprinși de dorințe lubrice din cauza beției…

— Eu nu, că fusesem eliminată, protestă Layla, dar Coleridge continuă fără să o bage în seamă.

— Te-ai acoperit cu cearșaful, ai ieșit în camera de zi și te-ai dus să iei cuțitul, oprindu-te pentru câteva clipe la dulap ca să scoți plicul cu previziuni, pe care l-ai desfăcut și ai pus bilețelele

într-un plic identic. Bineînțeles, atunci ai adăugat biletul suplimentar, prin care anticipai o nouă crimă. Nimeni n-a văzut asta, desigur, pentru că editorii de imagine urmăreau banda video pe care tu și Fogarty ați realizat-o cu o lună înainte, o bandă în care domnișoara Simpson stătea liniștită pe scaun, și deocamdată în imagine nu apăreau alte siluete. Ar trebui să-l acuzăm și pe Carlisle, însă el primise instrucțiuni să se ocupe de ușa toaletei și să aștepte ieșirea lui Kelly. *De aceea* a afirmat Carlisle că a trecut o perioadă de timp mult mai scurtă după intrarea lui Kelly în toaletă, înainte de ieșirea ucigașului, deoarece silueta pe care a văzut-o gonind pe lângă el, înfășurată în cearceaf, erai tu, *adevăratul ucigaș*. În acest timp, în camera monitoarelor, complicele tău Fogarty și echipa de montaj vedeau aceeași casă pașnică, în care o fată stătea pe scaunul de toaletă. Tu, doamnă Hennessy, te-ai întors în camera monitoarelor *înainte* ca banda să înfățișeze silueta care intra în toaletă.

Se auziră exclamații de uimire și aplauze din partea spectatorilor.

— Nu se poate, făcu Chloe. Mortal. Absolut demențial. Mai tare nici nu se poate.

Geraldine rămase tăcută și dominatoare, părând a fi ținută la respect de cele trei camere îndreptate spre ea.

— A, dar m-am luat cu vorba, zise Coleridge. Sărmana Kelly Simpson era încă în viață… Deși doar vreme de câteva momente. Ușa toaletei a fost deschisă brusc, exact în clipa stabilită, de colegul tău din sala monitoarelor, tu ai intrat brusc peste fata care nu bănuia nimic, dar n-ai găsit-o așa cum ai sperat, șezând, așa cum o înfățișai în banda video pe care o pregătiseși. Nu, ea stătea în genunchi *în fața* scaunului, pentru că vărsa. Asta nu era bine – totul trebuia să arate ca pe bandă: fata trebuia să moară șezând și, mai presus de orice, nu trebuie să verse, întrucât n-ai prevăzut asta pe bandă. Ai apucat-o, ai răsucit-o, ea a crezut

fără îndoială că a venit cineva să o ajute, dar nu, te-ai dus tu, să o ucizi. Cu un sânge rece de invidiat, ai înjunghiat-o întâi în gât și apoi, dezlănțuindu-ți toată forța patimii, toată tăria și *lăcomia,* i-ai vârât lama în țeastă, procedând cu mare grabă, deoarece fiecare secundă conta. Ai tras apa și ai curățat voma din vas. Ai făcut o treabă bună, doamnă Hennessy, dar nu perfectă. Câteva picături tot au rămas pe scaun. Apoi, și referindu-mă la acest aspect, sunt stupefiat de inumanitatea ta, *ai curățat-o pe biata fată la gură.* Ai avut o cârpă? Hârtia igienică s-ar fi lipit de dinții ei. Ai făcut-o cu mâneca bluzei? Nu am habar, dar, în esență, știu că, procedând astfel, ai lăsat urme pe limba fetei! Kelly murise doar de câteva secunde, astfel că, din nefericire pentru tine, doamnă Hennessy, putea fi încă rănită. Sigur, nu-i puteai îndepărta voma din fundul gurii și din gâtlej, dar ai făcut tot ce puteai, dar nu îndeajuns ca să fie perfect. Însă nu aveai timp, Kelly sângera. Dacă aveai prea mult sânge pe haine, erai în mare pericol. Grăbită, ai plasat cadavrul în poziția șezând, aceea din banda ta video. Ai așezat un alt cearșaf peste moartă și, înfășurându-te încă o dată, ai părăsit toaleta. De astă dată, Larry Carlisle a văzut silueta în cearșaf ieșind din toaletă cu câteva minute înaintea editorilor de imagine, deoarece pe ecranele lor încă *nu se întâmplase nimic*; ei au văzut-o pe Kelly Simpson în viață. Te felicit, doamnă Hennessy, ai pus la punct procesul în urma căruia depoziția lui Larry Carlisle era în concordanță cu ceea ce se văzuse în camera de montaj. Singurul lucru pe care nu l-ai putut realiza a fost sincronizarea.

Încă o dată se auziră murmurele de apreciere ale celor prezenți în studio.

— Apoi ai alergat prin camera de zi și ai trecut prin dormitorul băieților, spuse Coleridge, ridicând glasul, oprindu-te doar ca să-ți scoți cearșaful pe care l-ai folosit și să-l freci de paturile lor, astfel

încât pe el să apară un amestec amețitor de celule epiteliale și alte substanțe conținând ADN. Probabil că ai purtat mănuși și o eșarfă pe cap. N-am cum să știu, deoarece la vremea respectivă eram prea debusolat ca să analizez posibilitatea testării altor persoane decât cele care au fost în ladă.

S-au auzit strigăte de „Nu!" Coleridge devenise eroul zilei, iar publicul nu voia să audă niciun reproș împotriva lui, nici măcar exprimat de el însuși.

— Te-ai întors pe coridor, continuă Coleridge, ai fugit prin tunel, ți-ai ascuns salopeta și ai revenit în camera monitoarelor exact la vreme ca să vezi versiunea *ta* a crimei petrecându-se pe ecrane. Ți-ai creat un alibi perfect: stai cuminte și mândră, alături de regizorii de imagine, când se petrece crima, astfel că nu te poate bănui nimeni. Crima, ca orice altceva ce se petrece pe programele așa-zis de „reality TV", s-a însăilat prin montaj, nu a fost altceva decât o *realitate* creată de televiziune.

Coleridge făcu o pauză, ca să-și mai tragă răsuflarea. Știa că în curând trebuia să apeleze la ajutorul stafiei.

— Doamnă Hennessy, în acele momente nu ți-a mai rămas decât să comuți monitoarele de pe imaginile propriei casete video pe realitatea oferită de camera în funcțiune. Acesta, îmi imaginez, a constituit un adevărat test de îndemânare. Era pregătit Fogarty cu codurile de timp modificate? Ai reușit să așezi cearșaful peste Kelly *exact* ca în filmul făcut la Shepperton? Dacă da, atunci comutarea pe direct ar fi mers ca unsă. Dacă nu, ar fi apărut o deplasare a imaginii. Încă o dată, te felicit doamnă Hennessy. Am vizionat banda de multe ori și chiar și acum sunt doar pe jumătate sigur că aș putea identifica punctul în care ai făcut trecerea; desigur, nu ți-ai fi închipuit că ar fi căutat cineva așa ceva.

— Asta pentru că nu ai ce căuta. N-a fost nicio comutare, *căcat cu ochi*! N-am ucis-o eu, și știi prea bine asta. Ai inventat totul pentru că, ce mama dracului, ești prea tâmpit ca să-ți dai seama care dintre amărâții de lângă tine a comis crima!

Editorii din întreaga lume care preluau imagini și sunet în direct se străduiră să acopere injuriile cu bip-urile obișnuite. Toți au dat greș; fuseseră prea absorbiți de ceea ce spusese Coleridge. Șirul de cuvinte obscene rostite de Geraldine trecură de cenzură, ceea ce creă momente de adevărate scene de reality TV.

Coleridge nu se uită la ea. Privi peste creștetul ei, către studio, unde Hooper, pe mutește, îi făcu un semn că totul era pregătit. Știa că sosise momentul să aducă stafia lui Banquo la marele ospăț.

— A, doamnă Hennessy, spuse Coleridge, nu arunc aceste acuzații la întâmplare. Am probe, înțelegi? Pentru că sunt în posesia probelor privind celelalte crime pe care le-ai comis.

— Poftim?

— Să vedem cum își flutură pletele însângerate către tine, doamnă Hennessy! Să arate el cu degetele pline de sânge.

— Ce dracu' tot spui tu acolo, căcat bătrân și tâmpit? exclamă Geraldine.

Pentru o fracțiune de secundă, pe fața lui Coleridge apăru o expresie de jenă.

— Poate că m-am arătat destul de generos prin limbajul pe care l-am folosit. Trebuia să spun celelalte crime *prefabricate*! Pentru că, vezi, doamnă Hennessy, m-am gândit că-ți era imposibil să știi cine va ieși din ladă ca să meargă la toaletă în acea noapte. Era o certitudine că o va face *cineva,* și planul tău s-a bazat pe această presupunere. Dar nu puteai ști *cine* va fi persoana. M-am gândit, prin urmare, că, pentru ca planul tău să dea roade, trebuia să-ți înregistrezi propriul scenariu prezentând, nu doar pe sărmana Kelly, ci

și pe celelalte fete, astfel că, dacă una dintre ele, *oricare,* ieșea din ladă și pornea spre toaletă, să poți activa banda video potrivită, pentru ca apoi să te duci acolo să o ucizi. Acesta este, probabil, cel mai întristător aspect al prezentei anchete. Am descoperit multe motive pentru eliminarea lui Kelly, dar niciunul dintre ele nu este relevant, pentru că ea a murit *pur întâmplător.* A fost ucisă deoarece a fost a *doua* fată care s-a dus la toaletă. Cum adică? vă aud eu spunând. A doua? De ce a doua? Dar Sally s-a dus la toaletă chiar la începutul serii. Ea de ce n-a fost ucisă? Vă spun eu de ce: pentru că, de la intrarea în casă, Sally *se tunsese și-și vopsise părul*! Coafura ei de mohican se modificase, devenind doar un smoc roșcat, ceea ce sigur a salvat-o, pentru că, dacă nu ți-ai fi schimbat înfățișarea, tu, Sally, ai fi murit în locul lui Kelly, iar moartea ta ar fi arătat la fel!

Și, cu un semn din cap, însoțit de un gest din braț, care i-au făcut plăcere, Coleridge îi atenționă pe tehnicienii din camera de mixaj că era pregătit.

Pru, care acționase sub îndrumarea Trishei, apăsă butonul de editare pe care îl notase în grabă cu „Sally”. Și, spre uimirea întregii lumi, silueta lui Sally, dar acea Sally cu coafură de mohican, fu văzută intrând în toaletă, ori, cel puțin, se putea ușor afirma că era ea. Cum imaginea era preluată de sus, nu se vedeau decât frânturi din picioare de femeie, în acest caz tatuate și, bineînțeles, creștetul capului. Fata care putea fi Sally se așeză pe scaun, își luă capul între mâini și fu ucisă de aceeași persoană înfășurată în cearșaf, la fel cum se întâmplase în cazul lui Kelly.

— Vai, Dumnezeule, murmură adevărata Sally, dându-și brusc seama cât de aproape fusese de moarte.

După aceea, ecranul pâlpâi și pe el apăru o altă imagine. De astă dată era chelia lui Moon, văzută de sus, intrând în toaletă. Silueta învelită în cearșaf

se strecură din nou de-a latul livingului, luă cuțitul și mimă crima.

— Să fiu a dracului! țipă Moon. Chiar spui că, dacă mă duceam să fac pipi…?

— Exact, domnișoară, îi răspunse Coleridge. Exact. Interesant, nu? Doamna Hennessy a ales femei cu coafuri atât de deosebite sau, în cazul tău, fără păr.

După aceea, toată lumea văzu pe cineva cu părul negru ca tăciunele, ca al Dervlei, intrând în toaletă și, bineînțeles, evenimentul se petrecu la fel.

În cele din urmă, spre uimirea tuturor, apărură și buclele de păr ale Laylei, și crima fu înfăptuită din nou.

— A, sigur, și Layla era în program, spuse Coleridge. Layla, cu buclele ei blonde. Cum putea Geraldine Hennessy să știe încă înainte de începerea seriei cine va fi eliminat?

Urmară aplauze.

— Rolurile tuturor acestor fete au fost interpretate de *tine,* strigă Coleridge, arătând cu degetul spre Geraldine, care începuse să pară de-a dreptul îngrijorată, și cred că analiza digitală a benzilor va dovedi asta!

— I-am spus porcului și nenorocitului de Fogarty să ardă benzile alea! țipă Geraldine cu glas isteric.

Stafia lui Banquo își făcuse datoria.

Geraldine își dădu seama că jocul se sfârșise. Era inutil să mai facă pe nevinovata. Coleridge era în posesia benzilor ei.

Numai că el nu le avea, desigur. O păcălise.

•

Fogarty arsese benzile, așa cum încerca în acele momente să-i spună lui Geraldine, răcnind la pereții izolați fonic ai galeriei de vizionare în care îl dusese Trisha, de unde văzuseră totul pe un monitor.

— Am ars benzile! Sigur am făcut-o, vacă tâmpită! urla el la ecran, cu lacrimi de spaimă

apărute în ochi. Te-a tras pe sfoară! El a contrafăcut benzile acelea.

— În realitate, eu le-am făcut, îi spuse Trisha foarte mândră. Eu și sergentul Hooper, la studiourile Shepperton, chiar azi după-amiază. Ne-am grăbit ca nebunii să ne întoarcem aici… Nu mi-a plăcut deloc peruca aceea care te face cheală – ți se încurcă în păr când o scoți.

Trisha avusese parte de o zi interesantă. E drept că însemnase să apară goală în fața lui Hooper, dar asta produsese un rezultat fericit și neașteptat. După ce o văzuse goală, Hooper se simțise atât de atras de Trisha, încât o invitase imediat să iasă cu el.

„Regret, domnule sergent, sunt lesbi", îi răspunsese ea, iar de atunci încoace se simțise mult mai bine.

•

Aflat în studio, Coleridge o arestă pe Geraldine în fața sutelor de milioane de telespectatori. Nici nu putea exista un sfârșit mai plăcut pentru un asemenea caz.

— Hai, de ce-am omorât-o? țipă Geraldine. A primit exact ce-a vrut, nu? A ajuns celebră. Asta voiau toți. Sunt disperați după faimă. Probabil c-ar fi participat la program chiar dacă ar fi știut ce plănuisem, atât de *tâmpiți și de patetici sunt*! Cu riscul de a muri de zece la unu, și șansa de a deveni celebru de nouă la unu? S-ar fi agățat și cu dinții de o asemenea șansă. Aici am greșit! Trebuia să le obțin acordul.

ZIUA 63 – 10:30 p.m.

Grație acelor momente teatrale oferite de Coleridge, spectacolul de eliminare se prelungise cu jumătate de oră și, după aceea, cu încă jumătate de oră, așadar, cu o întârziere de un ceas – și asta

pentru că uitase de schimbarea orei –, Woggle aruncase casa în aer.

— Ha-ha, blestemaților, vrăjitoarelor, de asta ce ziceți? urlă Woggle, ieșind din tunelul de fugă, în timp ce și ultimele bucăți de moloz și lemn sfărâmat se scufundau în adânc.

Plănuise ca acel moment să devină punctul culminant al show-ului de eliminare, cel în care el își demonstra disprețul față de toți și distrugea ego-urile lor meschine prin distrugerea casei în toiul petrecerii organizate de Peeping Tom. Cu toate acestea, datorită erorii comise, în clipa în care bomba explodase, majoritatea spectatorilor care ar fi urmat să sufere se îndreptau spre mașini.

Geraldine, ținta principală a răzbunării, nu apucă să vadă nimic din distrugere, pentru că se afla într-o mașină a poliției, în drum spre secție.

Coleridge asistase la explozie și apreciase efortul drept pozitiv și, în general, justificat. Asta însă nu îl împiedicase să-l aresteze pe Woggle pentru încălcarea condițiilor de eliberare pe cauțiune.

ZIUA 63 -11:00 p.m.

Când ajunse acasă, Coleridge află cu încântare că soția urmărise tot spectacolul.

— A fost foarte teatral, dragul meu, ceea ce nu-ți prea stă în fire.

— Trebuia să facem ceva. Nu dețineam dovezi. Era necesar să o înșel, ca să facă o mărturisire publică, și asta chiar în seara asta. Atâta tot.

— Da, mă rog, ai procedat bine. Chiar foarte bine. Și mă bucur că nu mai suntem siliți să urmărim programul acela îngrozitor. A, apropo, a telefonat cineva pe nume Glyn, de la nu știu ce societate dramatică de amatori. A spus că de mult voise să sune. S-a arătat extrem de încântat de

audiția pe care ai dat-o, că ai făcut o lectură sclipitoare, ceea ce l-a dat gata și, după ce a analizat, vrea să-ți încredințeze rolul principal în piesă.

Coleridge a simțit un fior de speranță. Rolul principal! Deci până la urmă avea să ofere lumii pe Macbeth în versiunea lui. Sigur, nu se amăgea. Știa că obținuse rolul doar pentru că apăruse la televiziune. La o adică, de ce nu? Dacă atâția erau în stare să facă un asemenea joc, el ce cusur avea? Din câte se părea, notorietatea putea fi uneori folositoare.

virtual-project.eu

{1} Societate înființată în 1947 care editează cărți din marea literatură universală într-un format elegant, la prețuri relativ accesibile. (n.tr.).

{2} Royal Academy of Dramatic Art, Academia Regală de Artă Dramatică.

{3} Aluzie la filmul *Alien* (1979), regizat de Ridley Scott. (n.tr.).

{4} Congresul Sindicatelor, organism reprezentativ al sindicatelor din Marea Britanie în cadrul unor instituții internaționale, înființat în 1868. (n.tr.).

{5} Aluzie la romanul *Catch 22,* de Joseph Heller, despre absurditatea și imposibilitatea de a scăpa din hățișul războiului și al birocrației. (n.tr.).

{6} Fel de mâncare mexican, pe bază de fructe de avocado, ardei, ceapă, usturoi, lămâie. (n.tr.).

{7} Ucigaș în serie care apare ca personaj minor în romanul *Dragonul roșu* de scriitorul Thomas Harris. Hannibal Lecter a devenit ulterior personaj principal în *Tăcerea mieilor.* (n.tr.).

{8} Serial polițist, difuzat de ITV, ajuns la peste 300 de episoade și difuzat la ore de maximă audiență. (n.tr.).

{9} Roman publicat în 1954 de William Golding (1911-1993), laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1983. (n.tr.).

{10} Produs obținut din lapte de soia, covăsit, având consistența brânzei moi, folosit ca ingredient pentru diverse feluri de mâncare. (n.tr.).

{11} Oprah Winfrey (n. 1954) – moderatoarea celor mai de succes talk-show-uri din SUA, specialistă în relații umane, adaptare fizică și mentală. (n.tr.).

{12} Joc de cuvinte, (*pecker* – penis) aluzie la jucătorul de tenis Boris Becker. (n.tr.).

{13} *Dong* – penis. Aluzie la Olivia Newton John, cântăreață pop. (n.tr.).

{14} Serial britanic de desene animate destinat educației preșcolarilor. (n.tr.).

{15} Sonet 18, traducere de Teodor Boșca. (n.tr.).

{16} Shakespeare, *Macbeth,* Act V, scena 1, traducere de Ion Vinea. (n.tr.).

{17} *Hamlet,* Act 1, scena 5, traducere Ion Vinea. (n.tr.).

{18} *Macbeth,* Act 5, scena 5, traducere Ion Vinea. (n.tr.).

{19} *Macbeth,* Act 5, scena 5. Idem și următoarele citate. (n.tr.).

{20} Până la saturație. (lat.).

{21} Cântec din albumul cu același nume, *Eye of the Tiger,* al grupului rock Survivor, folosit ca temă în filmul *Rocky III*. (n.tr.).

{22} Aluzie la romanele *Mândra lume nouă* (1932) de Aldous Huxley, o utopie satirică, și la *1984* (1949) de George Orwell, o distopie politică și socială. (n.tr.).

{23} Cântece lansate, în ordine, de Emmylou Harris (cu o versiune Rod Stewart), Elvis Presley și Dean Martin (ultimul cu foarte multe versiuni, între care Dolly Parton și Tom Jones). (n.tr.).

{24} *Macbeth,* Act III, scena 4, versiune Ion Vinea. (n.tr.).

Table of Contents

NOMINALIZAREA
ELIMINAREA
UN SINGUR CÂȘTIGĂTOR

Table of Contents

NOMINALIZAREA 4
ELIMINAREA 199
UN SINGUR CÂȘTIGĂTOR 268